ZTRACENÉ SVĚTLO

MICHAEL CONNELLY

AUTOR BESTSELLERU MĚSTO KOSTÍ

Michael CONNELLY
Ztracené světlo

Z anglického originálu
Lost Light,
vydaného nakladatelstvím
Little, Brown and Company, New York 2003
přeložil Jiří Kobělka
Vydalo nakladatelství DOMINO
Ostrava 2003
Vydání první

Copyright © by Hieronymus, Inc.
Translation © 2003 by Jiří Kobělka
ISBN 80-7303-154-X

Věnováno:
Noelovi, Megan, Samovi, Devin, Maddie, Michaelovi, Brendanovi, Connorovi, Callie, Rachel, Maggie a Katie

V srdci věci nikdy nekončí.

Kdysi mi to řekla jedna žena. Prý je to z nějaké básně, ve kterou věří. Chápala ji tak, že pokud si člověk vezme něco k srdci, pokud to doopravdy vpustí do jeho rudých sametových záhybů, pak to s ním zůstane napořád. Bez ohledu na okolní dění to tam na něj stále bude čekat. Podle té ženy to může být osoba, místo i sen. Nebo třeba i poslání. Zkrátka cokoliv posvátného. Řekla mi, že v oněch tajných zákoutích se pak všechno propojí. Navždy. Všechno se stane součástí téhož, zůstane to tam napořád a přizpůsobí se rytmu vašeho srdce.

Mně je dnes dvaapadesát let a věřím tomu. Kdykoliv se v noci snažím usnout a nemohu, znovu si to uvědomím. V takové chvíli jako by se všechny cestičky propojily a já vidím lidi, které jsem miloval, nenáviděl, kterým jsem pomáhal a kterým jsem ubližoval. Vidím ruce, jak se ke mně natahují. Slyším ten rytmus a náhle vidím i chápu, co musím udělat. Znám své poslání a vím, že se nedá uhnout z cesty ani se obrátit nazpátek. A v takových chvílích je mi jasné, že v srdci věci nikdy nekončí.

1

Poslední, co jsem čekal, bylo, že mi přijde otevřít Alexander Taylor. Odporovalo to všemu, co jsem o Hollywoodu věděl. Muž s miliardovými kasovními příjmy otevírá dveře nikomu. U vchodu do jeho domu měl přece nepřetržitě postávat uniformovaný dveřník. A dovnitř mě měl vpustit teprve poté, co mi pečlivě zkontroluje legitimaci a ověří si, že mám smluvenou schůzku. Poté mě měl předat komorníkovi nebo služebné, kteří mě doprovodí až Taylorovi a naše kroky přitom budou tiché jako padající sníh.

Nic takového se však v paláci na Bel-Air Crest Road nestalo. Brána u příjezdové cesty byla otevřená, a když jsem zaparkoval na předním kruhovém parkovišti a zaklepal na dveře, otevřel mi je sám kasovní přeborník a uvedl mě do domu, jehož rozměry jako by byly navrženy podle mezinárodního terminálu na losangeleském letišti.

Taylor byl statný muž. Přes metr osmdesát a sto dvacet kilo. Nesl je však velmi dobře – stále měl hlavu plnou vlnitých hnědých vlasů, s nimiž kontrastovaly jeho modré oči. Pár chlupů na bradě propůjčovalo jeho vzezření image intelektuálského umělce, přestože jeho branže měla s uměním jen pramálo společného.

Měl na sobě bledě modrou teplákovou soupravu, která pravděpodobně stála víc než všechno moje oblečení dohromady. Kolem krku měl pevně přehozen bílý ručník, jehož konce mu mizely za límcem. Jeho tváře byly růžové a dech těžký a namáhavý. Vyrušil jsem ho uprostřed nějaké činnosti a zdálo se, že je tím trochu znechucen.

Ke dveřím jsem se dostavil ve svých nejlepších šatech v popelavě šedém jednořadovém obleku, za který jsem před třemi lety zaplatil

dvanáct set dolarů. Už více než devět měsíců jsem ho neměl na sobě, takže když jsem ho ráno vytáhl ze skříně, musel jsem z ramenou oklepat prach. Byl jsem hladce oholen a měl jsem cíl – vůbec poprvé od doby, kdy jsem onen oblek naposledy pověsil na ramínko.

„Pojďte dál," řekl Taylor. „Všichni jsou dneska pryč, a tak jsem zrovna cvičil. Naštěstí je tělocvična hned u vstupní haly, jinak bych vás nejspíš ani neslyšel. Je to velký dům."

„Ano, to bylo štěstí."

Taylor zamířil do útrob budovy. Nepodal mi ruku, na což jsem si pamatoval už z doby před čtyřmi lety, kdy jsem se s ním poprvé setkal. Vyrazil do domu a nechal na mně, abych zavřel hlavní dveře.

„Nebude vám vadit, když během rozhovoru dojedu dávku na rotopedu?"

„Ne, to je dobrý."

Kráčeli jsme mramorovou chodbou a Taylor se držel tři kroky přede mnou, jako bych byl součástí jeho doprovodu. Pravděpodobně se tak cítil nejpřirozeněji a mně to vůbec nevadilo. Alespoň jsem měl čas se kolem sebe rozhlédnout.

Z řady oken nalevo se nabízel výhled na přebohatý pozemek travnatý obdélník o velikosti fotbalového hřiště vedl zřejmě k domu pro hosty, ke krytému bazénu nebo možná k obojímu. Před jakousi vzdálenou budovou parkoval golfový vozík a po pečlivě zastřiženém trávníku od něj vedly k hlavní budově koleje. Viděl jsem toho v Los Angeles dost, od nejubožejších ghett až po paláce na vrcholcích kopců. Ale dnes poprvé jsem spatřil na území města tak rozlehlý pozemek, že k přesunu z jedné strany na druhou bylo zapotřebí golfového vozíku.

Na stěně vpravo pak visely zarámované plakáty z mnoha filmů, které Alexander Taylor produkoval. Několik z nich jsem viděl, když se dostaly do televize, a ostatní jsem znal z reklamy. Většinou se jednalo o akční filmy, jejichž obsah se dá pohodlně shrnout do třicetivteřinové upoutávky, aniž byste po ní cítili nutkavou potřebu daný snímek zhlédnout. Žádný z nich se přitom nedal pokládat za umění v jakémkoliv smyslu slova. Nepostrádaly ovšem vlastnost, která byla v Hollywoodu mnohem důležitější než umělecká hodnota: byly ziskové, a to byla podstata všech podstat.

Taylor odbočil doprava a já ho následoval do tělocvičny. Sál jako by dodával pojmu fitness centrum zcela nový význam. Podél zrcadlo-

vých stěn stály všechny možné druhy posilovacích strojů a uprostřed tělocvičny trůnil boxerský ring, zřejmě se skutečnými rozměry. Taylor se elegantně vyhoupl na cyklistický trenažér, zmáčkl na digitálním displeji před sebou několik knoflíků a začal šlapat.

Vysoko na protější stěně visely vedle sebe tři velké ploché obrazovky naladěné na dva konkurenční čtyřiadvacetihodinové zpravodajské kanály a Bloombergův obchodní kanál. U Bloombergovy obrazovky byl zapnutý zvuk. Taylor zvedl dálkový ovladač a ztlumil ho. Ani tuto laskavost jsem od něj nečekal. Když jsem hovořil s jeho sekretářkou, abych si s ním smluvil schůzku, dávala mi najevo, že budu mít štěstí, když mi tento velký muž dopřeje několik málo otázek, během nichž si bude pohrávat s mobilním telefonem.

„Vy nemáte parťáka?“ zeptal se Taylor. „Myslel jsem, že chodíte ve dvou.“

„Rád pracuji sám.“

Prozatím jsem to nerozváděl. Stál jsem a mlčky přihlížel, jak se Taylor na rotopedu dostává do rytmu. Táhlo mu na padesát, ale vypadal mnohem mladší. Snad to bylo tím, že se obklopil vybavením a stroji zajišťujícími zdraví a mladistvost. Anebo možná plastikami a botoxovými injekcemi.

„Můžu vám dát pět kilometrů,“ poznamenal, sundal si z krku ručník a přehodil ho přes řidítka. „Což je zhruba dvacet minut.“

„To bude stačit.“

Sáhl jsem si do vnitřní kapsy saka pro zápisník. Byl to blok s kroužkovou vazbou, která se mi při vytahování zachytila o podšívku saka. Když jsem se ji snažil vyvléknout, připadal jsem si jako osel, a tak jsem ji nakonec jednoduše odtrhl. Slyšel jsem, jak se podšívka párá, ale přešel jsem trapnou situaci úsměvem. Taylor se nade mnou smiloval a upřel zrak ode mě na jednu ze ztichlých televizních obrazovek.

Myslím, že právě tyhle drobnosti mi na bývalém životě scházejí nejvíce. Více než dvacet let jsem nosil v kapse saka malý vázaný zápisník. Bloky s kroužkovou vazbou nebyly povoleny – chytrý obhájce by totiž mohl tvrdit, že stránky prokazující nevinu obviněného z nich byly vytrženy. Vázané zápisníky tento problém řešily a zároveň byly milosrdnější k podšívce saka.

„Měl jsem radost, když jste se ozval,“ prohlásil Taylor. „Ta záležitost s Angie mě neustále trápí. Dodneška. Byla to prima holka, víte?

Ale celou tu dobu jsem si myslel, že jste to prostě vzdali, že už vám na ní nezáleží.“

Přikývl jsem. Když jsem telefonicky hovořil se sekretářkou, pečlivě jsem volil slova. Sice jsem jí přímo nelhal, ale vyvolal jsem v ní přesvědčení, že jsem policista. Byla to naprostá nutnost. Kdybych jí byl přiznal, že jsem bývalý policajt vyšetřující na vlastní pěst jeden starý případ, jsem si naprosto jist, že bych k tomuhle rekordmanovi v tržbách vůbec nebyl připuštěn.

„Eh, ještě než začneme,“ řekl jsem, „rád bych vyjasnil jisté nedorozumění. Nevím, co vám vaše sekretářka říkala, ale já nejsem policista. Už ne.“

Taylor na rotopedu na chvíli svěsil nohy, ale pak se rychle vrátil do původního tempa. Obličej měl rudý a vydatně se potil. Natáhl se k držáku na boku digitálního ovládacího panelu a vytáhl z něj tenké brýle a úzkou kartičku. Pod logem jeho produkční společnosti v podobě čtverce vyplněného labyrintem kudrlinek bylo načmáráno několik poznámek. Taylor si nasadil brýle, ale i tak musel při četbě kartičky mhouřit oči.

„Takhle to tu nestojí,“ řekl. „Stojí tu ‚deset hodin – detektiv LAPD Harry Bosch‘. Psala mi to Audrey. Pracuje pro mě už osmnáct let – už od doby, kdy jsem ještě ve Valley dělal sračky pro videopůjčovny. Svou práci dělá velice dobře. A obvykle je nadmíru přesná.“

„Totiž, já jsem u policie dlouhou dobu byl. Ale od loňska už nejsem. Odešel jsem do výslužby. Možná jsem to v telefonu patřičně nezdůraznil. Na vašem místě bych z toho Audrey nevinil.“

„Nebudu.“

Zadíval se na mě a sklonil hlavu, aby mě viděl nad brýlemi.

„Takže co si přejete, detektive – nebo snad lépe řečeno *pane* – Boschi? Zbývají mi čtyři kilometry a pak tady končíme.“

Napravo od Taylora stál bench-press. Přesunul jsem se k němu, posadil se, vytáhl jsem z kapsy košile pero – tentokrát bez zádrhelů – a připravil se k psaní.

„Nevím, jestli si na mě vzpomínáte, ale už jsme spolu hovořili, pane Taylore. Když se před čtyřmi lety našlo tělo Angelly Bentonové ve vestibulu jejího domu, přidělili ten případ mně. Hovořili jsme spolu ve vaší kanceláři v Eidolon Productions. V Archway. Byla se mnou jedna moje kolegyně, Kiz Riderová.“

„Vzpomínám si. Myslíte tu černošku – říkala, že Angie znala. Tuším, že z fitness centra. Pamatuju si, že jste ve mně tehdy oba vzbudili značnou důvěru. Jenže pak jste se vypařili. Nikdy jsem už o vás…“

„Ten případ nám vzali. Tehdy jsme pracovali na hollywoodském oddělení a po té loupeži a přestřelce o pár dní později převzalo vyšetřování oddělení loupeží a vražd.“

Nehybný bicykl vydal hluboké cinknutí a mě napadlo, že Taylor zřejmě urazil další kilometr.

„Na ty lidi si vzpomínám,“ prohlásil Taylor posměšně. „Blbý a blbější. Nic ve mně nevzbuzovali. Vzpomínám si, že jeden z nich se více zajímal o práci technického poradce na mých filmech než o skutečný Angiin případ. Co se s nimi stalo?“

„Jeden je mrtvý a druhý ve výslužbě.“

Dorsey a Cross. Znával jsem je oba. Nehledě na Taylorův popis byli oba schopnými vyšetřovateli. Na loupeže a vraždy se člověk nedostane jen tak samospádem. Už jsem však Taylorovi neřekl, že Jack Dorsey a Lawton Cross prosluli mezi detektivy jako dvojice, kterou potkala nevýslovná smůla. Během vyšetřování případu, jenž na ně připadl několik měsíců po vraždě Angelly Bentonové, se zastavili v jednom hollywoodském baru, aby si dali oběd a panáka na vzpamatování. Seděli v kóji se šunkovými sendviči a irskou whisky, když do lokálu vpadl ozbrojený lupič. Dorsey, který seděl čelem ke dveřím, podle všeho vyrazil z kóje, ale byl příliš pomalý. Lupič ho zastřelil dříve, než vůbec stačil odjistit pistoli, takže se detektiv skácel mrtev k zemi. Rána vypálená na jeho kolegu jen škrábla Crosse na lebce, ale druhá kulka ho již zasáhla do krku a uvízla mu v páteři. Jako poslední byl z bezprostřední blízkosti zastřelen barman.

„A co se s tím případem stalo pak?“ zeptal se Taylor nabubřele a v hlase mu nezněl ani stín účasti s padlými policisty. „Nestalo se vůbec nic. Ručím vám za to, že na něj sedal prach stejně jako na ten váš laciný oblek, který jste vytáhl ze skříně, než jste se vydal za mnou.“

Spolkl jsem urážku, protože mi nic jiného nezbývalo. Dokonce jsem přikývl, jako bych s ním souhlasil. Nedokázal jsem posoudit, zda jeho vztek pramení z nikdy nepomstěné vraždy Angelly Bentonové, anebo z následných událostí: z loupeže, další vraždy a přerušeného natáčení jeho filmu.

„Ti lidé se tomu případu naplno věnovali půl roku," řekl jsem. „Jenže pak dostali jiné. Neustále vám chodí nové případy, pane Taylore. To není jako ve vašich filmech. I když bych si to přál."

„Ano, neustále vám chodí nové případy," připustil Taylor. „To je ovšem snadná výmluva, viďte? Svalíte to na pracovní vytížení. Ta holka je sice pořád mrtvá, ty prachy pořád fuč, ale nevadí. Další případ. Jdeme o dům dál."

Počkal jsem, abych měl jistotu, že Taylor skončil. Neskončil. „A pak se tu po čtyřech letech objevíte vy. O co vám jde, Boschi? Nakukal jste její rodině, že si vás má najmout? Je to tak?"

„Ne. Celá její rodina žije v Ohiu. Nekontaktoval jsem ji."

„Tak v čem to vězí?"

„Ta vražda je nevyřešená, pane Taylore. Mně na ní pořád záleží. Jenže mám dojem, že se jí momentálně nikdo nevěnuje s patřičnou… zasvěceností."

„A to je všechno?"

Přikývl jsem. Taylor přikývl po mně.

„Padesát tisíc," řekl.

„Co prosím?"

„Zaplatím vám padesát tisíc, jestli ten případ vyřešíte. Jestli ho nevyřešíte, žádný biják nebude."

„Pane Taylore, to jste mě asi špatně pochopil. Já nechci vaše peníze a tohle není žádný biják. Jediné, co po vás chci, je vaše pomoc."

„Tak poslyšte. Dobrý příběh poznám na první poslech. Detektiv, kterého pronásleduje nevyřešený případ. To je univerzální téma, odzkoušené a osvědčené. Padesát táců předem a o zbytku si můžeme promluvit."

Sebral jsem z lavice zápisník a pero a postavil jsem se. Tohle nikam nevedlo – tedy alespoň ne směrem, kterým jsem chtěl.

„Díky za váš čas, pane Taylore. Jestli zpátky netrefím sám, dám vám vědět."

Když jsem učinil první krok ke dveřím, vylinulo se z rotopedu druhé cinknutí. Taylor mi promluvil do zad.

„To byla jen zkouška, Boschi. Vraťte se a položte mi své otázky. Těch padesát tisíc si klidně nechám, jestli je nechcete." Otočil jsem se zpátky, ale zůstal jsem stát. A znovu jsem otevřel zápisník.

„Začněme u té loupeže," řekl jsem. „Kdo z vaší společnosti věděl o těch dvou milionech? Ptám se, kdo znal konkrétní údaje kdy ty peníze dovezou na místo natáčení a jakým způsobem budou doručeny. Zajímá mě všechno a každý, na koho si vzpomenete. Začínám úplně od začátku."

2

Angella Bentonová zemřela v den svých čtyřiadvacátých narozenin. Její pokroucené tělo se našlo na španělských dlaždičkách ve vestibulu jejího obytného domu na Fountain Street nedaleko od La Brea. V její poštovní schránce vězel klíč; uvnitř se nacházela dvě přání k narozeninám, která jí z Columbusu nezávisle na sobě poslali matka s otcem. Nakonec vyšlo najevo, že rodiče nejsou rozvedení – pouze si oba přáli napsat své jediné dceři vlastní blahopřání.

Bentonová byla uškrcena. Někdy před smrtí nebo ještě pravděpodobněji po ní jí pachatel roztrhl halenku a vyhrnul podprsenku, aby jí odhalil ňadra. Posléze zřejmě nad mrtvolou masturboval a zanechal na ní malé množství ejakulátu, z něhož laboratorní technici odebrali vzorek na test DNA. Její kabelka zmizela a nikdy se již nenašla.

Doba úmrtí byla stanovena na jedenáctou až dvanáctou hodinu večerní. Její tělo objevil jiný obyvatel domu, když kolem půl jedné ráno vycházel venčit psa.

V tom okamžiku jsem na místo činu nastoupil já. Pracoval jsem tehdy jako detektiv třetího stupně na hollywoodském oddělení losangeleské policie a měl jsem dva partnery. V té době jsme totiž v rámci experimentální reorganizace za účelem rychlejšího uzavírání případů nepracovali v párech, nýbrž ve trojicích. Kizmin Riderová, Jerry Ed-

gar a já jsme byli k případu povoláni prostřednictvím pageru kolem jedné hodiny ranní. Setkali jsme se na hollywoodském oddělení, nasedli do dvou aut a odjeli na místo činu. Tělo Angelly Bentonové jsme poprvé spatřili přibližně dvě až tři hodiny po jejím zavraždění.

Ležela na boku na hnědých kachličkách odstínu zaschlé krve. Oči měla nepřirozeně vytřeštěné, takže křivily její – jak jsem poznal – kdysi pohledný obličej. Rohovky měla zalité krví. Všiml jsem si, že její obnažená prsa jsou téměř plochá. Působila bezmála chlapeckým dojmem, takže jsem se neubránil pocitu, že ve městě, kde jsou fyzické parametry člověka mnohdy důležitější než jeho nitro, je podobné zacházení zvlášť těžkým zásahem do lidského soukromí. Roztržená halenka a zvednutá podprsenka činily útok mnohem zběsilejším. Jako by pachateli nestačilo připravit svou obět o život – on musel navíc odhalit její nejzranitelnější intimní místo.

Ze všeho nejživěji si však pamatuji na její ruce. Když její bezvládné tělo padalo na kachličky, ruce se nějakým způsobem dostaly k sobě. Dopadly nalevo od těla oběti tak, že mířily od její hlavy vzhůru, jako by se Angella k někomu téměř žadonivě natahovala a o cosi prosila. Vypadaly jako ruce na nějakém renesančním obraze – jako ruce zatracených, vzpínající se k nebesům a žádající o odpuštění. Během života jsem vyšetřoval téměř tisíc vražd a žádné tělo mi svou polohou tak dokonale nevyrazilo dech.

Snad jsem v barvité podobě jejího skonu spatřoval příliš mnoho. Každý případ je však jen jednou bitvou v nikdy nekončící válce. A věřte, že pokaždé, kdy člověk vstupuje do podobného boje, musí si s sebou něco nést. Něco, čeho se může chytit, impuls, který ho žene či táhne dál. Pro mne to byly její ruce. Na ty ruce jsem nemohl zapomenout. Věřil jsem, že se natahují ke mně. A věřím tomu dodnes.

Hned na počátku jsme v případu o kus poskočili, protože Kizmin Riderová obět poznala. Znala její křestní jméno z tělocvičny na El Centro, kam obě chodily cvičit. Vzhledem k nepravidelné pracovní době na oddělení vražd si Riderová nemohla stanovit pravidelnou dobu cvičení, a tak do tělocvičny docházela v různé dny a v různých časech podle vlastního volného času a charakteru případu, na němž právě pracovala. V tělocvičně se přitom s Bentonovou často setkávala a obě ženy během společného cvičení na mučicích strojích navázaly běžný konverzační vztah.

Riderová věděla, že se Bentonová snaží udělat kariéru ve filmové branži, konkrétně v oblasti produkce. V té době pracovala jako produkční asistentka ve firmě Eidolon Productions, kterou vedl Alexander Taylor. Natáčecí plány přitom využívaly všech čtyřiadvaceti hodin dne – podle toho, kdy byl právě volný exteriér či personál. V důsledku toho docházela Bentonová do tělocvičny stejně nepravidelně jako Riderová. A v důsledku toho měla rovněž jen málo času na vážnou známost. Jednou se Riderové svěřila, že v posledním roce měla jen dvakrát rande a momentálně žije bez partnera.

Bylo to jen povrchní přátelství a Riderová se mimo tělocvičnu nikdy s Bentonovou nesetkala. Obě mladé černošky dělaly vše pro to, aby je nezradilo tělo, neboť obě vedly náročný profesní život a obě se snažily stoupat po strmých profesních žebříčcích ve dvou různých světech.

Skutečnost, že Kiz zavražděnou znala, nás citelně postrčila kupředu. Okamžitě jsme totiž věděli, s kým máme tu čest – se zodpovědnou a sebevědomou mladou ženou, jíž záleželo na zdraví i na kariéře. Toto poznání rázem vyloučilo mnoho jiných hypotéz životního stylu, kterým bychom v opačném případě zbytečně věnovali čas. Negativní stránku této okolnosti představoval fakt, že Riderová musela vůbec poprvé vyšetřovat vraždu člověka, jehož za života znala. Hned na místě činu jsem si všiml, že ji to pořádně zarazilo. Kdykoliv měla rozlousknout nějaké místo činu a formulovat vyšetřovací teorii, bývala obvykle velmi hovorná. V tomto případě však jen mlčela, dokud ji člověk sám neoslovil.

Vražda se obešla beze svědků. Do vestibulu nebylo z ulice vidět, což pachateli skýtalo dokonalý úkryt. Mohl se přemístit do stěsnaného prostoru a zaútočit bez obav, že ho někdo zahlédne zvenčí. Přesto jeho zločin obnášel jisté riziko. V kterémkoliv okamžiku se mohl kterýkoliv jiný nájemník vrátit domů nebo vyjít z bytu a přistihnout Bentonovou i s jejím vrahem. Kdyby byl onen člověk šel venčit psa o hodinu dříve, dost možná by se stal přímým svědkem sousedčiny vraždy. Mohl ji pak zachránit, anebo se sám stát vrahovou obětí.

Anomálie. Obrovskou část vyšetřování zahrnovalo studium anomálií. Vražda na první pohled působila jako útok z náhlého popudu. Vrah Bentonovou sledoval a čekal na okamžik, kdy se ocitne na skrytém místě. Některé vlastnosti místa činu – například jeho odloučenost –, nicméně nasvědčovaly hypotéze, že pachatel o existenci vestibulu

předem věděl a možná čekal přímo v něm jako lovec pozorující návnadu.

Anomálie. Angella Bentonová neměřila více než metr šedesát tři, ale byla to silná mladá žena. Riderová znala její cvičební režim a na vlastní oči se přesvědčila o její síle a houževnatosti. Přesto nebyly nikde patrné žádné známky boje. Odběr vzorků za nehty neodhalil žádné kousky kůže ani krev jiné osoby. Že by tedy pachatele znala? Proč s ním nezápolila? Masturbace a roztržení halenky naznačovaly psychosexuální motiv vraždy spáchané jediným pachatelem. Zdánlivá absence jakéhokoliv boje o život nicméně nasvědčovala verzi, že Bentonovou kdosi rychle a beznadějně přemohl. Vyskytoval se snad na místě činu více než jeden pachatel?

Naším cílem pro prvních čtyřiadvacet hodin bylo shromáždit důkazy, uvědomit o vraždě příslušné osoby a absolvovat první rozhovory s lidmi, které jsme si s místem činu dali bezprostředně do souvislosti. Během druhých čtyřiadvaceti hodin jsme pak zahájili prosévání a začali pracovat na anomáliích, které jsme se snažili rozlousknout jako vlašské ořechy. Na konci druhého dne jsme dospěli k závěru, že místo činu bylo nalíčené. Tedy že je pachatel naaranžoval tak, aby v nás vzbuzovalo falešné představy o jeho zločinu. Usoudili jsme, že jde o člověka, který se pokládá za chytřejšího, než jsme my, a který nás poslal hledat psychosexuálního dravce, zatímco ve skutečnosti je povaha zločinu úplně odlišná.

Aspektem, která nás k tomuto závěru dovedl, bylo semeno nalezené na mrtvém těle. Při zkoumání fotografií z místa činu jsem si všiml, že se sperma na těle oběti táhne v jisté trajektorii. Jednotlivé kapky však měly kulatý tvar. Každý vyšetřovatel, který někdy ohledával krvavé důkazy, přitom ví, že kapky kruhového tvaru se vytvářejí tehdy, když krev kape přímo shora dolů. Naopak pokud krev stříká v určité trajektorii nebo pod jistým úhlem, tvoří se na povrchu kapky eliptické. Konzultovali jsme tedy s expertem na krevní důkazy, zda se dají tyto poznatky rozšířit i na ostatní tělesné tekutiny. Dostalo se nám sdělení, že ano, čímž jsme rozlouskli jednu anomálii. Zformulovali jsme hypotézu, že existuje vysoká pravděpodobnost, podle níž pachatel či pachatelé semeno na Angellino tělo naaranžovali. Dost možná je odněkud přinesli na místo činu a poté nakapali na tělo v rámci zamýšleného odvedení stopy.

A tak jsme cíle vyšetřování poněkud změnili. Již jsme na případ nenahlíželi jako na incident, při němž oběť vkráčela do vražedné zóny dravce. Angella Bentonová *byla* vražednou zónou. Pachatele k ní přitáhl nějaký aspekt jejího života či konání.

Zaměřili jsme se tedy na její život a práci a hledali jsme skrytou souvislost, která uvedla plán jejího zavraždění do pohybu. Někdo si přál její smrt a myslel si, že je dost chytrý na to, aby vraždu zamaskoval jako útok nahodilého psychopata. A tak zatímco navenek jsme dál krmili mediální mašinérii hypotézou o sexuálním řezníkovi, ve skutečnosti jsme se začali poohlížet jinam.

Třetí den vyšetřování si vzal Edgar na starost pitvu a vršící se hromadu papírů, zatímco Riderová a já jsme vyrazili do terénu. V kancelářích Eidolon Productions sídlících na Melrose v Archway Pictures jsme strávili celkem dvanáct hodin. Taylorova velkovýrobna filmů tehdy zabírala téměř třetinu veškerých kancelářských prostor na Archway. Pracovalo v ní více než padesát zaměstnanců. Angella Bentonová již z podstaty práce produkční asistentky přicházela do styku se všemi. Profesi produkčního asistenta najdete u samotné paty hollywoodského totemu. Bentonová byla v podstatě poslíček, obyčejná pochůzkářka. Neměla vlastní kancelář, pouze pracovní stůl v podatelně bez oken. Vlastně na tom ani tolik nezáleželo, protože byla neustále v pohybu – do úmoru se přesouvala mezi kancelářemi v Archway a produkcemi v terénu. V té době natáčela firma Eidolon na různých místech v Los Angeles a okolí dva filmy a jeden televizní pořad. Každá z těchto produkcí představovala sama o sobě malé město: stanový tábor, jenž se téměř noc co noc balil a přesouval z exteriéru do exteriéru. Tábor s dobrou stovkou obyvatel, kteří mohli rovněž přijít do styku s Angellou Bentonovou, a tudíž je bylo potřeba vyslechnout.

Náš úkol byl až děsivě velký. Žádali jsme o pomoc – o posily, které by nám pomohly při rozhovorech. Poručice nám však nikoho přidělit nemohla. Vyslechnutí všech zaměstnanců v sídle společnosti na Archway nám s Riderovou zabralo celý den. Tehdy jsem poprvé a naposledy hovořil s Alexanderem Taylorem. Riderová a já jsme s ním strávili půl hodiny a náš rozhovor byl jen velmi povrchní. Jistě, Taylor Bentonovou znal, ale nijak dobře. Zatímco ona figurovala u paty totemu, on stál na samotném vrcholu. Jejich vzájemný kontakt byl málo

častý a krátký. Bentonová ve společnosti pracovala necelých šest měsíců a do firmy ji nepřijímal on.

Během prvního dne rozhovorů jsme nedosáhli žádného průlomu – žádný rozhovor nevyústil v nový směr nebo cíl vyšetřování. Narazili jsme do zdi. Nikdo z lidí, s nimiž jsme hovořili, netušil, proč by měl mít někdo zájem zabíjet Angellu Bentonovou.

Následujícího dne jsme se rozdělili tak, aby každý detektiv mohl navštívit jedno natáčecí místo a absolvovat tam další rozhovory. Edgar si vzal natáčení televizního pořadu ve Valencii. Mělo jít o rodinnou komedii o manželském páru s jediným dítětem, které se snaží zabránit rodičům v početí dalších potomků. Riderová si vzala natáčení filmu nejblíže u jejího domu v Santa Monice. Šlo o příběhl muže, který se na svatého Valentýna neoprávněně přihlásí k autorství anonymního dárku jedné pohledné spolupracovnici a pak ho jako rakovina užírá vědomí, že jejich následný milostný vztah je založen na lži. Já se vydal za druhým celovečerním filmem, který se natáčel v Hollywoodu. Byla to vysoce akční „mlátička“ o zlodějce, která odcizí kufr se dvěma miliony dolarů, aniž by tušila, že peníze patří mafii.

Jako detektiv třetího stupně jsem vyšetřovacímu týmu šéfoval. Z této pozice jsem se rozhodl, že nebudu informovat Taylora ani nikoho jiného z managementu jeho společnosti, že členové mého týmu navštíví jednotlivé natáčecí štáby. Nechtěl jsem, aby nás předešlo jejich avízo. Jednoduše jsme si rozdělili natáčecí místa, druhý den ráno každý z nás dorazil bez ohlášení na přidělenou lokalitu a pomocí odznaku si proklestil cestu dovnitř.

Události, k nimž došlo druhý den ráno krátce po mém příjezdu na místo natáčení, jsou velmi dobře zdokumentovány. Někdy se v duchu vracím k jednotlivým krokům vyšetřování a lituji, že jsem na místo nedorazil o jeden den dříve. Myslím, že bych pak zaslechl, jak se někdo zmiňuje o penězích, a dokázal bych si to všechno dát dohromady. Faktem ovšem je, že jsme si při vyšetřování počínali správně. Činili jsme správné kroky ve správnou dobu. Nemusím si vůbec nic vyčítat.

Jenže po tomhle čtvrtém ránu už vyšetřování nebylo moje. Do věci se vložilo oddělení loupeží a vražd a případ nám uzmulo. Vyšetřování se tehdy ujali Jack Dorsey s Lawtonem Crossem. Celá věc totiž obsahovala vše, co má OLV na kriminálních případech rádo: filmy, peníze i vraždu. Když se Dorsey s Crossem při vyšetřování nikam nedostali,

postupně se začali věnovat jiným případům, až pak jednou zamířili do baru Nat's na šunkový sendvič a frťana. Náš případ víceméně zahynul spolu s Dorseym. Cross se z toho vylízal, ale už nikdy se neuzdravil. Po šesti týdnech se probral z kómatu bez jediné vzpomínky na střelbu a bez hybnosti od krku dolů. Dýchání za něj obstarával plicní ventilátor a spousta lidí na oddělení zastávala názor, že nakonec dopadl hůř než Dorsey, protože sice přežil, ale ve skutečnosti žádný pořádný život nevedl.

Na případ Angelly Bentonové mezitím sedal prach. Vše, čeho se Dorsey s Crossem dotkli, jako by bylo uhranuté jejich smůlou. Zakleté. Případu Bentonová se již nikdo neujal. Jednou za půl roku někdo z loupeží a vražd její spis vytáhl, sfoukl z něj prach, připsal do vyšetřovacího záznamu datum s položkou „Žádný nový vývoj" a zastrčil spis zpátky na místo. V losangeleské policii se tomu říká „zevrubná kontrola".

Uplynuly čtyři roky a já odešel do výslužby. Podle všech předpokladů to měla být pohoda. Měl jsem dům nezatížený hypotékou a auto, za které jsem zaplatil hotově. Měl jsem penzi, z níž jsem mohl zaplatit i potřeby, které jsem nepotřeboval. Připadal jsem si jako na dovolené. Žádná práce, žádné starosti, žádné problémy. Jenže mi stále něco scházelo a já to hluboko v nitru věděl. Žil jsem jako jazzový hudebník čekající na vystoupení. Chodil jsem pozdě spát, civěl do stěn a pil přespříliš červeného vína. A tak jsem musel bud pověsit nástroj na hřebík, anebo si najít lokál, kde na něj budu moci hrát.

Jenže pak mi někdo zavolal a ve sluchátku se ozval Lawton Cross. Konečně se mu doneslo, že jsem odevzdal odznak. Jeho manželka za něj vytočila číslo a poté mu přidržovala telefon, aby se mnou mohl mluvit.

„Harry, myslíš někdy na Angellu Bentonovou?"

„Pořád," odpověděl jsem.

„Já taky, Harry. Vrátila se mi paměť a na tenhle případ myslím dost často."

A bylo to. Když jsem naposledy vycházel z hollywoodského oddělení, myslel jsem si, že všechno skončilo – že jsem již ohledal své poslední tělo a absolvoval poslední rozhovor s někým, o němž jsem věděl, že lže. Jenže i přes to všechno jsem si stejně nechal zadní vrátka. Z oddělení jsem vyšel s krabicí plnou spisů s kopiemi všech nedo-

řešených případů za dvanáct let svého působení na hollywoodském oddělení vražd.

V krabici tehdy ležel i spis Angelly Bentonové. Nemusel jsem ho ani otevírat, abych si vzpomněl na všechny detaily, na polohu jejího tak odhaleného a tak zneuctěného těla na dlážděné podlaze. Ten případ mě stále drásal. Zraňovalo mě, že její vražda zanikla v následném ohňostroji, že její život začal být důležitý až ve chvíli, kdy někomu jinému ukradli dva miliony dolarů.

Ten případ jsem nikdy neuzavřel. Velké ryby mi ho sebraly dřív, než jsem to stihl. Takový byl život v LAPD. Jenže to bylo tehdy a teď je teď. Telefonát Lawtona Crosse ve mně všechno změnil. Ukončil mou prodlouženou dovolenou. Dal mi cíl.

3

Už jsem nenosil odznak, ale stále jsem v sobě choval tisíc nejrůznějších zvyků a instinktů, které vlastnictví odznaku doprovázely. Jako napravený kuřák, jehož ruce neustále zajíždějí do kapsy košile pro oporu, která už tam není, jsem se i já ustavičně přistihoval, že si nějakým způsobem stále nárokuji požitky spojené se svou policejní plackou. Téměř třicet let jsem byl součástí organizace, která podporovala odříznutí se od okolního světa a kultivovala etiku typu „my versus oni“. Býval jsem součástí kultu modrého náboženství a náhle jsem se ocitl mimo, vyobcován do vnějšího světa. Neměl jsem odznak. Už jsem nebyl součástí „my“. Byl jsem součástí „oni“.

Měsíce plynuly a neminul jediný den, kdy bych střídavě nelitoval a neradoval se ze svého rozhodnutí hodit práci na oddělení za hlavu. Bylo to období, kdy můj hlavní úkol představovalo úsilí oddělit své

osobní poslání od odznaku a všeho, co ztělesňoval. Až příliš dlouho jsem se domníval, že obojí je nerozuzlitelně propojeno. Že nemohu mít jedno bez druhého. S postupem týdnů a měsíců se však dostavilo poznání, že jedna z těchto totožností je hlubší a přesahuje druhou. Mé poslání zůstalo nedotčeno. Bez ohledu na vlastnictví odznaku byl mým úkolem na tomto světě i nadále boj za jeho mrtvé.

Když jsem po rozhovoru s Lawtonem Crossem zavěsil, věděl jsem, že jsem připraven a nastal čas znovu povstat. Odešel jsem do předsíně a vytáhl ze skříně krabici se zaprášenými spisy a všemi hlasy mrtvých. Promlouvali ke mně ve vzpomínkách. Ve výjevech z místa činu. Avšak ze všech nejlépe jsem si pamatoval na Angellu Bentonovou. Na její zkroucené tělo na španělských kachličkách a na její ruce natažené tak, jako by se ke mně natahovala.

Měl jsem své poslání.

4

Ráno po rozhovoru s Alexanderem Taylorem jsem seděl u jídelního stolu ve svém domě na Woodrow Wilson Drive. V kuchyni stála konvice s horkou kávou. CD-měnič jsem zaplnil pěti kompaktními disky zachycujícími pozdní období Arta Peppera v roli řadového hráče a na stůl před sebe jsem rozprostřel dokumenty a fotografie ze spisu Angelly Bentonové.

Spis byl nekompletní, jelikož mi oddělení loupeží a vražd případ odebralo právě ve chvíli, kdy moje vyšetřování začínalo nabírat směr, a ještě předtím, než jsem stačil sepsat mnohé zprávy. Byl to pouhý začátek. Téměř po čtyřech letech od doby, kdy jsem byl od vyšetřová-

ní odstaven, jsem však nic jiného neměl. Jen vyšetřovací spis a seznam jmen, který mi včera poskytl Alexander Taylor.

Zatímco jsem se připravoval na celodenní nahánění lidí ze seznamu a domlouvání rozhovorů, zabloudily mé oči k malé hromádce novinových výstřižků, kterým za čtyři roky ve spisu zežloutly rohy. Vytáhl jsem je a začal je pročítat.

Deníku *Los Angeles Times* stála vražda Angelly Bentonové zpočátku jen za krátkou zprávu. Vzpomínal jsem si, jak mě to tehdy skličovalo. Potřebovali jsme svědky. Nejen na samotném místě činu, ale i u pachatelova auta či na jeho únikové trase. Potřebovali jsme vědět, kde se obět před útokem pohybovala. Koneckonců měla narozeniny. Kde a s kým trávila večer, než vyrazila zpátky domů? Jedním z nejlepších způsobů, jak povzbudit občany, aby oznamovali svá zjištění na policii, jsou novinové články. Jelikož se však v Timesech rozhodli, že záležitost odbudou krátkou zprávou a navíc ji pohřbí na konci sešitu B, veřejnost nám při vyšetřování téměř nepomohla. Když jsem pak telefonoval příslušné reportérce, abych jí vyjádřil své rozčarování, bylo mi řečeno, že podle nejnovějších průzkumů již články o smrti a tragédiích čtenáře unavují. Reportérka dodala, že prostor pro oblast kriminality se snižuje a ona s tím nic nenadělá. Jako drobnou útěchu napsala do následujícího vydání navazující článek s douškou, že policie žádá veřejnost v tomto případu o pomoc. Tento článek však byl ještě kratší než původní zpráva a v novinách byl zasutý ještě hlouběji. Toho dne nám nezavolal jediný občan.

Vše se změnilo o tři dny později, kdy tentýž příběh pronikl na první stránku a stal se hlavní zprávou všech televizních stanic ve městě. Sebral jsem první článek vystřižený z titulní stránky novin a znovu si ho přečetl.

NEFALŠOVANÁ PŘESTŘELKA NA MÍSTĚ NATÁČENÍ FILMOVÉ „ČETNÍKY A ZLODĚJE“ PŘERUŠILI SKUTEČNÍ: 1 MRTVÝ, 1 ZRANĚNÝ
Keisha Russellová,
reportérka L. A. Times

Hollywoodskou fikci vystřídala v pátek dopoledne vražedná realita, když se mezi příslušníky losangeleské policie a ozbrojené ostrahy na jedné straně a lupiči na straně druhé strhla přestřelka. Během natáčení filmu pojednávajícího o loupeži dvou milionů dolarů v hotovosti totiž došlo k loupeži dvou milionů dolarů v hotovosti. Při přestřelce byli zraněni dva zaměstnanci banky, z toho jeden smrtelně.

Dva ozbrojení lupiči uprchli s penězi poté, co zahájili palbu na členy ostrahy a skutečného policejního detektiva, který se na místě natáčení shodou okolností nacházel. Podle sdělení policie naznačuje krev nalezená později v opuštěném vozidle lupičů, že při přestřelce byl rovněž zasažen nejméně jeden z pachatelů.

Filmová hvězda Brenda Barstowová se v době střelby nacházela v jednom z nedalekých obytných přívěsů. Z incidentu vyvázla bez zranění a nebyla jeho přímým svědkem.

Podle mluvčího policie došlo k přestřelce krátce před desátou hodinou dopoledne před jedním bungalovem na Selma Avenue. Na místo natáčení dorazilo obrněné vozidlo se dvěma miliony dolarů, které měly sloužit jako rekvizita při scénách snímaných uvnitř domu. Místo natáčení bylo v té době údajně pod přísným dohledem bezpečnostních složek, přestože přesný počet příslušníků ostrahy a policie nebyl zveřejněn.

Smrtelně postřelená obět byla identifikována jako Raymond Vaughn (43), ředitel bezpečnostních operací BankLA, která měla hotovost na místo natáčení doručit. Postřelen byl rovněž další zaměstnanec BankLA Linus Simonson (27). Ten utrpěl střelnou ránu do spodní části trupu a byl hospitalizován v léčebném středisku Cedars-Sinai. Lékaři v pátek odpoledne označili jeho stav za stabilizovaný.

Detektiv losangeleské policie Jack Dorsey uvedl, že ve chvíli, kdy dva strážci přenášeli hotovost z obrněného vozu do domu, vyskočili z opodál parkující dodávky tři těžce ozbrojení muži, zatímco čtvrtý čekal za volantem auta. Ozbrojenci přistoupili ke členům ostrahy a sebrali jim peníze. Když se poté pachatelé vraceli do dodávky se čtyřmi pytli s hotovostí, jeden z nich zahájil palbu.

„V tu chvíli se strhlo hotové peklo," uvedl Dorsey. „Zvrhlo se to v přestřelku."

Ještě včera nebylo jasné, proč přestřelka vypukla. Svědkové sdělili policii, že se lupiči nesetkali ze strany ostrahy na místě natáčení s žádným odporem.

„Pokud je nám známo, tak prostě vytáhli zbraně a začali střílet," uvedl detektiv Lawton Cross.

Policie sdělila, že několik strážníků palbu opětovalo, stejně jako nejméně dva pochůzkoví policisté mimo službu, kteří na místě natáčení působili jako ostraha, a také policejní detektiv Harry Bosch, jenž se právě nacházel v obytném přívěsu filmového štábu, kde vedl rozhovor ve věci vyšetřování zdánlivě nesouvisejícího případu.

Podle včerejšího odhadu policie bylo během divoké přestřelky vypáleno více než sto ran.

I tak očití svědkové tvrdí, že tato křížová palba netrvala déle než minutu. Lupičům se podařilo nasednout do dodávky a neprodleně ujet. Vozidlo poseté otvory po kulkách bylo později nalezeno opuštěné nedaleko od výjezdu ze Sunset Boulevard na Hollywood Freeway. Následné vyšetřování odhalilo, že bylo předchozí noci odcizeno ze dvora jednoho filmového studia.

„V tuto chvíli neznáme totožnost žádného pachatele," uvedl detektiv Dorsey. „Sledujeme řadu různých stop, které podle našeho názoru budou pro vyšetřování podnětné."

Přestřelka vnesla do tábora filmařů nepřikrášlenou dávku reality.

„Nejdřív jsem si myslel, že to jen kluci z pyrotechniky střílejí slepýma," prohlásil Sean O'Malley, produkční asistent filmového projektu. „Říkal jsem si, že je to nějaká recese. Ale pak jsem zaslechl, jak lidi ječí, že máme zalehnout na zem, a dům začaly zasahovat opravdové kulky. To už jsem věděl, že je to doopravdy. Práskl jsem sebou na verandu a jenom jsem se modlil. Bylo to děsivé."

Zatím nepojmenovaný film pojednává o zlodějce, který odcizí lasvegaské mafii kufr se dvěma miliony dolarů a uteče do Los Angeles. Podle expertů je nanejvýš neobvyklé, aby se při natáčení filmu používaly skutečné peníze, ale režisér filmu Wolfgang Haus trval na zapůjčení nefalšovaných bankovek, neboť scény natáčené v domě na Selma Avenue obsahují celou řadu detailních záběrů zlodějky ztvárněné populární Brendou Barstowovou i odcizených peněz.

Haus uvedl, že podle scénáře měla zlodějka hodit peníze na postel a začít se v nich válet, vyhazovat je do vzduchu a oslavovat. V dalším

záběru měla ležet ve vaně naplněné penězi. Haus dodal, že falešné bankovky by tudíž byly ve filmu snadno rozpoznatelné.

Německý režisér rovněž zastává názor, že použití skutečné měny pomůže hercům sehrávat své role ve scénách s penězi přesvědčivěji.

„Pokud používáte peníze na hraní, pak si jen hrajete i vy," prohlásil Haus. „My jsme potřebovali více. Chtěl jsem, aby ta žena cítila, že opravdu ukradla dva miliony dolarů. A to se nedalo udělat jinak. Mé filmy se spoléhají na přesnost a pravdu. Kdybychom měli použít peníze ze hry Monopoly, celý film by se proměnil v lež a každý divák by to poznal."

Producent filmu, společnost Eidolon Productions, tedy objednala jednodenní zapůjčení hotovosti a skupinu bezpečnostních strážníků, kteří měli na převoz peněz dohlížet. Obrněné vozidlo mělo během natáčení setrvat na místě a okamžitě po skončení filmování peníze opět odvézt. Celá částka se skládala výhradně ze stodolarových bankovek naskládaných do balíčků po 25 tisících dolarů.

Majitel filmové produkční společnosti Alexander Taylor odmítl komentovat loupež i rozhodnutí použít při filmování skutečné peníze. Zatím není jasné, zda byla částka pojištěna proti loupeži.

Policie rovněž odmítla sdělit, proč se na místě natáčení v době přestřelky zdržoval detektiv Bosch. Podle nejmenovaných zdrojů však zřejmě detektiv vyšetřoval smrt Angelly Bentonové, která byla o čtyři dny dříve nalezena uškrcená na chodbě domu v Hollywoodu, kde bydlela. Čtyřiadvacetiletá Bentonová byla zaměstnankyní Eidolon Productions a policie nyní prošetřuje možnost, že mezi její vraždou a ozbrojenou loupeží existuje spojitost.

Manažer Brendy Barstowové zveřejnil prohlášení, v němž herečka uvádí: „Jsem šokována tím, co se stalo, a moje duše je nyní s rodinou onoho zabitého muže."

Mluvčí BankLA prohlásil, že Raymond Vaughn pracoval v bance sedm let. Předtím působil jako policista v New Yorku a v Pennsylvánii. Linus Simonson, druhý postřelený zaměstnanec, je asistentem viceprezidenta banky Gordona Scaggse, který byl za jednodenní zápůjčku hotovosti filmovému štábu zodpovědný. Scaggsovo vyjádření se zatím nepodařilo získat.

Natáčení filmu bylo dočasně přerušeno. Do včerejška nebylo jasné, kdy se kamery opět rozběhnou nebo zda budou při příštím natáčení zmíněných scén opět použity skutečné peníze.

# # #

Vzpomínal jsem si na surrealistickou atmosféru onoho dne. Na křik i na mračno kouře, které se po střelbě vznášelo ve vzduchu. Na lidi ležící na zemi i na to, jak jsem nevěděl, jestli byli zasaženi, nebo se pouze ukrývají. Dlouhou dobu pak nikdo nevstával, přestože dodávka s lupiči již byla dávno pryč.

Rychle jsem pročetl postranní sloupek pojednávající o tom, nakolik je neobvyklé používat při natáčení filmu skutečné peníze – neřkuli takové množství –, a to nehledě na přijatá bezpečnostní opatření. V článku se konstatovalo, že zmíněná částka zaujímala objem čtyř přepravních pytlů, a autorka správně poukázala na skutečnost, že je dost nepravděpodobné, aby se celé dva miliony dolarů někdy vyskytly v jediném záběru kamery. Přesto producenti filmu přistoupili na režisérův požadavek použít skutečné peníze a mít pro všechny případy po ruce celou dvoumilionovou částku. Nejmenované zdroje z filmové branže a znalci hollywoodských poměrů citovaní v článku nicméně naznačovali, že v tomto případě se nejednalo o peníze, o snahu vyloučit nepředvídatelné okolnosti, ani o umění. Byla to obyčejná demonstrace moci. Wolfgang Haus to udělal, protože mohl. Tento režisér šel v poslední době z filmu do filmu, z nichž každý zaznamenal více než dvousetmilionové tržby. Během krátkých čtyř let se vypracoval z autora malých nezávislých filmů v mocného hollywoodského hráče. Tím, že vyžadoval přítomnost dvou milionů dolarů ve skutečných bankovkách při natáčení poměrně rutinních scén, si pouze leštil své nově nabyté ego. Měl moc o dva miliony žádat a také je na místo natáčení dostat. Další příběh o hollywoodském syndromu. Jenže tentokrát v něm figurovala vražda.

Následně jsem upřel pozornost k navazujícímu článku, který vyšel dva dny po loupeži. Jednalo se o přežvýkanou původní zprávu obsahující jen pramálo nových poznatků o vyšetřování. Nevyskytovali se v ní žádní zatčení a žádní podezřelí, a tak nejpozoruhodnější novou in-

formaci představovalo sdělení, že firma Warner Bros., která film financovala, definitivně zatáhla oponu a po sedmi dnech natáčení odmítla do filmu dále investovat. Stalo se tak poté, co hlavní hvězda snímku Brenda Barstowová odstoupila z natáčení s odkazem na obavy o svou bezpečnost. Článek nicméně citoval nejmenované zdroje obeznámené s produkcí filmu, podle nichž se Barstowová stáhla z jiných důvodů a klauzuli o osobní bezpečnosti, zakotvenou ve smlouvě, využila pouze jako záminku k odchodu. Jak uvedené zdroje jedním dechem naznačovaly, oněmi „jinými důvody“ bylo hereččino zjištění, že na výrobu snímku padl stín, jenž by mohl ovlivnit jeho atraktivitu v kinech, a také zklamání z konečné verze scénáře, který byl dopsán až poté, co podepsala smlouvu.

V závěru se navazující článek vrátil k průběhu vyšetřování a konstatoval, že šetření loupeže a přestřelky bylo rozšířeno i o vraždu Angelly Bentonové a že se případu ujalo Oddělení loupeží a vražd, které ho převzalo od hollywoodského oddělení. Všiml jsem si, že ve spodní části výstřižku někdo zakroužkoval jeden odstavec. S největší pravděpodobností jsem to před čtyřmi lety učinil já.

Podle informací našeho listu byla zásilka peněz odcizených během loupeže pojištěná a obsahovala označené bankovky. Vyšetřovatelé nám sdělili, že jejich vystopování možná představuje nejlepší možnost, jak identifikovat a dopadnout pachatele.

Nepamatoval jsem si, že bych tento odstavec před čtyřmi lety zakroužkovával, a přemýšlel jsem, proč jsem to tehdy učinil v době, kdy druhý článek vyšel, už mi byl případ odebrán. Tipoval jsem, že jsem se tehdy o vyšetřování stále zajímal, byt jsem již nebyl jeho součástí, a chtěl jsem vědět, zda uvedený zdroj poskytl reportérce přesné informace, nebo zda pouze doufal, že článek budou číst i pachatelé a propadnou panice při zjištění, že bankovky mohou být vystopovatelné. Možná by se pak peněz nechtěli zbavit, čímž by zvýšili pravděpodobnost jejich úplného nalezení.

Přání zde sice bylo otcem myšlenky, ale na tom teď nezáleželo. Složil jsem výstřižky a odsunul je stranou. Přemýšlel jsem o obytném přívěsu, ve kterém jsem se zdržoval, když to všechno vypuklo. Novi-

nové články byly pouhou šablonou, stejně vzdálenou jako letecký snímek. Jako byste se snažili pochopit Vietnam v roce 1967 tím, že budete po nocích sledovat Waltera Cronkitea. Reportáže z místa přestřelky neobsahovaly ani špetku zmatku, zápachu krve a strachu či spalujících návalů adrenalinu, jež člověku pronikají do vnitřností, jako když se výsadkáři vrhají z rampy C-stotřicítky nad nepřátelským územím. *„Hop, hop, hop!“*

Obytný přívěs parkoval na Selma Avenue. Právě jsem hovořil s režisérem Hausem o Angelle Bentonové. Hledal jsem cokoliv, čeho bych se mohl chytit. Stále jsem byl posedlý jejíma rukama a v tom přívěsu mě zčistajasna napadlo, že poloha jejích rukou možná tvořila součást zinscenování celého místa činu. Že je narafičil nějaký filmový režisér. Naléhal jsem tehdy na Hause, tlačil ho ke zdi a vyzvídal, kde se v osudnou noc zdržoval. A pak se ozvalo zaklepání, dveře se otevřely a vše se rázem změnilo.

„Wolfgangu,“ řekl muž v baseballové čepici. „Je tu ta obrněná dodávka s penězma.“

Pohlédl jsem na Hause.

„S jakýma penězma?“ zeptal jsem se.

V tu chvíli jsem již instinktivně věděl, co se vzápětí stane.

Když se dnes za tou vzpomínkou ohlížím, vidím vše jakoby ve zpomaleném záběru. Vidím veškerý pohyb, všechny podrobnosti. Vyšel jsem z režisérova přívěsu a spatřil uprostřed silnice o dva domy níže červenou obrněnou dodávku. Zadní dveře měla otevřené a jakýsi muž v uniformě za nimi předával pytle s penězi dvěma mužům stojícím na vozovce. Opodál nečinně přihlíželi dva bankovní úředníci v oblecích, z nichž jeden byl výrazně starší než druhý.

Když se muži s penězi otočili k domu, otevřely se boční dveře dodávky zaparkované na protější straně ulice a za nimi se objevili tři ozbrojení muži v kuklách. Za volantem jsem otevřenými dveřmi viděl sedět čtvrtého. Instinktivně jsem zajel rukou do saka pro pistoli, ale nakonec jsem ji tam nechal. Situace byla příliš choulostivá. Mnoho lidí kolem se mohlo ocitnout v křížové palbě. Nechal jsem to plavat.

Lupiči se vynořili za muži s penězi, zjevně je překvapili a bez jediného výstřelu jim odebrali pytle. Když poté ustupovali zpátky k dodávce, stala se nevysvětlitelná věc. Lupič, který nesl pytel, protože kryl své kumpány, se náhle zastavil, rozkročil se, sevřel zbraň do obou

rukou a napřáhl ji. Vůbec jsem to nechápal. Co viděl? Odkud cítil hrozbu? Kdo učinil pohyb? Lupič zahájil palbu a starší úředník v obleku, který měl ruce nad hlavou, takže nepředstavoval žádné nebezpečí, se vzápětí skácel na ulici.

Během necelé vteřiny se strhla otevřená přestřelka. Dozorce v dodávce, bezpečnostní strážníci i policisté mimo službu na předním trávníku, ti všichni zahájili palbu. Vytasil jsem pistoli a vyrazil přes trávu k dodávce.

„K zemi, všichni k zemi!“

Členové filmového štábu a technici se vrhali na zem, zatímco já se blížil k místu střelby. Slyšel jsem, jak někdo začal křičet a motor dodávky zaburácel. Do nosu mi vnikl zápach spáleného střelného prachu a popálil mi nozdry. Než jsem si našel místo pro čistý a bezpečný výstřel, byli už lupiči u dodávky. Jeden z ruch hodil pytle otevřenými dveřmi dovnitř, otočil se a vytasil zpoza opasku dvě pistole.

K výstřelu však už neměl příležitost. Zahájil jsem palbu a pak už jen sledoval, jak lupič přepadává dozadu do dodávky. Ostatní se vrhli za ním a dodávka s kvílením pneumatik odjela. Z otevřených bočních dveří přitom stále trčela chodidla zraněného muže. Díval jsem se, jak dodávka odbočuje za roh a míří na Sunset Boulevard a odtud na dálnici. Neměl jsem šanci ji pronásledovat. Můj ford parkoval více než o ulici dál.

Místo toho jsem vytáhl mobilní telefon a celý incident ohlásil. Řekl jsem dispečerovi, aby na místo poslal sanitky a spoustu lidí. Popsal jsem mu směr úniku dodávky a poručil mu, aby nechal uzavřít dálnici.

Za celou tu dobu v pozadí neustával křik. Zaklapl jsem telefon a vyrazil k ječícímu muži. Byl to mladší člověk v obleku. Ležel na boku a ruku si držel na levé kyčli. Mezi prsty mu crčela krev. Měl zničený den a oblek, ale věděl jsem, že se z toho vylíže.

„Koupil jsem to!“ vřískal a svíjel se bolestí. „Koupil jsem to, sakra!“

Přerušil jsem vzpomínky a vrátil se v myšlenkách k jídelnímu stolu. V pozadí začal hrát Art Pepper „You’d Be So Nice To Come Home To“ s Jackem Sheldonem na trumpetu. Měl jsem na kompaktních discích nejméně dvě nebo tři verze Pepperova ztvárnění této klasiky Colea Portera. Na každé z nich přitom útočil na původní verzi a doslova jí trhal střeva. Art Pepper ani jinak hrát neuměl a právě tato zaťatost se

mi na něm líbila nejvíc. Doufal jsem, že máme tuto vlastnost společnou.

Otevřel jsem zápisník na nové stránce a právě se chystal zaznamenat něco, co se mi vybavilo během vzpomínek na přestřelku, když vtom někdo zaklepal na dveře.

5

Vstal jsem, odešel do předsíně a zadíval se do kukátka. A pak jsem se rychle vrátil do jídelny a vytáhl ze skříně u zdi ubrus. Nikdy jsem ho nepoužíval. Kdysi ho koupila moje bývalá žena a strčila ho do skříně pro případ, že budeme mít hosty. Jenže jsme nikdy žádné neměli. Už dlouho jsem byl bez manželky, ale ubrus mi momentálně přišel vhod. Klepání se ozvalo znovu. Tentokrát hlasitěji. Rychle jsem zakryl fotografie i dokumenty a vrátil se ke dveřím.

Když jsem je otevřel, Kiz Riderová stála zády ke mně a rozhlížela se po ulici.

„Promiň, Kiz. Byl jsem na zadní terase a neslyšel jsem první zaklepání. Pojď dál."

Riderová prošla kolem mě a vyrazila krátkou chodbou k obývacímu pokoji s jídelnou. Pravděpodobně si všimla, že posuvné dveře na terasu jsou zavřené.

„Tak jak můžeš vědět, že jsem klepala dvakrát?" zeptala se, když míjela terasu.

„Já, eh, prostě mi připadalo, že to zaklepání, které jsem slyšel, je tak silné, že člověk venku už určitě předtím…"

„Jasně, jasně, Harry, rozumím."

Neviděl jsem ji téměř osm měsíců. Vlastně od mého večírku na rozloučenou, který zorganizovala v restauraci Musso's, kde pronajala celý bar a pozvala všechny policisty z hollywoodského oddělení.

Nyní se přesunula do jídelny a já viděl, jak její oči přejíždějí zmačkaný ubrus. Bylo očividné, že jím něco zakrývám, a já svého rozhodnutí okamžitě zalitoval.

Riderová měla na sobě antracitově šedý kostým se sukní pod kolena. Její úbor mě překvapil. Devadesát procent času, který jsme spolu trávili jako partneři, nosila černé džínsy a bílou halenku se sportovním sakem. Tyto svršky jí umožňovaly volnost pohybu a v případě potřeby i rychlý běh. V kostýmu připomínala spíše viceprezidentku nějaké banky než detektivku z oddělení vražd.

„Ach, Harry," řekla s očima stále přilepenýma ke stolu, „ty umíš tak hezky prostírat stůl. Copak máme k obědu?"

„Promiň. Nevěděl jsem, kdo je za dveřmi, a tak jsem přehodil ubrus přes nějaké věci, které mám zrovna vytažené."

Riderová se otočila čelem ke mně.

„Přes jaké věci, Harry?"

„Přes nějaké věci. Přes jeden starý případ. Tak povídej, jak to vypadá na loupežích a vraždách? Je to lepší, než když jsme spolu mluvili posledně?"

Detektivku povýšili do centra zhruba rok předtím, než jsem odešel z oddělení. Svěřila se mi tehdy, že má problémy s parťákem i s dalšími lidmi z OLV. Já v našem vztahu vystupoval jako jakýsi její učitel, což pokračovalo i po jejím převelení na loupeže a vraždy. Vzájemné styky však skončily v okamžiku, kdy jsem dal přednost odchodu do výslužby před přeložením na OLV, které by nás opět dalo dohromady jako partnery. Věděl jsem, že ji to ranilo. Když si pak vzala na starost můj večírek na rozloučenou, bylo to od ní milé gesto, ale zároveň taky velké sbohem.

„Na loupežích a vraždách? Tam to přece nevyšlo."

„Cože? O čem to mluvíš?"

Dokonale jsem ji překvapil. Riderová bývala nejkvalifikovanějším a nejintuitivněji založeným partnerem, s nímž jsem kdy pracoval. Byla ke svému povolání předurčena. Oddělení rozhodně potřebovalo více lidí jako ona. Pokládal jsem za hotovou věc, že se dokáže přizpůsobit

životu na nejprestižnějším oddělení losangeleské policie a odvádět tam dobrou práci.

„Začátkem léta jsem přešla jinam. Ted jsem v náčelníkově kanceláři.“

„To nemyslíš vážně. Teda…“

Nevycházel jsem z úžasu. Riderová se očividně rozhodla pro kariéru na oddělení. Pokud pracovala pro náčelníka jako pobočnice nebo na speciálních projektech, pak se bezpochyby připravovala na funkci v nejvyšším velitelství. Na tom by ještě nebylo nic špatného – věděl jsem, že Kiz je stejně ctižádostivá jako kterýkoliv jiný polda. Jenže vyšetřování vražd není profese, nýbrž poslání. Vždycky jsem si myslel, že to Riderová chápe a přijímá. Že tu výzvu slyší.

„Nevím, co na to říct, Kiz. Škoda že…“

„Co, že jsem to s tebou předem neprobrala? To tys nás dva rozdělil, Harry, nezapomeň. Co bys mi asi tak řekl? Abych na loupežích a vraždách zaťala zuby, když ty sám sis sbalil fidlátka?“

„U mě to bylo něco jiného, Kiz. Narážel jsem na příliš velký odpor. Vlekl jsem s sebou příliš mnoho balastu. Tys byla jiná. Byla jsi hvězda, Kiz.“

„No, jenže hvězdy vyhasínají. Na druhém patře to bylo moc úzkoprsé a politikářské. A tak jsem změnila směr a absolvovala poručickou zkoušku. Náčelník je dobrý chlap. Chce konat dobro a já chci být u toho s ním. Je to zvláštní, ale na pátém patře jsou věci mnohem míň zpolitizované. Člověk by řekl, že to bude naopak.“

Znělo to, jako by se snažila přesvědčit spíš sama sebe než mě. Nezmohl jsem se na nic než na přikývnutí, neboť mě zaplavovaly výčitky svědomí a pocit ztráty. Kdybych byl u policie zůstal a přijal práci na OLV, zůstala by i ona. Přešel jsem do obýváku a posadil se na gauč. Riderová mě následovala, ale zůstala stát.

Natáhl jsem se a ztlumil hudbu, ale ne příliš. Tahle skladba se mi líbila. Vykoukl jsem posuvnými dveřmi terasy na hornaté panorama na protější straně Valley. Smog dnes nebyl o nic hustší než kterýkoliv jiný den. Zatažená obloha jako by se však dokonale hodila ke skladbě „The Shadow of Your Smile“, v níž Pepper doprovázel na klarinet Leeho Konitze. Z písně prýštila tak smutná zahloubanost, že to podle mě oslovilo i Riderovou. Zůstala stát a mlčky poslouchala.

Sadu kompaktních disků mi věnoval přítel Quentin McKinzie – starý jazzman, který Peppera znával a před pár desítkami let s ním hrál v Shelly Manne's, Donté s a dalších dávno zapomenutých hollywoodských jazzklubech, jež tehdy na západním pobřeží rostly jako houby po dešti. McKinzie mi řekl, že si mám disky poslechnout a prostudovat. Obsahovaly některé z posledních Pepperových nahrávek. Po několika letech strávených ve věznicích kvůli svým závislostem si umělec vynahrazoval ztracený čas. A to i v roli řadového člena ansámblu. Ta jeho neúprosnost. Nepolevil v ní až do chvíle, kdy se mu zastavilo srdce. Byla v tom jistá poctivost, která zplodila hudbu, již můj přítel obdivoval. Předal mi disky a řekl, abych si nikdy nepřestal vynahrazovat ztracený čas.

Zanedlouho skladba skončila a Kiz se obrátila ke mně.

„Kdo to byl?"

„Art Pepper a Lee Konitz."

„Běloši?"

Přikývl jsem.

„Sakra. To bylo dobrý."

Přikývl jsem ještě jednou.

„Takže co je pod tím ubrusem, Harry?"

Pokrčil jsem rameny.

„Tohle je poprvé za osm měsíců, co ses u mě zastavila, takže předpokládám, že to víš."

Riderová přikývla. „Jo."

„Nech mě hádat. Alexander Taylor má úzké styky s náčelníkem nebo se starostou, případně s oběma, a zavolal jim, aby mě proklepli."

Kiz přitakala. Odhadl jsem to správně.

„A náčelník věděl, že ty a já jsme k sobě kdysi měli blízko, takže…"

Kdysi. Riderová jako by se zadrhla, když toto slovo říkala.

„Zkrátka mě poslal, abych ti vyřídila, že pláčeš na špatném hrobě."

Posadila se do křesla naproti gauči a zadívala se na terasu. Poznal jsem, že ji vůbec nezajímá, co tam uvidí. Pouze se nechtěla dívat na mě.

„Takže proto jsi odešla z vražd – abys mohla pro náčelníka vyřizovat pochůzky."

Kiz na mě ostře pohlédla a já v jejích očích spatřil dotčenost. Svých slov jsem ovšem nelitoval. Byl jsem na ni stejně naštvaný jako ona na mě.

„Tobě se to říká snadno, Harry. Pro tebe už ta válka skončila."

„Tahle válka nikdy nekončí, Kiz."

Téměř jsem se usmál té shodě okolností, když mi Riderová adresovala své sdělení. Přehrávač totiž právě spustil skladbu „High Jingo", v níž Pepper rovněž doprovázel Konitze. Do šesti měsíců po nahrání této písně Art Pepper zemřel. Náhoda spočívala v tom, že když jsem na oddělení začínal, označovali detektivové ze staré gardy výrazem „high jingo" čili „vysoký říz" případy, které budily neobvyklý zájem pátého patra nebo s sebou nesly skrytá politická či byrokratická rizika. Když měl nějaký případ říz, musel si člověk dávat pozor. Pohyboval se v kalných vodách. Musel si hlídat záda, protože mu je nehlídal nikdo jiný.

Vstal jsem a zamířil k oknu. Slunce se odráželo od miliardy drobných částeček, které se vznášely ve vzduchu. Bylo oranžovorůžové a vypadalo nádherně. Vůbec se nezdálo, že může být i škodlivé.

„Takže co mi náčelník vzkazuje – běž od toho, Boschi? Ted jsi jen běžný občan, přenech to profesionálům?"

„Víceméně."

„Na ten případ sedá prach, Kiz. Co je mu do toho, že se o něj zajímám, když to nedělá nikdo z jeho vlastních lidí na oddělení? Má snad strach, že ho ztrapním, když ten případ vyřeším?"

„Kdo tvrdí, že na něj sedá prach?"

Otočil jsem se a pohlédl na ni.

„Přestaň, ty řečičky o zevrubné kontrole si nechej od cesty. Já vím, jak to chodí. Každých šest měsíců přibude v záznamech zápis: ‚No jo, pořád nic nového.' Copak tobě na tom případu nezáleží, Kiz? Vždyť jsi Angellu Bentonovou znávala. Ty si nepřeješ, aby se ta záležitost uzavřela?"

„Samozřejmě že ano. Ať tě ani na okamžik nenapadne, že si to nepřeju o nic víc než ty. Jenže ta věc se vyvíjí, Harry. Poslali mě sem ve tvém vlastním zájmu. Nepleť se do toho. Mohl bys proniknout někam, kam bys neměl. Mohl bys spíš ublížit než pomoct."

Znovu jsem se posadil a dlouho se na Riderovou díval, přičemž jsem se snažil číst mezi řádky. Stále mě nepřesvědčila.

„Jestli se na tom případu aktivně pracuje, kdo na něm dělá?“

Zavrtěla hlavou.

„To ti nemůžu říct. Můžu ti jen říct, abys ho nechal být.“

„Hele, Kiz, vždyť mě přece znáš. I když jsi možná naštvaná, že jsem zapíchl odznak, neměla bys…“

„Co? Dělat, co mám? Poslouchat rozkazy? Harry, ty už odznak nemáš. A na tom případu aktivně pracují lidé s odznakem. *Aktivně*. Rozumíš? Takže je při tom nechej.“

Než jsem stačil promluvit, vypálila na mě další dávku.

„A se mnou si nedělej starosti, jasný? Už na tebe dávno nejsem naštvaná, Harry. Nechals mě pěkně na holičkách, ale to už je dávno. Jo, měla jsem na tebe vztek, ale ta doba je pryč. Dokonce jsem dnes za tebou nechtěla přijet zrovna já, ale on mě k tomu přinutil. Myslel si, že tě dokážu přesvědčit.“

Předpokládal jsem, že pod zájmenem „on“ má Kiz na mysli náčelníka. Chvíli jsem mlčky seděl a čekal, jestli bude pokračovat. Jenže ona toho víc na srdci neměla. Nakonec jsem tiše promluvil, jako bych se zpovídal skrz plentu knězi.

„A co když to nemůžu nechat plavat? Co když na tom případu musím dělat z důvodů, které s ním nemají nic společného? Ze svých osobních důvodů? Co se stane pak?“

Otráveně zavrtěla hlavou.

„Pak přijdeš k úrazu. Tihle lidi se neserou. Najdi si nějaký jiný případ anebo jiný způsob, jak ze sebe vyhnat démony.“

„Jací lidi?“

Riderová se postavila.

„Jací lidi, Kiz?“

„Už jsem ti toho řekla dost, Harry. Vyřídila jsem, co jsem měla. Hodně štěstí.“

Zamířila do předsíně a odtud ke dveřím. Vstal jsem a vyrazil za ní, přičemž jsem si v duchu třídil všechno, co jsem zatím věděl.

„Kdo na tom případu dělá?“ zeptal jsem se. „Řekni mi to.“

Riderová se na mě ohlédla, ale pokračovala v chůzi ke dveřím.

„Řekni mi to, Kiz. Kdo?“

Náhle se zastavila a otočila se ke mně. Viděl jsem v jejích očích zlobu a vzdor.

„Chceš říct ‚kvůli starému přátelství‘, Harry? Tohle chceš říct?“

Ustoupil jsem. Její hněv jako by kolem jejího těla vytvářel silové pole, které mě tlačilo zpátky. Odevzdaně jsem rozpřáhl ruce a neřekl nic. Riderová chvíli čekala a pak se otočila zpátky k východu.

„Sbohem, Harry."

Otevřela dveře, vyšla ven a zavřela za sebou.

„Sbohem, Kiz."

Ale to už byla pryč. Dlouho jsem jen tak stál v předsíni a přemýšlel, co mi řekla a co neřekla. Její sdělení obsahovalo další skrytou informaci, jenže já ji zatím nedokázal rozluštit. Voda byla příliš kalná.

„Parádní říz, bejby," řekl jsem si a zamkl jsem dveře.

6

Cesta na Woodland Hills trvala téměř hodinu. Kdysi to bývalo místo, kde když si člověk počkal, vybral si příhodnou dobu a vyrazil proti hlavnímu proudu aut, mohl se někam ve slušném čase dostat. Dnes už to neplatilo. Připadalo mi, že dálnice jsou příšerné neustále, bez ohledu na dobu a místo. Provoz na nich ani na chvíli nepolevil. A jelikož jsem navíc v posledních měsících absolvoval jen málo dálkových jízd, opětovný ponor do této činnosti pro mě představoval otravný a deprimující zážitek. Když mi konečně došla trpělivost, sjel jsem u Topanžského kaňonu ze sto jedničky a zbytek cesty se sunul po běžných silnicích. Přitom jsem si dával pozor, abych nepodlehl pokušení vynahradit si ztracený čas rychlou jízdou převážně obytnými čtvrtěmi. Ve vnitřní kapse bundy mi totiž ležela placatá láhev. Kdyby mě zastavila policie, mohl by být problém.

Za patnáct minut jsem dorazil k domu na Melba Avenue. Zaparkoval jsem za dodávkou a vystoupil z auta. Přešel jsem k dřevěné rampě,

která začínala vedle bočních dveří dodávky a přemosťovala schodiště v průčelí domu.

U dveří mě přivítala Danielle Crossová a mlčky mě uvedla dál.

„Jak se dneska má, Danny?“

„Stejně jako vždycky.“

„Jo.“

Nevěděl jsem, co bych měl dodat. Nedokázal jsem si představit, jak se dnes tato žena dívá na svět a jak se její pohled přes noc změnil z palety nadějí a očekávání v něco úplně jiného. Věděl jsem, že nemůže být o mnoho starší než její manžel. Čtyřicet a něco. Jenže se to nedalo poznat. Měla zestárlé oči a její ústa se zdála natrvalo semknutá a v koutcích svěšená dolů.

Cestu jsem znal a ona mě pustila samotného. Přes obývací pokoj do chodby a pak poslední místnost nalevo. Vešel jsem dovnitř a spatřil Lawtona Crosse na vozíku – na tom, který dostal spolu s dodávkou díky dobročinné sbírce organizované policejními odbory. Právě se díval na CNN v televizi zavěšené ze stropu v rohu místnosti. Další zpráva o situaci na Blízkém východě.

Jeho oči se přesunuly ke mně, ale jeho obličej zůstal nehybný. Nad obočím měl popruh, který mu přidržoval hlavu k polštáři. Sít trubiček spojovala jeho pravou ruku s pytlíkem čiré tekutiny, jenž visel z pomocné konstrukce připevněné k zadní části vozíku. Měl zažloutlou kůži a nevážil víc než šedesát kilogramů. Klíční kosti mu z těla trčely jako střepy rozbité keramiky. Rty měl suché a rozpraskané a jeho vlasy vypadaly jako rozčepýřené hnízdo. Když jsem se u něj onehdy po jeho telefonátu zastavil, jeho vzezření mě šokovalo. Dnes jsem se snažil nedat šok najevo znovu.

„Ahoj, Lawe, jak se vede?“

Byla to otázka, kterou jsem nesnášel, ale měl jsem pocit, že ji Crossovi dlužím.

„Zhruba tak, jak bys čekal, Harry.“

„Jo.“

Jeho hlas zněl spíš jako sípavý šepot trenéra univerzitního fotbalového týmu, který strávil čtyřicet let pokřikováním od postranní čáry.

„Poslyš,“ řekl jsem. „Promiň, že se vracím tak brzy, ale vyskytlo se pár dalších věcí.“

„Byl jsi za tím producentem?“

„Jo, u něj jsem včera začal. Dal mi dvacet minut.“

V pokoji se ozýval hluboký syčivý tón, jehož jsem si všiml už při své návštěvě minulý týden. Myslím, že to byl plicní ventilátor pumpující vzduch sítí čirých trubiček, které se táhly Crossovi pod košilí, vystupovaly mu z límce a vedly mu po obou stranách obličeje až do nosu.

„A máš něco?“

„Uvedl mi několik jmen. Všechny lidi z Eidolon Productions, kteří o těch penězích údajně věděli. Ale ještě jsem neměl příležitost se s nimi spojit.“

„Ptal ses ho, co název Eidolon znamená?“

„Ne, to mě vůbec nenapadlo. A co to znamená, nějaké rodinné jméno nebo tak něco?“

„Ne, znamená to přízrak. Tohle je jedna z věcí, které se mi vybavily. Prostě mi najednou vlezly do hlavy, když jsem o tom případu přemýšlel. Jednou jsem se ho na to ptal. Říkal, že je to z nějaké básně. Jako že přízrak sedí na trůnu v temnotách. Podle mě si představuje, že ten příznak je on.“

„Zvláštní.“

„Jo. Hele, Harry, ten monitor můžeš vypnout. Abychom neobtěžovali Danny.“

O stejnou věc mě požádal už při první návštěvě. Obešel jsem jeho vozík a zamířil k nedalekému sekretáři. Stála na něm malá plastová bedýnka s drobnou zelenou kontrolkou na čelní straně. Byl to audiomonitor, který umožňoval rodičům poslouchat dech svých spících dětí. Crossovi umožňoval přivolat manželku, když potřeboval přepnout televizní kanál nebo si přál něco jiného. Vypnul jsem přístroj, abychom mohli hovořit nerušeně, a vrátil jsem se před vozík.

„Prima,“ řekl Cross. „A co kdybys ještě zavřel dveře?“

Poslechl jsem. Bylo mi jasné, kam to všechno spěje.

„Přinesls mi něco?“ zeptal se Cross. „Jak jsem ti posledně říkal?“

„Eh, jo, přinesl.“

„Fajn. Tak začněme od toho. Zajdi do té koupelny za sebou a zjisti, jestli mi tam nechala láhev.“

Odkládací plocha kolem umyvadla v koupelně byla plná nejrůznějších léků a malých lékařských nástrojů. Na misce na mýdlo pak trůnila plastová láhev s odšroubovaným víčkem. Připomínala bidon z běžné-

ho cestovního kola, ale byla o trochu jiná. Měla širší hrdlo a lehce zakroucený tvar. Snad aby se z ní pohodlněji pilo, pomyslel jsem si. Rychle jsem vytáhl z bundy svou láhev a nalil do bidonu pár loků whisky. Když jsem se opět objevil v pokoji, Crossovy oči se rozšířily hrůzou.

„Ne, tam ne! To je láhev na chcanky! Ta patří pod vozík."

„Á, sakra! Promiň."

Otočil jsem se, zamířil zpátky do koupelny a vylil alkohol do umyvadla, zatímco na mě Cross ječel: „Ne, nedělej to!"

Ohlédl jsem se na něj.

„Já bych to vypil."

„Neboj. Mám tady ještě."

Vypláchl jsem nádobu na moč, vrátil ji na misku na mýdlo a opět jsem vyšel do pokoje.

„Lawe, tam žádná láhev na pití není. Co mám teda dělat?"

„Zatraceně, ona ji asi odnesla. Ví, co mám za lubem. Máš tu svou láhev?"

„Jo, tadyhle."

Poplácal jsem si zvnějšku bundu.

„Vytáhni ji. A dej mi ochutnat."

Vytáhl jsem láhev, otevřel ji, přiložil jsem mu její hrdlo na ústa a nechal ho loknout. Cross se hlasitě rozkašlal a rozlil si whisky po tváři a krku.

„Ježíšikriste!" hlesl.

„Co je?"

„Ježíši…"

„Co? Není ti nic, Lawe? Zavolám Danny."

Vyrazil jsem ke dveřím, ale Cross mě zastavil.

„Ne, ne. To je dobrý. To je dobrý. Já jen…, prostě už je to dávno. Dej mi ještě."

„Lawe, musíme si promluvit."

„Já vím. Jen mi dej ještě ochutnat."

Znovu jsem mu přitiskl láhev na rty a nalil mu mezi ně slušný doušek. Tentokrát se Cross napil dobře a zavřel oči.

„Bushmills… Ježíši, to je lahoda."

Usmál jsem se a přikývl.

„Kašlu na léky," prohlásil Cross. „Bushmills mi můžeš dát kdykoliv, Harry. Kdykoliv, kurva."

Detektiv se prakticky nemohl hýbat, ale přesto jsem viděl, jak si whisky klestí cestu do jeho očí a změkčuje je.

„Ona mi nic nedá," postěžoval si. „Příkaz od doktorů. K hltu se dostanu akorát tehdy, když se tu zastaví na návštěvu někdo z vás. A to není moc často. Kdo by chtěl vidět tenhle smutný pohled… Musíš sem chodit častěji, Harry. Na ten případ kašlu, klidně si ho vyřeš nebo nevyřeš, ale musíš za mnou chodit dál."

Jeho oči se přesunuly k lahvi.

„A vždycky s sebou přived i tuhle přítelkyni. Vždycky i přítelkyni."

Pomalu mi začínalo svítat. Cross mi dávkoval informace. Přijel jsem za ním den předtím, než jsem navštívil Taylora. Byl to člověk, u něhož jsem potřeboval začít. Jenže mi nesdělil všechno, aby mě přiměl přijet ještě jednou – s láhví. Možná že celé tohle divadlo včetně telefonátu, jímž ve mně ten případ znovu probudil, sehrál jen kvůli jedné jediné věci: kvůli malé placaté láhvi.

Zvedl jsem drobnou nádobku do vzduchu.

„Tys mi neřekl všechno, Lawe, abych ti přinesl tohle."

„Ne. Chystal jsem se říct Danny, ať ti zavolá. Na něco jsem totiž zapomněl."

„No jo, jenže já už to vím. Zajel jsem si promluvit s Taylorem a hned vzápětí ke mně přijde návštěva z pátého patra, která mi doporučuje, abych to nechal plavat, že se na případu dělá. Že na něm dělají lidi, kteří ‚se neserou'."

Crossovy oči těkaly v jeho ztuhlém obličeji sem a tam.

„Ne," řekl.

„Kdo tě přišel navštívit přede mnou, Lawe?"

„Nikdo. Kvůli tomu případu za mnou nikdo nepřišel."

„A komus volal, než ses ozval mně?"

„Nikomu, Harry, přísahám."

Zřejmě jsem zvýšil hlas, protože se dveře pokoje náhle otevřely a stála v nich Crossova manželka.

„Je všechno v pořádku?"

„Všechno je v pořádku, Danny," odpověděl její manžel. „Nech nás o samotě."

Danielle setrvala ve dveřích a já viděl, jak její oči zajíždějí k lahvi v mé ruce. Chvíli jsem uvažoval, že se z lahve napiju sám, aby si myslela, že jsem ji přinesl kvůli sobě. Z jejích očí jsem však vyčetl, že přesně ví, o co tady jde. Dlouho se ani nepohnula, poté na mě upřela pohled a fixovala ho. Nakonec se obrátila a zavřela za sebou dveře. Otočil jsem se zpátky ke Crossovi.

„Jestli to nevěděla předtím, tak teď už to ví."

„Mně je to fuk. Kolik je hodin, Harry? Nevidím moc dobře na obrazovku."

Pohlédl jsem na roh televizní obrazovky, kde kanál CNN vždy uváděl přesný čas.

„Jedenáct osmnáct. Kdo za tebou přišel, Lawe? Chci vědět, kdo na tom případu dělá."

„Říkám ti, Harry, že za mnou nikdo nepřišel. Pokud vím, tak je ten případ mrtvější než ty moje zatracené nohy."

„Tak co jsi mi zatajil, když jsem tady byl poprvé?"

Jeho oči zajely k lahvi a tentokrát mě ani nemusel žádat. Přidržel jsem ji u jeho rozpraskaných a loupajících se rtů, Cross se z ní zhluboka napil a zavřel oči.

„Á, Bože…," řekl. „Mám…"

Jeho oči se otevřely a skákaly po mně jako vlci snažící se uštvat laň.

„Ona mě udržuje při životě," zašeptal zoufale. „Myslíš, že si to přeju? Sedět polovinu času ve vlastních hovnech? Jenže dokud jsem naživu, může si pěkně vyhazovat z kopýtka – bere můj plný plat a nemocenskou. Zatímco jestli zhebnu, zůstane jí akorát vdovská penze. A já zas tak dlouho u policie nebyl, Harry. Čtrnáct let. Takže bude mít zhruba polovinu toho, co dostane, když jsem naživu."

Dlouze jsem se na něj zadíval a celou tu dobu jsem přemýšlel, jestli Danielle poslouchá za dveřmi.

„Takže co po mně chceš, Lawe? Abych tě odpojil? To přece nemůžu. Jestli chceš, můžu ti zavolat právníka, ale nejsem…"

„A navíc se ke mně nechová slušně."

Znovu jsem se odmlčel. Cítil jsem v útrobách zvláštní škubání. Pokud se jeho slova zakládala na pravdě, pak byl jeho život větší peklo, než jsem si vůbec dokázal představit. Ztlumil jsem hlas a řekl: „A co ti provádí, Lawe?"

„Má záchvaty vzteku. A vyvádí různé věci. Nechci o tom mluvit. Ona za to nemůže.“

„Hele, chceš, abych ti sehnal advokáta? Nebo ti sem pošlu kontrolora ze sociálních služeb.“

„Ne, jen žádné právníky. To by trvalo věčnost. A žádné kontrolory. Nic takového nechci. A taky nechci, aby ses dostal do maléru, Harry, jenže co mám dělat? Kdybych mohl tu zástrčku vytáhnout sám, udělal bych to…“

Naplnil si ústa vzduchem a vyfoukl ho. Jiné gesto mu jeho tělo neumožňovalo. Mohl jsem si jen domýšlet, jak příšernou sklíčenost teď asi pociťuje.

„Takhle se žít nedá, Harry. To není život.“

Přikývl jsem. Toto téma při první návštěvě na přetřes nepřišlo. Bavili jsme se tehdy o případu a on se snažil rozpomenout na co nejvíce věcí. Jeho vzpomínky se dostavovaly po velkých nesouvislých kusech. Byl to obtížný rozhovor, ale neobsahoval žádnou stopu sebeproklínání nebo zoufalství. A o nic více deprese, než by člověk očekával. Přemýšlel jsem, jestli to vše nemohl vynést na povrch alkohol.

„To mě mrzí, Lawe.“

Na víc jsem se nezmohl. Jeho oči zabloudily jinam, na televizní obrazovku nad mým levým ramenem.

„Kolik hodin je teď, Harry?“

Tentokrát jsem se podíval na hodinky na ruce.

„Jedenáct dvacet. Spěcháš někam, Lawe? Čekáš snad někoho dalšího?“

„Ne, ne, nic takového. Ale na Court TV dávají ve dvanáct takový pořad, který bych rád viděl. Uvádí ho Rikki Kliemanová. Líbí se mi.“

„V tom případě máš ještě dost času bavit se se mnou. Proč si sem nepořídíš větší hodiny?“

„Ona mi je nedá. Doktor prý tvrdí, že není dobré, abych sledoval čas.“

„To má zřejmě pravdu.“

Tohle jsem však neměl říkat. Viděl jsem, jak se jeho oči naplňují zlostí, a okamžitě jsem svých slov zalitoval.

„Promiň. Neměl jsem…“

„Víš, co to je nedokázat ani zvednout vlastní posrané zápěstí a podívat se na vlastní posrané hodinky?“

„Ne, Lawe, to opravdu nevím.“

„Víš, co to je srát do pytlíku a nechat ho vynášet svou vlastní manželku? Muset ji žádat o každou pitomost včetně jediného hltu whisky?“

„To je mi líto, Lawe.“

„Jasně, je ti to líto. Každému je všecko líto, sakra, ale nikdo…“

Zarazil se a ukousl konec věty, jako když se pes zmocní fláku syrového masa. Odhlédl ode mě a dlouho neříkal nic. Mlčel jsem také, dokud jsem nenabyl dojmu, že jeho zloba již poklesla z jeho hrdla zpět do zdánlivě bezedné studnice roztrpčení a sebelítosti.

„Hele, Lawe?“

Opět se na mě zadíval.

„Co je, Harry?“

Byl klidný. Jeho vztek již pominul.

„Vraťme to zpátky. Říkals, žes mi chtěl zavolat, protože sis ještě na něco vzpomněl. Myslím, když jsme ten případ poprvé probírali. Takže cos mi zapomněl říct?“

„Nikdo tady nebyl a o tom případu se mnou nemluvil, Harry. Ty jsi jediný. To myslím vážně.“

„Věřím ti. Pletl jsem se. Ale na co jsi předtím zapomněl? Proč jsi mi chtěl volat?“

Cross na chvíli zavřel oči, ale pak je opět otevřel. Byly jasné a soustředěné.

„Říkal jsem ti, že Taylor nechal ty peníze pojistit, viď?“

„Jo, tos mi říkal.“

„Ale zapomněl jsem ti říct, že ta pojišťovna…, takhle z hlavy si nedokážu vybavit, jak se jme…“

„Global Underwriters. Minule sis na to vzpomněl.“

„Jasně. Global Underwriters. Tak tahle pojišťovna si ve smlouvě vymínila klauzuli, že věřitel – což byla BankLA – všechny bankovky sejme.“

„Sejme? Jak to myslíš?“

„Že zaznamená jejich sériová čísla.“

Vzpomněl jsem si na zakroužkovaný odstavec v novinovém ústřižku. Podle všeho to byla pravda. Začal jsem v duchu počítat. Dva miliony děleno stem. Už jsem to skoro měl, ale pak se mi výsledek vykouřil z hlavy.

„To musela být spousta čísel.“

„Já vím. A tak se banka začala cukat – prý by to trvalo čtyřem lidem celý týden nebo co. A tak se spolu dohodli na kompromisu. Odeberou vzorky. Z každého balíčku bankovek se opíše deset sériových čísel.“

Vzpomněl jsem si na článek v *Timesech*, podle něhož byly peníze doručeny ve svazcích po pětadvaceti tisících dolarů. Tuhle matematiku jsem zvládl. Dva miliony tvořilo osmdesát svazků.

„Takže zapsali osm set čísel. I tak je to hodně.“

„Jo, vzpomínám, že ta sjetina měla šest stránek.“

„A co jste s ní udělali?“

„Dej mi ještě doušek Bushmills, ano?“

Podal jsem mu láhev. Poznal jsem, že už je téměř prázdná. Potřeboval jsem se dozvědět, co mi chtěl říct, a vypadnout odsud. Nořil jsem se do jeho mizerného světa a vůbec se mi to nelíbilo. „Rozeslali jste ta čísla?“

„Jo, rozeslali. Dali jsme ten seznam federálům. A kluci z vloupaček ho poslali všem bankám v okrese. Kromě toho jsem ho předal i vegaské metropolitní, aby ho rozdala v kasinech.“

Kýval jsem hlavou a čekal na to hlavní.

„Jenže víš, jak to chodí, Harry. Takový seznam je dobrý jen tehdy, když se na něj někdo dívá. Ale věř tomu, nebo ne, mezi lidma koluje celá spousta stodolarových bankovek, a když je používáš na správném místě, nikdo ani nemrkne. Rozhodně nemůžeš čekat, že je bude někdo porovnávat se šestistránkovým seznamem. Na to jim chybí čas i chuť.“

Byla to pravda. Zaznamenané peníze se nejčastěji používaly jako důkaz v případě, že byly nalezeny v držení osoby podezřelé z nějakého finančního trestného činu, jako například z vyloupení banky. Nevzpomínám si, že bych někdy pracoval nebo třeba jen slyšel o případu, v němž by byly označené nebo zaznamenané peníze skutečně vystopovány prostřednictvím nějaké transakce až k pachateli.

„Chystal ses mi zavolat, protože jsi mi zapomněl říct tohle?“

„Ne, nejen tohle. Je toho víc. Zbylo ti ještě něco v té láhvi?“

Zatřásl jsem lahví, aby slyšel, že je již téměř prázdná. Dal jsem mu zbytek, zašrouboval láhev a strčil ji zpátky do kapsy.

„To je všecko, Lawe. Zase příště. Ted mi dopověz, cos mi chtěl říct.“

Z Crossovy příšerné ústní dutiny vylezl jazyk a olízl kapku whisky v koutku. Bylo to dojemné gesto a já se raději otočil a předstíral, že zjišťuji v televizi, kolik je hodin, aby Lawton nevěděl, že jsem ho přitom viděl. V televizi právě dávali finanční zprávy. Vedle zkormouceného odulého moderátora se skvěl graf s červenou křivkou směřující dolů.

Otočil jsem se zpátky ke Crossovi a čekal.

„Totiž," začal bývalý detektiv, „zhruba deset měsíců od začátku případu – nebo to byl skoro rok, každopádně jsme už tehdy s Jackem dělali na jiných věcech – někdo Jackovi volal z Westwoodu ohledně těch sériových čísel. Vzpomněl jsem si na to, když jsi minule odešel."

Předpokládal jsem, že Crossovu partnerovi zavolal někdo z FBI. Nebylo nijak neobvyklé, že vyšetřovatelé losangeleské policie zásadně nehovořili o agentech FBI jako o agentech FBI, jako by se je odepřením titulu agenta snažili srazit na policejním žebříčku o stupínek či dva dolů. Mezi oběma konkurenčními organizacemi nikdy nepanovala žádná láska. V hlavní federální budově stojící na Wilshire Boulevard ve Westwoodu ovšem sídlila celá řada federálních bezpečnostních agentur, a tak jsem nehledě na vnitroagenturní půtky potřeboval mít jistotu.

„Myslíš agent FBI?" zeptal jsem se.

„Jo, agent. Vlastně agentka."

„Jasně. A co vám řekla?"

„Mluvila jenom s Jackem a ten to pak řekl mně. Tvrdila, že jedno z těch sériových čísel je špatně, a Jack se jí na to zeptal: ‚Opravdu? A jak to?' Načež mu ta agentka odpověděla, že ten seznam koloval po celé budově a nakonec se dostal až k ní na stůl a ona že si dala tu práci a zadala ta čísla do počítače a s jedním z nich byl prý nějaký problém."

Cross se odmlčel, jako by se snažil popadnout dech. Znovu si olízl rty, takže mi připomínal nějakou podvodní příšeru, která vykukuje odněkud ze štěrbiny.

„Fakt bych byl rád, kdybys toho měl v té lahvi víc, Harry."

„Promiň, ale nemám. Příště. Jaký byl s tím číslem problém?"

„No, pokud si vzpomínám, tak ta holka Jackovi říkala, že sbírá čísla. Chápeš, jak to myslím? Kdykoliv se jí na stůl dostane bulletin s čísly bankovek, zadá je do databáze v počítači. Pak může provádět zpětná

vyhledávání a takové věci. Zrovna totiž dělala na nějakém novém programu. Prý ho vytváří už několik let a má v databázi spoustu čísel. Hele, potřebuju se trochu napít. Z toho mluvení mám sucho v hrdle.“

„Zajdu pro Darmy.“

„Ne, ne, to ne – běž prostě k umyvadlu, nalij trochu vody to té lahve, cos přinesl, a já se klidně napiju z ní. To bude v pohodě. Danny zbytečně neruš. Už je rozrušená dost.“

Odešel jsem do koupelny a naplnil láhev do poloviny vodou z kohoutku. Zatřepal jsem s ní a odnesl ji Crossovi. Ten vypil všechno a po několika okamžicích konečně pokračoval.

„Říkala, že jedno z čísel na našem seznamu se zároveň vyskytuje na seznamu někoho jiného, což prý nejde.“

„Jak to myslíš? To nechápu.“

„Schválně jestli si to vybavím přesně. Říkala, že jedna z těch stodolarovek na našem seznamu má sériové číslo patřící stodolarovce, která byla součástí návnady uloupené při jedné bankovní loupeži asi šest měsíců předtím, než došlo k našemu případu.“

„Kde k té bankovní loupeži došlo?“

„Myslím, že v Marina del Rey. Ale nejsem si tím jistý.“

„No dobrá, takže v čem byl problém? Proč se nemohla stodolarovka z předchozí bankovní loupeže dostat znovu do oběhu, zakotvit v té bance a pak se stát součástí dvou milionů dolarů zaslaných na natáčení?“

„Na to jsem se taky ptal a Jack mi odpověděl, že to není možné. Ta agentka mu prý řekla, že chlápka, který tu bankovku v Marina del Rey přebíral, dopadli. Měl prý ten balík peněz zrovna u sebe, a tak ho šoupli do federální basy a tu bankovku si nechali jako důkaz.“

Přikývl jsem a snažil se srovnat si v hlavě, co mi Cross právě řekl.

„Chceš říct, že podle ní nebylo možné, aby stodolarovka z vašeho seznamu byla součástí té zásilky pro natáčení, protože v té době se stejná stodolarovka nacházela v důkazním skladu v souvislosti s přepadením banky v Marina del Rey.“

„Přesně tak. Ta agentka si dokonce dala tu práci a zkontrolovala důkazní položky, aby se ujistila, že tam ta stovka pořád je. Byla.“

Snažil jsem se vydumat, co to může znamenat, pokud to vůbec něco znamenalo.

„A co jste s Jackem udělali?“

„No, nic zvláštního. Ten seznam obsahoval spoustu čísel celých šest stránek. Takže jsme si říkali, že to číslo asi jednoduše nesouhlasí, že chlápek, který ta čísla zaznamenával, to jednoduše popletl a přehodil dvě číslice nebo tak něco. V té době už jsme dělali na novém případu. Jack říkal, že zavolá do té banky a do Global Underwriters. Ale nevím, jestli to opravdu udělal. Každopádně jsme krátce potom vlezli do toho posraného baru a všecko ostatní tak nějak přestalo mít smysl… až do chvíle, co jsem si vzpomněl na Angellu Bentonovou a zavolal ti. Začínají se mi vybavovat různé věci, víš?“

„To chápu. Vzpomínáš si, jak se ta agentka jmenovala?“

„Promiň, Harry, ale na jméno si nepamatuju. Možná jsem ho ani neznal. Nikdy jsem s ní nemluvil a myslím, že mi ho Jack ani nesděloval.“

Mlčel jsem a zvažoval, zda jde o stopu hodnou sledování. Vzpomněl jsem si, jak mi Kiz Riderová říkala, že se na případu pracuje. Třeba to bylo ono. Třeba byli lidmi, o kterých se mi zmiňovala, agenti FBI. Zatímco jsem o tom přemýšlel, Cross se dal znovu do řeči.

„Každopádně mi Jack říkal, že ta agentka, ať už se jmenovala, jak chtěla, s tou věcí vyrukovala na vlastní pěst. Ty bankovky projela svým vlastním programem. Byl to takový její koníček. Nedělala to na oficiálním počítači.“

„Dobře. Vzpomínáš si, jestli jste se trefili ještě u nějakého jiného čísla? Před tímhle?“

„U jednoho jo, ale nikam to nevedlo. Vlastně se objevilo docela brzy.“

„Co to bylo za číslo?“

„Objevilo se u jednoho bankovního vkladu. Myslím, že ve Phoenixu. Ale paměť mám děravou jako ementál.“

„Vzpomínáš si v souvislosti s tím číslem vůbec na něco?“

„Jen na to, že šlo o vklad z nějaké hotovostní operace. Snad o tržbu z restaurace. Zkrátka o něco, co jsme nedokázali vystopovat dál.“

„Ale zjistili jste to docela brzy po loupeži, nebo ne?“

„Jo, vzpomínám, že jsme se na to hned vrhli. Jack tam zajel, ale byla to slepá ulička.“

„Dokážeš si vzpomenout, jak dlouho po loupeži to bylo?“

„Možná několik týdnů. Ale jistě to nevím.“

Přikývl jsem. Paměť se mu pomalu vracela, ale stále nebyla spolehlivá. Připomínala mi, že bez vražedného spisu – bez dokumentace k případu – budu stále v obrovské nevýhodě.

„Dobrá, Lawe, díky. Jestli si vzpomeneš nebo tě napadne ještě něco dalšího, ať mi Danny zavolá. A i když se to nestane, přijdu za tebou zas."

„A vezmi s sebou…"

Nedokončil větu a ani to nebylo potřeba.

„Jo, vezmu. Určitě s sebou nemám přivést ještě někoho dalšího? Třeba právníka, který by si s tebou promluvil o…"

„Ne, Harry, žádného právníka. Ještě ne."

„Chceš, abych si promluvil s Danny?"

„Ne, Harry, nemluv s ní."

„Určitě?"

„Určitě."

Kývl jsem na rozloučenou a odešel z pokoje. Chtěl jsem se rychle vrátit do auta, abych si udělal pár poznámek o telefonátu agentky FBI Jackovi Dorseymu. Když jsem však vyšel z chodby do obývacího pokoje, čekala tam na mě Danielle Crossová. Seděla na gauči a prohlížela si mě vyčítavýma očima. Vrhl jsem na ni stejný pohled.

„Myslím, že mu každou chvíli začne ten pořad na Court TV, na který se chce dívat."

„Postarám se o to."

„Dobře. Tak já jdu."

„Byla bych ráda, kdyby ses už nevracel."

„No, možná budu muset."

„Ten člověk se nachází v křehké rovnováze – duševní i fyzické. Alkohol ho z ní vyvádí. Trvá mu celé dny, než se pak znovu sebere."

„Mně se zdálo, že je mu po něm líp."

„Tak se sem vrat zítra a podívej se znovu."

Přikývl jsem. Měla pravdu. Strávil jsem s Crossem půl hodiny, nežil jsem s ním celý život. Čekal jsem, protože jsem poznal, že se Danielle chystá něco dodat.

„Předpokládám, že ti řekl, že chce umřít a že jsem to já, kdo ho drží při životě. Kvůli penězům."

Zaváhal jsem a pak jsem přitakal.

„A že s ním špatně zacházím."

Přitakal jsem ještě jednou.

„Tohle říká každému, kdo za ním přijde na návštěvu. Všem policajtům.“

„A je to pravda?“

„Myslíš, že chce umřít? Některé dny ano. A jiné ne.“

„A co to, že s ním špatně zacházíš?“

Danielle se zadívala jinam. „Jednání s ním je skličující. On je nešťastný. A vylévá si zlost na mně. Jednou jsem mu to oplatila a vypnula mu televizi. Rozbrečel se jako dítě.“

Opět na mě pohlédla.

„Nic víc jsem mu nikdy neprovedla, ale stačilo to. Proklínám se, že jsem to udělala, ale bylo to z náhlého popudu. Prostě do mě něco vjelo.“

Snažil jsem se číst v jejích očích, v její zaťaté čelisti a ústech. Ruce držela sepjaté před sebou a prsty jedné ruky si pohrávala s prstýnky na ruce druhé. Nervózní gesto. Díval jsem se, jak se jí začíná klepat brada a dostavují se slzy.

„Tak co mám dělat?“

Zavrtěl jsem hlavou. Netušil jsem. Věděl jsem jen, že odtamtud musím vypadnout.

„Já nevím, Danny. Nevím, co by měl dělat kdokoliv z nás.“

Nic lepšího mě nenapadlo. Rychle jsem zamířil k hlavním dveřím a odešel. Cítil jsem se jako zbabělec, který je opouští a nechává je v tom domě samotné.

7

Mluviti stříbro, mlčeti zlato. Hypotéza, ke které se Cross s Dorseym před čtyřmi lety v případu Angelly Bentonové přiklonili, byla prostá. Domnívali se, že Bentonová byla z titulu svého povolání důvěrně obeznámena s podrobnostmi převozu dvou milionů dolarů na místo natáčení a jejich loupež i svou vlastní smrt uvedla do pohybu tím, že o penězích – ať už záměrně, či nechtěně – hovořila. Její neopatrná ústa tak podle detektivů zasela semínko budoucí loupeže i jejího vlastního skonu. Pachatelé ji totiž museli jakožto spojovací článek s loupeží odstranit z cesty, aby po sobě zametli stopy. Poněvadž k její vraždě došlo čtyři dny před loupeží, oba vyšetřovatelé předpokládali, že její účast na této akci byla nezamýšlená. Že jí nějakým způsobem unikla informace vedoucí k následné loupeži a lupiči ji potřebovali odklidit dříve, než si uvědomí, čeho se dopustila. Navíc bylo nutné zbavit se jí způsobem, jenž by nevzbudil podezření v souvislosti s blížícím se převozem peněz. A tak pachatelé vnesli na místo činu psychosexuální prvky – roztrhané šaty a stopy po masturbaci –, které však byly jen pouhou zástěrkou mající odvést pozornost policie.

A naopak: pokud by se Bentonová byla účastnila loupežného spiknutí vědomě, pak by k její vraždě podle vyšetřovatelů došlo až po úspěšném provedení loupeže.

Když mi Lawton Cross tuto hypotézu během mé první návštěvy u něj nastiňoval, připadala mi docela solidní. Pravděpodobně bych se byl vydal stejnou cestou, kdyby mi bylo umožněno u případu setrvat. Nakonec však jejich teorie k ničemu nevedla. Cross mi sdělil, že se svým partnerem podrobili život Angelly Bentonové zevrubnému vyšetřování, ale nenarazili na jediné vodítko, které by jim celý případ otevíralo. Věnovali se její osobě plných pět měsíců: sledovali veškeré její pohyby, osobní zvyklosti a každodenní rutinu, zkoumali její údaje z kreditní karty i z bankovního a telefonního účtu. Vyslechli a znovuvyslechli všechny členy její rodiny, všechny známé, přátele a kolegy. Jen v Columbusu strávili osm dní. Dorsey pak cestoval do Phoenixu, aby se pokusil vystopovat jedinou stodolarovou bankovku. V Ei-

dolon Productions strávili tolik času, že jim firma Archway Pictures poskytla na jeden měsíc vlastní kancelář, kde mohli vést rozhovory.

Přesto nenašli nic.

A jak to u vražd často bývá, nashromáždili obrovské množství poznatků o oběti, ale ani jedinou klíčovou informaci vedoucí k totožnosti jejího pachatele. Nakonec sice věděli, s kým spala na univerzitě, ale neměli tušení, s kým strávila poslední večer svého života. Věděli, že její poslední večeři představovalo mexické jídlo – v jejím zažívacím traktu se našly kukuřičné placky a fazole –, ale neměli ponětí, ve které z tisícovek mexických restaurací ve městě jí tento pokrm připravili.

Po šesti měsících vyšetřování navíc nenašli absolutně žádnou spojitost mezi Angellou Bentonovou a loupeží, nepočítám-li povšechnou souvislost vyplývající z její funkce produkční asistentky u společnosti natáčející film, v němž uloupená hotovost měla hrát stěžejní roli.

Šest měsíců práce a stále ve slepé uličce. Pokud jde o důkazy, měli k dispozici šestačtyřicet kulek a nábojnic sesbíraných po přestřelce, vzorek krve odebraný z dodávky, ve které pachatelé ujeli, a semeno z místa vraždy. Všechno to byly dobré důkazy; balistika a DNA mohly usvědčit podezřelého ze zločinu s nulovou pochybností – tedy za předpokladu, že by se váš advokát nejmenoval Johnnie Cochran. Zároveň však tyto důkazy představovaly jakousi polevu na dortu; mohly prokázat spojitost jen mezi podezřelým a již identifikovanou a obvykle i zabavenou zbraní. Pokud jde o samotnou totožnost podezřelého, tam člověku většinou příliš nepomohly. Cross s Dorseym tak měli po půl roce sice krásnou polevu, ale žádný dort.

Když dospěli do slepé uličky, byl právě čas provést šestiměsíční zhodnocení případu. V takovém okamžiku je třeba učinit těžké rozhodnutí. Pravděpodobnost vyřešení případu se poměřuje s potřebou dvojice detektivů na vyšetřování dalších případů a na pomoci při běžném chodu oddělení. Nadřízený obou detektivů tenkrát Dorseyho s Crossem z plného vyšetřování odvolal a vrátil je zpět do koloběhu OLV. Na případu Bentonová tudíž mohli pracovat tak často, jak to bylo možné, ale zároveň jim již byla přidělována nová vyšetřování. A jak se dalo čekat, případ Angelly Bentonové tím notně utrpěl. Což mi Cross ostatně bez vytáček přiznal. Prohlásil, že na případu začali pracovat spíše na částečný úvazek, přičemž Dorsey vyřizoval následné

související úkony, zatímco Cross se soustředil na nové případy, jež jim byly přiděleny.

A pak se z toho všeho stala ryze akademická debata, neboť oba detektivové byli postřeleni v hollywoodském baru Nat's. Případ Bentonová vzápětí putoval mezi takzvané ON spisy – otevřené a nevyřešené – a kromě toho osiřel. Žádný detektiv nemá rád případy z druhé ruky, kterým se vražda Angelly Bentonové stala. Žádnému detektivovi se nezamlouvá představa, že by se měl ponořit do zděděného spisu a dokazovat, nakolik se jeho kolegové mýlili, nechávali se ošálit, nebo byli dokonce neschopní či líní. Kromě tohoto odstrašujícího faktoru hrála roli i skutečnost, že případ Bentonová se nyní stal zakletým. Policisté jsou pověrčivá cháska. Osudy dvou původních vyšetřovatelů – z nichž jeden byl mrtvý a druhý navždy upoután na vozík – jako by jakýmsi neoddělitelným způsobem dolehly i na případy, které oba vyšetřovali, ať už s nimi přímo souvisely, či ne. Bylo jasné, že nikdo, a tím myslím opravdu nikdo, se už teď případu Bentonová neujme.

Kromě mě. Protože já z téhle oficiální hry vypadl.

O čtyři léta později jsem musel věřit, že Cross s Dorseym odvedli při vyšetřování smrti Angelly Bentonové a její spojitosti s loupeží dobrou práci. Nic jiného mi ani nezbývalo. Vydat se po cestě, kterou už prošlapali až do slepé uličky, mi však nepřipadalo správné. Proto jsem navštívil Taylora. Měl jsem v plánu přijmout jejich vyšetřování jako důkladné, byt ne bezchybné, a zaměřit se na ně z jiného úhlu. Přitom jsem vycházel z předpokladu, že Cross s Dorseym žádnou spojitost mezi Bentonovou a loupeží nenašli, protože žádná neexistovala. Že její smrt byla součástí plánu, pečlivě naplánovaného odvedení pozornosti uvnitř dalšího odvedení pozornosti. Měl jsem k dispozici seznam devíti jmen, jejž jsem získal během pětikilometrové jízdy na rotopedu s Taylorem. Vesměs šlo o lidi, kteří se podíleli na plánování scény s penězi. O lidi, kteří – alespoň podle Taylorových informací – věděli, že hotovost dorazí, kdy dorazí a kdo ji přiveze. Rozhodl jsem se, že začnu u nich.

Jenže pak mi Cross hodil falšovaný míček, když mi řekl o těch sériových číslech a o tom, že nejméně jedno z nich bylo mylné. Tvrdil, že sledování této stopy přenechal Dorseymu a neví, jak nakonec dopadlo. Krátce nato byl již Dorsey mrtvý a případ zahynul spolu s ním. Nyní jsem však měl o tuhle stopu zájem já. Byla to anomálie, které se mu-

selo přijít na kloub. Když se k tomu přidalo varování Kiz Riderové a její nepřímá zmínka o „těch lidech“, není divu, že jsem v nitru ucítil brnění, které jsem necítil již hezky dlouho. Drobné záškuby směrem k temnotě, již jsem kdysi tak dobře znal.

8

Odjel jsem zpátky do Hollywoodu a dal si pozdní oběd v Musso’s. Na úvod martini s vodkou a po něm zapékané kuřecí maso se špenátem. Dobrá kombinace, ale ne dost dobrá na to, abych díky ní zapomněl na Lawtona Crosse a jeho situaci. Objednal jsem si na pomoc druhé martini a pokusil se soustředit na jiné věci.

V Musso’s jsem byl naposledy při rozlučkovém večírku a docela se mi po téhle restauraci stýskalo. Seděl jsem se sklopenou hlavou, četl a zapisoval si nějaké poznámky, když vtom jsem v lokále zaslechl hlas, který jsem znal. Zvedl jsem hlavu a viděl, jak vrchní uvádí ke stolu kapitánku LeValleyovou a jednoho muže, jehož tvář mi nic neříkala. LeValleyová byla velitelkou hollywoodského oddělení, které sídlilo pouhých pár bloků odtud. Tři dny poté, co jsem nechal odznak v zásuvce stolu a odešel, mi zavolala a žádala mě, abych své rozhodnutí ještě jednou zvážil. Téměř mě přesvědčila, ale nakonec jsem odmítl. Řekl jsem jí, aby mi poslala papíry, a ona to udělala. Na můj rozlučkový večírek nepřišla a od té doby jsme spolu nemluvili.

Dnes si mě nevšimla a posadila se zády ke mně do kóje natolik vzdálené, že jsem její konverzaci neslyšel. Odešel jsem zadním východem, aniž jsem dopil druhé martini. Na parkovišti jsem zaplatil hlídači a nasedl do auta – Mercedesu Benz ML55, který jsem koupil po chlápkovi stěhujícím se na Floridu. Byl to jediný větší výstřelek,

jenž jsem si po odchodu do výslužby dopřál. V mém podání zkratka ML55 znamenala „marnotratnost za litrů pětapadesát“, neboť jsem za vůz zaplatil rovných padesát pět tisíc dolarů. Jednalo se o jeden z nejrychlejších terénních vozů, ale kvůli tomu jsem ho nekoupil. Ani kvůli malému počtu najetých kilometrů. Koupil jsem ho, protože byl černý a hezky splýval s okolím. Každé páté auto v Los Angeles byl mercedes, nebo to tak alespoň vypadalo. A každé páté z nich byl černý teréňák třídy M. Možná jsem už dávno před začátkem své cesty věděl, kam doopravdy směřuji. Již osm měsíců předtím, než jsem ho poprvé potřeboval, jsem si totiž koupil automobil, který dokonale vyhovuje práci soukromého detektiva. Má potřebnou rychlost i pohodlí, tmavá kouřová okna, a když se někdo podívá v L. A. do zrcátka a spatří za sebou podobný vůz, ani na vteřinu se nad tím nepozastaví.

Chvíli mi trvalo, než jsem si na tenhle mercedes zvykl – na jeho pohodlí i na běžný provoz a údržbu. Už dvakrát mi například na silnici došel benzin. Byla to jedna z těch drobností, které se člověku po odevzdání odznaku přiházejí. Několik posledních let před odchodem do výslužby jsem byl totiž detektivem třetího stupně, což je již řídící funkce, k níž patří i používání automobilu pro osobní účely. Jezdil jsem ve fordu Crown Victoria uzpůsobeném pro potřeby policie, který připomínal tank, měl vinylová omyvatelná sedadla, těžkotonážní závěsy a zvětšenou nádrž. Za celou dobu u policie jsem nikdy nepotřeboval tankovat. Palivo mi na stanici pravidelně doplňovali lidi z autodepa. Jako běžný občan jsem se pak musel znovu naučit, že je třeba hlídat kontrolku, jinak se jednoho dne ocitnu stojící na krajnici.

Sebral jsem z držáku na palubní desce mobilní telefon a zapnul ho. Mobil jsem obvykle příliš nepotřeboval, ale po odchodu z policie jsem si přesto ponechal služební přístroj. Nevím, možná jsem si myslel, že mi někdo z oddělení zavolá a požádá mě o radu v souvislosti s nějakým případem nebo něčím podobným. Čtyři měsíce jsem telefon pravidelně nabíjel a každý den ho zapínal. Nikdo mi nikdy nezavolal. Když mi podruhé došel benzin, strčil jsem přístroj do autonabíječky a nechal ho v ní, až budu příště potřebovat na silnici pomoc.

Nyní jsem pomoc potřeboval, ale nikoliv na silnici. Zavolal jsem na informace a vyžádal si číslo Federálního úřadu vyšetřování v Los Angeles. Tam jsem požádal o přepojení na dozorčího agenta oddělení bank. Předpokládal jsem, že agentka, která kontaktovala Dorseyho,

mohla pracovat na oddělení zabývajícím se bankovními loupežemi. Právě toto oddělení se nejčastěji zaobíralo čísly bankovek.

Přepojili mě a ve sluchátku se mi ozval někdo, kdo řekl prosté: „Nunez."

„Agent Nunez?"

„Ano, co si přejete?"

Věděl jsem, že zvládnout dozorčího agenta FBI nebude tak snadné jako zvládnout sekretářku filmového magnáta. Musel jsem s Nunezem jednat co nejpříměji.

„Totiž, jmenuji se Harry Bosch. Nedávno jsem asi po třiceti letech odešel z losangeleské policie a…"

„No výborně," řekl Nunez stroze. „A co pro vás můžu udělat?"

„No, to se vám právě snažím říct. Zhruba před čtyřmi lety jsem pracoval na případu jedné vraždy, která souvisela s loupeží velké hotovosti se zaznamenanými sériovými čísly bankovek."

„Co to bylo za případ?"

„Podle názvu byste ho zřejmě nepoznal, ale jednalo se o vraždu Angelly Bentonové. Ta vražda předcházela loupeži, ke které došlo na místě natáčení filmu v Hollywoodu. Byl z toho strašný poprask. Lupiči uprchli se dvěma miliony dolarů. Ale u osmi set stodolarových bankovek byla zaznamenána sériová čísla."

„Vzpomínám si. Ale na tom případu jsme nedělali. Neměli jsme s ním…"

„Já vím. Vždyť říkám, že jsem na něm dělal já."

„Tak pokračujte, co si přejete ode mě?"

„Několik měsíců po začátku vyšetřování kontaktovala jedna vaše agentka LAPD, aby ohlásila jistou anomálii v sériových číslech. Obdržela náš seznam čísel, protože jsme ho všude rozeslali."

„Anomálii? Jakou anomálii?"

„Anomálie je taková nesrovnalost, něco jako…"

„Já vím, co to slovo znamená. Ale o jaké anomálii mluvíte?"

„Aha, promiňte. Ta agentka volala a tvrdila, že jedno z těch čísel je buď chybně natištěné, nebo jsou v něm přehozené číslice nebo něco takového. Ale kvůli tomu nevolám. Říkala, že má nějaký počítačový program, který vzájemně porovnává a ověřuje čísla z podobných případů. Myslím, že to byl její vlastní program něco, na čem dělala ve

volném čase. Neříká vám to něco? Nemyslím ten případ, ale tu agentku. Agentku, která měla takový program.“

„Proč?“

„No, protože se snažím zjistit její jméno. Vlastně jsem ho nikdy neznal, protože mluvila s jedním z ostatních vyšetřovatelů v případu. Ale kdyby to šlo, rád bych s ní mluvil.“

„O čem s ní chcete mluvit? Říkal jste, že jste ve výslužbě.“

Věděl jsem, že na to dojde, a po téhle stránce jsem byl slabý. Neměl jsem žádné postavení, žádnou věrohodnost. Člověk buďto má odznak, který mu otevírá všechny dveře, anebo ho nemá. Já ho neměl.

„Některé případy umírají těžko, agente Nunezi. Já na něm pořád dělám. Nikdo jiný ho nevyšetřuje, tak jsem si řekl, že to zkusím sám. Víte, jak to je.“

„Ne, to nevím. Já ve výslužbě nejsem.“

Opravdový hajzlík. Po téhle větě se odmlčel a já se přistihl, že ve mně narůstá zlost na tohohle chlapa bez tváře, který se pravděpodobně jen snažil najít rovnováhu mezi zběsilým pracovním vytížením a nedostatkem lidí a peněz. Los Angeles je hlavním městem všech bankovních loupeží na světě. Tři loupeže denně jsou běžná norma a FBI musí reagovat na každou z nich.

„Poslyšte, člověče,“ řekl jsem. „Nechci vás připravovat o čas. Buďto mi můžete pomoct, anebo ne. Buďto víte, o které agentce mluvím, anebo to nevíte.“

„Jo, vím, o které agentce mluvíte.“

Jenže pak se opět odmlčel. Vyzkoušel jsem poslední přístup. Nechával jsem si ho v záloze, protože jsem si nebyl jistý, zda opravdu chci, aby se v jistých kruzích vědělo, co dělám. Avšak po návštěvě Kiz Riderové to už stejně bylo víceméně jedno.

„Heleďte, můžu vám dát jméno člověka, který vám o mně poskytne reference. Zavolejte na hollywoodské oddělení detektivů a chtějte mluvit s poručicí. Jmenuje se Billetsová a může se za mě zaručit. O tomhle případu ale nebude nic vědět. Myslí si, že si někde hovím v sítové houpačce.“

„No dobrá, to bych mohl. Zavolejte mi zhruba za deset minut.“

„Dobře. Zavolám.“

Zaklapl jsem telefon a podíval se na hodinky. Byly skoro tři. Nastartoval jsem mercedes, sjel jsem na Sunset a zamířil na východ. Zapnul

jsem rádio, ale směsky, které v něm hráli, se mi vůbec nelíbily, a tak jsem je zase vypnul. Po deseti minutách jsem zastavil u obrubníku před domovem důchodců Splendid Age. Vytáhl jsem telefon, abych opět zavolal Nunezovi, ale přístroj mi zazvonil v ruce. Napadlo mě, že Nunez má možná na telefonu identifikaci volajícího a volá mi zpátky sám. Jenže pak jsem si uvědomil, že mě na jeho linku přepojovali, a nepředpokládal jsem, že by identifikace volajícího mohla přeskočit přes ústřednu.

„Harry Bosch."

„Harry, tady je Jerry."

Jerry Edgar. Pomalu se to měnilo ve sraz abiturientů. Nejdřív Kiz Riderová a teď Jerry Edgar.

„Jerry, jak se vede?"

„Dobře, člověče. Jak se máš v důchodu?"

„Je to velmi uklidňující."

„Nevypadáš, jako bys byl někde na pláži, Harry."

Měl pravdu. Domov důchodců se nacházel pouhých pár metrů od hollywoodské dálnice a hlomoz spalovacích motorů zde byl všudypřítomný. Quentin McKinzie mi kdysi říkal, že pacienti s poruchami sluchu jsou umisťováni na pokoje na západní straně, která je blíže hluku.

„Nejsem plážový typ. Tak co se děje? Snad nechceš říct, že mě po osmi měsících mimo službu zničehonic chcete požádat o radu."

„Né, to ne. Ale zrovna mi volal někdo, kdo se na tebe vyptával."

Okamžitě jsem se začal cítit trapně. Moje pýcha mě vedla k přesvědčení, že mě Edgar potřebuje na nějakém případu.

„Aha. Nebyl to agent FBI Nunez?"

„Jo, ale neříkal, o co kráčí. Začínáš novou kariéru, Harry?"

„Přemýšlím o tom.

„Vyřídil sis vůbec licenci na soukromé očko?"

„Jo, zhruba před půl rokem, pro všechny případy. Šoupl jsem ji někam do šuplíku. Tak cos tomu Nunezovi řekl? Doufám, žes mě vykreslil jako muže vysokých morálních zásad a odvahy."

„Rozhodně ne. Našil jsem to do něj naplno. Řekl jsem mu, že Harrymu Boschovi může člověk věřit jen potud, pokud ho může vyhodit."

Zaslechl jsem v jeho hlase úsměv.

„Díky. Seš fakt kámoš."

„Jen jsem si říkal, že bys to měl vědět. Chceš mi říct, co se děje?“

Chvíli jsem mlčel a přemýšlel o tom. Nechtěl jsem Edgarovi prozrazovat, co dělám. Ne že bych mu nevěřil. Věřil jsem mu. Ale jednou z mých pracovních zásad bylo i přesvědčení, že čím méně lidí o vašich záležitostech ví, tím lépe.

„Ted ne, Jede. Jedu pozdě na schůzku a musím spěchat. Ale poslyš, neměl bys chuť někdy zajít na oběd? Povím ti o svém vzrušujícím životě důchodce.“

Při poslední větě jsem se podivně zasmál a myslím, že to zabralo. Edgar s obědem souhlasil, ale dodal, že mi ohledně něj ještě bude muset zavolat. Ze zkušenosti jsem věděl, že když člověk pracuje na vraždě, je obtížné domlouvat si společný oběd předem. Obvykle to fungovalo tak, že člověk některý den dopoledne známému zavolal, že má na oběd volno. S Edgarem jsme se domluvili taky tak. Řekli jsme si, že zůstaneme v kontaktu, a já ukončil hovor. Bylo příjemné vědět, že Edgar v sobě kvůli mému náhlému odchodu z vyšetřovací skupiny i celého oddělení očividně nechová stejnou zatrpklost jako Kiz Riderová.

Zavolal jsem znovu na FBI a nechal se přepojit na Nuneze.

„Stihl jste tam zavolat?“

„Jo, ale poručice tam nebyla. Mluvil jsem s vaším někdejším kolegou.“

„S Riderovou?“

„Ne, jmenoval se Edgar.“

„Á, jo. Jerry. Jak se mu daří?“

„Nevím. Neptal jsem se. Určitě jste se ho na to zeptal sám, když vám právě volal.“

„Co prosím?“

Doběhl mě.

„Ty kecy si nechte od cesty, Boschi. Edgar mi říkal, že se cítí zavázán vám zavolat a informovat vás, že si vás někdo prověřuje. Odpověděl jsem, že mi to nevadí. Ptal jsem se ho na vaše číslo, abych věděl, že mluvím se skutečným Harrym Boschem. Dal mi ho, a když jsem se vám snažil před pár minutami zavolat, měl jste obsazeno. Předpokládám, že jste mluvil s Edgarem, a ty vaše pitomé tanečky se mi vůbec nelíbí.“

Moje rozpaky z faktu, že mě dostal do kouta, se změnily ve vztek. Možná to způsobila vodka v žaludku nebo další palčivá připomínka, že stojím mimo dění, ale jednání s tímhle chlápkem mě už každopádně unavovalo.

„Člověče, vy jste teda skvělý detektiv," řekl jsem do telefonu. „Dokonalé deduktivní myšlení. Poslyšte, používáte ho někdy i na případech, nebo si ho vyhrazujete výhradně na buzerování lidí, kteří se jenom snaží s tímhle světem něco udělat?"

„Musím si dávat pozor, komu sděluji informace. To snad chápete."

„Jo, to chápu. A taky chápu, proč vymáhání zákona v tomhle městě funguje zhruba stejně dobře jako zdejší dálnice."

„Hej, Boschi. Nemluvte nesmysly. Radši nemluvte vůbec." Deprimovaně jsem zavrtěl hlavou. Netušil jsem, jestli jsem to zvoral, nebo jestli bych se od toho člověka stejně nikdy nic nedozvěděl.

„Takže tohle je zase váš taneček, že jo? Přistihnete mě, jak na vás něco hraju, ale přitom to na mě celou dobu hrajete sám. Vy jste mi to jméno nikdy sdělit nehodlal, že ne?"

Nunez neodpověděl.

„Je to jen jméno, Nunezi. Nikomu to neublíží."

Agent stále mlčel.

„Víte co, tak já vám něco povím. Vy moje jméno i číslo znáte. A myslím, že dobře víte, o které agentce mluvím. Tak za ní zajděte a nechte ji, ať se rozhodne sama. Předejte jí moje jméno a číslo. Je mi fuk, co si o mně myslíte, Nunezi. Ale dlužíte to své kolegyni. Stejně jako Edgar mně. Taky mi byl zavázán. A vy jste zavázán jí."

A bylo to. Vytasil jsem poslední argument. Mlčky jsem vyčkával a rozhodl se, že tentokrát nepromluvím dříve než Nunez.

„Poslyšte, Boschi, klidně bych jí řekl, že jste se po ní sháněl. Byl bych jí to řekl ještě dříve, než jsem vůbec mluvil s Edgarem. Ale

závazky se dají plnit jen do určité míry. Ta agentka, o které jste mluvil, už tady není."

„Jak to myslíte, že už tady není? Kde je?"

Nunez mlčel. Posadil jsem se zpříma a přitom zavadil loktem p volant, takže se z klaksonu ozvalo zatroubení. Něco se mi vybavovalo, něco o agentce FBI ve zprávách. Ale nedokázal jsem si vzpomenout na nic konkrétního.

„Ona je mrtvá, Nunezi?"

„Boschi, mně se to nelíbí. Mluvit takhle přes telefon s někým, koho jsem v životě neviděl. Přijeďte sem a pak si o tom možná můžeme promluvit.“

„Možná?“

„Žádný strach, promluvíme si. Kdy se můžete zastavit?“

Hodiny na palubní desce ukazovaly pět minut po třetí. Pohlédl jsem na vchod domova důchodců.

„Ve čtyři.“

„Budeme tady.“

Zaklapl jsem telefon a dlouho jsem jen tak nehybně seděl. Snažil jsem se vylovit z paměti konkrétní informace, ale byly mimo dosah.

Znovu jsem otevřel telefon. Adresář s čísly jsem u sebe neměl a čísla, která jsem kdysi znal zpaměti, se za osm měsíců mimo službu rozplynula, jako by byla načmárána do písku na pláži. Zavolal jsem tedy na informace a požádal o spojení do redakce Timesů. Tam jsem se nechal přepojit na Keishu Russellovou. Pamatovala si na mě, jako bych nikdy od policie neodešel. Měli jsme spolu dobrý vztah. Já jí za celá léta poskytl spoustu exkluzivních informací a ona se mi za to odvděčovala pomocí při vyhledávání výstřižků a prosazováním potřebných článků na stránky, kdykoliv to jen šlo. Případ Angelly Bentonové byl jedním z těch, u nichž to nešlo.

„Harry Boschi,“ řekla. „Jak se máš?“

Všiml jsem si, že její jamajský přízvuk již téměř úplně vymizel. Chyběl mi. Přemýšlel jsem, jestli je to Keishin záměr, nebo jen vedlejší důsledek deseti let života v takzvaném tavícím kotli.

„V pohodě. Pořád děláš na kriminalitě?“

„Samozřejmě. Některé věci se nikdy nezmění.“

Keisha mi kdysi říkala, že psaní o kriminalitě představuje pro novináře odrazový můstek, ale ona tuto práci nikdy nechce opustit. Psát o rozhodnutích radnice, o volbách nebo prakticky o čemkoliv dalším bylo podle jejího názoru nekonečně nudnější než reportáže o životě a smrti, o zločinu a jeho důsledcích. Byla kvalitní, důkladná a přesná. Do takové míry, že jsem ji pozval na svůj rozlučkový večírek – přestože bylo nanejvýš neobvyklé, aby podobné pozvání dostal jakýkoliv nepolicista, natožpak novinář.

„Na rozdíl od tebe, Harry Boschi,“ pokračovala. „Myslela jsem si, že ty zůstaneš na hollywoodském oddělení navěky. Uběhl už skoro

rok a já tomu pořád nemůžu uvěřit. Před pár měsíci jsem jen tak ze zvyku zavolala ohledně jednoho článku na tvoje číslo, ale ozval se mi nějaký cizí hlas a já musela zavěsit.“

„Kdo to byl?“

„Perkins. Převeleli ho z krádeží aut.“

Neměl jsem o situaci na oddělení žádné informace, takže jsem netušil, kdo nastoupil na moje místo. Perkins byl dobrý, ale ne dost dobrý. To jsem však Russellové neřekl.

„Tak jak to s tebou vypadá, čéče?“

Jednou za čas se Keisha vrátila ke svému drmolivému přízvuku. Obvykle tímto způsobem signalizovala přechod k jádru věci.

„Zdá se, že máš napilno.“

„Trochu.“

„V tom případě tě nebudu rušit.“

„Ne, ne, ne. Nerušíš mě. V čem ti můžu pomoct, Harry? Neděláš na nějakém případu, že ne? Dal ses na soukromou dráhu?“

„Nic takového. Jen jsem byl na něco zvědav, nic víc. Může to počkat. Zavolám ti později, Keisho.“

„Harry, počkej!“

„Určitě?“

„Na starého přítele si vždycky čas udělám. Na co jsi byl zvědav?“

„Napadlo mě, jestli si náhodou nevzpomínáš na jednu agentku FBI, která záhadně zmizela. Myslím, že to bylo ve Valley. Naposledy ji viděli, když se vracela autem domů z…“

„Martha Gesslerová.“

To jméno mě okamžitě ťuklo. Už jsem si vzpomínal.

„Jo, to je ona. Víš, jak to s ní dopadlo, ať už to bylo jakkoliv?“

„Pokud vím, tak se pořád pohřešuje. Předpokládá se, že je nejspíš mrtvá.“

„Objevilo se v souvislosti s ní v poslední době něco? Myslím nějaké články?“

„Ne, protože to bych je psala já a já o ní nepsala už nejmíň… no, dobré dva roky.“

„Dva roky. V té době se ztratila?“

„Ne, to bylo spíš před třemi lety. Ale myslím, že jsem o rok později psala bilanční článek. Takovou aktualizaci. Od té doby jsem o ní ne-

psala. Ale díky za připomenutí. Možná přišel čas se na to mrknout znovu.“

„Hele, jestli to chceš udělat, tak s tím pár dní počkej, ano?“

„Takže na něčem přece jen děláš, Harry.“

„Tak trochu. Ale nevím, jestli to s Marthou Gesslerovou nějak souvisí, nebo ne. Každopádně mi dej, prosím tě, čas do příštího týdne, dobře?“

„Žádný problém, pokud pak za mnou přijdeš a vyzpovídáš se mi.“

„Dobře, tak mi zavolej. A nemohla bys mi o ní mezitím opatřit výstřižky? Rád bych si přečetl, cos o ní tenkrát psala.“

Věděl jsem, že tomu v novinách stále říkají výstřižková služba, přestože dnes mají všechny články v počítači a skutečné novinové výstřižky jsou dávno věcí minulosti.

„Jasně, to můžu. Máš fax nebo e-mail?“

Neměl jsem ani jedno.

„Třeba bys mi je mohla poslat poštou. Myslím normální poštou.“

Slyšel jsem, jak se zasmála.

„Harry, s takovou se moderním soukromým očkem nestaneš. Vsadím se, že máš akorát nepromokavý plášť.“

„Mám mobilní telefon.“

„No, tomu říkám začátek.“

Usmál jsem se a sdělil jí svou adresu. Keisha prohlásila, že mi výstřižky přijdou odpolední poštou. Požádala mě o číslo mobilního telefonu, aby mi mohla příští týden zavolat, a já jí ho dal.

Poděkoval jsem jí a zaklapl telefon. Chvíli jsem jen tak seděl a uvažoval. Ve své době mě případ Marthy Gesslerové zaujal. Neznal jsem ji, ale znala ji moje bývalá manželka. Před mnoha lety spolu pracovaly na oddělení bankovních loupeží FBI. Její zmizení se v novinách drželo několik dní, pak začaly být zprávy sporadičtější, až nakonec úplně vymizely. Dnes už jsem na ni dočista zapomněl.

Začalo mě pálit na prsou a věděl jsem, že to není pálení žáhy po posledním martini. Cítil jsem, že se k něčemu blížím. Jako když dítě ve tmě něco nevidí, ale přesto s jistotou ví, že to tam je.

9

Vytáhl jsem nástroj z kufru mercedesu a odnesl ho po chodníku k dvojitým dveřím domova důchodců. Kývl jsem na ženu za přepážkou a prošel kolem ní. Nezastavila mě. Už mě znala. Vyšel jsem na chodbu napravo a otevřel dveře hudebního koutku. V přední části místnosti stál klavír a varhany a také malá skupinka seřazených židliček, aby mohlo publikum poslouchat případná vystoupení, i když jsem věděl, že jich je zde jen málo. Quentin McKinzie seděl na židličce v první řadě. Měl schlíplé tělo, sklopenou bradu a zavřené oči. Jemně jsem ho dloubl do ramena a jeho obličej a oči se okamžitě probudily k životu.

„Omlouvám se za zpoždění, Sugar Rayi."

Myslím, že měl rád, když jsem ho oslovoval uměleckým jménem. V hudebních kruzích byl znám jako Sugar Ray McK, protože se při hraní na pódiu kroutil a vlnil jako Sugar Ray Robinson v ringu.

Přitáhl jsem si z první řady židličku a obrátil ji tak, abych seděl naproti němu. Posadil jsem se, položil si pouzdro na zem, odcvakl přezky a vytáhl ze sametové kaštanové výstelky lesklý nástroj.

„Dneska to bude muset být kratší," řekl jsem. „Ve čtyři mám schůzku ve Westwoodu."

„Chlapi v důchodu nemají schůzky," odpověděl Sugar Ray a jeho hlas zněl tak, jako by vyrostl jednu ulici od Louise Armstronga. „Chlapi v důchodu mají všechen čas na světě."

„No, jenže já jsem něco rozjel a možná…, zkrátka se budu snažit náš harmonogram dodržet, ale příštích pár týdnů možná bude náročných. Jestli příští lekci nestihnu, zavolám na recepci a nechám ti vzkaz."

Scházeli jsme se dvě odpoledne v týdnu už šest měsíců. Poprvé jsem viděl Sugara Raye hrát na lazaretní lodi v Jihočínském moři. Byl součástí doprovodné skupiny Boba Hopea, která o Vánocích 1969 přijela bavit raněné vojáky. O mnoho let později během jednoho ze svých posledních případů v roli policisty jsem vyšetřoval vraždu, při níž jsem náhodou narazil na ukradený saxofon s jeho jménem vyrytým uvnitř náustku. Vystopoval jsem Sugara Raye až do domova důchodců

Splendid Age a saxofon mu vrátil. On už však byl příliš starý, než aby na něj dokázal hrát. Jeho plíce už neměly patřičnou sílu.

Přesto jsem udělal správnou věc. Jako bych vrátil ztracené dítě rodičům. Sugar Ray mě pozval na štědrovečerní večeři, zůstali jsme v kontaktu, a když jsem pak zapíchl odznak, navrhl jsem mu plán, díky němuž nemusel na jeho nástroj sedat prach.

Sugar Ray byl dobrý učitel, poněvadž nevěděl, jak učit. Vyprávěl mi historky a vštěpoval mi, jak svůj nástroj milovat a jak z něj vyluzovat živoucí zvuky. Každá nota, kterou jsem dokázal zahrát, vyvolávala nějakou vzpomínku a nějaký příběh. Věděl jsem, že nikdy nebudu hrát dobře na saxofon, ale přesto jsem za ním dvakrát týdně docházel strávit hodinku, vyslechnout si jeho historky o jazzu a prožít s ním vášeň pro toto nesmrtelné umění, kterou v sobě stále ještě choval. Nějakým způsobem se to do mě vrazilo a vycházelo to pak z mého vlastního dechu, když jsem si přiložil nástroj k puse.

Vytáhl jsem saxofon z pouzdra, nasadil ho do předepsané polohy a připravil se k hraní. Každou lekci jsme zahajovali tím, že jsem se pokusil zahrát píseň „Lullaby“ od Georgea Cablese, kterou jsem poprvé slyšel na disku Franka Morgana. Byla to pomalá balada, která se mi snadno hrála, a zároveň to byla nádherná skladba – smutná, rozvláčná a současně povznášející. její stopáž nedosahovala ani minutu a půl, ale pro mě osobně vyjadřovala vše potřebné o samotě na tomto světě. Někdy jsem si říkal, že kdybych se naučil hrát dobře tuto jedinou píseň, úplně by mi to stačilo. Nechtěl bych se učit dál.

Dnes mi nicméně připadala jako pohřební žalozpěv. Během celého hraní jsem myslel na Marthu Gesslerovou. Vzpomněl jsem si na její fotku v novinách a ve zprávách o jedenácté. A taky jsem si vzpomněl, jak mi moje bývalá manželka vyprávěla, že v té době byly ony dvě jedinými ženami na celém oddělení bankovních loupeží. Mužští kolegové je bez ustání terorizovali až do chvíle, kdy společnými silami dopadly pachatele s přezdívkou Dvoukrokový bandita, neboť si při odchodu z banky s kořistí nikdy neodpustil drobný taneček.

Během hraní sledoval Sugar Ray můj prstoklad a souhlasně přikyvoval. V polovině balady zavřel oči a jen tak poslouchal, přičemž pohupoval hlavou do taktu. Bral jsem to jako velkou poklonu. Když jsem dohrál, Sugar Ray otevřel oči a usmál se.

„Už se do toho dostáváš,“ poznamenal.

Přikývl jsem.

„Ale pořád musíš dostat z plic ten kouř. A zvýšit jejich kapacitu."

Znovu jsem přikývl. Cigaretu jsem neměl už více než rok, ale většinu života jsem strávil jako dvoukrabičkový kuřák a s poškozením plic se zkrátka nedalo nic dělat. Vdechnout do nástroje dost vzduchu mi někdy připomínalo vláčení balvanu do svahu.

Bavili jsme se a já hrál ještě asi patnáct minut, během nichž jsem učinil beznadějný pokus o Coltraneovu klasiku „Soul Eyes", načež jsem vystřihl spojovací pasáž ze Sugar Rayovy vlastní písně „The Sweet Spot". Byl to složitý riff, ale já ho doma poctivě nacvičoval, protože jsem chtěl starého pána potěšit.

Na konci zkrácené lekce jsem Sugar Rayovi poděkoval a zeptal se ho, jestli něco nepotřebuje.

„Jen hudbu," řekl.

Stejným způsobem odpovídal pokaždé, co jsem se ho ptal. Uložil jsem nástroj zpátky do pouzdra – Sugar Ray vždycky trval na tom, abych si ho bral domů na cvičení – a nechal ho v hudební místnosti o samotě.

Když jsem se vracel chodbou k hlavnímu východu, kráčela proti mně z druhé strany Melissa Royalová. Usmál jsem se.

„Melisso."

„Ahoj, Harry, tak jaká byla lekce?"

Melissa navštěvovala v domově svou matku, která trpěla Alzheimerovou chorobou a nikdy ji nepoznala. Seznámili jsme se u štědrovečerní večeře a pak na sebe příležitostně naráželi během návštěv domova. Postupně si Melissa začala plánovat návštěvy tak, aby se shodovaly s mými lekcemi ve tři hodiny. Neřekla mi to, ale já to věděl. Párkrát jsme si zašli na kávu a já ji pak pozval do Cataliny na jazz. Tvrdila, že se jí to líbilo, ale já věděl, že se v téhle hudbě nevyzná a ani ji nezajímá. Prostě jen byla sama a někoho hledala. Nevadilo mi to. Jsme takoví všichni.

Tak tedy vypadala momentální situace. Oba jsme čekali, až ten druhý učiní další krok, i když už sama skutečnost, že si Melissa návštěvy v domově časovala právě na dobu mých lekcí, byla z její strany také jistým krokem. Momentálně však schůzka s ní představovala problém. Jestli jsem chtěl být ve čtyři ve Westwoodu, musel jsem sebou hodit.

„Už se do toho dostávám," řekl jsem. „Aspoň mi to tvrdí můj učitel."

Usmála se.

„To je skvělé. Takže jednou tady budeš mít vystoupení pro nás všechny."

„Věř mi, že ten den je ještě hodně daleko."

Dobrosrdečně přikývla a vyčkávala. Byla řada na mně. Melissa měla něco po čtyřicítce a byla rozvedená stejně jako já. Měla světle hnědé vlasy s ještě světlejšími pramínky, které si – jak mi prozradila – přidala do vlasů v kadeřnickém salonu. Naprostou špičku však představoval její úsměv. Zabíral jí celou tvář a byl dokonale nakažlivý. Cítil jsem, že život s ní by obnášel nepřetržité úsilí udržet jí ten úsměv na obličeji. A nevěděl jsem, zda bych to dokázal.

„Jak se vede matce?"

„To jdu teprve zjistit. Ty už odcházíš? Myslela jsem, že bych se na ni podívala a pak bychom si mohli dát kávu někde v kavárně."

Nasadil jsem ztrápený výraz a zadíval se na hodinky.

„Nemůžu. Ve čtyři musím být ve Westwoodu."

Melissa kývla, jako že rozumí. Viděl jsem jí však na očích, že to chápe jako odmítnutí.

„No, tak se nenech zdržovat. Nejspíš už takhle přijdeš pozdě."

„Jo, měl bych už jít."

Ale nešel jsem. Stál jsem tam dál a díval se na ni.

„Co je?" zeptala se nakonec.

„Já nevím. Momentálně mě zaměstnává jeden případ, ale snažím se vymyslet, kdy bychom se mohli sejít."

V jejích očích se objevila podezíravost. Ukázala na pouzdro od saxofonu v mé ruce.

„Říkals, že jsi ve výslužbě."

„To jsem. Ale na tomhle dělám tak nějak bokem. Dalo by se říct na vlastní pěst. Právě kvůli tomu teď musím jet za jedním vyšetřovatelem na FBI."

„Aha. No tak jeď. A buď opatrný."

„Budu. Takže mohli bychom se sejít někdy příští týden nebo tak?"

„Jistě, Harry. To bych ráda."

„Prima, tak dobře. Já budu taky rád, Melisso."

Přikývl jsem, ona učinila totéž, přistoupila ke mně a postavila se na špičky. Položila mi ruku na rameno, políbila mě na tvář a vyrazila chodbou k pokoji své matky. Otočil jsem se a zadíval se za ní.

Vyšel jsem z domova a hlavou se mi honila myšlenka, co to vlastně dělám. Vzbuzoval jsem v té ženě naděje na něco, o čem jsem hluboko uvnitř věděl, že jí nedokážu poskytnout. Byla to chyba pramenící z dobrých úmyslů, která jí v konečném důsledku ublíží. Když jsem nasedal do mercedesu, říkal jsem si, že to musím ukončit dříve, než to doopravdy začne. Až se s ní příště setkám, budu jí muset říct, že nejsem muž, kterého hledá. Že jí nedokážu ve tváři udržet úsměv.

10

K federální budově ve Westwoodu jsem dorazil ve 4.15. Když jsem mířil přes parkoviště ke střeženému vjezdu, zazvonil mi mobilní telefon. Byla to Keisha Russellová.

„Ahoj, Harry Boschi," řekla na úvod. „Chtěla jsem ti říct; že jsem ti všechno vytiskla a poslala poštou. Ale v něčem jsem se pletla."

„V čem?"

„Ty články měly pokračování. Před několika měsíci. Já měla zrovna dovolenou. Když tady vydržíš trčet dost dlouho, dají ti čtyři týdny placené dovolené. Tak jsem si je vybrala všechny najednou a odjela jsem do Londýna. Na dobu, kdy jsem byla pryč, připadlo třetí výročí zmizení Marthy Gesslerové. Kolegové mi pytlačili v rajonu, co se dalo, to ti teda povím. David Ferrell za mě napsal aktualizaci. Ale nic nového nenašli. Ta agentka je pořád ve větru."

„Ve větru? To by naznačovalo, že je podle febe – nebo podle FBI – pořád ještě naživu. Zatímco předtím jsi mi říkala, že je pravděpodobně mrtvá.“

„To byl jen takový obrat, čéče. Myslím, že jí ve skutečnosti nikdo nedrží místo, jestli víš, jak to myslím.“

„Jo. Přidalas tu aktualizaci do výstřižků, které jsi mi poslala?“

„Máš to tam všechno. A nezapomeň, kdo ti to poslal. Ferrell je prima chlap, ale nepřeju si, abys mu volal, jestli něco, co děláš, přeroste v něco většího.“

„To se nikdy nestane, Keisho.“

„Já vím, že máš něco za lubem. Trochu jsem si tě proklepla.“ Byl jsem již v polovině nádvoří před budovou, ale přesto jsem se zastavil. Jestli Keisha volala na FBI a mluvila s Nunezem, agent určitě nenesl dobře, že do celé záležitosti tahám slídivou reportérku.

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se klidně. „Cos udělala?“

„Stihla jsem toho víc, než ti jen poslat výstřižky. Taky jsem volala do Sacramenta. Na státní licenční úřad. A zjistila jsem, žes požádal o licenci soukromého vyšetřovatele a taky jsi ji získal.“

„Jo, vážně? Ale to dělá každý polda, který odchází do výslužby. Je to součást procesu odevzdávání odznaku. Člověk si říká: *No jasně, teď si opatřím papíry na soukromé očko a budu vesele chytat padouchy dál.* Jenže moje licence mi leží v zásuvce stolu, Keisho. Z téhle branže jsem odešel a pro nikoho nedělám.“

„Dobře, Harry, dobře.“

„Díky za ty výstřižky. Už musím končit.“

„Ahoj, Harry.“

Zaklapl jsem telefon a usmál se. Tyhle slovní přestřelky s Keishou jsem měl docela rád. Už deset let pokrývala policejní záležitosti a nezdála se o nic cyničtější než první den, kdy jsem s ní mluvil. To bylo u novináře samo o sobě úžasné, natožpak u novináře černé pleti.

Pohlédl jsem na budovu. Byl to betonový monolit, který v místě, kde jsem stál, zakrýval slunce. Nacházel jsem se asi jen deset metrů od vchodu, ale přesto jsem zamířil k řadě laviček napravo od něj a posadil se. Podíval jsem se na hodinky a zjistil jsem, že na schůzku s Nunezem přijdu velmi pozdě. Problém byl, že jsem netušil, do čeho v tom baráku jdu, a tak se mi příliš nechtělo procházet zdejšími dveřmi. Federálové si vždycky našli nějaký způsob, jak vás vyvést z rovno-

váhy a dát vám najevo, že tohle je jejich svět a vy jste zde pouze zvaným návštěvníkem. Předpokládal jsem, že když teď nemám odznak, budou se ke mně chovat spíš jako k návštěvníkovi nezvanému.

Znovu jsem otevřel mobilní telefon a zavolal na ústřednu v Parker Center, což bylo jedno z mála čísel, které jsem si stále pamatoval. Požádal jsem o Kiz Riderovou z kanceláře náčelníka a spojovatelka mě přepojila. Kiz mi telefon okamžitě zvedla.

„Kiz, to jsem já, Harry."

„Ahoj, Harry."

Snažil jsem se z jejího hlasu něco vyčíst, ale ona svou odpověď pronesla monotónně. Nepoznal jsem, kolik z dopolední zloby a zášti v ní ještě zůstalo.

„Jak se máš? Cítíš už se…, eh, líp?" „Dostal jsi můj vzkaz, Harry?" „Vzkaz? Ne, cos mi v něm říkala?"

„Před chviličkou jsem ti volala domů. Omluvila jsem se ti. Neměla jsem plést svoje osobní pocity do důvodu, pro který jsem za tebou přišla. Promiň."

„Hej, to je v pořádku, Kiz. Já se ti taky omlouvám."

„Vážně? Za co?"

„Já nevím. Nejspíš za to, jak jsem odešel. Ty a Edgar jste si to nezasloužili. A obzvlášť ty. Měl jsem to s váma nejdřív probrat. Tak se to mezi kolegy dělá. Jenže já v tu chvíli asi nebyl moc dobrý kolega."

„Nelam si s tím hlavu. To jsem ti v tom vzkazu řekla taky. Čas jde dál. Prostě teď budeme přátelé."

„To bych rád. Ale…"

Čekal jsem, až se Kiz nedokončené věty chytí.

„Ale co, Harry?"

„No, nevím, jak přátelská ke mně budeš chtít být, až se dozvíš, že ti musím položit otázku, která se ti pravděpodobně nebude líbit."

Riderová si do telefonu povzdechla tak hlasitě, že jsem si musel přidržet sluchátko dále od ucha.

„Harry, ty mě zničíš. O co jde?"

„Momentálně sedím před federální budovou ve Westwoodu. Mám se tam setkat s chlápkem jménem Nunez. Agent FBI. A nějak z toho nemám moc dobrý pocit. Takže mě napadlo, jestli tohle nejsou ti lidi, před kterými jsi mě varovala, že dělají na případu Angelly Bentonové.

Říká ti něco jméno Nunez? Nemůže to nějak souviset s Marthou Gesslerovou, agentkou, která před pár lety zmizela?“

Ve sluchátku nastalo dlouhé mlčení. Až příliš dlouhé.

„Kiz?“

„Jo, jsem tady. Hele, Harry, je to přesně tak, jak jsem ti říkala u tebe. O tom případu s tebou mluvit nemůžu. Můžu ti prozradit jen to, co jsem ti už *řekla*. Je to otevřený, aktivní případ a ty by ses měl od něj držet dál.“

Teď byla s mlčením řada na mně. Kiz mi připadala jako dokonale neznámá osoba. Ještě před necelým rokem bych s ní klidně vyrazil do bojové situace s důvěrou, že si budeme vzájemně krýt záda. A teď jsem si nemohl být jistý, jestli mi řekne, že venku svítí slunce, pokud to předem neprojedná s pátým patrem.

„Harry, jsi tam?“

„Jo, jsem tady. Akorát se mi nedostává slov, Kiz. Myslel jsem si, že jestli je u policie někdo, kdo se mnou bude vždycky jednat na rovinu, tak jsi to ty. Nic víc.“

„Podívej, Harry, provedl jsi během té své sólové operace něco nezákonného?“

„Ne, ale díky za optání.“

„V tom případě se nemáš ze strany toho Nuneze čeho bát. Běž tam a zjisti, co chtějí. O Marthě Gesslerové nic nevím. A to je všechno, co ti můžu říct.“

„Dobrá, Kiz, díky.“ Tentokrát jsem promluvil monotónně já: „Tak na sebe na tom pátém patře dávej pozor. Ještě se ti ozvu.“

Než se se mnou stačila rozloučit, zaklapl jsem telefon. Zvedl jsem se z lavičky a zamířil ke vchodu do budovy. Uvnitř jsem musel projít detektorem kovů, zout si boty a rozpřáhnout ruce, aby mě mohli projet „kouzelnou tyčinkou“. Když mi dozorce poručil, abych zvedl paže, sotva jsem mu rozuměl. Rozhodně připomínal teroristu více než já, ale neprotestoval jsem. Člověk si musí vybrat, do kterých bitev se pouštět. Nakonec jsem se dostal až k výtahu a vyjel do dvanáctého patra. Vešel jsem do čekárny; kde veřejné prostranství oddělovalo od vnitřních kanceláří agentury obrovské okno, pravděpodobně z neprůstřelného skla. Sdělil jsem do mikrofonu své jméno a účel návštěvy a žena na druhé straně skla mi řekla, abych se posadil.

Já jsem však místo toho zamířil k oknu a zadíval se na hřbitov pro veterány na protější straně Wilshire Boulevard. Vzpomněl jsem si, že přesně takhle jsem stál i před více než dvanácti lety, když jsem se poprvé setkal se ženou, z níž se později stala moje manželka, bývalá manželka a doživotní oblouznění smyslů.

Odvrátil jsem se od okna a posadil se na plastovou pohovku. Na otlučeném konferenčním stolku ležel časopis s Brendou Barstowovou na obálce. Titulek pod fotografií hlásal: „Brenda, miláček Ameriký. Natáhl jsem se pro časopis, když vtom se otevřely dveře do vnitřních kanceláří a vyšel z nich muž v bílé košili a kravatě.

„Pan Bosch?“

Postavil jsem se a přikývl. Muž natáhl pravou ruku, zatímco levicí přidržoval bezpečnostní dveře, aby se nezavřely a nezamkly.

„Ken Nunez, díky, že jste přišel.“

Stisk ruky byl rychlý a pak už se Nunez otočil a uvedl mě dovnitř. Během chůze mlčel. Byl jiný, než jsem čekal. V telefonu zněl jako unavený veterán, který už všechno viděl dvakrát, zatímco ve skutečnosti to byl mladý muž rok nebo dva po třicítce. Kromě toho ve skutečnosti chodbou neprocházel – on jí kráčel. Očividně jsem měl před sebou mladého kariéristu, který ještě stále musel něco dokazovat sobě i jiným. Nebyl jsem si jistý, která z obou verzí – starý, či mladý agent – by se mi líbila víc.

Nunez otevřel dveře nalevo a ustoupil, abych mohl vejít jako první. Když jsem viděl, že se dveře otevírají ven a mají kukátko, pochopil jsem, že právě vcházím do vyšetřovny. V tom okamžiku mi došlo, že tohle asi nebude zdvořilá seznamovací schůzka. Mnohem pravděpodobněji mi tady nakopou do zadku – ve federálním stylu.

11

Jakmile jsem odbočil do dveří, spatřil jsem čtvercový stůl situovaný doprostřed vyšetřovny. Za stolem seděl zády ke mně muž v černé košili a džínsách. Měl nakrátko ostříhané světlé vlasy, a když jsem vešel do místnosti a zadíval se mu přes notně svalnaté rameno, všiml jsem si, že pročítá nějaký otevřený vyšetřovací spis. Přesunul jsem se k druhé židličce naproti němu a on zavřel spis a zvedl hlavu.

Byl to Roy Lindell. Mé reakci se pouze usmál.

„Harry Bosch," řekl. „Dlouho jsme se neviděli, *podjo*."

Na chvíli jsem se zarazil, ale pak jsem si nevzrušeně odsunul židličku a posadil se. Nunez mezitím zavřel dveře a nechal mě s Lindellem o samotě.

Royovi Lindellovi bylo dnes kolem čtyřicítky. Silné svaly, na které jsem si pamatoval, byly stále patrné a napínaly mu košili k prasknutí. Lasvegaská osmahlost mu z obličeje ještě nevymizela a doplňovaly ji vybělené zuby. Poprvé jsem se s ním setkal v rámci vyšetřování jednoho případu, který mě zavedl do Las Vegas, přímo do víru tajné operace FBI. S ohledem na nutnost spolupracovat se nám tehdy do jisté míry podařilo odhodit stranou meziagenturní nevraživost v otázce pravomocí a společně jsme případ uzavřeli, přičemž vavříny si pochopitelně odnesla FBI. To bylo před šesti či sedmi lety. Poté jsem na něj při vyšetřování jiného případu narazil v Los Angeles ještě jednou, ale nikdy jsme nezůstali v kontaktu. Ne snad proto, že si FBI přisvojila veškeré zásluhy za vyřešení prvního případu. Ale prostě proto, že federálové a běžní policajti se jednoduše nekříží.

„Bez toho copu jsem tě skoro nepoznal, Royi."

Lindell napřáhl velkou ruku přes stůl a já se pomalu natáhl a podal mu ji. Agent se choval sebevědomě, jak to u velkých mužů často bývá. Nasadil rošťácký úsměv, který mnohdy podobné typy doprovází. Zmínka o copu prolomila ledy. Když jsem se s ním poprvé setkal – dříve než jsem zjistil, že v Las Vegas působí jako tajný agent, dovolil jsem si ten cop z jeho zátylku odříznout obyčejným kapesním nožem.

„Jak se máš? Prý jsi Nunezovi říkal, žes odešel do výslužby, he? O tom jsem neslyšel."

Přikývl jsem, ale jinak jsem neodpovídal. Tohle byla jeho hra. Chtěl jsem, aby s prvními tahy vyrukoval on.

„Tak jaké to je, když člověk odejde ze sboru?“

„Nestěžuju si.“

„Trochu jsme si tě proklepli. Takže teď je z tebe soukromé očko s licencí, co?“

V Sacramentu měli velký den.

„Jo, mám licenci. Jen tak pro srandu.“

Skoro jsem mu stejně jako Keishe Russellové řekl, že je to součást procesu odchodu od policie, ale pak jsem se rozhodl, že se nebudu obtěžovat.

„To musí být příjemné mít vlastní firmičku, pracovní dobu si určovat sám a pracovat pro toho, pro koho chceš.“

Coby úvodní zdvořilostní konverzace mi to už stačilo.

„Víš co, přestaňme se bavit o mně, Royi. Přejděme k věci. Co tady dělám?“

Lindell přikývl, jako by mi chtěl říct: No dobrá.

„Takže všechno se to seběhlo tak, žes nám zavolal a požádal o kontakt na agentku, která tu kdysi pracovala. Čímž jsi nás ovšem parádně dostal do střehu.“

„Na Marthu Gesslerovou.“

„Přesně tak. Na Marty Gesslerovou. Takže jsi věděl, kvůli komu voláš, přestože jsi Nunezovi říkal, že to nevíš?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne. Poskládal jsem si to dohromady z jeho reakce. Vzpomněl jsem si na jednu agentku, která kdysi zmizela beze stopy. Chvíli mi to trvalo, ale pak jsem si její jméno vybavil. Jaké jsou o ní poslední zprávy? Předpokládám, že se stále pohřešuje a vám to nedá spát.“

Lindell se předklonil a sepjal mohutné ruce nad zavřeným spisem. Zápěstí měl široká jako nohy od stolu. Vzpomínám si na urputný souboj, když jsem mu na ně ve Vegas nasazoval pouta. Tehdy jsem ještě netušil, že je to tajný agent.

„Harry, považuju nás dva za něco jako staré přátele. Nějakou dobu jsme spolu nemluvili, ale předtím jsme spolu prošli pár bitvama, takže tě nechci moc buzerovat. Musím tě ale upozornit, že tady budu klást otázky já tobě. Je to jasné?“

„Do jisté míry.“

„Bavíme se tu o jedné pohřešované agentce.“

„A ty se s tím nesereš.“

Parafrázoval jsem varování Kiz Riderové. Lindellovi se to očividně nelíbilo.

„Začněme u důvodu, pro který jsi nám volal,“ řekl. „Co máš za lubem?“

Dlouho jsem čekal a snažil se vymyslet nejvhodnější přístup. Nepracoval jsem pro nikoho kromě sebe samého. Nepodepsal jsem žádnou smlouvu o diskrétnosti. Ale vždycky jsem se odmítal sklánět před imperialistickou silou FBI. Byla to vrozená součást kultury losangeleské policie. A to se teď nemohlo změnit. Lindella osobně jsem respektoval – jak říkal, strávili jsme spolu nějaký čas v první linii a já věděl, že se mnou nakonec bude jednat slušně. Ovšem agentura, pro kterou pracoval, ráda hrála s cinknutými kartami. Musel jsem být opatrný. Nesměl jsem na to zapomenout.

„To už jsem řekl Nunezovi, když jsem mu volal. Prostě jen prověřuju jeden případ, na kterém jsem dělal před pár lety a který se mě pořád tak nějak drží. Je v tom nějaký problém?“

„Kdo je tvůj klient?“

„Žádného nemám. Tu licenci soukromého vyšetřovatele jsem si opatřil hned potom, co jsem zapíchl odznak, abych měl všechny možnosti otevřené. Ale k tomu případu jsem se vrátil jen kvůli sobě.“

Nevěřil mi. Viděl jsem mu to na očích.

„Vždyť ta vražda té filmové holky ani nebyla tvůj případ.“

„Byl. Asi čtyři dny. Potom mě odvolali. Ale já si na ni pořád pamatuju. Myslím na tu obět. Zdálo se mi, že už se o to nikdo nestará, a tak jsem se začal rozhlížet kolem.“

„Takže kdo ti řekl, abys zavolal na FBI?“

„Nikdo.“

„Prostě tě to jenom tak napadlo.“

„To zase ne. Ale ty ses mě ptal, kdo mi řekl, abych k vám zavolal. Nikdo mi to neřekl. Zavolal jsem k vám sám, Royi. Dozvěděl jsem se totiž o telefonátu Marthy Gesslerové jednomu z našich detektivů ohledně toho případu. Tahle informace pro mě byla nová a já si nejsem jistý, jestli ji někdo někdy ověřoval. Možná takříkajíc zapadla mezi šuplíky. A tak jsem k vám zavolal, abych to ověřil. V té době

jsem ani neznal agentčino jméno. Mluvil jsem s Nunezem a teď jsem tady.“

„Jak jsi věděl, že Gesslerová volala ohledně toho případu jednomu z detektivů?“

Připadalo mi, že odpověď musí být zřejmá. Navíc se mi zdálo, že Lawtona Crosse nijak nepoškodí, když se Lindellovi svěřím s něčím, co mi on sám z vlastní vůle řekl a co bylo pravděpodobně i součástí oficiálního vyšetřovacího spisu.

„O telefonátu vaší agentky mi řekl Lawton Cross. Byl to jeden z detektivů z oddělení loupeží a vražd, kteří ten případ převzali po mně, když se celá věc rozmázla. Sdělil mi, že s tou agentkou telefonoval jeho partner Jack Dorsey.“

Lindell si zapsal jména na kus papíru, který vytáhl ze spisu. Pokračoval jsem.

„Gesslerová mu volala docela dlouho potom, co ten případ začali vyšetřovat. Několik měsíců potom. V té době už Cross s Dorseym na té vraždě ani nedělali na plný úvazek. A mám dojem, že to, co jim Gesslerová řekla, je už v té době nijak zvlášť nezajímalo.“

„Mluvil jsi o tom s Dorseym?“

„Ne, Royi. Dorsey je mrtvý. Zabili ho při jedné loupeži v hollywoodském baru. Cross to schytal taky. Ted je na vozíku a z paží a nosu mu vedou trubičky.“

„Kdy se to stalo?“

„Asi před třemi lety. Byla to tehdy velká zpráva.“

Lindellovy oči prozrazovaly usilovné přemýšlení. Zřejmě v duchu počítal a ověřoval data. Připomnělo mi to, že i já si musím sestavit chronologickou tabulku událostí. Případ se začal hodně zamotávat.

„Jaká je nejpravděpodobnější hypotéza o Gesslerové? Je mrtvá, nebo živá?“

Lindell se zadíval na spis na stole a zavrtěl hlavou.

„Na to ti odpovědět nemůžu, Harry. Nejsi policista, nemáš žádné postavení. Jsi jenom chlápek, kterému se stýská po odznaku a pistoli, a tak pobíhá sem a tam jako neřízená střela. Do toho tě tahat nemůžu.“

„No dobrá. V tom případě mi odpověz na jednu otázku. A žádný strach: nic mi tím nevyzradíš.“

Lindell pokrčil rameny. Jeho odpověď závisela na charakteru otázky.

„Byl pro vás můj dnešní telefonát prvním náznakem, že mezi tou loupeží filmových peněz a Gesslerovou může existovat souvislost?“

Lindell znovu pokrčil rameny – zdálo se, že ho otázka překvapila. Jako by čekal něco nestravitelnějšího.

„Já vůbec netvrdím, že taková souvislost existuje, rozumíš?“ řekl. „Ale máš pravdu, tohle je poprvé, co někdo tuhle možnost nadhodil. A právě proto teď chci, abys dal od toho ruce pryč a my už to ověříme. Prostě to nech na nás, Harry.“

„Jo, tohle už jsem někde slyšel. A mám dojem, že tehdy mi to taky říkala FBI.“

Lindell pokýval hlavou.

„Nesnaž se s námi jít do střetu. Budeš toho litovat.“

Než jsem se zmohl na odpověď, postavil se. Sáhl si do kapsy a vytáhl krabičku cigaret a žlutý plastový zapalovač.

„Půjdu si teď zakouřit,“ řekl. „Aspoň budeš mít pár minut na to, aby sis všechno promyslel a případně si vzpomněl ještě na něco, co jsi mi zapomněl říct.“

Chystal jsem se na další slovní výpad, ale vtom jsem si všiml, že se Lindell otáčí a odchází bez spisu. Ten zůstal ležet na stole a já instinktivně poznal, že Lindell to všechno dělá záměrně. Chtěl, abych si ten spis prohlédl.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že se náš rozhovor nahrává. Věci, které mi říkal, se uchovávaly na zvukovém záznamu, a možná nás dokonce odposlouchával nějaký nadřízený. To, co mi Lindell umožní dělat, se však na záznam nedostalo.

„Nemusíš spěchat,“ řekl jsem mu. „K přemýšlení je toho spousta.“

„Posraná federální budova. Člověk musí sjet až dolů.“

Zamířil k východu, ohlédl se a mrkl na mě. Sotva se za ním zavřely dveře, přesunul jsem si spis k sobě a otevřel ho.

12

Na štítku spisu bylo uvedeno jméno Marthy Gesslerové. Vytáhl jsem zápisník a nadepsal jím novou stránku. Teprve poté jsem otevřel dvouapůlcentimetrový spis a prohlédl si, co mi Lindell zanechal. Předpokládal jsem, že mám na pročtení jeho obsahu maximálně patnáct minut.

Na hromádce dokumentů sepnutých ve spisu ležela jediná stránka obsahující pouze telefonní číslo. Domyslel jsem si, že mi zde stránku úmyslně zanechal Lindell, a tak jsem ji složil a strčil si ji do kapsy. Zbytek spisu tvořila sbírka vyšetřovacích zpráv, z nichž většina byla opatřena Lindellovým jménem a podpisem. Ze zpráv vyplývalo, že Lindell pracoval pro ÚPZ. Věděl jsem, že tato zkratka znamená Úřad profesionální zodpovědnosti a jde o federální obdobu vnitřní vyšetřovačky.

Spis obsahoval zprávy rozvádějící vyšetřování záhadného zmizení zvláštní agentky Marthy Gesslerové dne 19. března 2000. Toto datum mi okamžitě utkvělo v mysli, protože jsem věděl, že Angella Bentonová byla zavražděna v noci z 16. května 1999. Ke zmizení Gesslerové tudíž došlo přibližně o deset měsíců později, zhruba ve stejnou dobu, kdy agentka podle Crosse volala Dorseymu ohledně nesprávného sériového čísla bankovky.

Podle vyšetřovacího spisu pracovala Gesslerová v době svého zmizení jako kriminalista-analytik, nikoliv jako terénní agent. Z oddělení bankovních loupeží, odkud se znala s mou ženou, již dávno předtím přešla na počítačové oddělení FBI. Pracovala na internetovém vyšetřování a vyvíjela počítačové programy, které měly sledovat nezákonné aktivity. Předpokládal jsem, že program, o němž se mi Cross zmiňoval, nějak souvisel s touto její činností.

Devatenáctého března 2000 večer odjela Gesslerová po dlouhém dni z Westwoodu. Její kolegové uvedli, že se agentka zdržela v kanceláři nejméně do půl deváté večer. Do svého domu v Sherman Oaks však již podle všeho nikdy nedorazila. Byla svobodná, takže se na její zmizení přišlo až druhý den, když se neobjevila v práci a nereagovala ani na telefonáty a zprávy na pager. Jeden její kolega následně odjel do

jejího domu a zjistil, že se Gesslerová pohřešuje. Dům byl částečně zdemolován, ale později se přišlo na to, že škody způsobili agentčini dva psi, kteří z hladu a nedostatku pozornosti začali v noci trhat vybavení domu na kusy. Ve vedlejší zprávě jsem si všiml, že oním kolegou, který se na místo vydal, byl shodou okolností právě Roy Lindell. Nebyl jsem si jist, jestli to něco znamená. Možná byl zjištěním agentčiny situace pověřen z pozice svého působení na ÚPZ. Přesto jsem si jeho jméno zapsal do zápisníku pod jméno Marthy Gesslerové.

Agentčin soukromý vůz, ford Taurus z roku 1998, se v domě nenašel. O osm dní později byl objeven na dlouhodobém parkovišti u losangeleského letiště. Klíčky ležely na zadní pneumatice. Přes zadní nárazník se táhl půlmetrový povrchový škrábanec a jedno zadní světlo bylo rozbité – agentčini známí v této souvislosti uvedli, že obě poškození jsou nová. Také v této zprávě byl mezi známými uveden Lindell.

Kufr automobilu byl prázdný a vnitřek neobsahoval žádné bezprostřední stopy ukazující na možné místo agentčina pobytu nebo na události předcházející jejímu zmizení. Kufřík s notebookem, se kterým Gesslerová prokazatelně odcházela z kanceláře, se ztratil také.

Soudní ohledání celého automobilu nepřineslo žádné důkazy o čemkoliv nepatřičném. Nenašel se žádný záznam, podle něhož Gesslerová odletěla kterýmkoliv letem z losangeleského letiště. Agenti navíc ověřili letiště v Burbanku, Long Beach, Ontariu a okrese Orange – u žádného letu nefigurovalo na seznamu pasažérů její jméno.

Vědělo se, že Gesslerová u sebe nosí kartu do bankomatu, dvě kreditní karty na benzin a také karty American Express a Visa. Večer před zmizením platila kartou čerpadel Chevron za benzin a kolu light na čerpací stanici na Sepulveda Boulevard nedaleko od Gettyho muzea. Podle stvrzenky natankovala ve 20.53 sedmačtyřicet litrů bezolovnatého benzínu středního oktanového čísla. Nádrž jejího automobilu měla objem šedesát litrů.

Nákup benzinu byl významný, protože znamenal, že Gesslerová dorazila do Sepulveda Pass – ležící na její běžné trase z Westwoodu do Sherman Oaks – v čase odpovídajícím jejímu odjezdu ze sídla FBI ve Westwoodu. Noční pokladní na pumpě identifikoval Gesslerovou podle fotografie jako pravidelnou zákaznici, která si u nich v noci z 19. března kupovala benzin. Gesslerová byla atraktivní žena. Pokladní ji

znal a pamatoval si ji. Říkal jí tehdy, že nemá zapotřebí pít dietní kolu, a ona se zdála být jeho lichotkou potěšena.

Tato potvrzená stopa byla důležitá hned z několika důvodů. Za prvé, kdyby Gesslerová byla jela z Westwoodu na losangeleské letiště, kde se později našlo její auto, jen s malou pravděpodobností by nejprve cestovala na sever do Sepulveda Pass, aby tam natankovala benzin. Letiště se nacházelo jihozápadně od sídla agentury, zatímco pumpa stála přímo na sever od ní.

Další významnou okolností byla skutečnost, že agentčina karta sítě Chevron byla téže noci použita také na čerpací stanici u dálnice 114 v severní části okresu. Tehdy na ni kdosi zakoupil sto deset litrů benzinu, což přesahovalo objem nádrže nejen agentčina, ale i většiny ostatních automobilů. Dálnice 114 představovala hlavní trasu vedoucí do pouštních oblastí v severovýchodní části okresu. A taky to byla významná dopravní tepna náklaďáků.

Zdaleka ne na konci seznamu významných položek figuroval fakt, že se žádná z agentčiných kreditních karet nikdy nenašla ani nebyla znovu použita.

Zprávy, které jsem pročetl, neobsahovaly žádné souhrny ani závěry. Podobné věci si zřejmě vyšetřovatel – v tomto případě Lindell – učinil a nechal sám pro sebe. Člověk těžko sepíše zprávu se závěrem, že jeho kolegyně je mrtvá. Těžko vysloví očividnou skutečnost a o pohřešované agentce zásadně hovoří v přítomném čase.

Mně osobně však z přečtených materiálů jednoznačně vyplýval jediný nevyhnutelný závěr. Někdy poté, co Gesslerová natankovala na Sepulveda Pass, ji kdosi zastavil a unesl, přičemž se nezdálo, že by ji někdy hodlal vydat zpátky. Pravděpodobně do ní narazil zezadu, ona sjela na krajnici, aby zkontrolovala napáchané škody a případně si vyměnila s druhým řidičem informace o pojistkách.

Další události byly velkou neznámou. Dalo se však předpokládat, že ji násilím unesli a její auto odstavili na parkovišti u letiště tento krok jim pravděpodobně zaručoval, že se vůz několik dní nenajde, takže stopa mezitím vychladne a vzpomínky potenciálních svědků vybledne.

Záhadu v této souvislosti představoval druhý nákup benzinu. Byl to snad omyl ukazující na směr agentčina únosu? Anebo šlo o odvedení pozornosti, o záměrný tah únosců, který měl navést vyšetřování ne-

správným směrem? Již samotné množství zakoupeného benzinu vzbuzovalo řadu otázek. Jaký druh vozidla je třeba hledat? Odtahový vůz? Pick-up? Dodávku?

K čerpací stanici se slétli agenti FBI, ale na stanici nebyly instalovány žádné vnější videokamery a nenašli se žádní svědkové, kteří by dosvědčili použití kreditní karty, neboť se jednalo o pumpu s platbou přímo u čerpadla. Byl to poslední zákmit na radarové obrazovce, ale nic víc.

Agentka se nicméně i nadále pohřešovala. Nebylo na vybranou. Spis obsahoval krátký souhrn z průběhu třídenního leteckého pátrání nad pouští v severovýchodní části okresu. Bylo to hledání jehly v kupce sena, ale muselo se provést. Bezvýsledně.

Agenti rovněž strávili několik dní na pravděpodobných trasách skrz Sepulveda Pass, jimiž mohla Gesslerová cestou domů projíždět. Soutěska se zařezávala do pohoří Santa Monica. A zatímco na jižním svahu se kromě dálnice 405 a Sepulveda Boulevard nenabízelo příliš mnoho možností, severní svah byl protkán sítí zkratek vyježděných během více než padesáti let dopravních špiček. Agenti procestovali všechny tyto komunikace a hledali svědky dopravní nehody modrého fordu Taurus – nehody, která mohla na první pohled vypadat jako rutinní záležitost, ale ve skutečnosti byla zástěrkou pro únos federální agentky.

Nezjistili nic.

Sepulveda Pass byla místem podobných zločinů již v minulosti. Jedné noci před několika lety oloupili a zavraždili v temném zákoutí silnice syna populárního baviče Billa Cosbyho. A v posledních deseti letech zde bylo uneseno a znásilněno několik žen jedna dokonce smrtelně pobodána –, které sjely ze silnice poté, co do jejich auta někdo zezadu narazil nebo jim vypovědělo službu. Nepředpokládalo se však, že by tyto incidenty měla na svědomí jediná osoba. Spíše sám charakter Sepulveda Pass se svými svahy, tmavými klikatými silnicemi a anonymitou zákonitě lákal dravce. Stejně jako lvi hlídkující u vodního zdroje nemuseli ani dravci v Sepulveda Pass čekat na kořist příliš dlouho. Silniční tah protínající Santa Moniku byl jedním z nejrušnějších dopravních koridorů na světě.

Bylo docela možné, že se Gesslerová stala obětí nahodilého zločinu – jednoho z těch zločinů, které se paradoxně snažila ve své práci kate-

gorizovat a najít v nich nějakou logiku. Na čerpací stanici ji mohl někdo sledovat, například když otevřela kabelku příliš dokořán nebo když vytáhla kreditní kartu. A možná se jí někdo pověsil na paty z nějakého jiného neznámého důvodu. Byla to atraktivní žena. Pokud padla do oka čerpadláři, takže s ní jemným způsobem flirtoval, mohl v ní stejně dobře spatřovat nejvhodnější oběť i případný dravec.

Tým agentů přidělený zpočátku k případu přesto choval pochybnosti, zda Gesslerová zapadá do profilu předešlých obětí v soutěsce. Její auto nevypovídalo nic o osobním bohatství majitelky. Jako dobře trénovaná federální agentka navíc Gesslerová představovala dost hrozivou soupeřku. Kromě toho měřila téměř metr osmdesát a vážila sedmdesát kilo. Pravidelně cvičila ve fitnessklubu na Sepulveda Pass a několik let trénovala bojové umění Tai-bo. Podle tabulek v klubu měla na těle čtyři procenta tuku. Její tělo bylo samý sval a Gesslerová je uměla používat.

Navíc o ní bylo známo, že nosí služební zbraň i mimo službu. V noci, kdy zmizela, měla na sobě černé kalhoty, bílou halenku a sako. Na pravém boku jí visela pistole Smith & Wesson ráže devět milimetrů. Čerpadlář uvedl, že si její zbraně všiml, protože když agentka na stanici tankovala, neměla na sobě sako. To se později našlo na ramínku zavěšeném nad okénkem za sedadlem řidiče v jejím taurusu.

To všechno znamenalo, že když do agentčina automobilu někdo v soutěsce zezadu narazil, vystoupila z auta s dobře viditelnou pistolí u boku. Vystoupila z něj jako schopná žena, která důvěřovala svým fyzickým předpokladům. Taková kombinace měla za normálních okolností pachatele zastrašit a přesvědčit ho, aby si našel jinou oběť.

Zatímco tedy FBI nikdy ani v nejmenším neopustila hypotézu, že se Gesslerová stala náhodně vybranou obětí zločinu, zahájil Lindell paralelní vyšetřování eventuality, že si pachatel vybral agentku záměrně z titulu jejího působení ve federální policii.

Zprávy z této větve vyšetřování představovaly více než polovinu dokumentů přede mnou. Přestože jsem poznal, že se nedívám na kompletní vyšetřovací spis, bylo naprosto zřejmé, že agenti nenechali ve snaze najít možnou spojitost s agentčiným zmizením kámen na kameni. Zpětně přezkoumali všechny případy až k agentčiným prvním letům na losangeleské pobočce FBI a ověřili možné souvislosti. Vyslechli všechny její partnery a kolegy z doby působení na FBI, aby

odhalili její potenciální nepřátele a případné výhrůžky. Mezi těmito zprávami se nacházel i souhrn rozhovoru s bývalou agentkou Eleanor Wishovou, mou někdejší ženou, kvůli němuž vyšetřovatelé cestovali do Las Vegas. Eleanor s Gesslerovou nemluvila téměř deset let před jejím zmizením a nepamatovala si na jakékoliv výhrůžky ani nic jiného, co by mohlo agentům při vyšetřování pomoci.

Každý zločinec, kterého kdy Gesslerová dostala do vězení či proti němu svědčila, byl kontaktován a proklepnut. Většina jich měla alibi a žádný z nich nemohl být označen za hlavního podezřelého.

Podle vyšetřovacích zpráv se stala Gesslerová na losangeleské pobočce FBI jakousi kontaktní osobou, na niž se kolegové obraceli se všemi žádostmi o pátrání a vyšetřování, ve kterých hrály nějakou roli počítače. Ve velké byrokratické struktuře jako FBI se to dalo čekat. Většina požadavků losangeleských agentů na počítačovou expertizu se totiž musela zasílat do kanceláří ve Washingtonu a v Quantiku, kde jejich schválení trvalo i několik dní, a další týdny si poté vyžádalo zjištění a zpětné zaslání výsledků. Gesslerová naproti tomu patřila ke stále početnější skupině agentů zběhlých v práci s počítačem, kteří rádi dělali věci sami. Zvláštní agent pověřený vedením losangeleské pobočky si to po nějaké době uvědomil a stáhl ji z ulice, kde pracovala několik let jako agentka oddělení bankovních loupeží. Byla přeřazena do nově ustaveného počítačového oddělení, kde vyřizovala žádosti od terénních agentů a současně vyvíjela vlastní počítačové programy.

To znamenalo, že Martha Gesslerová měla v době svého zmizení prsty v celé řadě vyšetřovaných případů. Podíval jsem se na hodinky a rychle jsem prolistoval desítky zpráv rozebírajících její práci na mnoha nejrůznějších případech během posledního měsíce před zmizením. Lindell a další agenti, kteří pro něj pracovali, přezkoumali její účast na všech těchto případech a hledali jakékoliv vodítko, které by je dovedlo k příčině agentčina únosu. Nejblíže k nálezu něčeho podstatného se ocitli v okamžiku, kdy přezkoumávali agentčin podíl na vyšetřování jedné eskortní služby, která nabízela ženy na internetu. Gesslerová v tomto případu spolupracovala s oddělením organizovaného zločinu, jež prošetřovalo možné napojení mafie z východního pobřeží na prostituci v Los Angeles.

Z toho, co jsem vyčetl, se Gesslerové podařilo najít propojení internetových stránek nabízejících ženy ve více než desítce měst. Ženy se

stěhovaly z města do města a od klienta ke klientovi. Peníze vydělané za tyto eskortní služby proudily na Floridu a odtud do New Yorku. Sedm týdnů před agentčiným zmizením obžalovala velká porota devět mužů z porušení federálního zákona o zločinném organizovaném vydírání. Přesně týden před zmizením pak Gesslerová vypovídala o své účasti na vyšetřování během předběžného slyšení. Její svědectví bylo označeno za účelné a předpokládalo se, že agentka bude svědčit i před porotou. Nebyla ovšem klíčovým svědkem. Její výpověď měla zřejmě jen potvrdit spojitost mezi webovými stránkami a obžalovanými. Korunním svědkem byl jeden z členů gangu, který přistoupil na dohodu s obžalobou, aby se vyhnul přísnějšímu trestu.

Možnost, že si pachatel Gesslerovou vybral z titulu její svědecké role v případu, byla střílením od pasu, ale nic lepšího vyšetřovatelé podle všeho neměli. Lindell tuto hypotézu důkladně prověřoval, soudě podle počtu zpráv a v nich obsažených podrobností. Zdálo se však, že na nic nepřišel. Poslední zpráva související s blížícím se procesem označovala tuto stopu za „otevřenou a aktivní, ale momentálně bez odůvodňujících vodítek“. Vyrozuměl jsem z byrokratické hatmatilky, že tato vyšetřovací verze uvízla ve slepé uličce.

Zavřel jsem spis a znovu se podíval na hodinky. Lindell byl pryč již sedmnáct minut. Spis neobsahoval žádnou informaci, podle níž Gesslerová sepsala zprávu nebo uvědomila nadřízeného či některého z kolegů, že provedla počítačové porovnání sériových čísel bankovek z bulletinu, který rozeslali Cross a Dorsey. Žádná zmínka o tom, že narazila na nesrovnalost a zavolala na losangeleskou policii, aby uvědomila detektivy, že jedno z čísel v bulletinu nesouhlasí.

Odložil jsem zápisník, postavil jsem se, protáhl si záda a začal se v malé místnosti trochu procházet. Zkontroloval jsem dveře a zjistil, že jsou odemčené. To bylo dobré znamení. Nezadržují mě jako podezřelého. Alespoň zatím. Po dalších několika minutách mě čekání omrzelo, a tak jsem vyšel na chodbu. Rozhlédl jsem se na obě strany a nikoho jsem nespatřil, dokonce ani Nuneze. Vrátil jsem se do místnosti, sebral spis a vyrazil zpátky stejnou cestou, kterou jsem sem přišel. Dostal jsem se až k přední čekárně, aniž mě kdokoliv zastavil nebo se zeptal, kam jdu. Kývl jsem přes sklo na recepční a sjel výtahem dolů.

13

Roy Lindell seděl na stejné lavičce, na které jsem před vstupem do budovy odpočíval já. Na chodníku mezi jeho nohama ležely tři zamáčknuté cigarety. Čtvrtou svíral mezi prsty.

„Že sis dal ale načas," prohlásil.

Posadil jsem se vedle něj a položil spis mezi nás.

„Ty a vnitřní vyšetřovačka – to je jako udělat kozla zahradníkem, ne?"

Vrátil jsem se v myšlenkách k případu, při jehož vyšetřování jsem na Lindella před šesti lety narazil. Neměl jsem ponětí, že patří k policii. Do značné míry proto, že tehdy provozoval striptýzový klub ve Vegas a chrápal se dvěma až třemi striptérkami najednou. Jeho mimikry byly tak přesvědčivé, že i když jsem se dozvěděl o jeho poslání tajného agenta, neubránil jsem se myšlence, že přeběhl na druhou stranu. Nakonec mě bezvýhradně a definitivně přesvědčil o opaku.

„Chytrák vždycky zůstane chytrákem, že jo, Boschi?"

„Tak nějak. Takže kdo další ten náš rozhovor nahoře poslouchal?"

„Řekli mi, že ho mám nahrávat. Že bude nahrávka postoupena výš."

„Komu?"

Lindell mlčel. Jako by se stále o čemsi rozhodoval.

„Nech toho, Royi. Tak chceš mi naznačit, co se tady děje, nebo ne? Prohlídl jsem si ten tvůj spis. Je pěkně tenký a moc tam toho není."

„Tam je jen hlavní výtah – materiály, které jsem strkal do záložního spisu. Skutečný spis kdysi zabíral celou zásuvku."

„Kdysi?"

Lindell se rozhlédl kolem sebe, jako by si teprve nyní uvědomil, že sedí před budovou, která hostí více agentů a strašidel než kterékoliv jiné stavení západně od Chicaga. Sklopil oči ke spisu, který ležel mezi námi rozevřený pro celý svět.

„Tady se mi nechce sedět. Kde máš auto? Svezeme se."

Mlčky jsme zamířili na parkoviště. Lindellovo chování mě znervózňovalo a znovu mi připomínalo varování Kiz Riderové, že se v případu angažuje nějaká vyšší moc. Když jsme nasedli do mercedesu, polo-

žil jsem spis na zadní sedadlo a nastartoval. Zeptal jsem se Lindella, kam si přeje jet.

„To je jedno, prostě jeď."

Vyrazil jsem západně na Wilshire s tím, že zajedu do San Vicente a pak budu křižovat přes Brentwood. Měla to být příjemná jízda po silnici lemované stromy a kondičními běžci, když už konverzace příjemná nebude.

„Myslels to při tom rozhovoru vážně?" zeptal se Lindell. „Takže doopravdy pro nikoho neděláš?"

„Jo, doopravdy pro nikoho nedělám."

„V tom případě si dej bacha na držku, *podjo*. V téhle hře mají prsty vyšší síly. Lidi, kteří…"

„…se neserou. Jo, já vím. Už mi to někdo říkal, ale nikdo se mi nechce svěřit, o jaké vyšší síly jde a proč to souvisí s Gesslerovou nebo s tou loupeží filmových peněz, přestože už od té doby uplynuly čtyři roky."

„No, já ti to říct nemůžu, protože to nevím. Vím jen, že po tom tvém dnešním telefonátu jsem taky zavolal na pár míst a vzápětí na mě začaly padat zdi. Dost těžce, kamaráde, dost těžce na mě začaly padat."

„Myslíš, že to vyšlo z Washingtonu?"

„Ne, odsud."

„Tak o koho jde, Royi? Nemá smysl, abychom jezdili sem a tam a bavili se, když ty nechceš nic říct. Tak koho máme před sebou? Organizovaný zločin? Četl jsem zprávu o účasti Gesslerové na tom případu organizované prostituce. Připadalo mi, že se kromě ní nemáte čeho chytit."

Lindell se zasmál, jako bych pronesl něco absurdního.

„Organizovaný zločin. Doprdele, kéž by to byl jen organizovaný zločin."

Odbočil jsem na San Vicente. Nacházeli jsme se pár bloků od místa, kde se předávkovala Marilyn Monroe, od místa jednoho z nehynoucích skandálů a záhad Los Angeles.

„Tak o co jde, Royi? Už mě unavuje mluvit sám se sebou."

Lindell přikývl a zadíval se na mě.

„Jde o vnitřní bezpečnost, kámo."

„Jak to myslíš? Někdo v tom vidí souvislost s terorismem?"

„Já nevím, co v tom kdo vidí. Neobtěžovali se mě informovat. Vím jen, že jsem dostal příkaz zavřít tě do vyšetřovačky, nahrát tě a poslat to na osmé patro.“

„Na osmé patro…“

Řekl jsem to jen proto, aby řeč nestála, ale v duchu jsem se snažil přemýšlet. Hlavou mi rychle probleskly výjevy z případu: Angella Bentonová na kachličkách, lupič mávající zbraní a střílející, zpětný ráz mého výstřelu, který jednoho lupiče – alespoň si myslím, že to byl muž – zasáhl a srazil zpátky do dodávky. Připadalo mi, že nic z toho nezapadá do obrazu, který mi právě vylíčil Lindell.

„Na osmém patře sídlí jednotka PTJRR,“ poznamenal agent a vytrhl mě ze zasnění. „Ti se nemažou, Boschi. Když jim vlezeš na ulici pod kola, nezastaví. Dokonce ani nešlápnou na brzdy.“

„Co to je PTJRR?“

Věděl jsem, že to musí být nějaká další federální zkratka. Ve skládání zkratek vynikaly všechny bezpečnostní složky, ale FBI v nich byla nepřekonatelná.

„Pomocná teroristická…, ne, vlastně Protiteroristická jednotka nějaké reakce. Přesně jsem to zapomněl – jasně, už to mám: Protiteroristická jednotka rychlé reakce. To je ono.“

„Tohle se muselo zrodit přímo v kanceláři ředitele ve Washingtonu. Určitě je to stálo nějaké přemýšlení.“

„Vtipné. V podstatě jde o meziagenturní grupík. Jsme tam zastoupení my, tajná služba, protidrogové, zkrátka všichni.“

Domyslel jsem si, že výraz „všichni“ označuje agentury, které jen nerady slyší, když někdo jejich zkratky vytrubuje do světa: NSA, CIA, DIA a dál po federální abecedě.

Kolem auta projel muž na bicyklu a praštil mi do zpětného zrcátka tak silně, až Lindell vyskočil. Cyklista jel dál, zvedl ruku a vztyčil na mě prostředníček v cyklistické rukavici. Uvědomil jsem si, že jsem zajel do pruhu pro cyklisty, a strhl jsem mercedes zpátky na vozovku.

„Ti zasraní cyklisti si myslí, že jim patří silnice,“ ulevil si Lindell. „Zajed vedle něj a teď praštím pro změnu já *jeho.*“

Nevyslyšel jsem agentův požadavek a prohnal se kolem cyklisty v bezpečné vzdálenosti.

„Já to nechápu, Royi. Jak osmé patro souvisí s mým případem?“

„Tak za prvé už to není tvůj případ. A za druhé to nevím. To oni kladou otázky mně, já k tomu nedostanu příležitost.“

„A kdy se začali vyptávat?“

„Dneska. Zavolal jsi k nám, začal ses ptát na Marty Gesslerovou a řekl jsi Nunezovi, že to nějak souvisí s tou loupeží peněz. On za mnou zašel a já mu řekl, aby tě pozval k nám. Mezitím jsem to začal trochu ověřovat. Ukázalo se, že máme tu loupež peněz zaznamenanou v počítači. S vlaječkou PTJRR. Tak jsem zavolal na osmé a povídám: ‚Co se děje, hoši?' A o dvě vteřiny později už jsem se v tom ráchal.“

„Řekli ti, abys zjistil, co vím, zavřel mi hubu a poslal mě pryč. Jo, a taky abys z toho rozhovoru pořídil nahrávku, takže tě budou moct odposlechnout a ujistit se, že jsi hodný agentík, který je poslouchá na slovo.“

„Jo, tak nějak.“

„Tak proč jsi mě nechal číst ten spis? A dokonce si ho vzít?. Proč jen tak jezdíme po městě a povídáme si?“

Lindell si dal s odpovědí načas. Projeli jsme zatáčku na Ocean Boulevard v Santa Monice. Znovu jsem sjel ze silnice a zastavil vedle útesů, z nichž se rozprostíral výhled na pláž a na Tichý oceán. Vodní hladina měnila obzor ve vybělenou šmouhu. Ruské kolo na molu v Pacific Parku nehybně stálo a jeho neony nesvítily.

„Udělal jsem to, protože Marty Gesslerová byla moje přítelkyně.“

„Jo, to jsem z toho spisu taky poznal. Blízká přítelkyně?“

Bylo zřejmé, kam mířím.

„Blízká,“ připustil Lindell.

„Nebyl v tom tak trochu střet zájmů, když jsi pak ten případ vedl ty?“

„Řekněme, že můj vztah s ní nebyl znám až do doby, kdy už bylo vyšetřování v plném proudu. A i pak jsem udělal všechno pro to, abych u toho případu zůstal. Jenže to k ničemu nebylo. Mezitím uběhly víc než tři roky a já pořád nemám tušení, co se s ní stalo. A pak zničehonic zavoláš ty a oznámíš mi něco, co je pro mě totální novinka, ksakru.“

„Takže jsi se mnou mluvil na rovinu. O tom jejím rozhovoru s Dorseym ohledně čísla bankovky neexistoval žádný záznam.“

„Nic jsme nenašli. Jenže ona měla v počítači spoustu věcí, které potom zmizely. Musely tam být věci, které nikde nezálohovala. Totiž,

podle předpisů musíš každý večer před odchodem domů všechny soubory zálohovat, jenže to nikdo nedělá. Nikdo nemá čas.“

Přikývl jsem a zamyslel se. Vstřebával jsem velké množství informací, ale měl jsem jen málo času je zpracovat. Pokusil jsem se rozpomenout, nač bych se ještě Lindella potřeboval zeptat, dokud s ním hovořím.

„Něco mi tu pořád nehraje,“ řekl jsem nakonec. „Proč to bylo v té vyšetřovně tak a tady je to naopak? Proč se mnou vlastně mluvíš, Royi? Proč jsi mi ukázal ten spis?“

„Lidem z PTJRR se přezdívá ‚péémka‘, Boschi. Protože jdou ‚přes mrtvoly‘. Neřídí se žádnými pravidly. Jestli kdy nějaká měli, tak šla jedenáctého září dva tisíce jedna k čertu. Svět se změnil a agentura s ním. Země si sedla na zadek a připustila to. Všichni se dívali na válku někde v Afghánistánu, zatímco oni tady změnili veškerá pravidla. Ted se všechno točí kolem vnitřní bezpečnosti a ostatní věci musí stranou. Včetně Marty Gesslerové. Myslíš, že osmé patro ten případ převzalo kvůli jedné pohřešované agentce? Na té jim ani trochu nezáleží. Je v tom něco jiného, a jestli se jim z jedné vody podaří zjistit, co se s ní stalo, fajn, ale o to tu nejde. Tedy alespoň jim. Mně o to jde.“

Lindell během řeči civěl přímo před sebe. Začínal jsem pomalu chápat, jak se věci mají. Agentura Lindellovi poručila, aby šel od případu a nestrkal do něj nos. Jeho mohli držet v šachu, zatímco já byl volný agent. Lindell se tedy rozhodl, že mi bude pomáhat, kdykoliv a kdekoliv to půjde.

„Takže nemáš tušení, jaký mají na tom případu zájem.“

„Ani za mák.“

„Ale chceš, abych pokračoval v pátrání.“

„Až se mě na to příště zeptáš, tak to popřu. Ale odpověď zní ano. Chci se stát tvým klientem, *podjo.*“

Zařadil jsem rychlost, vrátil se na silnici a zamířil zpátky do Westwoodu.

„Samozřejmě ti nemůžu zaplatit,“ řekl Lindell. „A pravděpodobně už tě po dnešku nebudu moct kontaktovat.“

„Hele, víš co? Přestaň mi říkat *podjo* a budeme si kvit.“

Lindell přikývl, jako bych to myslel vážně a on mi chtěl dát najevo, že s dohodou souhlasí. Během sjezdu z California Incline jsme oba

mlčeli. Zamířil jsem na pobřežní dálnici, vyjel do Santa Monica Canyon a vrátil se do San Vicente.

„Co si o těch zprávách ve spisu myslíš?“ zeptal se Lindell nakonec.

„Připadalo mi, že jste postupovali správně. Co ten čerpadlář, který s ní mluvil u pumpy? Proklepli jste ho?“

„Jo, zkoušeli jsme to na něj všemi možnými způsoby. Byl čistý. Na té pumpě je docela velký provoz a on tam byl až do půlnoci. Máme ho na záznamu z bezpečnostní kamery. Po jejím odjezdu vůbec nevylezl z budky. A jeho alibi na dobu od půlnoci dál taky sedělo.“

„Zjistili jste něco z toho záznamu? Ve spisu jsem nic neviděl.“

„Ne-é, ta nahrávka byla k ničemu. Snad kromě skutečnosti, že zachycovala Marty, což bylo vůbec naposled, kdy ji někdo viděl.“

Lindell se zadíval z okna. I po třech letech na něj tento případ hluboce působil. Musel jsem to mít na paměti. Vše, co mi řekne či udělá, jsem musel poměřovat touto optikou.

„Jakou mám šanci, že někdy uvidím celý vyšetřovací spis?“

„Něco mezi žádnou a nulovou.“

„Osmé patro?“

Přikývl.

„Přišli ke mně, vytáhli mi zásuvku a odnesli ji. Už ty věci nikdy neuvidím. Nejspíš už mi nevrátí ani ten posraný šuplík.“

„Proč mi nevystavili stopku sami? Proč to nechali na tobě?“

„Protože jsem tě znával. Ale hlavně proto, že se o nich vůbec nemáš dozvědět.“

Přikývl jsem a odbočil na Wilshire. Federální budova se tyčila přímo před námi.

„Hele, Royi, já vlastně ani nevím, jestli spolu ty dvě věci souvisejí, jestli mi rozumíš. Mluvím o Marthě Gesslerové a o té vraždě v Hollywoodu. O Angelle Bentonové. Martha k nám kvůli tomu telefonovala, ale to ještě neznamená, že tu nějaká spojitost opravdu existuje. Hodlám se zaměřit i na další stopy. Tohle je jenom jedna z nich. Chápeš?“

Lindell se znovu zadíval z okna a zamumlal něco, co jsem neslyšel.

„Cože?“

„Říkal jsem, že jí až do jejího zmizení nikdo neřekl Martho. Jenže pak se to takhle objevilo v novinách a v televizi. Nesnášela, když jí někdo říkal Martho.“

Přikývl jsem, protože jsem nevěděl, jak jinak reagovat. Odbočil jsem na parkoviště před budovou a zajel až k nádvoří, abych Lindella vysadil.

„To telefonní číslo, které jsem našel ve spisu…, můžu ti na něj volat?“

„Jo, kdykoliv. Ale nejdřív se ujisti, jestli je tvůj vlastní telefon bezpečný.“

Zamyšleně jsem zastavil u obrubníku před nádvořím. Lindell vykoukl z okna a prohlédl si celé prostranství, jako by se snažil posoudit, zda může bez obav vystoupit.

„Vracíš se ještě někdy do Vegas?“ zeptal jsem se ho.

Agent mi odpověděl, aniž se na mě podíval. Stále těkal očima po nádvoří a po oknech budovy před námi.

„Kdykoliv k tomu mám příležitost. Ale musím jezdit v přestrojení. Spousta lidí mě tam nevidí ráda.“

„To si umím představit.“

Jeho působení v roli tajného agenta v kombinaci s vyšetřováním jedné vraždy ze strany mého týmu přivodilo pád významné postavy tamního podsvětí a většiny jejích nohsledů.

„Asi před měsícem jsem tam viděl tvoji ženu,“ dodal Lindell. „Hrála karty. Myslím, že to bylo v Bellagiu. Měla před sebou slušnou hromádku žetonů.“

Agent znal Eleanor Wishovou z doby vyšetřování onoho prvního případu ve Vegas. Právě tehdy a právě tam jsem se s Eleanor oženil.

„Bývalou ženu,“ opravil jsem ho. „Ale proto jsem se neptal.“

„Jasně, já vím.“

Výhled z auta ho zřejmě konečně uspokojil, protože otevřel dveře a vystoupil. Podíval se na mě a čekal, až něco řeknu. Přikývl jsem.

„Převezmu tvůj případ, Royi.“

Lindell kývnutí opětoval.

„Můžeš mi kdykoliv zavolat. A dávej na sebe pozor, *podjo.*“

Věnoval mi šibalský úsměv posledního a zabouchl dveře, než jsem stačil cokoliv opáčit.

14

Na detektivních odděleních bezpočtu stanic losangeleské policie se státu Idaho přezdívá Modrá nebesa. Je to jakási cílová meta, konečná stanice pro hezkou řádku detektivů, kteří urazí předepsanou vzdálenost, odkroutí si pětadvacet let, seberou odstupné a zmizí. Slyšel jsem, že v Idahu existují celé čtvrti obývané bývalými policisty z Los Angeles, kteří tam bydlí jeden vedle druhého. Realitní kanceláře z Coeur d'Alene a Sandpointu mají v bulletinu policejních odborů inzeráty o velikosti navštívenky. V každém čísle.

Pochopitelně existují i policisté, kteří po zapíchnutí odznaku vyrazí do Nevady, aby se pekli v poušti a pracovali na částečný úvazek v kasinech. Jiní se raději vypaří do severní Kalifornie – v lesích okresu Humboldt žije více vysloužilých policistů než pěstitelů marihuany, až na to, že to pěstitelé nevědí. Někteří policisté pak zamíří na jih do Mexika, kde stále ještě existuje pár míst, na nichž se dá z penze losangeleského policajta pořídit klimatizovaný ranč s výhledem na oceán.

Tím chci říct, že jen velmi málo expolicistů se zdržuje v Los Angeles. Během produktivního věku se všichni snaží dát tomuhle městu nějakou logiku a zavést v něm alespoň nějaký pořádek a po odchodu do výslužby zde jednoduše nemohou vydržet. Tahle práce to s vámi udělá. Zbaví vás schopnosti vychutnávat si, čeho jste dosáhli. Neposkytne vám žádnou odměnu, že jste to dotáhli až sem.

Jedním z mála lidí, o nichž jsem věděl, že opustili policii, ale nikoliv město, byl jistý Burnett Biggar. Také on věnoval městu pětadvacet let života – poslední půlrok na oddělení vražd – a po odchodu do výslužby si otevřel se synem malou firmu nedaleko letiště. Společnost Biggar & Biggar Professional Security sídlila na Sepulvedě nedaleko od La Tijery. Budova byla nemastná neslaná a kanceláře skromné. Biggarova firma se zaměřovala na dodávky bezpečnostních a poplašných systémů do skladů v okolí letiště. Když jsem s Biggarem naposledy mluvil – což už mohly být dobré dva roky –, říkal, že má více než padesát zaměstnanců a firmě se daří dobře.

Jedním dechem se mi však tehdy svěřil, že mu chybí to, co nazýval „opravdovou prací". Nefalšovaná práce, která může něco změnit.

Ochrana skladu plného džínsů z Tchaj-wanu možná přináší zisk, ale ani zdaleka se neblíží pocitu, který se vás zmocní, když srazíte otrlého vraha na podlahu a nasadíte mu pouta. Je to něco úplně jiného a Biggarovi se po téhle práci stýskalo. Snad proto jsem se domníval, že se na něj mohu obrátit s prosbou o pomoc v záležitosti Lawtona Crosse.

V čekárně firmy stál automat na kávu, ale tak dlouho jsem se tam nezdržel. Na chodbě se objevil Burnett Biggar a uvedl mě do své kanceláře. Byl to už podle jména statný chlap, a tak jsem musel po chodbě cupitat za ním, a ne kráčet vedle něj. Měl oholenou hlavu, což byla pro mě novinka.

„Koukám, Bigu, žes vyměnil Julia za Jordana, co?“

Biggar si přejel rukou po lesklé lebce.

„Musel jsem to udělat, Harry. Je to teď móda. A navíc začínám šedivět.“

„Jako my všichni.“

Biggar mě uvedl do kanceláře. Nebyla malá a nebyla velká. Základní vybavení, dřevěné obklady a zarámované pochvaly, novinové výstřižky a fotografie z doby jeho působení u policie. Na klienty to pravděpodobně dělalo moc dobrý dojem.

Zamířil za neuklizený stůl a ukázal mi na židli před ním. Když jsem se posadil, všiml jsem si zarámovaného sloganu na zadní stěně: „Biggar & Biggar jsou jako tygr & tygr“.

Biggar se předklonil a opřel si překřížené lokty o stůl.

„Nečekal jsem, Harry Boschi, že se s tebou ještě někdy setkám. Je zvláštní vidět tě na téhle židli.“

„Taky mi připadá zvláštní, že se s tebou zase vidím. Taky jsem to už nečekal.“

„Přišel ses zeptat na práci? Slyšel jsem, žes loni odešel. Byl jsi poslední člověk, u kterého by mě to napadlo.“

„Tu vzdálenost nepřekoná nikdo, Bigu. A díky za nabídku, ale já už práci mám. Přišel jsem tě jen požádat o drobnou pomoc.“

Biggar se usmál a kůže kolem očí se mu napjala. Zaujal jsem ho. Dobře věděl, že se ze mě nikdy nestane chlápek do kanceláře nebo na ostrahu objektů.

„V životě jsem tě neslyšel žádat někoho o pomoc. Tak co potřebuješ?“

„Potřebuju takové zařízení. Na elektronické sledování. Do jedné místnosti a tak, aby nikdo nepoznal, že tam ta kamera je.“

„Jak velká je ta místnost?“

„Zhruba jako ložnice. Nějakých pět krát pět metrů.“

„Ále, Harry, touhle cestou se radši nevydávej. Jakmile jednou s tímhle čmucháním začneš, ztratíš z hledáčku sám sebe. Pojď radši dělat ke mně. Můžu ti najít nějaké…“

„Ne, o nic takového nejde. Je to spíš vedlejší okolnost jedné vraždy, na které zrovna dělám. Ten člověk je na invalidním vozíku. Celý den jen sedí a dívá se na televizi. Chci najít nějaký způsob, jak mít jistotu, že je v pořádku, chápeš? S jeho ženou se totiž něco děje. Aspoň si to myslím.“

„Jako že ho týrá?“

„Možná. Já nevím. Něco takového.“

„Ví ten člověk, co máš za lubem?“

„Ne.“

„Ale přístup do té místnosti máš?“

„To teda jo. Myslíš, že mi můžeš pomoct?“

„No, nějaké kamery tu máme. Ale musíš pochopit, že většinu našich zakázek tvoří průmyslové aplikace. Velkorozměrové věci. Zatímco ty podle mě potřebuješ spíš kojenecký alarm – něco, co se dá běžně koupit v Radio Shacku.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nechci, aby to bylo moc nápadné. Ten člověk je bývalý polda.“

Biggar přikývl, rychle informaci strávil a postavil se.

„Půjdeme dozadu do dílny a uvidíme, co tam najdeme. Andre už ti něco vymyslí.“

Odvedl mě zpátky na chodbu a zamířil do zadní části budovy. Vešli jsme do dílny, která měla rozměry dvojgaráže a byla plná pracovních stolů a regálů s nejrůznějším elektronickým vybavením. Kolem jednoho pracovního stolu se mačkali tři muži a dívali se na obrazovku malého televizoru, na němž právě běžel zrnitý černobílý záznam z bezpečnostní kamery. V největším muži jsem poznal Burnettova syna Andreho Biggara. Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale prozradila ho jeho urostlost a podoba s Burnettem. Včetně oholené hlavy.

Seznámili jsme se a Andre mi vysvětlil, že právě zkoumá záznam vloupání do skladu jednoho klienta. Jeho otec mu vylíčil, oč bych měl

zájem, a Andre mě odvedl k dalšímu pracovnímu stolu, kde mohl předvádět a prohlížet vybavení. Ukázal mi kamery zabudované do vázy, do lampy, do rámu obrazu a nakonec i do hodin. Vzpomněl jsem si, jak si Lawton Cross stěžoval, že nevidí ukazatel času na obrazovce, a zarazil jsem Andreho.

„To je ono. Jak to funguje?“

Byly to kulaté nástěnné hodiny o průměru asi pětadvaceti centimetrů.

„To jsou hodiny určené pro učebny. Vy je chcete pověsit na stěnu ložnice? Vždyť se tam budou vyjímat jako kozy na…“

„Andre,“ pokáral ho otec.

„Ta ložnice se nepoužívá jako ložnice,“ řekl jsem. „Je to spíš televizní místnost. A klient se mi svěřil, že nevidí údaj o čase v rohu obrazovky CNN. Takže bude mít logiku, když mu ty hodiny přinesu.“

Andre přikývl.

„Dobře. Přejete si i zvuk? A barvu?“

„Zvuk ano. Barva by byla fajn, ale není nutná.“

„Jasně. Chcete to vysílat, anebo uzavřeně?“

Tupě jsem na něj pohlédl a on pochopil, že jsem mu nerozuměl.

„Vyrábím to ve dvou základních provedeních. Buďto máte v hodinách kameru, která vysílá obraz i zvuk do přijímače a ten obojí nahrává na video. V takovém případě byste musel najít nějaké bezpečné místo na videorekordér, pokud možná v okruhu asi třiceti metrů. Budete sedět před domem v dodávce nebo něco podobného?“

„S tím jsem nepočítal.“

„Dobrá, druhou možností je digitální záznam. Všechny údaje zůstávají v kameře a nahrávají se na vnitřní digitální pásku nebo paměťovou kartu. Nevýhodou je kapacita. U digitální pásky získáte asi dvě hodiny reálného času a pak musíte pásku vyměnit. Na kartu zaznamenáte ještě míň.“

„To by nešlo. Měl jsem v plánu se tam zastavit jen jednou za pár dní.“

Začal jsem přemýšlet, jakým způsobem bych mohl ukrýt v Crossově domě videorekordér. Snad by to šlo v garáži. Mohl bych předstírat, že jdu do garáže, abych tam něco vyhodil, a ukrýt video na místě, kde by ho Danny nenašla.

„No, v případě potřeby můžeme to nahrávání zpomalit," navrhl Andre Biggar.

„Jak?"

„Celou řadou způsobů. Například můžeme v kameře instalovat časový spínač. Aby se řekněme mezi půlnocí a osmi ráno vypínala. Kromě toho lze snížit FPS a prodloužit…"

„FPS?"

„Počet snímků za vteřinu. Jenže obraz pak trochu poskakuje."

„A co zvuk? Ten taky poskakuje?"

„Ne, zvuk se nahrává zvlášť. Ten bude kompletní."

Přikývl jsem, ale nebyl jsem si jistý, jestli chci opravdu přijít o část vizuálního záznamu.

„A pak tam můžeme zabudovat detektor pohybu. Říkal jste, že ten člověk je na vozíku, takže není příliš pohyblivý?"

„Ne, to není. Je ochrnutý. Většinu času podle mě jen sedí a dívá se na televizi."

„Chová domácí zvířata?"

„Myslím, že ne."

„Takže jediný skutečný pohyb v místnosti nastává ve chvílí, kdy za ním přijde pečovatelka, což je asi osoba, kterou si přejete sledovat. Mám pravdu?"

„Ano." „V tom případě není co řešit. To půjde. Instalujeme tam senzor pohybu a dvougigovou paměťovou kartu, čímž se provozní doba prodlouží nejspíš až na pár dní."

„To by šlo."

Přikývl jsem a zadíval se na Burnetta. Jeho syn na mě udělal dojem. Podle postavy měl Andre lámat na hřišti zadáky vejpůl. Jenže on našel svou životní specializaci v elektronických obvodech a mikroprocesorech. Viděl jsem v Burnettových očích pýchu.

„Dejte mi patnáct minut, abych všechno sestavil, a pak vám ukážu, jak kameru instalovat a jak vypojit paměťovou kartu."

„To zní dobře."

Posadil jsem se s Burnettem do jeho kanceláře a bavili jsme se o životě u policie a o několika případech, na kterých jsme spolu pracovali. Jeden z nich se týkal nájemného vraha, jenž zavraždil nejen vybranou oběť v jižním Los Angeles, ale i svého zaměstnavatele v Hollywoodu, neboť mu tento člověk nevyplatil druhou polovinu sjednané odměny.

Dělali jsme na tom případu měsíc můj tým a Biggar s partnerem jménem Miles Manley. Případ jsme rozlouskli ve chvíli, kdy Biggar s Manleym narazili v místě bydliště oběti na svědka, který si vzpomněl, že v den střelby zahlédl v okolí podivného bělocha, a navíc dokázal popsat jeho auto: černou corvettu s interiérem z červené kůže. Vůz přitom odpovídal automobilu, v němž jezdil soused druhé oběti. Ten se k činu doznal po dlouhém výslechu, který jsem vedl střídavě s Biggarem.

„Vždycky je to nějaká taková drobnost," řekl Biggar a opřel se na židli za stolem. „To se mi na téhle práci nejvíc líbilo. Člověk nikdy nevěděl, odkud přijde průlom."

„Úplně ti rozumím."

„Takže se ti taky stýská?"

„Jo. Ale brzo se mi to vrátí. Už na tom dělám."

„Myslíš ten pocit, ne ta práce."

„Přesně tak. A co ty, tobě to taky chybí?"

„Vydělávám tu víc peněz, než potřebuju, ale faktem je, že mi ta šťáva schází. Práce u policie ji obsahovala – na rozdíl od přesunování vysloužilých policistů sem a tam a instalování videokamer. Dej si pozor, co děláš, Harry. Jednou bys mohl dopadnout stejně úspěšně jako já a pak budeš jen tak sedět a vzpomínat na staré časy v domnění, že byly mnohem lepší, než doopravdy byly."

„Dám si pozor, Bigu."

Biggar přikývl a zjevně byl potěšen, že se mu podařilo udělit někomu denní dávku životních rad.

„Jestli nechceš, nemusíš mi to říkat, Harry, ale předpokládám, že tím člověkem na vozíku je Lawton Cross, co?"

Zaváhal jsem, ale pak jsem si řekl, že je to jedno.

„Jo, je to on. Zkřížil mi cestu v souvislosti s jedním případem. Jel jsem ho navštívit a on se mi svěřil s nějakými věcmi. Takže chci mít jistotu. Chápeš."

„Tak hodně štěstí. Vzpomínám na jeho manželku, párkrát jsem ji viděl. Byla to příjemná dáma."

Přitakal jsem. Věděl jsem, co mi chce sdělit: doufá, že Crosse jeho žena neterorizuje.

„Lidé se mění," podotkl jsem. „Ale já to zjistím."

O pár minut později se dostavil Andre Biggar se sadou nářadí, notebookem a krabicí s hodinami obsahujícími kameru a dal mi školení v oblasti elektronického sledování. Hodiny byly připraveny k použití. Stačilo je pověsit na stěnu a zapojit. Sledování budu moci aktivovat stisknutím knoflíku při nastavování času. Paměťová karta se pak odpojovala odstraněním krytu hodin a vytažením karty z kamery. Snadné.

„Takže jakmile tu kartu vytáhnu, jak se můžu podívat, co na ní je?“

Andre přikývl. Ukázal mi, jak se paměťová karta zasunuje z boku do notebooku, a prošel se mnou veškeré povely, jimiž se nahrávka na kartě spouští.

„Je to jednoduché. Hlavně dávejte na ty věci pozor a všechny je v pořádku vraťte. Investovali jsme do nich spoustu peněz.“ Nechtěl jsem mu říkat, že podle mě to tak jednoduché není.

Raději jsem se chytil finanční stránky tématu, neboť jsem v ní viděl příležitost, jak zakrýt svou technickou nezpůsobilost.

„Víte co?“ řekl jsem. „Myslím, že vám tu ten notebook nechám, a až se budu potřebovat na tu kartu podívat, prostě se sem s ní vrátím. Nechci riskovat případnou ztrátu. Stejně radši cestuju nalehko.“

„Jak chcete. Ale krása tohohle zařízení spočívá v jeho bezprostřednosti. Když budete chtít, můžete vytáhnout kartu z hodin a prohlídnout si ji hned v autě před klientovým domem. Proč byste jezdil až sem?“

„Myslím, že tak naléhavé to zase není. Ten notebook vám tu nechám a s kartou se někdy objevím, dobře?“

„Jak myslíte.“

Andre uložil hodiny zpátky do vystlané krabice, podal mi ruku a odešel z kanceláře. Notebook si vzal s sebou, ale spolu s hodinami mi zanechal také sadu nářadí. Pohlédl jsem na Burnetta. Byl čas jít.

„Zdá se, že tvůj syn je víc než jen obyčejný pomocník.“

„Andre je srdcem tohohle místa.“

Biggar ukázal na zarámované artefakty na stěně.

„Já sem klienta uvedu, udělám na něj dojem a uzavřu s ním smlouvu. A Andre to pak zařídí. Zjistí potřeby zákazníka a uspokojí je.“

Přikývl jsem a postavil se.

„Chceš si za to něco naúčtovat?“ zeptal jsem se a zvedl jsem krabici s hodinami.

Biggar se usmál.

„Když mi to vrátíš, tak ne.“

Jeho tvář zvážněla.

„Tohle je to nejmenší, co můžu pro Lawtona Crosse udělat.“

„Jo,“ přitakal jsem. Ten pocit jsem znal.

Potřásli jsme si rukama a já vyšel ven. Nesl jsem hodiny a sadu nářadí a tiše jsem doufal, že mi instalovaná kamera dokáže, že svět není tak špatný, jak jsem si někdy myslel.

15

Z firmy Biggar & Biggar jsem odjel zpátky do Valley – zamířil jsem na Sepulveda Pass a uvízl v první brutální vlně dopravní špičky. Jen cesta na Mulholland mi trvala téměř hodinu. Tam jsem to nevydržel, sjel jsem z dálnice a zamířil západně po hřebeni kopců. Díval jsem se, jak za Malibu zapadá slunce a nechává za sebou planoucí oblohu. Z ostrého úhlu se slunce často odráželo od smogového příkrovu v údolí a měnilo se v zářivé odstíny oranžové, růžové a fialové barvy. jako by to byl jistý druh odškodnění za nutnost dýchat den co den otrávený vzduch. Dnes večer měly sluneční paprsky sametově oranžovou barvu s drobnými ostrůvky bílé. Když se moje bývalá žena dívala ze zadní terasy domu na západy slunce, nazývala takovou oblohu „krémoidní“.

Vzpomínka na Eleanor usazenou na terase mi připadala nesmírně vzdálená, jako by tvořila zcela jinou část mého života. Vzpomněl jsem si na Lindellova slova, že ji zahlédl v Las Vegas. Věděl jsem, že se ve skutečnosti vyptávám na ni, i když jsem mu tvrdil opak. Neuplynul ne-li jediný den, pak rozhodně jediný týden, kdy bych nepřemýšlel, že se do Vegas rozjedu, najdu ji a požádám ji o ještě jednu šanci. O šanci

zkusit to znovu podle jejích pravidel. V Los Angeles už mě žádná práce nedržela. Mohl jsem jít, kam jsem chtěl. Tentokrát jsem mohl odjet já za ní a žít s ní společně ve městě hříchu. Ona by stále mohla nacházet uspokojení na modrých plstěných pokerových stolech v lasvegaských kasinech a na konci dne by se ke mně vždy vrátila. Já bych dělal, co by se zrovna naskytlo. Pro člověka s mou kvalifikací se ve Vegas vždycky něco najde.

Jednou jsem si již sbalil bednu, odnesl ji do kufru mercedesu a dojel jsem až do Riverside, když vtom mi v hrudi začaly stoupat staré známé obavy a já opět sjel z dálnice. V In-N-Out jsem si dal hamburger a vrátil se domů. Tam jsem se ani neobtěžoval bednu zase vybalovat. Položil jsem ji na podlahu v ložnici a vytáhl z ní jen šaty, protože jsem věděl, že je budu v příštích dvou týdnech potřebovat. Prázdná bedna v ložnici stále leží a je připravena na dobu, kdy mě opět přepadne touha ji naplnit a absolvovat starou známou trasu.

Obavy. Byly všudypřítomné. Obavy z odmítnutí, obavy z neopětované naděje a lásky, obavy z citů, které ve mně pod povrchem stále ještě vřely. Všechny jako by se smíchaly v šejkru, přelily se do mé číše a naplnily ji až po samotný okraj, takže kdybych učinil třeba jen jediný krok, zákonitě bych ten mléčný koktejl rozlil. A tak jsem žádný krok učinit nemohl. Byl jsem znehybnělý. Seděl jsem doma a žil z krabice.

Věřím na teorii jediné kulky. Člověk se může mnohokrát zamilovat a pomilovat, ale existuje jen jedna kulka s vaším jménem vyrytým na okraji. A pokud máte to štěstí, že vás tou kulkou někdo trefí, tahle rána se již nikdy nezhojí.

Roy Lindell měl možná na kulce vyryto jméno Marthy Gesslerové. Nevím. Ale rozhodně vím, že na mé kulce se kdysi skvěla Eleanor Wishová. Prostřelila mě skrz na skrz. Měl jsem několik žen před ní a několik žen po ní, ale jizva, kterou po sobě zanechala ona, mi už navždy zůstane. Nikdy se úplně nezahojí. Dodnes jsem z ní krvácel a věděl jsem, že budu krvácet navěky. Prostě to tak muselo být. V srdci věcí nikdy nekončí.

16

Cestou na Woodland Hills jsem se rychle zastavil v prodejně alkoholu a pak už jsem zamířil k domu na Melba Avenue. Neohlásil jsem se předem. U Lawtona Crosse byla vždy vysoká pravděpodobnost, že ho člověk zastihne doma.

Danielle Crossová mi otevřela po třetím zaklepání, a když mě uviděla, její již tak napjatá tvář se ještě více zbrázdila zamračením.

„Spí," řekla a rázně zatarasila vchod vlastním tělem. „Ještě pořád se vzpamatovává ze včerejška."

„Tak ho vzbuď, Danny, protože s ním potřebuju mluvit."

„Poslyš, ty už se nemůžeš takhle vnucovat. Už nejsi policista. Nemáš na to právo."

„A ty máš právo rozhodovat, kdo se s ním setká, a kdo ne?"

Poslední věta jako by její zlost poněkud zmírnila. Pohlédla na sadu nářadí, kterou jsem držel v ruce, a na krabici s hodinami v mém podpaží.

„Co to všechno je?"

„Přinesl jsem mu dárek. Hele, Danny, já s ním fakt potřebuju mluvit. Budou tu za ním chodit různí lidé. Musím to s ním probrat, aby byl na to připravený."

Danny se konečně nechala obměkčit, beze slova ustoupila a otevřela mi dveře dokořán. Natáhla paži dovnitř a já přešel přes práh. Cestu do ložnice jsem už znal.

Lawton Cross spal na vozíku s otevřenými ústy, z nichž mu po tváři vytékala sterilně působící klikatá slina. Nechtěl jsem se na něj dívat. Až příliš mi připomínal, co vše se může stát. Položil jsem nářadí i hodiny na postel, vrátil jsem se ke dveřím a zavřel je, přičemž jsem se ujistil, aby bouchly o zárubeň dostatečně hlasitě a probudily ho. Rozhodně jsem ho nechtěl probouzet dotekem.

Když jsem se otočil zpátky k vozíku, viděl jsem, že se mu víčka nejprve zachvěla a poté se zastavila v polovině očí.

„Hej, Lawe? To jsem já, Harry Bosch."

Všiml jsem si zeleného světla na monitoru na sekretáři a vydal jsem se ho za vozík vypnout.

„Harry?“ oslovil mě Cross. „Kde jsi?“

Vrátil jsem se před vozík a pohlédl na Lawtona se strnulým úsměvem na rtech. „Tady, kamaráde. Už ses vzbudil?“

„Jo…, hmm, sbudil.“

„Fajn. Musím ti říct pár věcí. A taky jsem ti něco přinesl.“

Vyrazil jsem k posteli a začal vytahovat hodiny z krabice, kterou mi zabalil Andre Biggar.

„Bushmills?“

Jeho hlas zněl nyní ostražitě. Znovu jsem zalitoval použitých slov. Vrátil jsem se do jeho zorného pole a zvedl před něj hodiny.

„Pořídil jsem ti tyhle nástěnné hodiny. Ted už budeš moct kdykoliv zjistit přesný čas.“

Cross vyfoukl z plic vzduch.

„Ona mi je sundá.“

„Řeknu jí, aby to nedělala. Neboj.“

Otevřel jsem sadu s nářadím a vytáhl kladivo a hřebík z plastové krabičky obsahující celou řadu hřebíků pro celou řadu nejrůznějších účelů. Prohlédl jsem si stěnu nalevo od televize a vybral místo uprostřed. Přímo pod ním se nacházela elektrická zásuvka. Podržel jsem hřebík vysoko na stěně a do poloviny ho zatloukl. Právě když jsem na něj věšel hodiny, otevřely se dveře a do pokoje nakoukla Danny.

„Co to děláš? On tady hodiny nechce.“

Klidně jsem hodiny nasadil, svěsil jsem ruce a pohlédl na ni.

„Mně říkal, že hodiny chce.“

Oba jsme se zadívali na Lawtona, aby nás rozsoudil. Jeho oči těkaly od manželky ke mně a zpět.

„Zkusím si je tu na chvíli nechat,“ řekl nakonec. „Rád bych věděl, kolik je hodin, abych poznal, kdy začínají moje oblíbené pořady.“

„Fajn,“ řekla Danny sevřeným hlasem. „Jak chceš.“

Odešla z ložnice a zavřela za sebou dveře. Předklonil jsem se a zapojil kabel od hodin do zásuvky. Podíval jsem se na hodinky a znovu natáhl ruce, abych nastavil čas a zapnul kameru. Nakonec jsem uložil kladivo zpátky do sady a zaklapl přezku.

„Harry?“

„Co je?“ zeptal jsem se, přestože jsem už podstatu otázky znal.

„Přinesls mi něco?“

„Trochu.“

Znovu jsem otevřel sadu s nářadím a vytáhl placatou láhev, kterou jsem naplnil na parkovišti před prodejnou.

„Danny říkala, že máš kocovinu. Opravdu víš, co děláš?“

„Jasně že to vím. Dej mi ochutnat, Harry. Potřebuju to.“

Absolvoval jsem stejnou proceduru jako den předtím a čekal jsem, jestli Cross pozná, že jsem mu tentokrát whisky naředil.

„Á, to je moc dobrý, Harry. Dej mi ještě, jo?“

Poslechl jsem a zavřel láhev, přičemž jsem se neubránil výčitkám svědomí, ačkoliv jsem tomuto zlomenému muži v podstatě poskytoval jediné potěšení, které mu na světě podle všeho zbylo.

„Poslyš, Lawe, přijel jsem, abych tě předem varoval. Myslím, že jsem s tím případem šlápl do vosího hnízda.“

„A co se stalo?“

„Snažil jsem se kontaktovat tu agentku, která podle tebe volala Jackovi Dorseymu ohledně těch sériových čísel. Víš, ohledně té nesrovnalosti.“

„Jo, jasně. A našels ji?“

„Ne, Lawe, nenašel. Tou agentkou byla Martha Gesslerová. Neříká ti to nic?“

Jeho oči se zabodly do stropu, jako by tam sídlily jeho pamětové buňky.

„Ne. Mělo by?“

„Já nevím. Každopádně se pohřešuje. Pohřešuje se už tři roky – zhruba od doby, kdy volala Jackovi.“

„Doprdele, Harry.“

„Jo. Přesně tam mě kopli, když jsem se snažil o tom telefonátu něco zjistit.“

„Takže myslíš, že teď' přijdou za mnou?“

„Já nevím. Ale chtěl jsem ti dát echo. Myslím, že by mohli. Celá ta záležitost údajně nějakým způsobem souvisí s terorismem. Krouží kolem toho útvary vytvořené po jedenáctém září. A slyšel jsem, že tihle lidi ti s oblibou nejdřív natrhnou prdel a teprve pak si přečtou předpisy.“

„Já nechci, aby sem někdo chodil, Harry. Co jsi to rozpoutal?“

„Moc mě to mrzí, Lawe. Jestli za tebou přijdou, nech je položit otázky a odpověz jim na ně nejlíp, jak budeš umět. Zapamatuj si jejich jména a řekni Danny, aby mi po jejich odchodu zavolala.“

„Pokusím se. Ale stejně chci, aby mi dali pokoj.“

„Já vím, Lawe.“

Přistoupil jsem blíže k vozíku a přidržel mu láhev v zorném poli.

„Dáš si ještě?“

„Že se ptáš.“

Nalil jsem mu do úst pořádný doušek a pak něco na zapití. Čekal jsem, až mu alkohol steče do žaludku a pak mu vystoupí zpátky do očí. Zdálo se mi, že zeskelnatěly.

„Dobrý?“

„V pohodě.“

„Měl bych na tebe pár dalších otázek. Vybavily se mi až po tom rozhovoru s FBI.“

„Co třeba?“

„Třeba o tom telefonátu Jackovi. Podle FBI neexistuje žádný záznam, že by Gesslerová někomu ohledně sériových čísel volala.“

„To je jednoduché. Třeba to vůbec ne'byla ona. Jak říkám, Jack se o jejím jméně nezmiňoval. A jestli jo, tak jsem ho zapomněl. Nevzpomínám si na něj.“

„Já jsem si docela jistý, že to byla ona. Všechno ostatní, cos mi o ní řekl, sedí. Měla v notebooku přesně takový program, jaký jsi mi popsal. Ten notebook zmizel spolu s ní.“

„No vidíš. Nejspíš v něm měla i záznam o tom telefonátu. Prostě se ztratil taky.“

„Asi jo. A co doba telefonátu? Nevzpomeneš si náhodou, kdy zhruba Jackovi volala?“

„Jejda, to teda fakt nevím, Harry. Byla to jen jedna z mnoha věcí. Obyčejný telefonát. Nepochybuju, že ho Jack zapsal do záznamu.“

Cross měl na mysli chronologický záznam. Zapisovaly se do něj všechny události spojené s daným případem. Nebo se alespoň zapisovat měly.

„Jo, já vím,“ řekl jsem. „Jenže k tomu už nemám přístup. Nezapomeň, že už nejsem u policie.“

„jasně.“ „Říkals mi, že to podle tebe bylo zhruba deset měsíců od začátku vyšetřování, vzpomínáš si? Říkals, že jste už v té době dělali na jiných věcech a Jack se v případu Angelly Bentonové ujal udržovací role. K její vraždě došlo šestnáctého května devětadevadesát. Za-

tímco Martha Gesslerová zmizela devatenáctého března následujícího roku. To je skoro přesně o deset měsíců později.“

„Takže jsem si to vybavil správně. Co po mně ještě chceš?“ „já jen, že…“

Zarazil jsem se v půli věty. Snažil jsem se vymyslet, nač a jak se zeptat. Na časové souslednosti mi něco nehrálo.

„Jakéjenže?“ „Já nevím. Připadá mi, že jestli Jack mluvil s tou agentkou krátce před jejím zmízením, bylo by přirozené, kdyby se pak o ní alespoň zmínil. Byla to přece obrovská zpráva. Každý den o tom psali v novinách, každý večer to dávali v televizi. Není přece jen možné, že mu Gesslerová volala o něco dřív? Po kratší době od začátku vyšetřování? V takovém případě na to Jack mohl zapomenout a neuvědomit si, že s tou pohřešovanou agentkou FBI někdy mluvil.“

Cross chvíli mlčel a uvažoval. Také já jsem zvažoval další možnosti, ale neustále jsem narážel na logické zádrhele.

„Dej mi ještě panáka, Harry, jo?“

Pokusil se z lahve vysát příliš, takže nespolkl alkohol správně a popálil si hrdlo. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas chraplavěji.

„Myslím, že ne. Myslím, že to bylo rovných deset měsíců.“

„Zavři na chvíli oči, Lawe.“

„O co ti jde?“

„Zavři oči a soustřeď se na vzpomínky. Ať už tě teď napadne cokoliv, soustřeď se na to.“

„Snažíš se mě zhypnotizovat, Harry?“

„Jen se ti pokouším zaostřit myšlenky, aby sis vzpomněl, co ti Jack říkal.“

„To nezabere.“

„Jestli se tomu budeš bránit, tak ne. Uvolni se, Lawe. Uvolni se a pokus se na všechno zapomenout. Představ si, že tvoje mysl je tabule a ty ji zrovna mažeš. Přemýšlej jen o tom, co ti Jack říkal o tom telefonátu.“

Jeho oči se pod tenkými bledými víčky komíhaly, ale po několika okamžicích se zpomalily a pak zcela ustaly. Sledoval jsem jeho obličej a čekal. Hypnózu jsem naposledy zkoušel před několika lety. Tehdy jsem chtěl z někoho dostat vizuální popis událostí a podezřelých. Dnes jsem po Crossovi žádal, aby si vzpomněl na dobu a místo jednoho dialogu.

„Vidíš tu tabuli, Lawe?“

„Jo, vidím ji.“

„Dobře, tak k ní běž a napiš na ni Jackovo jméno. Napiš ho hned nahoru, ať je pod ním dost místa.“

„Harry, to je pitomost. Já…“

„Udělej mi to k vůli, Lawe. Napiš nahoru na tabuli Jackovo jméno.“

„No dobře.“

„Prima, Lawe, to je ono. Ted se na tu tabuli podívej a připiš pod Jackovo jméno slovo ‚telefonát‘. Máš to?“.

„Dobře, mám to.“

„Fajn. Ted se na ta dvě slova zadívej a soustřeď se na ně. Jack. Telefonát. Jack. Telefonát.“

Ticho, které se po mých slovech rozhostilo, přerušoval jen sotva slyšitelný tikot nových hodin.

„A teď bych rád, Lawe, kdyby ses soustředil na čerň kolem těch slov. Kolem těch písmen. Projdi skrz písmeny do černoty za nimi, Lawe. Projdi jimi skrz.“

Čekal jsem a sledoval Crossova víčka. Všiml jsem si, že se mu sítnice opět začíná pohybovat.

„Mluví s tebou Jack, Lawe. Říká ti o té agentce. Říká, že objevila nové informace o té loupeži filmových peněz.“

Dlouho jsem vyčkával a kladl si otázku, zda bych měl zmínit Gesslerovou jménem. Nakonec jsem usoudil, že raději ne.

„Co ti říká, Lawe?“

„Že s těmi čísly něco není v pořádku. Že nějak nesouhlasí.“

„Volala mu?“

„Volala mu.“

„Kde právě jste, když ti to Jack sděluje, Lawe?“

„Sedíme v autě. Máme soud.“

„Myslíš soudní proces?“

„Ano.“

„Čí je to proces?“

„Jde o toho malého Mexičana. O toho malého gangstera, který zabil na Western korejského klenotníka. Alejandro Penjeda. Mají vynést rozsudek.“

„Penjeda je obžalovaný?“

„Jo.“

„A ta agentka se Jackovi ozvala ještě předtím, než jste odešli do soudní síně vyslechnout rozsudek?“

„Přesně tak.“

„Dobře, Lawe.“

Zjistil jsem, co jsem chtěl. Chvíli jsem přemýšlel, nač bych se Crosse měl ještě zeptat.

„Lawe? Neříkal ti Jack, jak se ta agentka jmenovala?“

„Ne, neříkal.“

„A říkal, že ty její informace prověří?“

„Říkal, že se na to podívá, ale podle něj to bude k hovnu. Říkal, že to asi nic zvláštního neznamená.“

„A tys mu věřil?“

„Ano.“

„Dobrá, Lawe. Za chvíli ti povím, abys zase otevřel oči. A až je otevřeš, chci, aby sis připadal, jako že ses právě probudil, ale aby sis zároveň zapamatoval všechno, o čem jsme se teď bavili. Dobře?“

„Dobře, ano.“

„A taky chci, aby ses cítil lépe. Chci, abys…, abys byl se svým životem spokojený. Chci, abys byl tak šťastný, jak to jenom půjde, Lawe. Dobře?“

„Ano.“

„Prima, Lawe, a teď otevři oči.“

Crossova víčka se opět zatřepetala a otevřela se. Jeho oči přejely po stropě a upřely se na mě. Připadaly mi jasnější než předtím.

„Harry…“

„Jak se cítíš, Lawe?“

„Dobře.“

„Vzpomínáš si, o čem jsme se bavili?“

„Jo, o tom malém Mexikánovi. Penjeda. Říkali jsme mu Parchanda. Nepřistoupil na dohodu, kterou pro něj upekl státní zástupce. Doživotí s možností podmínky. Zkusil to skoulet u poroty a nevyšlo mu to. Slízl doživotí bez podmínky.“

„Chybama se člověk učí.“

Z hlubin Crossova hrdla se vydralo cosi, co znělo trochu jako zasmání.

„Jo, to se povedlo,“ řekl. „Vzpomínám si, že v den, kdy jsme jeli k tomu soudu, mi Jack řekl o tom telefonátu z Westwoodu.“

„Jasně. Vzpomeneš si taky, kdy ten rozsudek nad Penjedou vynesli?“

„Koncem února nebo počátkem března. Byl to můj poslední proces, Harry. O měsíc později jsem koupil kulku v tom zavšiveném baru a balil jsem fidlátka. Pamatuju, že jsem se díval Parchanjedovi do tváře, když si vyslechl rozsudek a pochopil, že má před sebou doživotí bez možnosti podmínky. Dostal, co mu patřilo, hajzl.“

Znovu se zasmál, ale pak jsem viděl, jak světlo v jeho očích pohaslo.

„Co je, Lawe?“

„Jenže on teď hraje někde v Corcoranu na dvorku házenou a jeho zadek si hodinu co hodinu pronajímá mexická mafie. Zatímco já jsem tady. Myslím, že jsem taky dostal doživotí bez podmínky.“

Jeho oči se zapíchly do mých. Přikývl jsem, protože mě nic jiného v tom okamžiku nenapadlo.

„Není to fér, Harry. Život není fér.“

17

Městská knihovna sídlila na křižovatce Flower a Figueroa. Byla to jedna z nejstarších budov v celém městě. Snad proto vypadala vedle okolních moderních staveb ze skla a oceli jako trpaslík. Uvnitř však slynula krásou, která se soustředila kolem kupolovité rotundy s třistašedesátistupňovou mozaikou zachycující založení města Španěly. Knihovnu dvakrát vypálili žháři a několik let byla zavřená, než ji opět restaurovali do původní krásy. Já ji navštívil po poslední restauraci, poprvé ještě jako dítě. A docházel jsem do ní pravidelně. V myšlenkách mě přenášela do Los Angeles, jak jsem si je pamatoval a v němž

jsem se kdysi cítil příjemně. Odnesl jsem si vždy oběd do výpůjční místnosti nebo na horní terasu, pročítal jsem vyšetřovací spisy a dělal si poznámky. Po nějaké době jsem se seznámil s dozorci a taky s několika knihovníky. Měl jsem výpůjční průkaz, ale jen zřídkakdy jsem si nějakou knihu opravdu půjčil.

Z domu Lawtona Crosse jsem odjel právě sem, protože už jsem se žádostí o výstřižky nemohl oslovit Keishu Russellovou. Její telefonát do Sacramenta, když jsem ji požádal, aby pro mě vyhledala výstřižky o Marthě Gesslerové, mi byl dostatečným varováním. Její novinářská zvědavost ji dovedla dál, než mi bylo milé – na místa, kde jsem ji vidět nechtěl.

Hlavní výpůjční pult se nacházel v prvním patře. Ženu za přepážkou jsem znal, přestože jsem s ní ještě nikdy nemluvil. Když jsem se k ní přiblížil, vycítil jsem, že i ona poznala mě. Jenže tam, kde jsem kdysi používal policejní odznak, jsem dnes použil výpůjční průkaz. Žena si ho přečetla a moje jméno jí něco připomnělo.

„Víte, že máte stejné jméno jako jeden slavný malíř?“ zeptala se.

„Ano, vím to.“

Knihovnice zčervenala. Bylo jí kolem pětatřiceti a měla nepřitažlivý účes. Na prsou nosila jmenovku, která ji identifikovala jako paní Molloyovou.

„Vlastně ano, samozřejmě,“ řekla. „Jakpak byste to nevěděl? Co jste si přál?“

„Potřebuji si prohlédnout články otištěné v Timesech zhruba před třemi lety.“

„Chcete hledat podle klíčového slova?“

„Asi ano. Co to je?“

Knihovnice se usmála.

„Máme v počítači všechna vydání Los Angeles Times zpětně do roku devatenáct set osmdesát sedm. Pokud hledáte něco, co se tam objevilo později, stačí se připojit k některému z našich počítačů, zadat klíčové slovo nebo frázi – například jméno –, které se podle vás v těch novinách objevily, a počítač vám je vyhledá. Za přístup k novinových archivům účtujeme poplatek pět dolarů za hodinu.“

„Dobře, přesně tohle bych chtěl.“

Žena se usmála, sáhla pod pult a podala mi bílé plastové zařízení asi třiceticentimetrové délky. Nepodobalo se žádnému počítači, jaký jsem kdy viděl.

„Jak se s tím zachází?“

Knihovnice se téměř rozesmála.

„To je pager. Všechny naše počítače jsou právě obsazené. Jakmile se některý uvolní, zavolám vás pagerem.“

„Ach tak.“

„Pager nefunguje mimo budovu. A taky nevydává slyšitelný signál. Pouze vibruje, takže ho mějte u sebe.“

„Dobře. Dokážete odhadnout, jak dlouho to potrvá?“

„Limit pro práci u počítače činí jednu hodinu, což znamená, že se první počítač uvolní za třicet minut. Jenže mnoho lidí nevyčerpá u počítače celou lhůtu.“

„Dobře, děkuji. Budu tady poblíž.“

V jedné čítárně jsem našel volný stůl a rozhodl se, že zpracuji chronologii případu. Vytáhl jsem zápisník a na čistou stránku jsem zapsal tři klíčová data a události, o nichž jsem věděl.

Angella Bentonová – zavražděna – 16. květen 1999
Loupež filmových peněz – 19. květen 1999
Martha Gesslerová – pohřešovaná -19. březen 2000

Načež jsem začal přidávat chybějící položky.

Gesslerová/Dorsey – telefonát – ?????

Po několika okamžicích mě napadlo něco dalšího. Cosi mě na tom všem znepokojovalo a tohle mohlo být vysvětlení.

Dorsey/Cross – vražda/postřelení – ?????

Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych zjistil, jestli někdo používá mobilní telefon. Chtěl jsem si zavolat, ale nebyl jsem si jistý, zda se to v knihovně smí. Když jsem se otočil a ohlédl se, viděl jsem, jak se

jakýsi muž u regálu s časopisy rychle odvrací a bere z regálu časopis, aniž se na něj nejprve podíval. Měl na sobě modré džínsy a flanelovou košili. Nic nenasvědčovalo jeho spřízněnosti s FBI, ale mně se přesto zdálo, že když jsem se před chvílí otočil, díval se přímo na mě. Jeho následná reakce pak byla příliš rychlá, téměř kradmá. Nenastal mezi námi žádný vizuální kontakt, žádné gesto směřující k navázání konverzace. Ten člověk si očividně nepřál, abych věděl, že mě pozoruje.

Odložil jsem zápisník, vstal jsem od stolu a zamířil k regálu s časopisy. Prošel jsem kolem muže a všiml si, že ve zbrklém ústupu hrábl po magazínu s názvem Rodičem dnes. Byl to jen další argument proti němu. Rozhodně mi nepřipadal jako rodičovský typ. Nyní jsem si byl naprosto jist, že mě někdo sleduje.

Vrátil jsem se k přepážce, položil si ruce na pult, naklonil se k paní Molloyové a zašeptal:

„Můžu se vás na něco zeptat? Smí se v knihovně používat mobilní telefon?“

„Ne, nesmí. Obtěžuje vás jím někdo?“

„Ne, jen jsem chtěl vědět, jaké jsou předpisy. Děkuji.“

Než jsem se stačil obrátit, sdělila mi paní Molloyová, že se mě právě chystala zavolat, neboť se uvolnil počítač. Vrátil jsem jí pager a ona mě odvedla do kóje, kde na mě čekal rozzářený počítačový monitor.

„Tak hodně štěstí,“ řekla a zamířila zpět k přepážce.

„Promiňte,“ odpověděl jsem a kývl na ni. „Ehm, nevím, jak se v tom ty věci z *Timesů* vyvolávají.“

„Na ploše máte ikonu.“

Otočil jsem se zpátky a začal prohledávat pracovní plochu. Nestálo na ní nic než počítač, klávesnice a myš. Knihovnice se za mnou zasmála a položila ruku na myš.

„Omlouvám se,“ řekla. „Já jen…, vy asi vůbec nevíte, jak se s tím zachází, viďte?“

„Skoro vůbec. Nemohla byste mě nějak nakopnout?“

„Momentíček. Jen se podívám na přepážku, jestli tam na mě někdo nečeká.“

„Dobře. Děkuji.“

Knihovnice na třicet vteřin zmizela, poté se vrátila, naklonila se nade mnou, popadla myš a proklikala se nejrůznějšími dialogy až do

archivu *Timesů* k čemusi, co nazývala šablonou pro hledání klíčového slova.

„A teď sem napište klíčové slovo článku, který hledáte.“

Přikývl jsem, že tolik ještě chápu, a vepsal do kolonky jméno „Alejandro Penjeda“. Paní Molloyová natáhla ruku, stiskla klávesu ENTER a spustila hledání. Zhruba za pět vteřin se na obrazovce objevily výsledky. Hledaných položek bylo celkem pět. První dvě pocházely z let 1991 a 1994 a poslední tři z roku 2000. První dva články jsem zavrhl jako nesouvisející s Alejandrem Penjedou, o něhož jsem se zajímal já. Následující tři bez výjimky pocházely z března 2000. Najel jsem myší na první z nich – datovaný do 1. března 2000 – a stiskl tlačítko ČÍST. Článek zabral polovinu obrazovky. Jednalo se o krátkou zprávu o zahájení procesu s Alejandrem Penjedou obviněným z vraždy korejského klenotníka jménem Kyungwon Park.

Rovněž druhý článek byl krátký, ale přesně ten jsem hledal. Nesl datum 14. března a popisoval události předešlého dne, které vyvrcholily vynesením rozsudku. Vytáhl jsem z kapsy zápisník a zapsal informaci na příslušné místo v chronologickém seznamu.

Angella Bentonová – zavražděna – 16. květen 1999
Loupež filmových peněz – 19. květen 1999
Gesslerová/Dorsey – telefonát – 13. březen 2000
Martha Gesslerová – pohřešovaná – 19. březen 2000

Prohlédl jsem si stránku. Martha Gesslerová zmizela a pravděpodobně byla zavražděna šest dní poté, co hovořila s Jackem Dorseym o nesrovnalosti na seznamu bankovek.

„Jestli už nic nemáte, vrátila bych se dopředu.“

Úplně jsem zapomněl, že za mnou stále stojí paní Molloyová. Postavil jsem se a ukázal jí, aby se posadila.

„Možná bude rychlejší, když to uděláte vy,“ řekl jsem. „Potřeboval bych ještě vyhledat pár věcí.“

„My tady nejsme od toho, abychom prováděli hledání. Jestli chcete používat počítač, máte s ním umět pracovat.“

„Chápu. Chystám se to naučit, ale momentálně ho moc neovládám a tohle hledání je pro mě strašně důležité.“

Knihovnice jako by byla na vážkách, zda mi má i nadále pomáhat. Litoval jsem, že u sebe nemám malou kopii licence soukromého vyšetřovatele, kterou jsem obdržel od státu. Třeba by na ni udělala dojem. Zaklonila se a zadívala se přes řadu kójí k přepážce, aby se přesvědčila, zda na ni nikdo nečeká. Chlápek s *Rodičem dnes* se motal po sálu a snažil se předstírat, že na někoho nebo na něco čeká.

„Zeptám se, jestli ten pán něco nepotřebuje, a pak se sem vrátím," rozhodla konečně paní Molloyová a odešla, aniž vyčkala na mou reakci. Přihlížel jsem, jak se ptá Rodičem dnes, zda něco nepotřebuje – zavrtěl hlavou, podíval se na mě a odešel. Paní Molloyová se vrátila do uličky a posadila se před můj počítač.

„Tak co chcete hledat dál?"

Elegantními a rychlými pohyby myši se vrátila k šabloně pro hledání klíčových slov.

„Zkuste ‚John Dorseý'," řekl jsem. „A jestli chcete to hledání zúžit, můžete tam přidat ‚Nat's'?"

Knihovnice vyťukala příslušná slova a zahájila vyhledávání. V počítači se nacházelo třináct článků a já ji požádal, aby mi vyjela první z nich. Pocházel ze 7. dubna 2000 a popisoval události předešlého dne.

STŘELBA V HOLLYWOODSKÉM BARU:
JEDEN MRTVÝ A JEDEN ZRANĚNÝ POLICISTA
Keisha Russellová
reportérka L. A. Times

Bar Nat's na Cherokee Avenue v Hollywoodu včera přepadl neznámý lupič a postřelil zde barmana a dva detektivy losangeleské policie, kteří se zde zastavili během polední přestávky.

Po střelbě, která se odehrála v jednu hodinu odpoledne, podlehl detektiv John H. Dorsey (49) následkům několika střelných ran. Jeho kolega Lawton Cross ml. (38) je s průstřelem hlavy a krku v kritickém stavu. Incident si přímo na místě vyžádal také život barmana Donalda Rice (29), který pracoval v salonku a rovněž utrpěl několik střelných ran.

Podle poručíka Jamese Macyho z odboru přestřelek za přítomnosti policisty uprchl podezřelý, který měl na sobě černou kuklu, se zatím neznámou finanční částkou, již odcizil z pokladny.

„Zdá se, že šlo nanejvýš o několik set dolarů," uvedl Macy na tiskové konferenci uspořádané před barem, v němž se střelba odehrála. „Nenacházíme žádný důvod, proč ten člověk zahajoval palbu."

Podle Macyho dále není jasné, zda se Dorsey s Crossem pokusili loupeži zabránit, čímž střelbu vyprovokovali. Oba detektivové byli údajně postřeleni, když seděli v kóji v tlumeně osvětlené části baru. Žádný z nich nevytasil zbraň.

Jak Macy dodal, detektivové právě vedli rozhovory v nejmenované firmě nedaleko baru Nat's, když se rozhodli, že se do baru zajdou naobědvat. Policie nenaznačila, zda některý z policistů konzumoval v baru alkohol.

„Zašli tam, protože to bylo nejpohodlnější," prohlásil Macy. „Bylo to nejnešťastnější rozhodnutí, jaké mohli učinit."

V době incidentu se v baru nenacházeli žádní další hosté ani zaměstnanci. Svědek, který v té době v baru nebyl, viděl, jak pachatel po přestřelce prchá z místa činu, a poskytl policii jeho rámcový popis. Z bezpečnostních důvodů policie jeho totožnost nezveřejnila.

Přestal jsem číst a zeptal se knihovnice, zda mi může ten článek jednoduše vytisknout.

„Poplatek činí padesát centů za stránku," odpověděla. „Přijímáme jen hotovost."

„Dobře, vytiskněte ji."

Paní Molloyová klikla na tlačítko TISKNOUT a zaklonila se na židli, aby se přesvědčila, zda odtud vidí na přepážku. Ze své polohy jsem přepážku viděl lépe.

„Pořád tam nikdo není. Můžete mi vyhledat ještě něco?"

Ale rychle. Co jste chtěl?"

Zalovil jsem v paměti, abych vymyslel slovní spojení, které by nejlépe odpovídalo tomu, co jsem chtěl najít.

„Co třeba slovo ‚terorismus'?"

„Děláte si legraci? Víte, kolik článků s tímhle slovem bylo v posledních dvou letech napsáno?“

„Jasně, jasně, mohlo mě to napadnout. Zkusme to trochu zúžit. Ta vyhledávací slova na sebe nemusí navazovat přímo ve větě, že ne?“

„Ne. Poslyšte, už se opravdu musím vrátit za…“

„Dobrá, dobrá, zadejte tam třeba slova ‚FBI‘ plus ‚podezřelý terorista‘ plus ‚Al-Káida‘ plus ‚buňka‘. Můžete to zkusit?“

„Myslím, že i tohle databázi zahltí.“

Paní Molloyová zadala příslušné informace. Po chvíli čekání počítač ohlásil 467 článků – s výjimkou šesti případů byly všechny napsány po 11. září 2001. Za údajem o počtu článků zobrazil počítač titulek každého z nich. Na obrazovce se skvěla první stránka z dvaačtyřicetistránkového soupisu titulků.

„Tohle už si musíte prohlédnout sám,“ rozhodla paní Molloyová. „Já se musím vrátit na pracoviště.“

Poslední vyhledávání jsem zadal téměř jako vtip. Předpokládal jsem, že Rodičem dnes bude po mém odchodu knihovnici vyslýchat, případně za ní vyšle jiného agenta a sám bude pokračovat ve sledování. A tak jsem chtěl ke svému vyhledávání připojit ještě i teroristickou stopu, aby měli o čem přemýšlet. Teprve nyní jsem si uvědomil, že z článků možná dokážu vyčíst, v čem má FBI vlastně prsty.

„Dobře,“ řekl jsem. „To je v pořádku. Děkuji vám za pomoc.“

„Nezapomeňte, že dnes se knihovna zavírá v devět. Takže máte ještě asi pětadvacet minut.“

„Dobrá, díky. Mimochodem, kde ten vytištěný článek vypadl?“

„Tiskárna je u přední přepážky. Všechno, co vytisknete, vyleze tam. Přijdete za mnou, zaplatíte a já vám předám výtisky.“

„Dobře promazaný stroj.“

Neodpověděla. Odešla a nechala mě s počítačem o samotě. Rozhlédl jsem se kolem sebe, ale Rodičem dnes jsem nikde neviděl. Posadil jsem se tedy znovu do kóje a začal procházet seznam titulků. Na několik z nich jsem klikl myší a začal je číst, ale vždy jsem se vzápětí zastavil, neboť jsem poznal, že článek ani vzdáleně nesouvisí s Los Angeles. Uvědomil jsem si, že jsem měl sousloví „Los Angeles“ přidat při vyhledávání mezi klíčová slova. Postavil jsem se, abych se podíval, zda se již paní Molloyová vrátila za přepážku, ale knihovnice byla pryč – pult byl opuštěný.

Otočil jsem se zpátky k počítači a na třetí stránce seznamu mne upoutal jeden titulek.

SPONZOR TERORISMU DOPADEN
NA HRANIČNÍM PŘECHODU

Klikl jsem na tlačítko ČÍST a nechal si zobrazit celý článek. Rámeček nad textem prozrazoval, že článek v novinách vyšel před měsícem na straně A13. Doprovázela ho policejní fotografie muže se silně opálenou kůží a kudrnatými světlými vlasy.

Josh Meyer,
reportér L. A. Times

Muž podezřelý z převozu peněz určených stoupencům světového terorismu byl včera zatčen, když se pokoušel přejít přes hraniční přechod Calexico do Mexika s pytlem plným peněz. Uvedlo to americké ministerstvo spravedlnosti.

Músuwu Azíze (39), který již čtyři roky figuruje na seznamu teroristů FBI, zatkli agenti hraniční policie při pokusu o přechod ze Spojených států do Mexika.

Azíz, který má podle FBI kontakty na filipínskou buňku teroristické sítě Al-Káida, převážel velké množství amerických dolarů v pytli ukrytém pod sedadlem automobilu. V autě cestoval sám a při zatýkání nekladl žádný odpor. Momentálně je zadržován na neznámém místě a v souladu s federálními směrnicemi je považován za nepřátelského bojovníka.

Podle agentů se Azíz pokusil zakrýt svou totožnost tím, že si obarvil vlasy nasvětlo a oholil plnovous, který podle dostupných informací nosil,

„Jde o významné zatčení," uvedl Abraham Klein, asistent státního zástupce z losangeleského protiteroristického oddělení. „Naše úsilí se po celém světě zaměřuje na odříznutí teroristů od finančních zdrojů. Tento podezřelý terorista se podle všeho silně angažoval na financování teroristických aktivit doma i v zahraničí."

Podle Kleina i dalších zdrojů by mohl být Azíz klíčovým úlovkem ve snaze úřadů zastavit převody peněz – této nezbytné podmínky jakékoliv dlouhodobé teroristické činnosti – osobám bojujícím proti americkým zájmům.

„Tímto zatčením jsme nejen zabavili slušnou sumu peněz, ale především jsme ‚stáhli z oběhu' osobu, která se podílela na financování teroristů," prohlásil soudce, jenž promluvil pouze pod podmínkou zachování anonymity.

Jordánský občan Azíz absolvoval střední školu v Clevelandu ve státě Ohio a hovoří plynně anglicky, dodal soudce. V době zatčení měl u sebe pas a řidičský průkaz vydaný ve státě Alabama, který ho identifikoval jako Franka Aiella.

Azízovo jméno se na seznamu sledovaných osob FBI objevilo před čtyřmi lety, kdy se vynořily informace, které ho spojovaly se zásilkami peněz teroristům zapleteným do pumových útoků na americká velvyslanectví v Africe. Federální agenti mu dali přezdívku „Myšák" vzhledem k jeho malé postavě, schopnosti ukrývat se v posledních měsících před úřady a obtížné výslovnosti jeho křestního jména.

Po teroristických útocích z 11. září 2001 zpřísnila FBI v souvislosti s Azízem stupeň pohotovosti, přestože podle nejmenovaných zdrojů neexistují žádné přímé důkazy spojující tohoto člověka s devatenácti osobami, které sebevražedné útoky provedly.

„Ten člověk je peněžní kurýr," uvedl již zmiňovaný soudce. „Jeho úkolem je převážet peníze z bodu A do bodu B. Ty se pak používají k nákupu materiálů potřebných pro výrobu bomb a jiných zbraní a pro krytí životních potřeb teroristů během plánování a realizace jejich operací."

Není zcela zřejmé, proč se Azíz očividně pokoušel vyvézt americkou měnu ze země.

„Americký dolar se hodí všude," vysvětluje Klein. „Je silnější než měny většiny zemí, v nichž existují teroristické buňky. S americkým dolarem dojdete mnohem dál. Podezřelý mohl ty peníze převážet na Filipíny, aby jimi jednoduše zaplatil za nějakou operaci."

Klein dále naznačil, že peníze mohly být určeny teroristům, kteří se plánují infiltrovat na území Spojených států.

Státní zástupce nicméně odmítl uvést, kolik peněz Azíz převážel nebo odkud se vzaly. Federální vyšetřovatelé v posledních měsících

naznačili, že významná část finančních zdrojů pro teroristy pochází z nezákonných aktivit na území Spojených států. Loni například FBI prokázala souvislost mezi jistou drogovou operací v Arizoně a financováním teroristické sítě.

Federální zdroje loni našemu listu rovněž prozradily, že podle jejich domnění by se mohly v liduprázdných oblastech Mexika nacházet výcvikové tábory teroristů napojených na sít Al-Káida. Klein nicméně včera odmítl komentovat eventualitu, že by Azíz mohl mít namířeno právě do některého z takových táborů.

# # #

Dlouho jsem jen tak seděl, civěl na obrazovku a přemýšlel, zda jsem právě nezakopl o něco významnějšího než o pouhý prostředek, jak dát federálům štulec. Napadlo mě, zda by obsah článku nemohl nějakým způsobem souviset s mým vlastním vyšetřováním. Mohli si snad agenti z osmého patra Westwoodu spojovat s tímto teroristou peníze odcizené při loupeži na místě onoho natáčení?

Moje myšlenky přerušilo hlášení z reproduktoru, že se knihovna za patnáct minut zavírá. Klikl jsem na tlačítko TISKNOUT a vrátil se k seznamu titulků. Rychle jsem se jimi probral a hledal k Azízově zatčení návazné zprávy. Nalezl jsem pouze jednu, otištěnou dva dny po prvním článku. Vyvolal jsem ji na obrazovku a zjistil, že je krátká. Psalo se v ní, že Azízova obžaloba byla odložena na neurčito a že ho stálé vyslýchají federální agenti. Tón zprávy naznačoval, že Azíz spolupracuje s vyšetřovateli, přestože se tato informace nikde v článku výslovně neobjevila. Konstatovalo se zde, že úpravy federálních zákonů, přijaté po útocích z 11. září, poskytly federálním orgánům značnou volnost při označování osob podezřelých z terorismu za nepřátelské bojovníky. Zbytek článku pouze opakoval informace obsažené v první zprávě.

Vrátil jsem se k seznamu a pokračoval v procházení titulků. Trvalo mi to téměř deset minut, ale žádný další článek o Músuwovi Azízovi jsem již nenašel.

Reproduktor oznámil, že se knihovna zavírá. Rozhlédl jsem se kolem sebe a zjistil, že paní Molloyová je již opět za přepážkou. Právě

ukládala předměty do zásuvek a chystala se k odchodu domů. Usoudil jsem, že nechci, aby Rodičem dnes věděl, co jsem si v počítači prohlížel. Alespoň ne hned. Zůstal jsem tedy v kóji až do chvíle, kdy se z reproduktoru ozvalo další upozornění, že se knihovna zavírá. Bloumal jsem u počítače tak dlouho, dokud za mnou nepřišla paní Molloyová a neoznámila mi, že musím odejít. V ruce držela moje vytištěné stránky. Zaplatil jsem jí, převzal výtisky a zastrčil si je spolu se zápisníkem do kapsy saka. Poděkoval jsem jí a odešel z místnosti.

Cestou zpátky jsem předstíral, že si prohlížím mozaiky a architekturu budovy, přičemž jsem v rotundě opsal několik kruhů a po očku jsem pokukoval po sledovateli. Nikde jsem ho však nezahlédl, takže mě napadlo, jestli nejsem přehnaně paranoidní.

Vypadalo to, že východem pro veřejnost odcházím jako poslední. Napadlo mě, že bych mohl vyhledat východ pro zaměstnance a počkat tam na paní Molloyovou, abych se jí zeptal, jestli se na mě a obsah mého vyhledávání někdo neinformoval. Pak jsem ovšem usoudil, že bych ji tím nejspíš pouze vystrašil, a pustil jsem to z hlavy.

Když jsem osamoceně kráčel přes druhé patro garáže k autu, cítil jsem, jak mi po zádech přebíhá slabý mrazivý strach. Ať už mě někdo sleduje, nebo ne, každopádně jsem úspěšně vylekal sám sebe. Přidal jsem do kroku, a než jsem dorazil ke dveřím mercedesu, už jsem skoro klusal.

18

Stihomam není vždy jen na škodu. Mnohdy si člověk díky němu uchová ostražitost, která může být rozhodující. A tak jsem z knihovny zamířil na Broadway a odtud směrem k Civic Center. Působilo to úpl-

ně normálně: bývalý policista má namířeno k policejnímu oddělení. Nic neobvyklého. Jenže když jsem dorazil k budově *Los Angeles Times*, prudce jsem strhl řízení doleva, aniž bych šlápl na brzdu nebo vyhodil směrovku, a protáhl jsem se šňůrou aut do tunelu na Třetí ulici. Sešlápl jsem plyn a mercedes okamžitě zareagoval – předek se zvedl jako člun, nabral rychlost a prohnal se tunelem táhnoucím se pod třemi bloky.

Během jízdy jsem se co nejčastěji díval do zpětného zrcátka a hledal v něm pronásledovatele. Kachličky na okrouhlých stěnách tunelu odrážely světlo reflektorů jako svatozář. Právě z tohoto důvodu si tunel neustále pronajímají filmaři. Jakékoliv auto, které by se mnou chtělo držet krok, by se těmito odrazy předem prozradilo, pokud by řidič nezhasl světla, což by bylo ve zpětném zrcátku neméně nápadné.

Usmíval jsem se, i když přesně nevím proč. Mít za zadkem možného agenta FBI není důvod ke štěstí a humor v této záležitosti obvykle postrádá i FBI. Já jsem však zničehonic cítil, že jsem se s koupí mercedesu rozhodl správně. Auto přímo letělo. Seděl jsem vysoko – výše než v kterémkoliv policejním autě, které jsem kdy používal –, takže jsem měl v zrcátku dobrý výhled. Jako bych si toto vše předem naplánoval a můj plán vyšel. Proto ten úsměv.

Jakmile jsem vyjel z tunelu, dupl jsem na brzdy a prudce odbočil doprava. Tlusté pneumatiky se přilepily na asfalt, a sotva jsem se ocitl mimo ústí tunelu, úplně se zastavily. S očima upřenýma do zrcátka jsem čekal. Žádné z aut, která se vynořila z tunelu, neodbočilo doprava za mnou a žádné po průjezdu křižovatkou nepřibrzdilo. Pokud mě někdo opravdu sledoval, pak jsem ho buďto setřásl, nebo byl v této činnosti natolik zdatný, že byl ochoten ztratit sledovaného z dohledu, aby se vyhnul jistému odhalení. Druhá možnost přitom nekorespondovala s nápadným chováním Rodičem dnes v městské knihovně.

Třetí eventualitu, kterou jsem nyní musel vzít v úvahu, představovalo sledování elektronické. Lidé z FBI mi snadno mohli téměř kdykoliv během dne napíchnout auto. Například v garáži knihovny se mohl technik vplížit pod vůz a instalovat na podvozek sledovací zařízení. Případně mohl tentýž technik čekat, až se objevím u federální budovy. Což by pochopitelně znamenalo, že už v FBI vědí o mé jízdě po městě s Royem Lindellem. Byl jsem v pokušení agentovi zavolat a varovat

ho, ale nakonec jsem usoudil, že bych ho raději neměl kontaktovat přes mobilní telefon.

Zavrtěl jsem hlavou. Stihomam je možná přece jen většinou na škodu. Může v člověku uchovat ostražitost, ale taky ho může ochromit. Zařadil jsem se zpátky do provozu a prodral si cestu na Hollywood Freeway. Přitom jsem se co nejméně díval do zpětného zrcátka.

V místě, kde protíná Hollywood a míří do Cahuenga Pass, je dálnice zvýšená, takže se z ní nabízí dobrý výhled na místo, kde jsem strávil nejvýznamnější část policejní kariéry. Pouhým letmým pohledem jsem rozeznával některé budovy, v nichž jsem pracoval na nejrůznějších případech. Budovu Capitol Records, která má připomínat hromádku gramodesek, nebo hotel Usher, jenž se momentálně přestavuje na luxusní byty v rámci restrukturalizace a rozvoje hollywoodského jádra. Viděl jsem osvětlené domy tyčící se na tmavých svazích Beechwood Canyon a Whitley Heights, viděl jsem devítipatrový obraz místní basketbalové legendy na boku jinak nezajímavé kancelářské budovy. Bok jiné budovy pokrýval o něco menší Marlboro Man s povislou cigaretou v ústech, jehož ocelovou sebejistotu nahradil symbol impotence.

Na Hollywood se vždy nejlépe dívá v noci. Jako by si tahle čtvrt dokázala udržet svou mystičnost pouze po setmění. Za rozbřesku se opona zvedne a kouzlo vymizí, aby ho vystřídal pocit skrytého nebezpečí. Bylo to místo na jedno použití, místo rozbitých chodníků a zlomených snů. Vybudujete město v poušti, zalijete ho falešnými nadějemi a falešnými idoly a nakonec se stane tohle. Poušť si území vezme zpátky, promění ho ve vyprahlou krajinu a zanechá ho v bezútěšném stavu. Na jeho ulicích se válí lidský plevel a ve skalách se ukrývají dravci.

Na výjezdu na Mulholland jsem odbočil, projel nad dálnicí a zamířil po Woodrow Wilson do svahu. Můj dům byl potemnělý. Když jsem vešel z garáže dovnitř, svítila v něm jen červená kontrolka záznamníku na kuchyňské lince. Zmáčkl jsem vypínač a stiskl na telefonu tlačítko přehrávání.

Měl jsem dva vzkazy. První byl od Kiz Riderové, o kterém jsem již věděl. Druhý mi pak zanechal Lawton Cross. Také tentokrát mi úmyslně neřekl všechno – vzkázal mi, že ještě něco má, a jeho hlas do

telefonu praskavě skřehotal. Představil jsem si, jak mu sluchátko přidržuje manželka.

Jeho vzkaz byl dvě hodiny starý. Začínalo být pozdě, ale přesto jsem mu zavolal zpátky. Tenhle člověk trávil život na vozíku. Co pro něj může být pozdě? Neměl jsem tušení.

Telefon mi zvedla Danny Crossová. Musela mít na přístroji identifikaci volajícího, protože její „haló“ znělo sevřeně a obsahovalo záštiplný podtón. Nebo jsem v něm hledal i to, co v něm nebylo?

„Danny, tady Harry. Odpovídám na telefonát tvého manžela.“

„Spí.“

„A můžeš ho vzbudit, prosím tě? Znělo to důležitě.“

„Můžu ti říct sama, co ti chtěl.“

„Dobře.“

„Chtěl ti říct, že když ještě pracoval, uchovával si kopie aktivních spisů. Přechovával je tady v domácí kanceláři.“

Nevzpomínal jsem si, že bych v jejich domě viděl nějakou kancelář.

„Úplné kopie?“

„To já nevím. Měl spisovou skříň a ta byla plná.“

„Měl?“

„Na místě bývalé kanceláře teď má obývací pokoj. Musela jsem odtamtud všechno vystěhovat. Ted je to všechno v garáži.“

Uvědomil jsem si, že musím zastavit příval slov linoucích se z jejích úst. Už toho bylo po telefonu řečeno příliš. Stihomam znovu zvedal svou ošklivou hlavu.

„Hned tam jedu,“ řekl jsem.

„Ne, už je pozdě. Za chvíli jdu do postele.“

„Budu tam za půl hodiny, Danny. Počkej na mě.“

Položil jsem telefon dříve, než mi stačila mé záměry rozmluvit. Aniž jsem vstoupil dále než do kuchyně, otočil jsem se a opět odešel – světlo jsem tentokrát nechal rozsvícené.

Ve Valley se začal snášet lehký déšť. Na dálnici se v krůpějích perlil olej a všechny zpomaloval. Spotřeboval jsem celou půlhodinu a ještě více, než jsem konečně dorazil k domu na Melba Avenue. Sotva jsem vyjel na příjezdovou cestu, začaly se zvedat garážové dveře. Danny Crossová mě sledovala. Vystoupil jsem z mercedesu a zamířil do garáže.

Ta byla určena pro dvě auta a zaplňovaly ji hromady krabic a nábytku. Uprostřed stál starý chevrolet Malibu s pootevřenou kapotou, jako by někdo pracoval na motoru a před odchodem ji pouze lehce přiklopil a nezajistil. Vzpomněl jsem si, jak mi kdysi někdo říkal, že Lawton Cross vlastní jako soukromý vůz nadupané auto ze šedesátých let. Vozidlo však pokrývala silná vrstva prachu a na jeho střeše se válely krabice. Jisté bylo jedno: že na něm Lawton už nikdy nebude pracovat a nikdy se v něm nesveze.

Dveře spojující garáž s domem se otevřely a stála v nich Danny v dlouhém županu a s páskem uvázaným pevně kolem útlého pasu. V obličeji měla svůj obvyklý výraz nelibosti, na který jsem si už docela zvykl. Škoda – Danny byla krásná žena. Nebo aspoň bývala.

„Danny," řekl jsem a přikývl. „Nezdržím tě dlouho. Kdybys mě jen mohla nasměrovat…"

„Všechno je to tamhle vedle pračky. V těch spisových skříních."

Ukázala na místo před autem, kde se rozkládal prací koutek. Obešel jsem chevrolet a přistoupil ke dvěma spisovým skříním s dvojicí zásuvek, které stály vedle napěchované pračky a sušičky. Skříně se daly uzamknout, ale oba zámky byly vyražené. Lawton je pravděpodobně vypáčil a prodal.

Na čtyřech zásuvkách jsem zvenčí nenašel žádný štítek, který by mi usnadnil pátrání, a tak jsem se sklonil a otevřel první zásuvku nalevo. Neobsahovala žádné spisy, ale zato v ní ležely předměty, které zřejmě kdysi představovaly obsah Lawtonova pracovního stolu. Byl zde stojánek se zažloutlými vizitkami, zarámovaná fotografie zachycující Danny s Lawtonem v nějaké šťastnější chvíli a dvojitá bakelitová přihrádka. Jedinou položkou v přihrádce s nápisem „Příchozí" byla složená mapa Griffith Parku.

Následující zásuvka již obsahovala Crossovy spisy. Prolistoval jsem palcem záložky a prohlédl jména v naději, že některé z nich bude souviset s mým případem. Nic. Přesunul jsem se tedy k horní zásuvce druhé skříně a našel v ní další spisy. Konečně jsem objevil složku s nadpisem „Eidolon Productions". Vytáhl jsem ji, položil ji na skříň a vrátil se k hledání, protože jsem věděl, že mnohé případy přetečou do několik složek.

Po chvíli jsem narazil na složku opatřenou nadpisem „Antonio Markwell". Na ten případ jsem si pamatoval, poněvadž se zhruba před pěti

nebo šesti lety hojně propíral v médiích. Markwell byl devítiletý chlapec, který zmizel z dvorku svého domu v Chatsworthu. Oddělení loupeží a vražd na případu spolupracovalo s FBI. Trvalo celý týden, než našli podezřelého – pedofila žijícího v karavanu. Ten dovedl Lawtona Crosse a jeho partnera Jacka Dorseyho k tělu mrtvého chlapce v Griffith Parku. Tělíčko bylo pohřbeno nedaleko jeskyní v Bronson Canyon. Kdyby nebyli dopadli pachatele, nikdy by se nenašlo. V kopcích existovalo příliš mnoho míst, na nichž se dalo ukrýt lidské tělo.

Byl to tehdy velký případ, jakým si můžete na oddělení udělat jméno. Dokázal jsem si představit, jak si Cross s Dorseym po jeho vyřešení namlouvali, že jsou skvělí. Neměli tušení, co jim budoucnost přinese.

Zavřel jsem zásuvku, neboť neobsahovala žádné další spisy, které s mým vyšetřováním na první pohled souvisely. Spodní zásuvka, poslední z celé čtveřice, byla prázdná. Odnesl jsem vytažený spis k chevroletu, položil ho na kapotu a otevřel ho. Mohl jsem si ho sice stejně dobře strčit pod paži a odejít s ním, ale byl jsem rozrušený. Něco jsem očekával. Snad novou stopu, průlom. Chtěl jsem vědět, co Lawton Cross ve spisu přechovával.

Sotva jsem ho však otevřel, poznal jsem, že je nekompletní. Cross si zkopíroval pouze některé pracovní dokumenty, které chtěl používat doma nebo na cestě. Základní vyšetřovací zprávy scházely. Stejně tak spis neobsahoval žádné protokoly, které by výslovně souvisely s vyšetřováním vraždy Angelly Bentonové. Z převážné části zde byly zprávy týkající se loupeže filmových peněz a následné přestřelky. Nacházely se zde rovněž svědecké výpovědi – včetně mé vlastní – a kriminalistické zprávy. Bylo zde porovnání DNA krve nalezené v ukradené filmové dodávce a krve na těle Angelly Bentonové – negativní. Dále jsem ve spisu nalezl souhrny rozhovorů a místně-časovou tabulku: dokument se soupisem míst, na nichž protagonisté případu pobývali v různých časech důležitých pro jeho vývoj. Místně-časovým tabulkám se také říkalo alibikarty. Díky nim se vyšetřovatelé lépe orientovali v aktivitách velkého množství hráčů v případu a mohli snadněji vytipovat podezřelého.

Rychle jsem prolistoval stránkami této zprávy a zjistil, že Cross s Dorseym zapsali do tabulky jedenáct různých jmen, z nichž ne všechna jsem až dosud znal. Místně-časová tabulka tak představovala dobrý

úlovek. Odložil jsem dokument na stranu, protože jsem ho chtěl umístit na horní stranu spisu, jakmile skončím s listováním.

Pokračoval jsem v prohlížení, a právě když jsem narazil na kopii zprávy o bankovkách, která obsahovala náhodně vybraná sériová čísla odcizených peněz, zaslechl jsem za sebou Dannyin hlas. Aniž jsem si to uvědomil, zůstala stát ve dveřích a celou dobu mě sledovala.

„Našel jsi, cos hledal?“

Otočil jsem se a pohlédl na ni. První, čeho jsem si všiml, byl rozvázaný opasek jejího županu, který se díky tomu poodhrnul a odhalil jí kus světle modré noční košilky.

„Eh, ano, je to tady. Jen jsem se na to chtěl v rychlosti mrknout. Jestli chceš, můžu už jít.“

„Kam ten spěch? Lawton pořád spí. Vzbudí se až ráno.“

Při poslední větě mě fixovala pohledem. Snažil jsem se pochopit, co všechno mi řekla a co tím měla na mysli. Než jsem však stačil zareagovat, přerušil naši konverzaci zvuk a reflektory automobilu, který rychle vjížděl na příjezdovou cestu.

Otočil jsem se a viděl, jak do světla otevřené garáže vjíždí ford Crown Victoria, typické auto vládních zaměstnanců. Uvnitř seděli dva muži a toho na sedadle spolujezdce jsem okamžitě poznal. Co nejnenápadnějším pohybem ruky jsem položil zprávu o bankovkách na místně-časovou tabulku a oba dokumenty jsem pak zasunul do škvíry mezi kapotou a nárazníkem Lawtonova chevroletu. Slyšel jsem, jak listiny štěrbinou padají do motorového prostoru. Zbytek spisu jsem nechal otevřený, odstoupil jsem od auta a zamířil do otevřeného vjezdu garáže.

Na příjezdovou cestu se vyhoupl druhý ford. To už byli oba muži z prvního auta venku a vcházeli do garáže.

„FBI,“ představil se muž, v němž jsem poznal Rodičem dnes.

Přidržel přede mnou identifikační průkaz s připevněným odznakem a pak ho stejně rychle opět uschoval.

„Jak se mají děti?“ zeptal jsem se.

Muž se na chvíli zatvářil zmateně, což se projevilo na jeho kolísavém kroku. Poté se však vzpamatoval a postavil se přede mne, zatímco jeho partner, který mi odznak neukázal, zaujal místo pár decimetrů napravo ode mě.

„Pane Boschi, budeme potřebovat, abyste šel s námi," prohlásil Rodičem dnes.

„No, ale já mám momentálně napilno. Snažím se dát tu garáž do pořádku."

Agent mi pohlédl přes rameno na Danny Crossovou.

„Mohla byste se vrátit dovnitř, paní, a zavřít za sebou dveře? Za pár okamžiků se vám ztratíme z očí."

„Tohle je moje garáž a můj dům," odvětila Danny.

Věděl jsem, že její protest je zbytečný, ale stejně se mi líbilo, že si ho neodpustila.

„Tohle je operace FBI, paní. Netýká se vás. Běžte dovnitř, prosím."

„Jestli se odehrává v mé garáži, tak se mě týká."

„Paní, nebudu vás žádat znovu."

Nastala pauza. Nespouštěl jsem z agenta oči. Uslyšel jsem za sebou zaklapnutí dveří a věděl jsem, že můj svědek zmizel. Ve stejném okamžiku agent po mé pravici zaútočil. Zvedl obě ruce, strčil do mě a narazil mě na bok chevroletu. Sklouzl jsem loktem po střeše a narazil do jakési krabice, která se svezla na protější stranu auta a spadla na podlahu. Podle zvuku v ní bylo sklo.

Agent byl dobře vycvičený a já mu nekladl odpor. Věděl jsem, že by to byla chyba. Přesně to si totiž přál. Hrubě mě narazil hrudníkem o auto a zkroutil mi ruce za zády. Cítil jsem, jak se mi kolem zápěstí pevně zacvakla pouta, agentovy ruce mě prošacovaly a rutinními pohyby mi prohledaly kapsy.

„Co to děláte? Co se děje?"

Byla to Danny. Zřejmě slyšela pád krabice.

„Paní," pravil Rodičem dnes přísně, „vraťte se dovnitř a zavřete dveře."

Druhý agent mě odtrhl od auta a vystrkal z garáže k druhému federálnímu vozu. Ohlédl jsem se za Danny Crossovou právě ve chvíli, kdy zavírala dveře. Nelibý výraz, na který jsem si zvykl, byl tatam. Nyní se tvářila znepokojeně. Kromě toho mi neušlo, že si již opět zavázala župan.

Mlčenlivý agent otevřel zadní dveře druhého auta a začal mě soukat dovnitř.

„Pozor na hlavu," upozornil mě, chytil mě za krk a silně mi udeřil hlavou o rám dveří. Rozplácl jsem se na zadní sedadlo. Agent za

mnou zabouchl dveře a jen o vlas mi mezi nimi nepřivřel kotník. Téměř jsem přes sklo slyšel, jak chrochtá zklamáním.

Bouchl pěstí do střechy auta, řidič zařadil zpátečku a sešlápl plyn. Auto sebou škublo a náhlý pohyb mě strhl na podlahu. Nedokázal jsem pád kontrolovat, a tak jsem prudce narazil obličejem na lepkavou zem. S rukama za zády jsem se poté začal škrábat zpátky na sedadlo. Nakonec se mi to podařilo rychle, neboť mé úsilí poháněl vztek a zahanbení. Sotva jsem se posadil, auto vyrazilo vpřed a odhodilo mě dozadu na sedadlo. Když jsme ujížděli od domu, zahlédl jsem přes zadní okénko Rodičem dnes. Stál v garáži, díval se na mě a v ruce držel spis Lawtona Crosse.

Ztěžka jsem dýchal a sledoval zmenšujícího se agenta. Cítil jsem na tváři špínu z rohožky auta, ale nemohl s ní nic dělat. Tváře mi hořely. Už ne bolestí, už ne vztekem a zahanbením. Spalovala mě ryzí bezmocnost.

19

V polovině cesty do Westwoodu jsem na ně přestal mluvit. Od začátku to bylo zbytečné a já to věděl, ale přesto jsem je dvacet minut zahrnoval otázkami a poté zastíranými hrozbami. Marně. Když jsme konečně dorazili k federální budově a zamířili do podzemní garáže, vytáhli mě z auta a dostrkali k výtahu označeném cedulí „Pouze pro bezpečnostní přepravu“. Jeden z agentů zasunul kartu do štěrbiny na ovládacím panelu a stiskl tlačítko osm. Během stoupání nerezové kostky jsem přemýšlel, jak daleko se mi už odznak vzdálil. Neměl jsem na ty lidi vůbec žádnou páku. Oni byli agenti a já nebyl nic. Mohli si se mnou dělat, co chtěli, a všichni jsme to věděli.

„Necítím prsty," řekl jsem. „Ta pouta jsou moc těsná."

„To je dobře," řekl jeden z agentů a byla to jeho první slova za celý večer.

Dveře se otevřely, každý agent mě vzal za jednu ruku a vystrčili mě na chodbu. Po chvíli jsme došli ke dveřím, které jeden agent otevřel kartou, a po krátké chůzi jsme dorazili k dalším dveřím, tentokrát na zámek s kódem.

„Otoč se," poručil agent.

„Cože?"

„Otoč se od dveří."

Uposlechl jsem jeho instrukce a postavil se zády ke dveřím, zatímco druhý agent zadal na zámku číselnou kombinaci. Po průchodu dveřmi jsme se ocitli v matně osvětlené chodbě plné dveří, s malými čtvercovými okénky ve výšce hlavy. Nejdřív jsem si myslel, že jsou to vyšetřovny, ale pak jsem si uvědomil, že je jich zde příliš mnoho. Byly to cely. Otočil jsem hlavu, abych během chůze nahlédl do některého z okének, a za dvěma z nich jsem spatřil muže, kteří můj pohled opětovali. Všichni byli osmahlí a zjevně pocházeli z oblasti Blízkého východu. Na bradě měli neudržované plnovousy. Za třetím okénkem jsem pak spatřil nevelkého muže, který vykukoval ven, přestože jeho oči jen stěží dosáhly k hornímu okraji okénka. Měl odbarvené světlé vlasy s půlcentimetrovým odrostlým černým pruhem u kořínků. Poznal jsem ho podle fotografie, kterou jsem viděl v počítači v knihovně. Músuwa Azíz.

Zastavili jsme přede dveřmi označenými číslicí „29", které nám vzápětí elektronicky otevřela jakási neviditelná ruka. Jeden agent se postavil za mě a já slyšel, jak mi strká do pout klíč – moje ruce už jeho pohyby necítily. Zanedlouho jsem měl zápěstí opět volná. Vytáhl jsem ruce před tělo, abych si je mohl protřít a rozproudit v nich krev. Byly bílé jako křída a po obvodu obou zápěstí se mi táhl hluboký rudý šrám. Vždycky jsem zastával názor, že poutat podezřelého příliš těsně je pitomost. Stejně jako mu bouchat hlavou o dveře auta. Snadno se to dělá a snadno to člověku projde. Jenže je to pitomost. Obyčejná buzerace. Takové věcí provádějí lidi, kteří v dětství terorizovali na školním dvoře mladší děti.

Když mi do rukou opět proudila krev a vyvolávala v nich mravenčení, cítil jsem, jak mi za očima začíná sílit planoucí vztek a zaplňovat

okraje mého zorného pole sametovou černotou. V té tmě se ozýval hlas, který mě naléhavě burcoval k odplatě. Podařilo se mi ho nevyslyšet. Celé tajemství se skrývá v moci a v umění využít ji ve správný čas. Tihle chlápkové to ještě nevěděli.

Čísi ruka mě postrčila do cely a já se instinktivně zapřel. Nechtěl jsem tam. Agent mi tedy uštědřil kopanec zezadu do kolena, takže se mi podlomila noha a on mě mohl prudce odmrštit dovnitř. Proletěl jsem přes malou čtvercovou celu k protější zdi, kde jsem rukama ztlumil setrvačný pohyb.

„Udělej si tu pohodlí jako doma, hajzle," promluvil agent k mému hřbetu.

Dveře se zabouchly, než jsem se k nim stačil vrátit. Stál jsem tam a díval se na skleněný čtvereček okénka, když vtom jsem si uvědomil, že vězni, které jsem zahlédl z chodby, se ve skutečnosti dívali sami na sebe. Sklo bylo poloprůhledné.

Instinktivně jsem věděl, že agent, který mě kopl a postrčil, mě z druhé strany pozoruje. Kývl jsem na něj a vyslal mu signál, že na něj nezapomenu. Nejspíš se mi na druhé straně posmíval.

Světlo v kobce zůstalo svítit. Nakonec jsem odstoupil od dveří a rozhlédl se kolem sebe. Na spací ploše vybíhající přímo ze zdi ležela dvouapůlcentimetrová matrace. Do protější stěny pak byla zapuštěna kombinace umyvadla a toalety. Nic jiného se v cele nenacházelo, pouze v jednom horním rohu byla upevněna ocelová krabice s pěticentimetrovým výřezem, za nímž jsem zahlédl objektiv kamery. Sledovali mě. I kdybych teď šel na toaletu, stále mě sledovali.

Podíval jsem se na hodinky, ale žádné jsem neměl. Nějakým způsobem mi je sebrali, nejspíš ve chvíli, kdy mi sejmuli pouta a já měl ještě zápěstí natolik ztuhlá, že jsem jejich krádež necítil.

Zhruba první hodinu svého věznění jsem strávil přecházením po stěsnaném prostoru cely a snahou udržet svůj vztek v pohotovosti, ale zároveň na uzdě. Moje chůze neměla žádný systém, pouze jsem se snažil využít celý prostor cely a pokaždé, když jsem došel k rohu s kamerou, jsem zvedl do objektivu prostředníček levé ruky. Pokaždé.

Během druhé hodiny jsem seděl na matraci rozhodnut, že se nebudu vyčerpávat přecházením a úsilím sledovat čas. Příležitostně jsem přitom stále zvedal do kamery prostředníček – obvykle bez toho, že bych se obtěžoval se do objektivu dívat. Abych si ukrátil čas, začal jsem

vzpomínat na historky z vyšetřovací místnosti. Ze všeho nejdříve jsem si vybavil jednoho narkomana, kterého jsme zadrželi jako podezřelého z dvojnásobné vraždy v souvislosti s krádeží drog. Měli jsme v plánu ho nejdřív nechat trochu uzrát a teprve potom za ním vejít do vyšetřovny a pokusit se ho zlomit. Jenže sotva ho šoupli do místnosti, sundal si ten chlápek kalhoty, omotal si nohavice kolem krku a pokusil se oběsit na lampě. Naštěstí se k němu dostali včas a zachránili ho. Začal vykřikovat, že se raději zabije, než aby v té místnosti strávil další hodinu. A to tam byl teprve dvacet minut.

Začal jsem se tiše smát, ale pak jsem si vzpomněl na jinou historku, která už tak vtipná nebyla. Muže, jenž měl vystupovat jako okrajový svědek jedné brutální loupeže, posadila policie do vyšetřovací místnosti a zeptala se ho, co viděl. Byl pátek pozdě odpoledne. Ten muž byl nezákonný přistěhovalec, takže se mohl zbláznit strachy, ale rozhodně nebyl z ničeho podezřelý a vyslýchající detektiv by musel vyřídit spoustu telefonátů a papírů, aby ho mohl poslat zpátky do Mexika. Nežádal od něj nic jiného než informace. Než je však stačil dostat, kolegové ho z vyšetřovací místnosti odvolali. Detektiv řekl přistěhovalci, aby klidně seděl, že se hned vrátí. Jenže se nevrátil. V případu nastal překotný vývoj a on musel do terénu, kde na milého svědka brzy zapomněl. V neděli dopoledne zaslechl jiný detektiv, který přišel do práce vyřídit nějaké papíry, klepání. Otevřel dveře vyšetřovny a našel tam svědka. Ten během víkendu vytahal z odpadkového koše prázdné kelímky od kávy a naplnil je vlastní močí. Protože mu to však zakázali, za celý víkend ani na chvíli neopustil odemčenou vyšetřovací místnost.

Vzpomínka na tento případ ve mně vyvolala mrzutost. Po chvíli jsem si sundal sako a lehl si na matraci. Sako jsem si přehodil přes obličej, abych neviděl to protivné světlo. Snažil jsem se vyvolat dojem, že spím a vůbec mi nezáleží na tom, co se mnou dělají. Jenže jsem nespal a oni to nejspíš věděli. Tohle všechno už jsem zažil, když jsem byl ještě na opačné straně skla.

Nakonec jsem se pokusil soustředit na případ. Přehrál jsem si v hlavě všechny poslední události a snažil se zjistit, jak do sebe zapadají. Proč se do věci vložila FBI? Protože jsem chtěl získat kopii spisu Lawtona Crosse? To mi připadalo nepravděpodobné. Dospěl jsem k závěru, že jsem jim zabrnkal na nervy v knihovně, když jsem si vyhledal

články o Músuwovi Azízovi. Určitě mluvili s knihovnicí nebo se dívali do počítače – nové zákony jim to umožňovaly. Proto vylezli z úkrytu. A teď se mnou o tom chtějí hovořit.

Strávil jsem v kobce odhadem čtyři hodiny, když se zvedla elektronická západka a dveře se otevřely. Sundal jsem si sako z obličeje a posadil se právě ve chvíli, kdy do cely vstoupil agent, jehož jsem dosud neviděl. V ruce držel spis a kelímek s kávou. Za ním stál s kovovou židličkou Rodičem dnes.

„Nevstávejte," řekl první agent.

Přesto jsem vstal.

„Co to má, sakra…"

„Řekl jsem nevstávejte. Buďto se posadíte, anebo odejdu a zkusíme to zase zítra."

Zaváhal jsem, na chvíli jsem zůstal v póze rozlíceného muže a pak jsem se posadil na matraci. Rodičem dnes položil židličku těsně za dveře, odešel z cely a zavřel za sebou. Druhý agent se posadil a odložil si kouřící kelímek s kávou na podlahu. Vůně kofeinu zaplnila celou místnost.

„Jsem zvláštní agent John Peoples z Federálního úřadu vyšetřování."

„To tě šlechtí. Co tady dělám?"

„Jste tady, protože neposloucháte."

Pohlédl mi do očí, aby měl jistotu, že dělám přesně to, o čem mi tvrdil, že nedělám. Byl zhruba v mém věku, možná o něco starší. Pořád měl ještě všechny vlasy, které byly na federální poměry snad až příliš dlouhé. Usoudil jsem, že to není otázka stylu. Ten člověk měl jednoduše příliš mnoho práce, než aby se stihl nechat pořádně ostříhat.

Všechno dělaly jeho oči. Každý obličej má nějaký magnetický rys, který člověka přitahuje. Nos, jizvu, dolíček na bradě. V Peoplesově případě se vše točilo kolem jeho očí. Měl je tmavé a hluboko zasazené. Měl je ustarané. Jako by nesly nějaké tajné břímě.

„Řekli jsme vám, abyste se držel stranou, pane Boschi," začal. „Bylo vám dosti otevřeně naznačeno, abyste nechal věci být, a přesto jsme teď tady."

„Můžeš mi odpovědět na jednu otázku?"

„Mohu to zkusit. Pokud nepůjde o utajenou informaci."

„Jsou moje hodinky utajená informace? Kde jsou moje hodinky? Dostal jsem je při odchodu do výslužby a chci je zpátky.“

„Na hodinky pro tuto chvíli zapomeňte, pane Boschi. Pokouším se vám něco skrz tu vaši tlustou lebku sdělit, ale vy si to do ní nechcete nacpat, viďte?“

Natáhl se pro kávu a usrkl. Vzápětí se však zašklebil, poněvadž si popálil ústa. Odložil kelímek zpátky na podlahu.

„Ve hře jsou důležitější věci než vaše soukromé vyšetřování a stodolarové hodinky na odchodnou.“

Nasadil jsem překvapený výraz.

„Ty si opravdu myslíš, že víc do mě po všech těch letech neinvestovali?“

Peoples se zamračil a zavrtěl hlavou.

„Tím si rozhodně nepomáháte, pane Boschi. Kompromitujete vyšetřování, které je pro tuto zemi životně důležité, jen abyste dal najevo, jak jste úžasně chytrý.“

„Jo, takže tady jde o národní bezpečnost, že jo? Tak tyhle žvásty si můžeš nechat pro příště, zvláštní agente Peoplesi. Vyšetřování vraždy totiž já nepovažuju za bezvýznamné. Pokud jde o vraždu, žádné kompromisy neexistují.“

Peoples se postavil a přistoupil ke kavalci, aby z výšky shlížel přímo na mě. Naklonil se nad postel a opřel se rukou o stěnu.

„*Hieronyme Boschi!*“ zaječel a mimoděk vyslovil mé jméno správně. „Překračujete hranice! Jedete v jednosměrné ulici v nesprávném směru! Chápete to?!“

Otočil se a vrátil se na židličku. Téměř jsem se jeho teatrálnímu výstupu rozesmál – ten člověk si snad neuvědomoval, že jsem v podobných místnostech pracoval pětadvacet let.

„Dochází vám moje slova vůbec?“ pokračoval agent a jeho hlas zněl opět klidně. „Vy nejste policista. Nemáte odznak. Nemáte žádné zázemí, žádný případ. Nemáte postavení.“

„Tohle bývala svobodná země. To jako postavení kdysi stačilo.“

„Jenže země už není, jako bývala. Věci se změnily.“

Přistrčil mi složku, kterou držel v ruce.

„Vražda té ženy je důležitá. Samozřejmě že ano. Ale ve hře jsou i jiné věci. Významnější záležitosti. Musíte se držet zpátky, pane

Boschi. Toto je poslední varování. *Držte se zpátky.* Nebo vás odstavíme vy. A to se vám nebude líbit.“

„To pak skončím zase tady, že jo? S Myšákem a ostatními. S ostatními nepřátelskými bojovníky. Takhle jim říkáte, že? Ví vůbec někdo o tomhle místě, agente Peoplesi? Někdo další kromě těch vašich péémek?“

Zdálo se, že moje znalost této zkratky vyvedla Peoplese na chvíli z rovnováhy.

„Poznal jsem Myšáka, když mě sem vedli. Koukal jsem se do výkladů.“

„A z toho usuzujete, že víte, oč tady kráčí?“

„Prostě toho chlapa zpracováváte. To je očividné a je to v pořádku. Ale co když Angellu Bentonovou zabil právě on? Co když to on zabil toho člověka z banky? A co když zabil i tu agentku FBI? Vám je jedno, co se stalo s Marthou Gesslerovou? Vždyť byla jednou z vás. To se svět opravdu tolik změnil? Tolik, že zvláštní agentka už podle těch vašich nových pravidel není zvláštní? Nebo si hranice posouváte podle toho, jak se vám to hodí? Jsem já nepřátelský bojovník, agente Peoplesi?“

Viděl jsem, jak ho to zraňuje. Moje slova v něm otevřela starou ránu, ne-li přímo starý spor. Pak se mu však do tváře vrátilo odhodlání. Otevřel v rukou spis a vytáhl kopii článku, který jsem si nechal v knihovně vytisknout. Poznal jsem Azízovu fotografii.

„Jak jste o tom věděl? Jak jste si tenhle závěr vyvodil?“

„Díky vám.“

„O čem to mluvíte? Tady by vám nikdo neprozradil…“

„To nebylo potřeba. V té knihovně jsem si všiml, že mě někdo od vás sleduje. Poznamenej si, že není moc dobrý. A vyřiď mu, aby si příště radši četl *Sports Illustrated*. Takže jsem věděl, že se něco děje. Zadal jsem nějaké vyhledávání v novinových článcích a narazil jsem na tohle. Vytiskl jsem si to, protože jsem věděl, že vás to přinutí vylézt z nory. Stalo se. Lidi vašeho druhu jsou strašně čitelní.

Když jste mě pak tady vedli chodbou, zahlídl jsem Myšáka a poskládal si všechno dohromady. V době zatčení ležely pod sedadlem jeho auta peníze uloupené na místě toho natáčení. Ale vám je úplně jedno, že jsou na to nabaleny dvě a možná i tři vraždy. Vy prostě jen

chcete vědět, kam ty peníze míří. A rozhodně si nepřejete, aby se vám do cesty stavěly detaily jako spravedlnost pro mrtvé.“

Peoples pomalu zasunul výtisk zpátky do spisu. Viděl jsem, jak se jeho obličej mění a kolem očí se mu dělají tmavé kruhy. Moje slova ho zasáhla na nejcitlivějším místě.

„Nemáte tušení, jaký je svět venku a co všechno se s tím tady snažíme udělat,“ řekl. „Můžete tu sedět, chovat se samolibě a vykládat nám o své představě spravedlnosti. Ale nemáte sebemenší ponětí, co se venku děje.“

Zareagoval jsem úsměvem. Slova se mi teď hledala snadno.

„Tenhle projev si můžeš schovat pro politiky, kteří mění pravidla tak dlouho, až žádná pravidla neplatí. Až věci jako spravedlnost pro zavražděnou a zneuctěnou ženu přestanou mít v téhle rovnici jakoukoliv váhu. Protože přesně tohle se zrovna teď děje.“

Peoples se předklonil. Chtěl si přede mnou vylít srdce a mít přitom jistotu, že ho budu poslouchat.

„Uvědomuješ si, kam měl Azíz s těmi penězi namířeno? My to nevíme, ale můžu ti prozradit, kam s nimi podle mě směřoval. Do výcvikového tábora. Do výcvikového tábora pro teroristy. A nemluvím přitom o Afghánistánu. Mluvím o táboře v okruhu sto padesáti kilometrů od našich hranic. O místě, kde se lidi učí, jak nás zabíjet. V našich budovách, v našich letadlech. Ve spánku. Kde se učí, jak překročit hranici a zavraždit nás bez nejmenšího ohledu na to, kdo jsme a v co věříme. Chceš mi snad říct, že se pletu? Že bychom neměli dělat všechno, co je v našich silách, abychom takové místo našli, pokud existuje? Že bychom neměli přijímat veškerá nezbytná opatření, abychom od toho člověka získali všechny potřebné informace?“

Zaklonil jsem se na matraci, takže jsem se teď opíral o stěnu. Kdybych měl kelímek s kávou já, rozhodně bych se k němu nechoval tak macešsky jako on.

„Já neříkám nic,“ opáčil jsem. „Každý dělá, co musí.“

„Úžasné,“ řekl Peoples jízlivě. „Slova moudrosti. Pověsím si do kanceláře plaketu a vytesám si je do ní.“

„Víš, já stál před soudem jednou a advokátka protistrany tehdy řekla něco, co se snažím si neustále připomínat. Citovala nějakého filozofa, jehož jméno si takhle z hlavy nepamatuju – mám ho někde doma napsáno. Každopádně ten chlápek prohlásil, že když někdo bojuje s ne-

tvory v naší společnosti, měl by se nejdřív zatraceně dobře ujistit, že se sám netvorem nestal. Chápeš, protože pak je všecko ztraceno. Pak už žádnou společnost nemáme. Vždycky jsem si říkal, že je to dobrý výrok.“

„Nietzsche. A skoro jsi ho citoval správně.“

„Na správné citaci nezáleží. Jde o to pamatovat si, co znamená.“

Peoples si sáhl do kapsy saka a vytáhl moje hodinky. Hodil mi je a já si je začal nasazovat. Pohlédl jsem na ciferník. Ručičky byly zasazeny do zlatého detektivního odznaku s motivem městské radnice. Zaměřil jsem se na čas a zjistil, že jsem byl v cele déle, než jsem si myslel. Již téměř svítalo.

„Vypadni odsud, Boschi,“ řekl Peoples. „Jestli nám ještě jednou vylezeš na oči, skončíš tady rychleji, než vůbec pokládáš za možné. A nikdo se nedozví, že tu vůbec jsi.“

Hrozba byla zřejmá.

„Takže skončím mezi pohřešovanými, co?“

„Říkej tomu, jak chceš.“

Agent zvedl ruku nad hlavu, aby to viděla kamera. Zamával prstem ve vzduchu, elektronický zámek dveří cvakl a dveře se o pár centimetrů pootevřely. Postavil jsem se.

„Běž,“ řekl Peoples. „Někdo tě doprovodí ven. Prokazuju ti laskavost, Boschi. Pamatuj na to.“

Zamířil jsem ke dveřím, ale když jsem procházel kolem agenta, zarazil jsem se. Pohlédl jsem na něj a poté na spis, který stále žmoulal v ruce.

„Předpokládám, že jste mě vybrali a ukradli mi spisy. A taky spisy Lawtona Crosse.“

„Ty už zpátky nedostaneš.“

„Jasně, to chápu. V zájmu národní bezpečnosti. Ale chtěl jsem ti říct, aby sis prohlídl ty fotky. A zaměřil se na snímek Angelly ležící na dlaždičkách. A pak se podíval na její ruce.“

Zamířil jsem k otevřeným dveřím.

„Co má s rukama?“ ozvalo se za mnou.

„Prostě se na ně podívej. Jak jsme je našli. Pak pochopíš, o čem mluvím.“

Na chodbě na mě čekal Rodičem dnes.

„Tudy," řekl stroze a já poznal, jak moc ho mrzí, že mě odtud propouštějí.

Cestou po chodbě jsem v jednom ze čtvercových okének hledal Músuwu Azíze, ale už jsem ho nezahlédl. Napadlo mě, jestli jsem se cestou sem náhodou nedíval do tváře vraha, kterého jsem hledal, a jestli tento můj krátký pohled nebyl prvním a zároveň posledním, protože se s tímto člověkem už nikdy nesetkám. Věděl jsem, že dokud bude tady, nemám šanci se k němu dostat, doslova ani v přeneseném smyslu. Zůstal mi upřen. Zařadil se mezi zmizelé. Dokonalá slepá ulička.

Prošli jsme dvojicí elektronických dveří a já se ocitl ve výklenku pro výtah. Nebyl zde však žádný knoflík, který bych mohl zmáčknout. Rodičem dnes se zadíval do kamery v rohu pod stropem, natáhl prst a zakroužil jím ve vzduchu. Slyšel jsem, jak se dal výtah do pohybu.

Jakmile se otevřely dveře, nastoupil agent do kabiny se mnou. Sjeli jsme do sklepa, ale nikoliv k autu. Místo toho Rodičem dnes zaječel na garážmistra, aby otevřel výsuvné dveře, a vyšel se mnou po rampě. Když se dveře vysunuly, oslnilo mě sluneční světlo, takže jsem musel přimhouřit oči.

„Chápu to tak, že mě neodvezeš zpátky k mému autu."

„Chápej to, jak chceš. Hezký den."

Nechal mě na horním konci rampy, otočil se a opět vklouzl pod dveře, než se stačily znovu zavřít. Díval jsem se, jak mizí za shrnující se ocelovou oponou. Pokoušel jsem se vymyslet nějakou chytrou hlášku, kterou bych ho počastoval, ale byl jsem příšerně unavený, a tak jsem toho nechal.

20

Federálové byli v mém domě. Což se dalo čekat. Agenti ovšem jednali v rukavičkách. Rozhodně za sebou nenechali spoušť, kterou bych musel opět dávat dohromady. Pouze dům metodicky prohledali a většinu věcí vrátili na původní místo. Jídelní stůl, na němž jsem zanechal rozložené spisy týkající se vraždy Angelly Bentonové, byl prázdný. Připadalo mi, že po skončení práce dokonce přejeli povrch leštidlem. Na mě tak již žádný úklid nezůstal. Moje poznámky, moje spisy i moje zprávy byly pryč a zdálo se, že s nimi zmizel i můj případ. Nijak jsem na něm nelpěl. Chvíli jsem se díval na temný obraz svého obličeje v naleštěném povrchu stolu a dospěl jsem k závěru, že se před svým příštím krokem potřebuju vyspat.

Vytáhl jsem z ledničky láhev vody a prošel přes posuvné dveře na zadní terasu, abych se podíval, jak nad kopci vychází slunce. Poduška na křesílku byla zvlhlá ranní rosou, a tak jsem ji otřel a posadil se. Noční chlad se již téměř rozplynul, ale já si přesto nechal na sobě sako. Odložil jsem láhev na okraj křesílka a zastrčil si ruce do kapes saka. Bylo příjemné být po noci strávené v cele zase doma.

Slunce se právě přehupovalo přes kopce na protější straně Cahuenga Pass. Obloha se zaplňovala rozptýleným světlem, jehož paprsky se odrážely od miliard mikroskopických částeček vznášejících se ve vzduchu. Věděl jsem, že se za chvíli neobejdu bez slunečních brýlí, ale byl jsem příliš dobře naložen, než abych se pro ně zvedal. Místo toho jsem zavřel oči a brzy usnul. Zdálo se mi o Angelle Bentonové a jejích rukou – o ženě, již jsem za života neznal, ale která se mi živoucí zjevovala ve snech a natahovala se ke mně.

O pár hodin později mě probudilo slunce, které mi propalovalo víčka. Záhy jsem si uvědomil, že domnělé bušení v mé hlavě ve skutečnosti vychází od hlavních dveří. Vstal jsem a shodil přitom z opěradla neotevřenou láhev s vodou. Máchl jsem po ní rukou, ale netrefil se, takže se láhev skutálela z terasy do porostu pod ní. Přistoupil jsem k zábradlí a zadíval se dolů. Můj dům držely nad kaňonem ocelové pylony. Láhev jsem vedle nich neviděl.

Člověk u vchodu zaklepal znovu a vzápětí jsem zaslechl, jak tlumeně volá moje jméno. Vrátil jsem se z terasy do domu a přešel přes obývací pokoj do vstupní haly. Než jsem konečně otevřel dveře, zabušil na ně návštěvník znovu. Byl to Roy Lindell a rozhodně se neusmíval.

„Dobré ránko, Boschi."

Chtěl se kolem mě protáhnout dovnitř, ale já mu položil ruku na hrudník a odstrčil ho zpátky. Přitom jsem zavrtěl hlavou a on se dovtípil. Ukázal do domu a tázavě se na mě zadíval. Přikývl jsem, vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

„Pojedeme mým autem," řekl Lindell hlubokým hlasem.

„Prima. Moje je totiž ve Woodland Hills."

Jeho služební auto parkovalo nepředpisově u obrubníku. Nasedli jsme a vyrazili po Woodrow Wilson k zatáčce vedoucí na Mulholland Drive. Nepředpokládal jsem, že mě Lindell veze na nějaké konkrétní místo. Prostě jsme jeli.

„Co se ti stalo?" zeptal se. „Doneslo se mi, že tě včera v noci sebrali."

„To je fakt. Ta vaše péémka. A mrtvolu přitom málem udělali ze mě."

Lindell na mě pohlédl a pak upřel pohled zpátky na silnici.

„Nevypadáš, že by ti to nějak uškodilo. Dokonce máš zdravější barvu."

„Díky za zájem, Royi. Cos ode mě chtěl?"

„Ty myslíš, že ti napíchli dům?"

„Nejspíš jo. Neměl jsem čas si to ověřit. Tak co chceš? Kam to jedeme?"

Nicméně jsem měl dojem, že to vím. Mulholland se vinula kolem kopce na místo, z něhož se podle hustoty smogu nabízel výhled od zálivu Santa Monica až po věžáky v centru města.

Lindell podle očekávání odbočil na malé parkoviště a zastavil vedle dodávky Volkswagen, která se o třicet let minula dobou. Smog byl dnes hustý. Z vyhlídky nebylo vidět dál než kamsi za budovu Capitol Records.

„Chceš, abych šel k věci?" řekl Lindell a vytočil se na sedadle mým směrem. „Dobrá, půjdu k věci. Co se s tím vyšetřováním děje?"

Dlouze jsem se na něj zadíval a snažil se odhadnout, zda za mnou přišel kvůli Marty Gesslerové, nebo jako ocásek zvláštního agenta Peoplese. Jako pokusný balónek, který má zjistit, jestli jsem z případu opravdu vycouval. Jistě, Lindell a Peoples byli různá zvířata z různých pater federální budovy. Jenže zároveň oba nosili stejný odznak a navíc se nedalo posoudit, jakému tlaku Lindella vystavili.

„Děje se to, že žádné vyšetřování není."

„Cože? Děláš si ze mě prdel?"

„Ne, nedělám si z tebe prdel. Dá se to nazvat tak, že jsem prozřel. Přinutili mě prozřít."

„Takže co s tím uděláš? Necháš to prostě plavat?"

„Přesně tak. Nasednu do auta a pojedu na dovolenou. Asi do Vegas. Dneska ráno už jsem se dokonce trochu opálil. A taky bych mohl prohrát něco peněz."

Lindell se usmál, jako že je chytrý.

„Jdi do prdele," procedil. „Já vím, co děláš. Myslíš si, že mě za tebou poslali, abych tě otestoval, co? Tak to jdi do prdele."

„To je milé, Royi. A nemohl bys mě teď odvézt zpátky? Potřebuju si sbalit tašku."

„Nemohl, dokud mi neřekneš, co se tu doopravdy děje."

Pootevřel jsem dveře.

„Jak chceš, můžu jít pěšky. Stejně potřebuju pohyb."

Vystoupil jsem z auta a zamířil na Mulholland Drive. Lindell prudce otevřel dveře a bouchl jimi do boku staré dodávky. Vyskočil a vyrazil za mnou.

„Poslouchej, Boschi, poslouchej mě."

Dohonil mě a postavil se přímo přede mě, čímž mě přinutil zastavit. Zaťal ruce v pěsti a přidržel si je před hrudníkem, jako by se snažil rozlomit řetěz, který ho poutá.

„Harry, já jsem tu kvůli sobě. Nikdo mě sem neposlal, jasný? Nenechávej toho. Ti chlapi se tě nejspíš jen snažili trochu postrašit, nic víc."

„To zkus říct lidem, které tam zadržují. A mně se zrovna nechce zmizet, Royi. Chápeš, jak to myslím?"

„Kecy. Tys nikdy nebyl typ chlápka, který by…"

„Hej! Hajzle!"

Otočil jsem se za zvukem a spatřil dva muže, kteří se soukali z posuvných dveří volkswagenu. Měli dlouhé vlasy a plnovousy, takže vypadali, že patří spíše na harleje než do hippísácké dodávky.

„Promáčkl jsi nám dveře," zaječel druhý z nich.

„Jak to můžeš poznat, kurva?" odsekl mu Lindell.

A je to tady, pomyslel jsem si. Zadíval jsem se za obě blížící se obludy a spatřil jsem v předních dveřích volkswagenu deseticentimetrovou rýhu. Lindellovy dveře byly stále otevřené a stále se volkswagenu usvědčujícím způsobem dotýkaly.

„Ty myslíš, že je to vtip?" řekl první těžkotonážník. „A co kdybychom ti teď my promáčkli ciferník?"

Lindell si sáhl za záda a jediným hbitým pohybem ruky vytasil zpod saka pistoli. Volnou ruku natáhl před sebe, popadl vyššího burana za přední díl košile a přitáhl si ho k sobě, přičemž mu rukou přibral i hrst vousů. Pistole se zvedla a zaryla se buranovi do hrdla.

„A co kdybys tady s Davidem Crosbym radši zalezl zpátky do tý vaší kraksny a odkýbloval si to odsaď?"

„Royi," řekl jsem. „Klid."

Z dodávky se na nás vyhrnula vůně marihuany. Nastala dlouhá chvíle ticha, během níž Lindell fixoval pohledem prvního vousáče. Druhý stál opodál a jen tupě zíral, poněvadž kvůli pistoli nemohl nic podniknout.

„No dobře, člověče," řekl konečně první chasník. „Všecko v pohodě. Prostě odsud vycouváme."

Lindell ho odstrčil a svěsil pistoli podél těla.

„Jo, to ti radím, drobku. Zařaď hezky zpátečku. Tu dýmku míru si vykouříte jinde."

Mlčky sledoval, jak se oba muži vracejí k dodávce a druhý vztekle zabouchává dveře Lindellova auta, aby se dostal na přední sedadlo dodávky. Motor naskočil, dodávka vycouvala a rozjela se po Mulholland. Řidič i spolujezdec nám ještě věnovali nepostradatelné posunky rukou a byli pryč. Vzpomněl jsem si, jak jsem sám před pár hodinami ukazoval stejná gesta do kamery v cele. Věděl jsem, jak bezmocně se teď oba muži v dodávce cítí.

Lindell upřel pozornost zpátky na mě.

„To bylo dobrý, Royi," řekl jsem mu. „Divím se, že tě při těchhle schopnostech nevzali k sobě na osmé patro."

„Do prdele s nima.“

„Jo, přesně takhle jsem se před pár hodinama cítil já.“

„Takže jak to bude, Boschi?“

Ten člověk právě vytáhl pistoli na dva neznámé muže při bezmála násilném střetu vysokých hladin testosteronu, a přesto v něm již přílivová vlna opadla. Na povrchu byl naprosto klidný. Jedno přeběhnutí ručičky a incident se zcela ztratil z jeho radarové obrazovky. Podobnou vlastnost jsem v minulosti nejčastěji vídal u psychopatů. Nechtěl jsem být vůči Lindellovi nespravedlivý, a tak jsem to jednoduše připsal jeho federální aroganci, kterou jsem u lidí z FBI rovněž poznal téměř jako genetický rys.

„Zůstaneš, nebo utečeš?“ zeptal se mě.

Jeho otázka mě rozčilila, ale snažil jsem se to nedat najevo. Vyčaroval jsem úsměv.

„Ani jedno,“ řekl jsem. „Půjdu pěšky.“

Otočil jsem se a nechal ho tam. Vyrazil jsem po Mulholland směrem k Woodrow Wilson a odtud domů. Lindell mě zahrnul salvou nadávek, ale nijak mi v odchodu nebránil.

21

Dveře do garáže u domu Lawtona Crosse byly otevřené a vypadalo to, že je zřejmě nikdo nezavřel celou noc. Nechal jsem se taxikářem vysadit na ulici vedle svého mercedesu. Nezdálo se, že by mi s autem někdo hýbal, ale musel jsem předpokládat, že ho FBI prohledala. Koneckonců jsem nechal dveře odemčené a odemčené byly i nyní. Odložil jsem si na zadní sedadlo malou tašku, kterou jsem si sbalil a přivezl

s sebou, posadil jsem se za volant, nastartoval motor a zajel s autem do otevřeného vjezdu garáže.

Když jsem vystoupil, zamířil jsem ke dveřím vedoucím do domu a stiskl tlačítko, jímž se zřejmě buďto zvonilo na zvonek uvnitř, anebo zavíraly garážové dveře. Dveře se zavřely. Přistoupil jsem k chevroletu, zasunul ruce pod kapotu a nahmatal uvolňovací páčku. Ocelová péra hlasitě zaskřípala, když jsem kapotu zvedl. Zadíval jsem se do zaprášeného, ale čistého motoru s chromovaným krytem vzduchového filtru a větrákem zvýrazňujícím červeně natřený motorový blok. Lawton očividně o auto pečoval a kochal se nejen jeho vnější, ale i vnitřní krásou.

Dokumenty z vyšetřovacího spisu, které jsem předchozího večera vhodil pod kapotu, prohlídku FBI přežily. Propadly dovnitř a zachytil ý se ve spleti kabelů od zapalovacích svíček na levé straně motorového bloku. Když jsem je vytahoval, všiml jsem si, že někdo odpojil od motoru baterii. Přemýšlel jsem, kdy se to asi stalo. U auta, které se dlouhou dobu nepoužívalo, to byl správný krok. Lawtona to pravděpodobně napadlo, ale sám dost dobře nemohl baterii odpojit. Možná celou procedurou naváděl Danny.

„Co se děje? Co to děláš, Harry?“

Otočil jsem se. Ve dveřích domu stála Danny Crossová.

„Ahoj, Danny. Přišel jsem si jen pro pár věcí, které jsem tu zapomněl. A taky bych potřeboval nějaké Lawovo nářadí. Myslím, že mám něco s autem.“

Kývl jsem k pracovnímu stolu a panelu na nářadí, který lemoval stěnu vedle chevroletu. Visela na něm celá řada nástrojů a automobilového vybavení. Danny zavrtěla hlavou, jako bych jí zapomněl vysvětlit něco očividného.

„A co ten včerejšek? Sebrali tě. Viděla jsem ta pouta. A ti agenti, kteří tu zůstali, mi tvrdili, že už se nevrátíš.“

„Zastrašovací taktika, Danny. Nic jiného to nebylo. Jak vidíš, tak jsem se vrátil.“

Jednou rukou jsem zavřel kapotu, přičemž jsem ji nezaklapoval, ale nechal ji částečně pootevřenou tak, jak jsem ji našel. Přistoupil jsem k mercedesu a otevřeným okénkem položil dokumenty na sedadlo spolujezdce. Pak jsem si to však rozmyslel, otevřel jsem dveře, nadzvedl

rohožku a vsunul dokumenty pod ni. Nebyla to zrovna skvělá skrýš, ale pro tuto chvíli stačila. Zavřel jsem dveře a podíval se na Danny.

„Jak se má Law?“

„Špatně.“

„Co se stalo?“

„Včera večer tam byli s ním. Nepustili mě dovnitř a pak vypnuli i monitor, takže jsem všechno neslyšela. Ale zastrašovali ho. A strašili taky mě. Chci, abys odešel, Harry. Chci, abys odešel a už se nevracel.“

„Jak tě strašili? Co ti říkali?“

Danny zaváhala a já pochopil, že to byla součást zastrašování.

„Řekli ti, že se se mnou nemáš bavit, že jo? Že se mnou nemáš mluvit.“

„Jo.“

„Dobrá, Danny, nechci tě dostat do problémů. A co Law? S ním mluvit můžu?“

„Říkal, že už tě nechce vidět. Že už to natropilo příliš mnoho potíží.“

Kývl jsem a pohlédl na pracovní stůl.

„Tak já si jen skočím do auta a vypadnu.“

„Ublížili ti, Harry?“

Pohlédl jsem na ni. Myslím, že jí na odpovědi opravdu záleželo.

„Ne, jsem úplně v pořádku.“

„Dobře.“

„Eh, Danny, potřeboval bych něco z Lawova pokoje. Mám tam jít sám, nebo mi to přineseš ty? Co bude lepší?“

„A co to je?“

„Ty hodiny.“

„Ty hodiny? Proč? Vždyť jsi mu je dal.“

„Já vím. Ale potřebuju je zpátky.“

Danny se na tváři mihl otrávený výraz. Napadlo mě, že se kvůli těm hodinám možná pohádali a já si je teď beru zpátky.

„Přinesu ti je, ale řeknu mu, že si je ve skutečnosti odnášíš ty.“

Přikývl jsem. Danny zmizela v domě, já obešel chevrolet a našel nízký vozík, který stál opřený o pracovní stůl. Sebral jsem z panelu kombinačky a šroubovák a vrátil se k mercedesu.

Sundal jsem si sako, hodil ho dovnitř, lehl si na vozík a zajel na něm pod auto. Černou krabičku jsem našel za necelou minutu. Satelitní detektor o velikosti vázané knihy byl připevněn k nádrži pomocí dvou proužkových magnetů. Zařízení obsahovalo mechanismus, který jsem ještě neviděl: z krabičky vedl k výfuku drát napojený na teplotní čidlo. Jakmile se výfuk zahřál, čidlo sepnulo detektor, což šetřilo baterii zařízení v době, kdy v automobilu nikdo necestoval. Hoši z osmého patra dostávali kvalitní materiál.

Rozhodl jsem se, že nechám krabičku na místě, a vysoukal jsem se zpod auta. Nade mnou stála Danny a držela v ruce hodiny. Sundala z nich kryt, takže uvnitř byla vidět kamera.

„Napadlo mě, že na obyčejné nástěnné hodiny jsou příliš těžké," řekla.

Začal jsem vstávat. „Totiž, Danny…"

„Tys nás špehoval. Nevěřil jsi mi, že?"

„Danny, kvůli tomu je nechci. Ti muži, kteří sem včera přišli…"

„Ale kvůli *tomu* jsi je na tu zeď věšel. Kde je ta páska?"

„Cože?"

„Ta páska. Kde ses na ni díval?"

„Nikde. Nahrávka je digitální. Všechno je to přímo v hodinách."

To byla chyba. Když jsem se pro hodiny natáhl, Danny je zvedla nad hlavu a mrštila jimi o betonovou podlahu. Sklo se rozbilo, kamera se uvolnila z krytu a zakutálela se pod mercedes.

„Zatraceně, Danny. To není moje."

„Mně je fuk, čí to je. Na to jsi neměl právo."

„Hele, Law mi říkal, že se k němu nechováš dobře. Co jsem měl asi tak dělat? Smířit se jen s tvou odpovědí?"

Sklonil jsem se k podlaze a zadíval se pod auto. Kameru jsem měl na dosah, a tak jsem ji vytáhl. Pouzdro bylo silně poškrábané, ale nedokázal jsem posoudit, zda se při pádu poškodil i vnitřní mechanismus. Vysunul jsem paměťovou kartu, jak mě to naučil Andre Biggar. Připadala mi v pořádku. Postavil jsem se a přidržel kartu před Danny.

„Tohle je možná jediná věc, díky níž se sem ti lidi nevrátí. Na tvém místě bych se modlil, ať není poničená."

„Mně je to jedno. Jen doufám, že si doopravdy užiješ, co na ní uvidíš. A že na sebe budeš pyšný, až se na ni budeš dívat."

Na to jsem neměl odpověď.

„Už se sem nikdy nevracej.“

Otočila se a zmizela v domě, přičemž rukou pleskla do tlačítka na stěně, kterým se otevíraly garážové dveře za mnou. Zabouchla za sebou, aniž se ohlédla. Chvíli jsem čekal, jestli se třeba ještě neobjeví a znovu mě slovně nenapadne. Nedočkal jsem se. Strčil jsem si paměťovou kartu do kapsy, podřepl jsem a sesbíral ze země kousky rozbitých hodin.

22

Na letišti v Burbanku jsem zaparkoval na parkovišti pro dlouhodobé stání, vytáhl jsem z auta tašku a odjel tramvají k terminálu. U přepážky Southwest Airlines jsem zaplatil kreditní kartou za zpáteční letenku do Las Vegas s odletem za necelou hodinu. Přílet jsem zatím nechal otevřený. Zamířil jsem ke kontrole cestujících a vystál frontu jako všichni ostatní. Tašku jsem odložil na pás, sundal jsem si hodinky a položil je spolu s kličky od auta a paměťovou kartou z kamery na plastový tác, aby nevyplašily detektor kovů. Uvědomil jsem si, že jsem si v mercedesu zapomněl mobilní telefon, ale pak mě napadlo, že je to vlastně dobře, protože by díky němu mohli zaměřit mou polohu.

U odletové stojánky jsem se zastavil, koupil si desetidolarovou telefonní kartu a zamířil s ní k opodál stojící řadě telefonních automatů. Instrukce na kartě jsem si přečetl dvakrát. Ne proto, že by byly komplikované, ale proto, že jsem váhal. Nakonec jsem zvedl sluchátko a vytočil meziměstské číslo. Znal jsem ho zpaměti, ale nevolal jsem na ně již téměř rok.

Eleanor Wishová se ozvala po pouhých dvou zazvoněních, ale přesto jsem poznal, že jsem ji probudil. Málem jsem zavěsil – věděl jsem,

že i kdyby měla na telefonu identifikaci volajícího, nepoznala by, že jsem to já. Po jejím druhém „haló“ jsem však konečně promluvil.

„Eleanor, to jsem já, Harry. Probudil jsem tě?“

„To nevadí. Stalo se něco?“

„Ne, všechno je v pořádku. Hrálas včera dlouho?“

„Asi do pěti a pak jsme šli na snídani. Připadá mi, že jsem teprve před chvílí vlezla do postele. Kolik je hodin?“

Řekl jsem, že deset, a ona si povzdechla. Cítil jsem, jak ze mě a z mého plánu vyprchává sebedůvěra. Usilovně jsem přemýšlel, koho dalšího měla na mysli oním slůvkem „šli“, ale nezeptal jsem se na to. Zřejmě jsem byl příliš dávná minulost.

„Tak co je, Harry?“ řekla do ticha. „Určitě se ti nic nestalo?“

„Ne, jsem úplně v pořádku. Taky jsem šel spát zhruba ve stejnou dobu.“

Na lince se opět rozhostilo ticho. Všiml jsem si, že u stojánky začali pouštět do letadla.

„Tak proto mi voláš? Abys mi popsal svůj spánkový rytmus?“

„Ne, já, eh…, totiž, potřeboval bych nějakou pomoc. U vás ve Vegas.“

„Pomoc? Jak to myslíš? Jako v nějakém případu? Říkals, že jsi ve výslužbě.“

„To jsem říkal. A jsem. Ale dělám teď na takové věci… Prostě mě napadlo, jestli bys na mě asi tak za hodinu nemohla počkat na letišti. Už tam letím.“

Nastalo ticho, během něhož Eleanor domýšlela mou žádost a všechny její případné důsledky. Čekal jsem a cítil, jak mi těžkne hrudník a napíná se. Přemýšlel jsem o teorii jediné kulky, když vtom Eleanor konečně promluvila.

„Můžu tam být. Kam tě pak povezu?“

Uvědomil jsem si, že jsem zadržoval dech, a konečně jsem vydechl. Hluboko v sametových záhybech srdce jsem věděl, že odpověď bude znít takto, avšak když jsem ve sluchátku zaslechl hlasité potvrzení, naplnilo se mé srdce potvrzením mých vlastních citů, které jsem v sobě stále nosil. Snažil jsem se představit si Eleanor na druhém konci linky: ležela v posteli s telefonem na nočním stolku, s vlasy rozcuchanými způsobem, který mě odjakživa vzrušoval a nutil mě zůstávat v posteli s ní. Poté jsem si však uvědomil, že volám na mobilní telefon.

Pevnou linku Eleanor neměla, tedy alespoň jsem od ní neměl žádné číslo. V tom okamžiku mě opět přepadlo slůvko „šli“, vlezlé jako pracovník telemarketingu. V čí posteli to vlastně leží?

„Harry, jsi tam ještě?“

„Jo, jsem tady. Eh, stačí když mě odvezeš někam k půjčovně aut. Třeba k Avisu. Snaží se víc. Teda, aspoň to tvrdí v reklamě.“

„Harry, na to tam mají autobusy, které z letiště odjíždějí každých pět minut. K čemu mě teda potřebuješ? Co se děje?“

„Hele, vysvětlím ti to, až tam dorazím. Už musím do letadla. Můžeš tam přijet, Eleanor?“

„Už jsem řekla, že tam budu,“ odpověděla tónem, který jsem dobře znal – jakoby obměkčeným a zároveň odmítavým. Nerozváděl jsem to. Dosáhl jsem, čeho jsem potřeboval, a tak jsem to nechal plavat.

„Díky. Co kdybys mě počkala třeba hned před Southwest? Máš ještě ten taurus, kterýs měla předtím?“

„Ne, Harry, teď jezdím ve stříbrném lexusu. Čtyřdveřovém. Budu mít zapnutá světla. Zablikám na tebe, když tě uvidím jako první.“

„Dobře, takže zatím. Díky, Eleanor.“

Zavěsil jsem a zamířil ke stojánce. Takže lexus, pomyslel jsem si. Než jsem si koupil ojetý mercedes, zjišťoval jsem jejich ceny. Nebyly urážlivé, ale nebyly ani malé. Zřejmě se jí obrátila karta. Věděl jsem jistě, že jí to přeju.

Než jsem se dostal do letadla, neměl jsem již v zavazadlovém prostoru nad hlavou žádné místo na tašku a v letadle zbyla jen prostřední sedadla. Vmáčkl jsem se mezi muže v havajské košili a s tlustým zlatým řetězem na krku a ženu tak bledou, že bezpochyby vzplane jako sirka, sotva se do ní opře nevadské slunce. Vypnul jsem mozek, přitáhl si lokty k sobě – na rozdíl od chlápka v havajské košili –, zavřel jsem oči a většinu krátkého letu se mi podařilo prospat. Věděl jsem, že mám hodně o čem přemýšlet, a paměťová karta mi v kapse téměř vypálila díru, ale i přes svou zvědavost na její obsah jsem zároveň instinktivně věděl, že si potřebuju trochu odpočinout, dokud to jde. Nepředpokládal jsem, že po návratu do Los Angeles budu mít k odpočinku mnoho příležitostí.

Necelou hodinu po startu jsem prošel automatickými dveřmi terminálu na McCarranově letišti a dostal jsem naplno dávku bezmála pekáčového horka, které signalizovalo přílet do Las Vegas. Nevyvedlo

mě to z míry. Moje oči upřeně sledovaly vozidla zaparkovaná na příjezdových pruzích, až se zastavily na stříbrném autě se zapnutými reflektory. Střešní okno bylo otevřené a mávala z něj na mě řidiččina ruka. Kromě toho na mě blikala světla. Byla to Eleanor. Otočil jsem se a odklusal k autu. Otevřel jsem dveře, hodil si přes sedadlo dozadu tašku a nastoupil.

„Ahoj," řekl jsem. „A díky."

Po chvilkovém váhání jsme se oba naklonili doprostřed a políbili se. Polibek byl krátký, ale dobrý. Už dlouho jsem se s Eleanor neviděl a náhle jsem si šokovaně uvědomil, jak rychle může mezi dvěma lidmi plynout čas. Přestože jsme spolu každoročně mluvili o narozeninách a o Vánocích, od chvíle, kdy jsem ji naposledy viděl, dotýkal se jí a trávil s ní čas, uplynuly už téměř tři roky. A tak jsem teď záhy pocítil opojení a sklíčenost současně. Neboť jsem musel odjet. Tato návštěva měla být kratší než kterýkoliv z narozeninových telefonátů, jež jsme spolu každoročně absolvovali.

„Máš jiné vlasy," řekl jsem. „Vypadají dobře."

Víc nakrátko jsem je u ní ještě nikdy neviděl – končily úhledným sestřihem v polovině krku. Moje lichotka však nebyla falešná. Eleanor vypadala opravdu dobře. Jenže pro mě by vypadala dobře, i kdyby měla vlasy po kotníky, nebo naopak kratší než já.

Odvrátila se ode mě, aby se ohlédla přes levé rameno a zkontrolovala, jestli nic nejede. Díval jsem se na její zátylek. Zařadila se do jízdního pruhu a vyrazili jsme. Během jízdy natáhla ruku a stiskla tlačítko, kterým se zavíralo střešní okno.

„Díky, Harry. Ty ses moc nezměnil. Pořád vypadáš dobře."

Poděkoval jsem jí a snažil se příliš se neusmívat, když jsem vytahoval náprsní tašku.

„Takže co je to za velké tajemství, žes mi o něm v telefonu nemohl nic říct?"

„O žádné tajemství nejde. Jenom chci, aby si někteří lidi mysleli, že jsem v Las Vegas."

„Vždyť jsi v Las Vegas."

„Ale ne nadlouho. Vyzvednu si auto a hned jedu zpátky."

Eleanor kývla, jako že rozumí. Vytáhl jsem z náprsní tašky kartu do bankomatu a platební kartu American Express. Kartu VISA jsem si

nechal na půjčovnu aut a všechno ostatní, co se ještě případně může naskytnout.

„Chci, aby sis vzala tyhle karty a příštích pár dní je používala. Kód karty do bankomatu je nula šest třináct. Mělo by to být snadno zapamatovatelné."

Třináctého šestý jsme se brali.

„Vtipné," řekla Eleanor. „Kdybys to nevěděl, tak to letos připadá na pátek. Dívala jsem se. To je tedy smůla, Harry."

Pátek třináctého se mi zdál svým způsobem příznačný. Chvíli jsem přemýšlel, jaký význam bych měl připsat faktu, že si Eleanor ověřuje v kalendáři budoucí výročí jednoho ztroskotaného manželství. Pak jsem to však pustil z hlavy a věnoval se přítomnosti.

„Takže je příštích pár dní používej. Zajdi si třeba na večeři nebo tak něco. Na tvém místě bych si taky koupil dárek za to, žes mě nechala u sebe. Zajdi do bankomatu, vyber nějaké peníze a kup si, co se ti líbí. Na kartě American Express je pořád uvedeno moje celé jméno. Takže bys neměla mít problém."

Většina lidí netuší, jakému pohlaví patří moje křestní jméno Hieronymus. Když jsme se vzali, Eleanor bez problémů a pravidelně používala moje kreditní karty. Jediný zádrhel by vyvstal v okamžiku, kdyby po ní na místě nákupu žádali nějaký identifikační průkaz. K tomu však v restauracích dochází jen málokdy a rozhodně ne v Las Vegas, kde vás nejprve zinkasují a teprve pak vám případně kladou otázky.

Podal jsem jí karty, ale ona si je nevzala.

„Co to je, Harry? Co se s tebou děje?"

„Vždyť říkám. Chci, aby si pár lidí myslelo, že jsem tady ve Vegas."

„A tihle lidé dokážou sledovat tvoje nákupy na kreditní kartu a výběry z bankomatu?"

„Když mají zájem. Ale nevím, jestli to opravdu udělají. Tohle je jen preventiv…"

„V tom případě mluvíš buď o vaší policii, nebo o FBI. Co z toho je pravda?"

Tiše jsem se zasmál.

„No, možná je pravda obojí. Ale pokud vím, tak se o mě nejvíc zajímá FBI."

„Ach, Harry…"

Eleanor to nicméně neřekla ve stylu „už je to tu zase“. Přemýšlel jsem, jestli se jí mám svěřit, že se to týká Marty Gesslerové, ale pak jsem usoudil, že ji do téhle záležitosti nebudu zatahovat ještě více.

„Hele, vůbec o nic nejde. Prostě jen dělám na svém starém případu a jednomu agentovi to nějak nejde pod nos. Chci, aby si myslel, že mě vystrašil. Je to jen na pár dní. Tak co, Eleanor? Můžeš to pro mě udělat, prosím?“

Znovu jsem jí podal karty. Po dlouhé chvíli natáhla Eleanor ruku a beze slova karty převzala. Nacházeli jsme se na letištní silnici, kde byly všechny půjčovny aut seřazeny v řadě. Chtěl jsem ještě něco dodat. Něco o nás a o tom, jak moc bych se sem chtěl vrátit, až tahle špinavost skončí. A jestli si to přeje i ona. Jenže Eleanor odbočila k půjčovně Avis, stáhla okénko a oznámila strážníkovi, že mě tady jen vysadí.

Její slova přerušila tok naší konverzace, pokud to vůbec kdy konverzace byla. Ztratil jsem energii a upustil od myšlenky dodat o nás dvou cokoliv dalšího.

Eleanor zamířila k výpůjční kanceláři a nastal čas vystoupit. Jenže jsem to neudělal. Seděl jsem tam a díval se na ni, až se i ona konečně otočila a pohlédla na mě.

„Díky, že to pro mě uděláš, Eleanor.“

„Žádný problém. Dostaneš účet.“

Usmál jsem se.

„Vracíš se ještě někdy do Los Angeles? Třeba do heren nebo tak?“

Zavrtěla hlavou.

„Už jsem tam dlouho nebyla. Cestování už mě nebaví.“

Přikývl jsem. Zdálo se, že už si nemáme co říct. Naklonil jsem se a políbil ji, tentokrát pouze na tvář.

„Zítra nebo pozítří ti zavolám, dobře?“

„Dobře, Harry. Dávej na sebe pozor. Sbohem.“

„Dám. Sbohem, Eleanor.“

Vystoupil jsem a sledoval, jak odjíždí. Litoval jsem, že s ní nemůžu strávit více času, a kladl jsem si otázku, jestli by mi to v takovém případě umožnila. Pak jsem však tyhle myšlenky zapudil a vešel do kanceláře. Ukázal jsem řidičský průkaz a kreditní kartu a vyzvedl si klíče od přiděleného auta. Byl to ford Taurus a já si musel nějakou dobu zvykat, že zase sedím nízko u země. Cestou z řady výpůjčních aut

jsem si všiml cedule s šipkou ukazující na Paradise Road. Napadlo mě, že takovou šipku do ráje by potřeboval každý. A přál jsem si, aby to bylo takhle snadné.

23

Po čtyřech hodinách nepřetržité jízdy přes poušť jsem se znovu ocitl v technické dílně firmy Biggar & Biggar. Vytáhl jsem z kapsy paměťovou kartu a předal ji Andremu. Ten ji zvedl do vzduchu, prohlédl si ji a pohlédl na mě, jako bych mu právě předal použitou žvýkačku.

„Kde je kryt?“

„Kryt? Myslíte hodiny? Ty jsou pořád na stěně.“

Zatím jsem nepřišel na způsob, jak mu oznámit, že hodiny jsou rozbité a kamera s největší pravděpodobností taky.

„Ne, myslím plastový kryt té karty. Když jste tuhle kartu vytahoval, strčil jste do hodin náhradní kartu, kterou jsem vám dal, je to tak?“

Přikývl jsem.“

„Je.“

„Takže jste měl vložit tuhle kartu do krytu té náhradní. Tohle je citlivé zařízení. Nosit ho v kapse spolu s drobnými a nejrůznějším svinstvem není zrovna správný způsob, jak…“

„Andre,“ přerušil ho Burnett Biggar, „prostě se podívej, jestli funguje. Je to moje chyba, že jsem nedal Harrymu školení o správné péči a údržbě. Zapomněl jsem, že je to takový technický ignorant.“

Andre zavrtěl hlavou a přešel k pracovnímu stolu s jakousi počítačovou sestavou. Pohlédl jsem na Burnetta a děkovně na něj kývl za záchranu. Mrkl na mě a šli jsme za Andrem.

Ten pomocí pneumatické pistole jako vystřižené ze zubařské ordinace sfoukl z nebohé paměťové karty prach a smítka a zasunul ji do boxu připojenému k počítači. Zadal několik příkazů a za chvíli se již na monitoru objevily záběry z pokoje Lawtona Crosse.

„Nezapomeňte," upozornil Andre, „že jsme použili senzor pohybu, takže snímky budou trochu trhané. Jestli chcete mít pojem o čase, sledujte ty hodiny v rohu."

Prvním záběrem na monitoru byl můj vlastní obličej. Zíral jsem přímo do kamery a upravoval na hodinách čas. Poté jsem odstoupil a odhalil Lawtona Crosse na vozíku za mnou.

„Ále ne," řekl Burnett, když viděl, v jakém stavu a situaci je jeho kolega. „Nevím, jestli se na to chci dívat."

„Bude hůř," poznamenal jsem v narážce na všechno, co nás na záznamu ještě bezpochyby čeká.

Z reproduktorů počítače zaskřehotal Crossův hlas.

„Harry?"

„Co je?" slyšel jsem se ptát.

„Přinesls mi něco?"

„Trochu."

Na obrazovce jsem otevřel box s nářadím a vytáhl láhev.

„Můžete to posunout dopředu?" zeptal jsem se v reálu.

Andre přikývl a klikl počítačovou myší na tlačítko FAST-FORWARD vykreslené na obrazovce. Monitor zčernal na znamení, že kamera nějakou dobu nezaregistrovala v pokoji žádný pohyb. Obraz se vrátil ve chvíli, kdy do místnosti vstupovala Danny Crossová. Andre vrátil záznam na normální rychlost. Pohlédl jsem na čas a zjistil, že Danny přišla pouhých pár minut po mém odchodu. Stála s rukama zkříženýma na prsou před invalidním manželem, jako by to bylo neposlušné dítě. Začala něco říkat, jenže kvůli zvuku z televize byla její slova špatně slyšet.

„Tohle je amatéřina," utrousil Andre. „Proč jste ty hodiny věšel vedle televize?"

Měl pravdu. Tohle mě nenapadlo. Mikrofon kamery zachytával zvuky z televize hlasitěji než zvuky z místnosti.

„Andre," utišil Burnett synovo remcání. „Radši to zkus trochu vyčistit."

Andre se znovu chopil myši a chvíli si hrál se zvukem. Vrátil obraz zpátky a přehrál ho znovu. Zvuk z televize zněl stále rušivě, ale konverzace v pokoji teď byla alespoň slyšet.

Danny Crossová hovořila ostrým tónem.

„Nechci, aby sem chodil," řekla. „Nedělá ti to dobře."

„Ale dělá. Je fajn. Záleží mu na mně."

„Zneužívá tě. Lije do tebe chlast, aby z tebe vyždímal informace."

„A co je na tom špatného? Já myslím, že je to dobrý obchod."

„Jo, až do rána, kdy tě začne sužovat bolest."

„Danny, jestli sem někdy přijde někdo z mých přátel, pustíš ho dál."

„Cos mu navykládal tentokrát? Že tě týrám hlady? Že tě v noci opouštím? Kterou lež sis vybral teď?"

„Už se mi nechce mluvit."

„Fajn. Tak nemluv."

„Chci snít."

„Jen si poslu ž. Aspoň někdo z nás dvou ještě snít dokáže."

Otočila se a odešla z místnosti, takže v záběru zůstalo jen Lawtonovo nehybné tělo. Zakrátko se jeho oči zavřely.

„Je tam šedesátivteřinová prodleva," vysvětlil Andre. „Když pohyb skončí, kamera zůstane zapnutá ještě jednu minutu."

„Posuňte to," řekl jsem.

Příštích deset minut jsme záznam rychle přehrávali a poté jsme ho zastavili u fádních, ale srdceryvných scén, při nichž Danny Lawtona krmila a omývala. Na konci prvního večera ho manželka odvezla z pokoje a kamera na téměř osm hodin potemněla. Ráno Danny přivezla Lawtona zpátky a začalo další kolo krmení a mytí.

Byla to příšerná podívaná, kterou ještě zhoršoval fakt, že hodiny visely těsně nalevo od televizoru. Lawton Cross se celou dobu díval na televizi, ale vzhledem k malému úhlu to téměř vypadalo, že se dívá do kamery jakoby přímo na nás.

„To je dojemné," řekl Andre nakonec. „A nic tu není. Chová se k němu dobře. Líp než bych to dokázal já."

„Chceš to vidět až do konce, Harry?" zeptal se Burnett.

Přikývl jsem.

„Myslím, že máte pravdu. Je čistá. Ale to hlavní ještě přijde. Lawton měl včera návštěvu. Chci se na to podívat. Jestli chcete, můžete to posunout dál. Přišli kolem půlnoci."

Andre klikl na tlačítko a ve 12:10 skutečně vstoupili do pokoje dva muži. Poznal jsem Rodičem dnes a jeho partnera. Rodičem dnes ze všeho nejdříve vyrazil za Lawtona, vypnul audiomonitor na sekretáři a kývl na kolegu, aby zavřel dveře. Lawtonovy oči byly otevřené a ostražité. Když agenti vešli do místnosti a aktivovali kameru, byl ještě vzhůru. Těkal očima v zapadlých důlcích sem a tam a snažil se sledovat pohyby agenta za sebou.

„Pane Crossi, potřebujeme si trochu promluvit," řekl Rodičem dnes.

Prošel kolem Crossova vozíku, natáhl se a vypnul televizi.

„Díkybohu za to," podotkl Andre.

„Kdo jste?" zachraptěl Cross z obrazovky.

Rodičem dnes se otočil a pohlédl na něj.

„Jsme z FBI, pane Crossi. A kdo jsi, kurva, ty?"

„Jak to myslíte? Já ne…"

„Kdo si, kurva, myslíš, že seš, že si dovoluješ mařit naše vyšetřování?"

„Já ne…, co to znamená?"

„Cos tomu Boschovi navykládal, žes mu zapálil koudel pod zadkem?"

„Nechápu, o čem to mluvíte. To on přišel za mnou, ne já za ním."

„Vypadá to, že ty ani za nikým přijít nemůžeš, že jo?"

Nastalo krátké ticho a já viděl, jak Lawtonovi pracují oči. Nemohl pohnout jediným údem, ale jeho oči dokonale nahrazovaly veškerá fyzická gesta.

„Vy nejste z FBI," řekl odvážně. „Ukažte mi odznaky a identifikační průkazy."

Rodičem dnes udělal dva kroky směrem ke Crossovi a zakryl hřbetem zorné pole kamery.

„Odznaky?" pronesl svým nejlepším mexickým přízvukem. „My nepotřebujeme žádné *smradlavé* odznaky."

„Vypadněte odsud," řekl Cross a jeho hlas zněl průzračněji a silněji než za celou dobu obou mých návštěv. „Až tohle řeknu Harrymu Boschovi, tak si radši dejte majzla na zadky."

Rodičem dnes se otočil z profilu a usmál se na kolegu.

„Harrymu Boschovi? O Harryho Bosche se nestarej. Toho už máme v práci. Strachuj se spíš o sebe, Crossi!"

Sklonil se a přistrčil obličej těsně ke Crossovi. Viděli jsme teď Lawtonovy oči upřené na agenta.

„Protože stojíš v cestě," pokračoval Rodičem dnes. „Strkáš prsty do federálního případu. Federálního s velkým ef. Rozumíš?"

„Jdi do hajzlu. Do hajzlu s velkým há. Rozumíš?"

Musel jeho se usmát. Lawton dělal, co mohl, aby se agentovi postavil. Kulka mu vzala tělo, ale ne páteř a kuráž.

Rodičem dnes na obrazovce odstoupil od vozíku směrem nalevo. Kamera zachytila jeho obličej a já spatřil v jeho očích vztek. Opřel se o sekretář tak, aby ho Cross neviděl.

„Ten tvůj hrdina, Harry Bosch, zmizel a možná se už nevrátí," řekl. „Otázka zní, jestli chceš jít za ním. Chlap jako ty, v takovém stavu, já nevím… Víš, co dělají v base chlapům jako ty? Zajedou s nima do rohu a nechají si je od nich celý den kouřit. Nemůžeš vůbec nic dělat – jen tam sedět a brát je do huby. Líbilo by se ti to, Crossi? Tohle si přeješ?"

Lawton Cross na chvíli zavřel oči, ale pak opět projevil sílu.

„Jestli si myslíš, že se ti to podaří, tak to klidně zkus, šéfíku."

„Jo?"

Rodičem dnes vyrazil od sekretáře a zamířil za Crosse. Naklonil se mu nad pravé rameno, jako by mu chtěl něco zašeptat do ucha. Jenže to neudělal.

„A co kdybych to zkusil už tady? Ha? Co ty na to?"

Zvedl ruce po obou stranách Crossova obličeje, uchopil plastové trubičky vedoucí do Crossových nosních dírek a stiskl je prsty, takže přerušil přívod vzduchu.

„Hej, Miltone…," řekl druhý agent.

„Drž hubu, Carney. Tenhle chlápek si hraje na chytráka. Myslí si, že nemusí spolupracovat s federální vládou."

Cross vytřeštil oči a otevřel ústa ve snaze zalapat po vzduchu. Žádného se mu nedostalo.

„Zkurvysyn," ulevil si Burnett Biggar. „Co je to za člověka?"

Mlčel jsem a mlčky se díval na záznam. Cítil jsem, jak ve mně stoupá hněv. Biggar měl samozřejmě pravdu. V policajtské hantýrce byl výraz „zkurvysyn" nejhorší možnou nadávkou, jež byla vyhrazena pouze pro nejhorší pachatele, pro nejhorší nepřátele. Chtělo se mi to taky vyhrknout, ale selhával mi hlas. Dění na obrazovce mě až příliš

pohlcovalo. To, co provedli mně, se vůbec nedalo srovnat s ponižováním a trýzněním, jehož se dopustili na Lawtonu Crossovi.

Ten se na obrazovce snažil promluvit, ale bez vzduchu v plicích z něj nevycházela žádná slova. Na tváři agenta, o němž jsem nyní věděl, že se jmenuje Milton, se objevil úšklebek.

„Copak?“ zeptal se. „Co je? Snad se mnou nechceš mluvit?“

Cross to zkusil znovu, ale nemohl.

„Jestli mi chceš něco říct, kývni na mě hlavou. A jó, ty vlastně kývat hlavou nemůžeš, že ne?“

Nakonec agent přece jen pustil trubičky a Cross začal lapat po dechu jako člověk, který se právě vynořil z patnáctimetrové hloubky. Hrudník se mu vzdouval a nozdry rozšiřovaly úsilím se trochu vzpamatovat.

Milton se opět postavil před vozík, zahleděl se shora na obět a přikývl.

„Vidíš? Takhle je to snadné. Tak co, už chceš spolupracovat?“

„Co chcete?“

„Co jsi řekl Boschovi?“

Crossovy oči na okamžik zabloudily ke kameře a pak se vrátily k Miltonovi. V tu chvíli se mi zdálo, že se Lawton nedívá jen na hodiny. Zničehonic mě napadlo, že možná o té kameře celou dobu věděl. Býval to dobrý policista. Možná mu bylo od počátku jasné, co mám v plánu.

„Řekl jsem mu o tom případu. Nic víc. Přišel ke mně a já mu řekl, co vím. Moc si na to nevzpomínám. Přišel jsem k úrazu, jak asi víte. Přišel jsem k úrazu a mám výpadky paměti. Vzpomínky se mi teprve začínají vracet. To se…“

„Proč sem dneska večer přijel?“

„Protože jsem si vzpomněl, že tu mám nějaké spisy. Manželka mu za mě zavolala a nechala mu vzkaz. A on si pak pro ně přijel.“

„A co dál?“

„Dál nic. Co jste chtěli?“

„Co víš o těch ukradených penězích?“

„Nic. Tak daleko jsme se nedostali.“

Milton se natáhl a znovu uchopil dýchací trubičky. Tentokrát je však nestiskl. Hrozba úplně stačila.

„Říkám vám pravdu,“ zaprotestoval Cross.

„To bych ti radil.“

Agent pustil trubičky.

„S mluvením s Boschem jsi skončil, rozumíš?“

„Ano.“

„Co ano?“

„Ano, s mluvením s Boschem jsem skončil.“

„Díky za spolupráci.“

Jakmile Milton odstoupil od vozíku, všiml jsem si, že má Cross skleslé oči. Když agenti odcházeli, jeden z nich – pravděpodobně Milton – bouchl do vypínače a pokoj i naše obrazovka se ponořily do temnoty.

Stáli jsme v dílně, civěli na monitor a v průběhu minuty, než se kamera opět vypnula, jsme uslyšeli neviditelný pláč Lawtona Crosse. Byly to hluboké vzlyky raněného a bezmocného zvířete. Nedíval jsem se na oba muže kolem mě a oni se nedívali na mě. Jen jsme sledovali temnou obrazovku a poslouchali.

Na konci dodatečné minuty se kamera milosrdně vypnula, ale po chvíli obrazovka znovu obživla, když se v pokoji opět rozsvítilo a vešla do něj Danny. Ověřil jsem čas na monitoru a zjistil, že se tak stalo pouhé tři minuty po odchodu agentů z pokoje. Obličej jejího muže byl zbrocený slzami. Slzami, které neměl jak zakrýt.

Danny přešla přes pokoj až k němu a bez jediného slova se vyhoupla na vozík před něj, takže měla kolena podél jeho tenkých stehen. Spustila mu boky na klín, odhalila si župan a přitáhla si jeho obličej na svá ňadra. Držela ho na nich a on se znovu rozplakal. Nejprve nikdo nic neříkal – Danny ho jen tiše a něžně konejšila. A pak mu začala zpívat.

Tu píseň jsem znal a ona ji zpívala dobře. Její hlas byl měkký jako vánek, zatímco v originále obsahoval chrapot veškerých strážní světa. Nikdy jsem si nemyslel, že by se někdo mohl třeba jen zdaleka rovnat Louisi Armstrongovi, ale Danny Crossové se to každopádně povedlo.

Vidím modrá nebesa
A bílé mraky
Jasný požehnaný den
Tmavou posvátnou noc

A v duchu si říkám
To je nádherný svět

Právě tato pasáž se na celém záznamu sledovala nejobtížněji. Právě při ní jsem si ze všeho nejvíce připadal jako vetřelec, jako bych kdesi v sobě překročil mez slušnosti.

„Vypněte už to," řekl jsem nakonec.

24

Určující moment mé kariéry policejního důstojníka nenastal někde na ulici nebo v rámci vyšetřování nějakého případu. Nastal 5. března 1991 odpoledne. Seděl jsem v místnosti detektivů na hollywoodském oddělení a předstíral jsem, že dělám papíry. Stejně jako všichni ostatní na oddělení jsem však ve skutečnosti čekal. Když ostatní začali vstávat od stolů a scházet se před televizory, vstal jsem i já. Jeden televizor se nacházel v kanceláři poručíka a druhý visel na stěně u sekce loupeží. V té době jsem s poručíkem moc nevycházel, a tak jsem se přesunul k televizoru na loupežích. Všichni jsme už o tom záznamu slyšeli, ale jen málokdo z nás ho doopravdy viděl. A pak to přišlo. Obraz byl černobílý a zrnitý, ale přesto dostatečně zřetelný, abychom viděli vše potřebné a pochopili, že se všechno od nynějška změní. Čtyři uniformovaní policisté stáli v hloučku kolem muže, který sebou plácal na zemi. Rodney King, někdejší trestanec a současný ignorant, jenž se provinil rychlou jízdou. Dva policisté do něj mlátili obušky. Třetí ho kopal a čtvrtý kontroloval šťávu v paralyzéru. Opodál stál širší hlouček dalších uniforem, které celé akci přihlížely. V místnosti detektivů při sledování záznamu spadlo mnoho čelistí, kleslo mnoho

srdcí. Cítili jsme se nějakým způsobem zrazeni. Všichni do posledního muže a ženy jsme věděli, že losangeleská policie tuhle nahrávku neustojí. Že se bude muset změnit. Stejně jako policejní práce v celém Los Angeles.

Pochopitelně jsme tehdy nevěděli jak, nebo zda to bude k lepšímu, či k horšímu. V té době jsme ještě netušili, že se v celém oddělení zvedne přílivová vina politických motivů a rasových emocí a že se později strhne kaskáda vražedných výtržností, které dokonale roztrhají sociální strukturu města. Při sledování onoho zrnitého záznamu jsme si však všichni uvědomovali, že se něco stane.

Kvůli jedinému okamžiku vzteku a sklíčenosti, ventilovanému kdesi pod pouliční lampou v San Fernando Valley.

Seděl jsem v čekárně jedné advokátní kanceláře v centru města a myslel na ten okamžik. Vzpomněl jsem si, jaký vztek jsem tehdy cítil, a uvědomil jsem si, že se ke mně tu a tam vracel. Nahrávka s týráním Lawtona Crosse se záznamu s Rodneym Kingem nedala srovnat. Nemohla uvrhnout práci policie a její vztahy s veřejností o několik desetiletí zpátky. Nemohla změnit vnímání policie v očích lidí a jejich rozhodování, zda budou, či nebudou s policií spolupracovat. Obě nahrávky se však navzájem zřetelně podobaly svým nechutně průzračným zachycením zneužívání moci. Obsah mé paměťové karty sice nemohl změnit město, ale mohl proměnit byrokratickou instituci, jakou je FBI. Pokud bych chtěl.

Jenže já nechtěl. Usiloval jsem o něco jiného a nahrávka mi to měla pomoci získat. Alespoň v krátkodobém horizontu. O tom, co se s ní nebo i se mnou může stát později, jsem prozatím nepřemýšlel.

Právnická knihovna, do níž jsem usedl hodinu po odjezdu z firmy Biggar & Biggar, byla obložena třešňovým dřevem a její regály byly plné právnických svazků vázaných v kůži. Několik volných míst na stěnách zaplňovaly olejomalby zobrazující podílníky advokátní kanceláře. Stál jsem před jednou z nich a prohlížel si jemné tahy štětce. Skládaly se v portrét pohledného vysokého muže s hnědými vlasy a pronikavýma zelenýma očima kontrastujícíma s opálenou pletí. Zlatá cedulka na horním okraji mahagonového rámu oznamovala, že jde o Jamese Foremana. Vypadal přesně tak, jak by měl úspěšný muž vypadat.

„Pane Boschi?“

Otočil jsem se. Matrónovitá žena, která mě před chvílí doprovodila sem do knihovny, mi nyní pokynula od dveří. Vyrazil jsem za ní a ona mě odvedla chodbou potaženou tlustým světle zeleným kobercem, z něhož při každém kroku čišelo slovo peníze. Uvedla mě do kanceláře, kde čekala za stolem žena, kterou jsem neznal. Ta se postavila a podala mi ruku.

„Dobrý den, pane Boschi. Já jsem Roxanne, asistentka paní Langwiserové. Dáte si vodu, kávu nebo něco k pití?“

„Eh, ne, to je v pořádku.“

„V tom případě můžete jít dál. Paní Langwiserová už čeká.“

Ukázala mi k zavřeným dveřím vedle svého stolu. Přistoupil jsem k nim, jedenkrát jsem zaklepal a vešel dovnitř. V ruce jsem nesl aktovku, kterou jsem si půjčil od Burnetta Biggara.

Janis Langwiserová seděla za stolem, který mi připomínal garáž pro dvě auta. Kromě toho měla její kancelář tříapůlmetrový strop a obložení i regály z třešňového dřeva. Ona sama rozhodně nebyla malá. Spíše vysoká a štíhlá. Ve své kanceláři však vypadala jako drobeček. Když mě uviděla, usmála se a já její úsměv opětoval.

„Ještě když jsem za tebou chodil na státní zastupitelství, nikdy se mě neptali, jestli si dám vodu nebo kafe.“

„Já vím, Harry. Časy se rozhodně mění.“

Postavila se a natáhla dlaň přes stůl. Musela se hodně předklonit, abychom si mohli podat ruce. Seznámil jsem se s ní v době, kdy pracovala prvním rokem na evidenčním oddělení trestního soudu. Od té doby jsem sledoval, jak postupně roste a řeší největší a nejobtížnější případy. Byla to dobrá prokurátorka. Nyní se snažila být dobrou trestní advokátkou. Státní zástupci se svému povolání jen zřídkakdy věnovali po celou profesní dráhu. Výdělky na druhé straně barikády na to byly příliš vysoké. A podle vzhledu kanceláře, v níž jsem právě stál, byla Janis Langwiserová setsakramentsky na druhé straně barikády.

„Posaď se,“ řekla. „Zrovna jsem se tě chystala vyhledat a zavolat ti. Že se tady právě teď objevíš sám, to je opravdu skvělé.“

Zatvářil jsem se zmateně.

„Kvůli čemu jsi mě chtěla vyhledat? Nezastupuješ někoho, koho jsem posadil za mříže, že ne?“

„Ne, ne, nic takového. Chtěla jsem s tebou mluvit o práci.“

Zvedl jsem obočí a ona se na mě usmála, jako by mi nabízela klíče od bran města.

„Nevím, co o nás víš, Harry."

„Vím jen, že jste strašně těžko k nalezení. Vždyť ani nejste v seznamu. Musel jsem zavolat jednomu známému na státním zastupitelství, aby mi dal číslo."

Janis přikývla.

„To je fakt. Nejsme v seznamu. Nepotřebujeme to. Máme jen velmi málo klientů, ale vyřizujeme za ně veškeré právní záležitosti, které se jim za života naskytnou."

„A ty řešíš trestně-právní detaily."

Zaváhala. Snažila se posoudit, odkud za ní přicházím.

„Přesně tak. Jsem firemní expertka na trestní právo. Právě proto jsem ti chtěla zavolat. Když jsem slyšela, žes odešel do výslužby, hned mě napadlo, že by to bylo perfektní. Nemyslím na plný úvazek: jde o to, že tu a tam – podle charakteru případu – jdou věci do tuhého. Opravdu by se nám hodil někdo s tvou kvalifikací, Harry."

Chvíli mi trvalo, než jsem v duchu zformuloval odpověď. Nechtěl jsem Janis urazit. Chtěl jsem si ji najmout. A tak jsem se jí rozhodl neříct, že je její návrh neuskutečnitelný. Že se nikdy nedokážu přehoupnout na druhou stranu barikády, bez ohledu na nabízené peníze. Nebylo to ve mně. Výslužba nevýslužba, měl jsem v životě nějaké poslání. Jehož součástí nebyla práce pro advokáty obžaloby.

„Janis," řekl jsem, „já se neucházím o práci. Svým způsobem už nějakou mám. Přišel jsem za tebou proto, že si tě chci najmout."

Janis se zahihňala.

„Děláš si legraci," řekla. „Ty máš nějaké potíže?"

„Pravděpodobně ano. Ale proto si tě najmout nechci. Potřebuju advokáta, kterému můžu s důvěrou něco svěřit a který v případě nutnosti podnikne příslušné kroky."

Janis se za stolem předklonila. Přesto seděla nejméně metr osmdesát ode mě.

„Harry, to začíná znít tajemně. O co jde?"

„Tak za prvé, jaké máte normální sazby? Pojďme nejdřív smést ze stolu klientské záležitosti."

„Naše minimální záloha činí pětadvacet tisíc dolarů, Harry. Na to rovnou zapomeňme. Jsem tvým dlužníkem za všechny neprůstřelné případy, kterés mi předložil. Takže se pokládej za mého klienta.“

Zapudil jsem z obličeje překvapení.

„Vážně? Pětadvacet tisíc jen za to, že vezmete případ?“

„Přesně tak.“

„No, zase za to získají tu nejpovolanější osobu.“

„Díky, Harry. Takže co jsi chtěl, abych pro tebe udělala?“

Otevřel jsem aktovku, kterou mi Burnett Biggar zapůjčil spolu s druhou dávkou vybavení. Kromě toho jsem měl i paměťovou kartu a tři kompaktní disky s kopiemi záznamu z kamery, které mi zhotovil Andre. Položil jsem kartu a cédéčka na její pracovní stůl.

„Toto je jedna nahrávka, kterou jsem pořídil. Chci, abys její originál – tu paměťovou kartu – uschovala na bezpečném místě. Chci, abys někde uschovala obálku s jedním z těch cédéček a s dopisem ode mě. Chci tvoje soukromé číslo do kanceláře. Každý večer před půlnocí na něj budu volat a hlásit ti, že jsem v pořádku. Ty ráno přijdeš do práce, a když tam ten vzkaz bude, pak se nic neděje. Když ale přijdeš a žádný vzkaz ode mě nenajdeš, doručíš tuhle obálku reportérovi *L. A. Times* Joshi Meyerovi.“

„Josh Meyer. To jméno je mi povědomé. Dělá soudní věci?“

„Myslím, že se kdysi věnoval místní zločinnosti. Ted dělá terorismus. Tuším, že momentálně působí ve Washingtonu.“

„Terorismus, Harry?“

„To je dlouhá historie.“

Janis se podívala na hodinky.

„Mám čas. A taky mám počítač.“

Prvních patnáct minut jsem jí líčil své soukromé vyšetřování a všechny události, které se odehrály od chvíle, kdy mi Lawton Cross zčistajasna zavolal a já vytáhl z jeho spisové skříně krabici se starými spisy. Pak jsem zasunul do jejího počítače cédéčko a společně jsme se dívali na záznam z kamery v hodinách. Dokud jsem Janis neřekl, na koho se dívá, vůbec Lawtona Crosse nepoznala. Na pasáž s agenty Miltonem a Carneym reagovala s patřičným pohoršením. Nechal jsem ji záznam vypnout dříve, než do pokoje vešla Danny Crossová a začala svého manžela konejšit.

„Tak za prvé, byli to skuteční agenti?“ zeptala se, jakmile její počítač vyplivl kompaktní disk.

„Jo, jsou součástí protiteroristického oddělení, které působí ve Westwoodu.“

Janis znechuceně zavrtěla hlavou.

„Jestli se tohle někdy dostane do *Timesů* a odtud do televize, tak…“

„Já nechci, aby se to tam dostalo. Prozatím to mám jen jako krizový scénář.“

„Ale proč, Harry? Vždyť to nejsou agenti, ale zločinci. Přinejmenším ten Milton. A ten druhý není o nic méně vinen, protože tam jen tak stál a všechno to dopustil.“

Ukázala na obrazovku, kde nahrávku z kamery mezitím vystřídal spořič obrazovky zachycující pastýřský výjev s domem na útesu a vlnami oceánu omývajícími bez ustání břehy.

„Myslíš, že tohle si ministr spravedlnosti a Kongres Spojených států přáli, když po jedenáctém září schválili legislativu, která změnila a zjednodušila pravidla a prostředky FBI?“

„Ne, to si nemyslím,“ odpověděl jsem. „Ale mělo jim být jasné, co se může stát. Jak se to říká – absolutní moc absolutně korumpuje? Nějak tak. Že se taková věc stane, to je prostě zákonité. Mělo jim to být jasné. Rozdíl je v tom, že tohle není jen tak nějaký agent odněkud z Blízkého východu. Tohle je americký občan. Bývalý policista, který je ochrnutý, protože při výkonu služby koupil pitomou kulku.“

Langwiserová zasmušile přikývla.

„Ale to je přesně důvod, proč by se to mělo dostat ven. Musí to vidět vš…“

„Janis, chceš pracovat pro mě, nebo si to mám všechno sbalit a najít si někoho jiného?“

Janis odevzdaně zvedla ruce.

„Ano, pracuji pro tebe, Harry. Chci jen říct, že bys neměl dopustit, aby tohle někomu jen tak prošlo.“

„Já taky netvrdím, že to nechám plavat. Jenom to nechci zveřejnit hned. Nejdřív to musím použít jako páku. A vytlouct z toho všechno, co chci.“

„A co to je?“

„Chtěl jsem ti to říct, ale tys po mně vyjela jako Ralph Nader.“

„Dobrá, omlouvám se. Už jsem úplně klidná. Prozraď mi svůj plán, Harry.“

A tak jsem to udělal.

25

Restaurace Kate Mantilini’s na Wilshire Boulevard je vybavena řadou vysokých kójí, díky nimž mají hosté více soukromí než návštěvníci výklenků pro tanec na klíně v kterémkoliv striptýzovém klubu ve městě. Právě proto jsem pro naši schůzku zvolil tento podnik. Nabízel velmi mnoho soukromí na velmi veřejném místě. Dorazil jsem patnáct minut před smluvenou dobou, vybral si kóji u okna s výhledem na Wilshire a čekal. Také zvláštní agent Peoples se dostavil o něco dříve. Musel projít kolem celé řady kójí a do každé nakouknout, aby mě našel. Mlčky a mrzutě se pak vsoukal na lavici naproti mně.

„Jsem rád, že jste mohl přijít, agente Peoplesi.“

„Nemám dojem, že bych měl zrovna dvakrát na vybranou.“

„To jste asi neměl.“

Peoples otevřel jeden z jídelních lístků, které ležely na stole. „Nikdy jsem tu nebyl. Stojí jídlo za něco?“

„Není špatné. Ve čtvrtky dělají dobré zapékané kuřecí.“ „Jenže není čtvrtek.“

„A vy jste sem nepřišel jíst.“

Peoples odtrhl oči od jídelního lístku a zpražil mě nejostřejším možným pohledem, který však dnes neměl patřičnou šťávu. Oba jsme věděli, že tentokrát držím trumfy já. Vykoukl jsem z okna a rozhlédl se po Wilshire.

„Máte venku své lidi, agente Peoplesi? Čekají tam na mě?“

„Přišel jsem sám, jak mi určila vaše advokátka.“

„Já jen, aby bylo jasno. Jestli mě vaši lidi znovu seberou nebo se pokusí něco podniknout proti mé advokátce, tak se ta nahrávka, kterou jste dostal e-mailem, objeví ve všech médiích a na internetu. Existují lidé, kteří poznají, že jsem zmizel. A bez váhání všechno vytáhnou na světlo.“

Peoples zavrtěl hlavou.

„Pořád opakujete to slovo. ‚Zmizel‘. Tohle není Jižní Amerika, Boschi. A my nejsme nacisti.“

Souhlasně jsem přikývl.

„Když teď sedíme v téhle příjemné restauraci, tak to tak rozhodně nevypadá. Ale když jsem dřepěl v té kobce na osmém patře a nikdo nevěděl, že tam jsem, to byla úplně jiná káva. Řekl bych, že Myšák Azíz i ti ostatní chlápci, které tam držíte, momentálně nespatřují mezi Kalifornií a Chile žádný velký rozdíl.“

„A vy je teď hájíte, je to tak? Lidi, kteří by rádi viděli naši zemi do základů vypálenou.“

„Já nikoho ne…“

Zarazil jsem se, protože ke kóji přistoupila servírka. Řekla, že se jmenuje Kathy, a jestlipak už máme vybráno. Peoples si poručil obyčejnou kávu a já kávu se zmrzlinovým pohárem bez šlehačky. Když Kathy odešla, Peoples se na mě divně zadíval.

„Jsem v důchodu. Proč bych si nedal pohár?“

„Tomu říkám důchod.“

„Dělají tu dobré poháry a mají pozdě zavíračku. To je dobrá kombinace.“

„Budu si to pamatovat.“

„Viděl jste někdy film *Heat*? Tak tohle je místo, kde se polda Al Pacino setká s padouchem De Nirem. Právě tady si navzájem sdělovali, že kdyby na to přišlo, neváhali by toho druhého sejmout.“

Peoples přikývl a oba jsme na sebe dlouho upřeně civěli. Pochopil. Rozhodl jsem se, že přejdu k věci.

„Tak co si myslíte o mé kameře v hodinách?“

Fasáda se rozplynula a Peoples náhle vypadal zraněně, jako by ho někdo předhodil lvům. Dobře věděl, jaká budoucnost ho čeká, kdyby se ta nahrávka dostala ven. Milton pracoval pro něj, takže jeho pád by s sebou strhl i Peoplese. Nahrávka s Rodneym Kingem nadělala v

LAPD pořádnou paseku, která zasáhla až na samotný vrchol. Peoples byl natolik chytrý, aby věděl, že pokud tento problém nezvládne, bude zašlapán do země.

„To, co jsem viděl, mě znechutilo. Tak především se omlouvám vám a mám v plánu navštívit i toho muže, Lawtona Crosse, a omluvit se také jemu."

„To je od vás milé."

„Doufám, že vás ani na okamžik nenapadne, že takovým způsobem normálně pracujeme. Že je to nějaké status quo. Že nad tím zavírám oči. Agent Milton je vyřízený. Skončil. Věděl jsem to už od chvíle, co jsem tu nahrávku spatřil. Neslibuji vám, že bude trestně stíhán, ale odznak už dlouho nosit nebude. Odznak FBI rozhodně ne. Na to dohlédnu."

Přikývl jsem.

„Jasně, na to dohlédnete."

Řekl jsem to s vysokooktanovým sarkasmem a viděl jsem, jak se Peoplesovi vybarvily tváře. Barvou vzteku.

„Tuhle schůzku jste svolal vy, Boschi. Co chcete?"

A bylo to tady. Otázka, na kterou jsem čekal.

„Vy víte, co chci. Chci, abyste mi nestáli za zadkem. Chci zpátky svoje spisy a poznámky. Chci zpátky spis Lawtona Crosse. Chci kopii vyšetřovacího spisu losangeleské policie – vím, že ho určitě máte – a chci přístup k Azízovi a všemu, co máte na něj."

„Věci, které na něj máme, jsou utajené. Je to otázka národní bezpečnosti. Nemůžeme…"

„Tak je odtajněte. Chci vědět, jak silná je spojitost mezi ním a mou krádeží filmových peněz. Chci vědět, co víte o místě jeho pobytu v průběhu dvou nocí. Všechny federální zpravodajské informace musí být k něčemu dobré a já je chci. A pak s ním chci mluvit."

„S kým? S Azízem? To se nestane."

Naklonil jsem se přes stůl.

„Ale stane. Protože k téhle možnosti neexistuje jiná alternativa, než že všichni, kdo mají televizor nebo internetové připojení, uvidí, co ten váš Milton prováděl s bezmocným mužem na vozíku. Přesněji řečeno s bývalým policistou ověnčeným řády, který při výkonu služby ztratil kontrolu nad svými končetinami i nad svým posraným životem. Myslíte si, že nahrávka s Rodneym Kingem napáchala v LAPD nějaké

škody? V tom případě budete koukat, co napáchá tenhle záznam. Ručím vám za to, že FBI, ministr spravedlnosti i všichni ostatní potopí Miltona, vás i ta vaše péémka z osmého patra dřív, než stačíte říct ‚občanská práva'. Rozumíte, *zvláštní* agente Peoplesi?"

Dal jsem mu chvíli času na reakci, ale on neodpověděl. Jeho oči upřeně zíraly z okna na Wilshire.

„A jestli si jen na vteřinu myslíte, že budu mít zábrany tuhle akci rozjet, tak to mě máte moc špatně přečteného."

Tentokrát jsem si na odpověď počkal a Peoplesovy oči se nakonec odtrhly od okna a zadívaly na mě. Ke kóji se dostavila servírka, postavila před nás šálky s kávou a oznámila mi, že pohár bude za chvilku. Ani Peoples, ani já jsme nepoděkovali.

„Já rozhodně věřím, že to rozjedete," prohlásil Peoples. „Vy jste prostě takový, Boschi. Lidi jako vy já znám. Kladete sebe a svoje zájmy před dobro širšího celku."

„Řeči o ‚dobru širšího celku' si nechte od cesty. O to tu nejde. Vy mi dáte, co chci, zbavíte se Miltona a pak si můžete vykračovat, jako by se nic nestalo. Tu nahrávku nikdo nikdy neuvidí. Jak se tohle slučuje s ‚dobrem širšího celku'?"

Peoples se předklonil a usrkl kávu. Stejně jako v cele na osmém patře si popálil ústa a zašklebil se. Odsunul šálek po stole od sebe, vysoukal se na okraj kóje a teprve poté se na mě podíval.

„Ozvu se vám."

„Máte čtyřiadvacet hodin. Buďto se mi ozvete do zítřka do téhle doby, anebo spadla klec. Zveřejním to."

Peoples se postavil a zůstal stát vedle kóje. Díval se na mě a v ruce stále držel ubrousek. Nakonec souhlasně přikývl.

„Na něco se vás zeptám," řekl. „Jestli jste tady, kdo dnes večer platil vaší kartou za večeři v Commander's Palace ve Vegas?"

Usmál jsem se. Opravdu mě sledovali.

„Jeden přítel. Je to v Commander's Palace hezké?"

Agent pokýval hlavou.

„Je to jedna z nejlepších restaurací. Já tam byl. Krevety v ibiškové omáčce tam dělají měkké jako marshmallow."

„To musí být skvělé."

„A taky pěkně drahé. Váš přítel tam na vaši kartu utratil přes sto dolarů. Vypadalo to na večeři ve dvou."

Odhodil ubrousek na stůl.

„Ozvu se vám.“

Chvíli poté, co odešel, mi servírka přinesla zmrzlinový pohár. Požádal jsem ji o účet a ona odpověděla, že ho hned přinese.

Zasunul jsem do zmrzliny s polevou lžičku, ale neochutnal jsem. Seděl jsem v kóji a přemýšlel o Peoplesových posledních slovech. Nevěděl jsem jistě, zda jeho sdělení, že dobře ví, že někdo používá mou kreditní kartu, náhodou neobsahuje skrytou hrozbu. Možná dokonce věděl, o koho se jedná. Ze všeho nejvíce jsem však přemýšlel o jeho narážce na večeři ve dvou v Commander’s Palace. Zase to množné číslo. Stejně jako v prvním případě jsem to nedokázal pustit z hlavy.

26

Jelikož lasvegaská habaďůra již přestala fungovat, odjel jsem na letiště v Burbanku, odevzdal auto z půjčovny, vrátil se tramvají k parkovišti a vyzvedl si mercedes. Vozík, který jsem si vypůjčil v garáži Lawtona Crosse, ležel vzadu. Před odjezdem z parkoviště jsem ho vytáhl, lehl si na něj a zajel pod auto. Odpojil jsem satelitní detektor i teplotní čidlo, zasunul jsem se pod pick-up zaparkovaný na vedlejším místě a připevnil zařízení na jeho podvozek. Vyškrábal jsem se zpod auta a nastoupil do mercedesu. Když jsem couval pryč, všiml jsem si, že pick-up má značku státu Arizona. Napadlo mě, že jestli Peoples rychle někoho nevyšle, aby zachránil majetek agentury, budou muset detektor honit až někam do sousedního státu. A tak jsem se usmíval ještě ve chvíli, kdy jsem zastavil vedle okénka pro placení.

„Vy jste měl asi příjemný let,“ poznamenala žena a převzala ode mě lístek.

„Jo, dá se to tak říct. Vrátil jsem se z něj živý.“

Ihned po příjezdu domů jsem zavolal Janis Langwiserové na mobilní telefon. Můj plán totiž poněkud pozměnila – nechtěla, abych jí každý večer nechával vzkazy v kanceláři. Místo toho trvala na tom, abych jí volal přímo na mobil.

„Jak to šlo?“

„No, šlo to. Ted už musím jen čekat. Dal jsem mu lhůtu to zítřejšího večera. Do té doby se to dozvíme.“

„A jak to přijal?“

„Zhruba tak, jak se dalo čekat. Moc dobře ne. Ale myslím, že na konci tunelu zahlédl světlo. Myslím, že zítra zavolá.“

„To doufám.“

„Z tvé strany všechno připraveno?“

„Myslím, že ano. Paměťová karta leží v kancelářském sejfu a já budu čekat, až se mi ozveš. Jestli se neozveš, vím, co mám dělat.“

„Dobře, Janis. Díky.“

„Dobrou noc, Harry.“

Zavěsil jsem a přemýšlel. Zdálo se, že je všechno, jak má být. Příští krok musel udělat Peoples. Znovu jsem zvedl telefon a zavolal Eleanor. Okamžitě se mi ozvala a v hlase neměla žádnou stopu po spánku.

„Promiň, tady Harry. Hraješ?“

„Ano i ne. Hraju, ale moc se mi nevedlo, tak jsem si dala pauzu. Ted stojím před Bellagiem a dívám se na fontány.“

Přikývl jsem. Živě jsem si ji představoval, jak stojí u zábradlí a před ní tancují ozářené fontány. Ve sluchátku jsem slyšel hudbu a šplouchání vody.

„Jak bylo v Commander’s Palace?“

„Jak ses o tom dozvěděl?“

„Dneska jsem měl návštěvu z FBI.“

„To bylo rychlý.“

„Jo. Slyšel jsem, že je to dobrá restaurace. Krevety jako marshmallow. Líbilo se ti tam?“

„Je tam hezky. Ale v Commander’s Palace v New Orleansu se mi líbí víc. Jídlo je stejné, ale originál je originál, že jo?“

„To jo. Navíc asi není nic moc, když musíš jíst sama.“

Skoro jsem nahlas zaklel nad svou neobratností a průhledností.

„Já nebyla sama. Vzala jsem jednu kamarádku, se kterou jsem hrála. Neřekls mi, že musím utrácet jen do určité výše, Harry.“

„Ne, já vím. Nemusíš.“

Snažil jsem se z té situace vycouvat. Oba jsme věděli, nač se ptám, a začínalo to být trapné, zvláště když nás možná poslouchaly cizí uši.

„Nevšimla sis, že by tě někdo sledoval, že ne?“

Nastala chvíle ticha.

„Ne. A doufám, žes mě nedostal do nějakých problémů, Harry.“

„Ne, nic ti nehrozí. Volám ti jen, abych ti řekl, že ten podfuk skončil. FBI už ví, že jsem pořád tady.“

„Sakra, vždyť já si ani nestihla koupit ten dárek, který jsi mi slíbil.“

Usmál jsem se. Dělala si legraci a já to poznal.

„To je dobrý, to ještě můžeš.“

„Je všechno v pořádku, Harry?“

„Jo, v pohodě.“

„Chceš o tom mluvit?“

Na téhle lince ne, pomyslel jsem si, ale neřekl.

„Možná až se uvidíme příště. Teď jsem strašně utahaný.“

„Dobrá, v tom případě tě propouštím. Co mám udělat s těma tvýma kartama? A víš, že sis nechal na mém zadním sedadle tašku.“

Eleanor to řekla tak, jako by věděla, že jsem to udělal záměrně.

„Ehm, co kdyby sis to všechno zatím nechala u sebe, a až ta věc, na které teď dělám, skončí, přijedu za tebou a odvezu si to?“

Eleanor si dala s odpovědí velice načas.

„Ale dej mi vědět víc předem než dneska,“ řekla nakonec. „Abych se mohla připravit.“

„Jasně, žádný problém. Dám.“

„Dobrá, Harry, já se zas vrátím dovnitř. Rozhovor s tebou mi třeba přinese štěstí.“

„To doufám, Eleanor. Díky, žes to pro mě udělala.“

„Žádný problém. Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Zavěsila.

„A hodně štěstí,“ dodal jsem do ohluchlé linky.

Znovu jsem zavěsil sluchátko a pokusil se přemýšlet o právě absolvovaném rozhovoru a jeho skrytých sděleních. *Ale dej mi vědět víc předem než dneska,“* řekla nakonec. *„Abych se mohla připravit.* Jako by chtěla být před mým příjezdem varována. Aby se mohla…, co vlastně? Na co se chtěla připravovat?“

Uvědomil jsem si, že mě podobné myšlenky a starosti přivádějí k šílenství. Odsunul jsem tedy záležitost s Eleanor stranou, vytáhl si z ledničky pivo a odnesl ho na zadní terasu. Venku byla chladná průzračná noc a světla z dálnice hluboko pode mnou jiskřila jako diamantový náhrdelník. Odkudsi zespodu jsem uslyšel ženský smích, který se nesl po svahu vzhůru. Vzpomněl jsem si na Danny Crossovou a na píseň, kterou tak něžně zpívala svému choti. V lásce a v zármutku je noc vždy posvátná. Svět je nádherný jen tehdy, když si ho člověk takovým dokáže učinit. Na Paradise Road ve skutečnosti žádné cedule neukazují.

Rozhodl jsem se, že až tohle všechno skončí, odjedu do Vegas a už se nevrátím. Vrhnu těmi kostkami. Pojedu za Eleanor a zkusím štěstí.

27

Druhý den ráno jsem roztáhl na stole dokumenty, které jsem zachránil z motorového bloku nadupaného auta Lawtona Crosse. Odešel jsem si do kuchyně uvařit konvici kávy, ale zjistil jsem, že mi káva došla. Mohl jsem sejít dolů do prodejny, ale nechtěl jsem odcházet od telefonu. Očekával jsem, že mi Janis Langwiserová zavolá brzy. A tak jsem se posadil za stůl s lahví obyčejné vody a začal se prokousávat zprávami, které si Cross téměř před čtyřmi lety okopíroval a odvezl domů.

Před sebou jsem měl kopii zprávy o bankovkách – připravili ji pracovníci banky, která hotovost zapůjčila filmové společnosti – a také místně-časové tabulky, jež Lawton Cross s Jackem Dorseym zpracovávali, než se jim do harmonogramu začaly plést další případy.

Zpráva o bankovkách sestávala ze čtyř stránek popsaných sériovými čísly náhodně vybraných stodolarových bankovek obsažených v zásilce určené na místo natáčení. Připravili ji dva lidé, Linus Simonson a Jocelyn Jonesová, a poté ji podepsal viceprezident banky Gordon Scaggs.

Simonsona jsem znal. Byl to jeden ze zaměstnanců banky přítomných v den loupeže na místě natáčení. Během přestřelky utrpěl zranění. Nyní jsem již věděl, proč se u loupeže naskytl: byl to on, kdo pomáhal zásilku peněz připravit, a pravděpodobně na ni měl během celého filmování dohlížet.

Rovněž Scaggsovo jméno mi bylo povědomé. Spolu s dalšími mi je předal filmový producent Alexander Taylor, když jsem se ho ptal, kdo konkrétně věděl o zásilce hotovosti na místo natáčení. Seznam devíti jmen, které mi tehdy Taylor uvedl, jsem sice již neměl, neboť mi ho během prohlídky domu sebrala FBI, avšak Scaggsovo jméno jsem si stále pamatoval.

Poněvadž jsem byl v souvislosti s případem odhodlán důkladně prozkoumat vše, co se mi naskytne, pečlivě jsem si prohlédl čísla bankovek v naději, že mě na nich něco trkne. Nic zvláštního mě však neupoutalo. Čísla byla jako neprolomitelný kód ukrývající klíč k celému případu. Čtyři strany obyčejných cifer bez žádné zjevné posloupnosti.

Nakonec jsem zprávu o bankovkách odložil a zaměřil se na alibikarty. Nejprve jsem ověřil jména Scaggs, Simonson a Jonesová a zjistil jsem, že Dorsey s Crossem do místně-časových tabulek skutečně zahrnuli všechny tři zaměstnance banky. Cross se zaměřil na Scaggse s Jonesovou, zatímco Dorsey proklepl Simonsona. Místa jejich pobytu byla porovnána s kritickými časy vraždy Angelly Bentonové i následné loupeže filmových peněz.

U všech tří alibi vyloučilo, že by se mohli fyzicky podílet na některém z obou zločinů. Sirnonson se na místě loupeže pochopitelně nacházel, ale byl tam jako představitel banky. Jeho následné postřelení jedním z lupičů navíc dodávalo jeho alibi na důvěryhodnosti. Samozřejmě ho ani toto vše ještě nezbavovalo podezření ze spoluúčasti na

celém podniku – kdokoliv z oné trojice mohl stát v pozadí loupeže, přestože se jejího uskutečňování přímo neúčastnil. Případně mohl být kdokoliv z oné trojice zdrojem informací o podrobnostech přesunu peněz na místo natáčení.

Totéž platilo i o dalších osmi lidech v místně-časových tabulkách. Všichni měli alibi, které je zbavovalo podezření z aktivní účasti na obou zločinech. Neměl jsem však k dispozici žádné další protokoly či zprávy, které by naznačovaly, jak a zda vůbec Dorsey s Crossem ověřili u těchto osmi lidí jejich případnou spoluúčast.

Uvědomil jsem si, že hrabu naprázdno. Snažil jsem se hrát solitér, aniž jsem měl všechny karty. Esa byla pryč, takže se hra nedala vyhrát. Nejdřív jsem musel zkompletovat balíček. Napil jsem se vody a zalitoval, že to není káva. Napadlo mě, jak důležitá je pro mě současná partie s Peoplesem. Kdyby můj plán nezabral, bylo by po hře. Natažené ruce Angelly Bentonové by mě pronásledovaly až do smrti a já bych již nikdy nebyl schopen s nimi jakkoliv pohnout.

Jakoby na povel zazvonil telefon. Odešel jsem do kuchyně a zvedl sluchátko. Byla to Janis Langwiserová, přestože se mi nepředstavila.

„To jsem já," řekla pouze. „Musíme si promluvit."

„Dobře, ale teď zrovna něco dělám. Zavolám ti zpátky."

„Fajn."

Zavěsila bez protestu. Pochopil jsem to jako znamení, že už i ona věří všemu, co jsem jí řekl o svém domě a telefonním odposlechu. A taky jsem to pochopil jako znamení, že se Peoples chová tak, jak jsem doufal. Sebral jsem z kuchyňské linky klíče a vyšel ze dveří.

Sjel jsem z kopce a na místě, kde Mulholland Drive obemyká opačnou stranu svahu, aby se u Cahuenga Pass setkala s Woodrow Wilson Drive, jsem u semaforu na protější straně zahlédl typickou žlutou corvettu. Řidiče jsem tak trochu znal. Tu a tam jsem ho vídal, jak běhá nebo projíždí v corvettě kolem mého domu. Kromě toho jsem s ním příležitostně mluvíval na policejní stanici. Bylo to soukromé očko, které bydlelo na protilehlém konci hřebenu. Vysunul jsem ruku z okna a zasalutoval mu na pozdrav. Soukromý detektiv můj pozdrav opětoval. Šťastnou plavbu, brácho. Budu ji potřebovat. Mezitím naskočila zelená a on se rozjel jižně na Cahuenga, zatímco já zamířil na sever.

V Poquito Mas jsem si koupil kávu a z opodál stojícího automatu jsem zavolal Langwiserové na mobilní telefon. Ozvala se mi okamžitě.

„Včera večer sem přišli," řekla. „Přesně jak jsi předpovídal."

„Máš to na kameře?"

„Ano! Je to dokonalé. Obraz ostrý jako břitva. Byl to stejný člověk jako na první nahrávce. Milton."

Přikývl jsem. Janisin včerejší telefonát ke mně domů, v němž mi sdělovala, že paměťovou kartu ukryla v kancelářském sejfu, byl pouhou návnadou a Milton na ni skočil. Před odchodem z její kanceláře jsem totiž nainstaloval na jejím stole další kameru firmy Biggar & Biggar – tentokrát zabudovanou v rádiu – a namířil ji přímo na knihovnu, za níž se ukrýval sejf.

„Chvíli se tu potácel a hledal ho, ale nakonec ho našel. Vytáhl ho celý ze zdi. Je pryč."

Janis předešlé noci celý sejf vyprázdnila a já do něj vložil složený kus papíru se vzkazem: „Jdi do hajzlu s velkým há." Představoval jsem si, jak Milton papír rozkládá a čte – tedy pokud se mu podaří sejf otevřít.

„Poškodil ti v kanceláři ještě něco?"

„Jen tu a tam vytahal ze stolů pár zásuvek. A rozbil skleničku v kuchyňce. Vesměs jen zástěrky, aby to vypadalo jako obyčejné vloupání."

„Ohlásil už to někdo na policii?"

„Ano, ale zatím se tu nikdo neobjevil. Příznačné."

„Tak tu nahrávku před nimi schovej. Prozatím."

„Já vím. Jak jsme se domluvili. Co mám dělat teď?"

„Máš ještě Peoplesovu e-mailovou adresu?"

„Jasně."

Předešlé noci získala Janis elektronickou adresu agenta Peoplese poměrně snadno – od bývalého kolegy, který pracoval na nejvyšším státním zastupitelství.

„Dobrá, tak mu pošli další e-mail. Přilož k němu tuhle poslední nahrávku a vyřiď mu, že jsem posunul lhůtu na dnešní poledne. Buď se mi do té doby ozve, anebo si může pustit CNN a podívat se na výsledky. Pošli mu to co nejdřív."

„Už jsem na síti."

„Fajn.“

Usrkl jsem kávu a poslouchal, jak Janis ťuká do kláves. Andre Biggar mi přiložil do vypůjčené aktovky také zařízení, které Langwiserové umožňovalo prohlédnout si po vytažení paměťové karty z rádia její obsah. Nyní tedy mohla přiložit k e-mailu soubor obsahující zmíněnou nahrávku.

„Už to odešlo,“ řekla nakonec. „Hodně štěstí, Harry.“

„Asi ho budu potřebovat.“

„Nezapomeň, že mi máš dneska do půlnoci zavolat, jinak se budu držet instrukcí.“

„Jasně.“

Zavěsil jsem a vrátil se do prodejny pro druhý kelímek kávy. Zpráva Janis Langwiserové mě sice dostatečně vybudila, ale měl jsem pocit, že možná budu potřebovat pořádnou zásobu kofeinu, než dnešní den skončí.

Když jsem se vrátil domů, vyzváněl tam telefon. Odemkl jsem dveře a vešel dovnitř právě včas, abych mohl popadnout sluchátko z kuchyňské linky.

„Jo?“

„Pane Boschi? Tady John Peoples.“

„Dobré ráno.“

„To snad ani ne. Kdy můžete přijet?“

„Už jsem na cestě.“

28

Zvláštní agent Peoples na mě čekal v přízemním vestibulu federální budovy ve Westwoodu. Když jsem tam dorazil, neseděl, ale stál. Možná tam takhle stál již od chvíle, kdy se mnou domluvil.

„Pojďte za mnou," řekl. „Vyřídíme to rychle."

„Jak je libo."

Kývl na uniformovaného dozorce, otevřel kartou bezpečnostní dveře a podruhé kartu použil ke vstupu do výtahu, s nímž už jsem byl obeznámen.

„Tak vy máte i vlastní výtah," poznamenal jsem. „To je paráda."

Na Peoplese to neudělalo žádný dojem. Otočil se tak, aby se mi díval zpříma do očí.

„Dělám to jen proto, že nemám na vybranou. Rozhodl jsem se přistoupit na toto vydírání, protože věřím, že to, čeho se tady snažím dosáhnout, je v zájmu širšího celku."

„To proto jste včera v noci poslal Miltona do kanceláře mé advokátky? To bylo taky v zájmu širšího celku, o kterém tu mluvíte?"

Neodpověděl.

„Heleďte, klidně mě můžete nenávidět, to je úplně v pořádku. Je to vaše volba. Ale zkusme se navzájem nebalamutit. Neskrývejte se za tyhle žvásty, protože oba víme, co se tu ve skutečnosti děje. Váš člověk překročil linii a byl přistižen. A teď přišel čas za to zaplatit. O nic víc tady nejde. Je to úplně prosté."

„A současně tím zkompromitujete jedno vyšetřování a možná i ohrozíte lidské životy."

„Na to už dohlédneme, viďte?"

Dveře výtahu se otevřely na osmém patře a Peoples mě bez odpovědi vyvedl ven. Univerzální karta nám umožnila vstup za další dveře do společné místnosti, v níž za pracovními stoly sedělo několik agentů. Když jsme místností procházeli, většina jich přerušila práci a dívala se na mě. Předpokládal jsem, že je buďto informovali, kdo jsem a co tady dělám, anebo pokládali za zaznamenáníhodnou již samu přítomnost neagenta v jejich vnitřním svatostánku.

Zhruba v polovině místnosti jsem si všiml Miltona. Opíral se o židli v zadní části místnosti a usilovně se snažil předstírat nenucenost. Vycítil jsem však, že v něm pod touto fasádou překypuje vztek. Mrkl jsem na něj a upřel pozornost jinam.

Peoples mě odvedl do malé místnosti se stolem a dvěma židlemi. Na stole ležela lepenková krabice. Nahlédl jsem do ní a poznal svůj vlastní zápisník a spis o případu Angelly Bentonové. Kromě toho ležel v krabici také spis z garáže Lawtona Crosse a pěticentimetrový černý pořadač plný dokumentů. Předpokládal jsem, že je to kopie původního vyšetřovacího spisu losangeleské policie. Již při pouhém pohledu na něj jsem pocítil vzrušení. Přesně toto byl onen kompletní balíček karet, který jsem potřeboval.

„Kde je zbytek?“ zeptal jsem se.

Peoples obešel stůl a otevřel prostřední zásuvku. Vytáhl z něj složku a položil ji na stůl.

„Zde najdete zprávy o místě pobytu subjektu během dvou vámi uvedených dat. Nedomnívám se, že vám nějak pomohou, ale žádal jste o ně. Můžete do nich nahlédnout, ale nesmíte si je odnést s sebou. Ty dokumenty neopustí tuto kancelář. Rozumíte?“

Rozhodl jsem se, že ho nebudu tlačit ke zdi, a přitakal jsem.

„A co Azíz?“

„Jakmile budete hotov, zavedu vás k němu do vyšetřovny. Ale on s vámi mluvit nebude. Pouze marníte čas.“

„No, je to můj čas.“

„Před odchodem odtud pak zavoláte své advokátce a dáte jí pokyn, aby mi předala originál a všechny kopie nahrávek ze včerejší a předvčerejší noci.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Promiňte, takhle dohoda nezněla.“

„To tedy zněla.“

„Ne, já nikdy neřekl, že vám ty nahrávky předám. Řekl jsem jen, že je nezveřejním. To je rozdíl. Nehodlám se zbavit jediné páky, kterou na vás mám. Nejsem blbej, Johne.“

„Na něčem jsme se dohodli,“ řekl Peoples a tváře se mu začaly chvět vztekem.

„A já svou část dohody dodržím. Přesně podle ujednání.“

Sáhl jsem si do kapsy, vytáhl audiokazetu a podal mu ji.

„Jestli mi nevěříte, můžete si sám sebe poslechnout. Včera večer v té restauraci jsem měl u sebe mikrofon.“

Díval jsem se, jak mu postupně dochází, že mám teď kolem prstu omotaného i jeho.

„Vezměte si ji, Johne. Berte to jako gesto dobré vůle. Je to originál. Neudělal jsem si žádné kopie.“

Peoples pomalu natáhl ruku a převzal kazetu. Obešel jsem stůl.

„Takže co kdybych se teď podíval, co v tom spisu je, a vy šel zatím zařídit všechno potřebné pro schůzku s Azízem?“

Peoples si strčil kazetu do kapsy a přikývl.

„Za deset minut se vrátím,“ oznámil. „Pokud sem někdo přijde a zeptá se, co tu děláte, zavřete spis a řekněte mu, ať jde za mnou.“

„Ještě poslední věc. Co ty peníze?“

„Co je s nimi?“

„Kolik peněz z té filmové loupeže ukrýval Azíz pod sedadlem?“

Zdálo se mi, že se na Peoplesově tváři mihl chabý úsměv a poté opět vymizel.

„Sto babek. S tou loupeží souhlasilo číslo jedné bankovky.“

Zůstal v místnosti dostatečně dlouho, aby si vychutnal zklamání na mém obličeji, a pak se obrátil ke dveřím.

Jakmile odešel, posadil jsem se za stůl a otevřel spis. Obsahoval dvě stránky opatřené bezpečnostními razítky a některá slova uprostřed odstavců a posléze i celé odstavce byly začerněny inkoustem. Peoples mi očividně nehodlal ukazovat nic, co jsem si nevyjednal – nebo nevymohl vydíráním, jak to označil on.

Stránky byly vyňaty ze zřejmě rozsáhlejšího spisu. V levém horním rohu měly drobným písmem uveden kód. Sáhl jsem do lepenkové krabice a otevřel svůj spis. Vytáhl jsem volný arch papíru a zapsal si kódové číslo každé stránky. A pak už jsem si přečetl, co mi Peoples předložil.

První stránka obsahovala dva datované odstavce.

11-5-99 – potvrzena přítomnost SUBJEKTU v Hamburgu na [redacted] v doprovodu [redacted] a [redacted]. SUBJEKT spatřen v restauraci [redacted] přibližně mezi 20.00 a 23.30. Žádné bližší podrobnosti.

1-7-99 – Prohlídka pasu SUBJEKTU na letišti Heathrow v 14.40. Následné vyšetřování odhalilo přílet z Frankfurtu letem 598 společnosti Lufthansa. Žádné bližší podrobnosti.

Odstavce před a za tímto textem byly zcela začerněné. Díval jsem se na část tabulky, do níž federálové v průběhu let zapisovali záznamy o Azízovi. Zkrátka ho sledovali. Nic víc záznamy neobsahovaly. Jen postřehy informátorů či agentů a zprávy o pasové kontrole na letištích.

Dvě data uvedená na stránce z obou stran ohraničovala vraždu Angelly Bentonové a loupež filmových peněz. V žádném případě nezbavovala Azíze podezření z aktivní nebo pasivní účasti na obou zločinech. Pokud jsem měl dokumentu před sebou věřit, pak se Azíz v době před oběma mnou vyšetřovanými případy i po nich nacházel v Evropě, avšak to mu ještě neposkytovalo alibi. Podle článku v *Timesech*, který jsem četl, bylo o Azízovi známo, že cestuje na falešné průkazy totožnosti. Nedalo se tedy vyloučit, že nějak proklouzl do Spojených států, spáchal zde oba zločiny a poté opět vyklouzl ven.

Přistoupil jsem k četbě další stránky. Ta obsahovala pouze jediný nezačerněný odstavec. Uvedené datum však bylo zásahem do černého.

19-3-00 – Prohlídka pasu SUBJEKTU na letišti LAX-CA. Přílet z Manily v 18.11 letem 88 společnosti Qantas. Bezpečnostní kontrola a prohlídka. Vyslechnut [redacted] z losangeleské pobočky. Viz přepis #00-44969. Propuštěn v 21.15.

Na noc, kdy zmizela Martha Gesslerová, měl tedy Azíz podle všeho dokonalé alibi. Až do čtvrt na deset večer ho na losangeleském mezinárodním letišti vyslýchal agent FBI, který ho přesně v době, kdy Gesslerová cestou z práce zmizela, umístil do federální vazby.

Vložil jsem oba archy zpátky do spisu a vrátil ho do zásuvky. Na stránku ze svého spisu jsem již nic dalšího nepřipsal – nebylo co. Vsunul jsem stránku zpátky a vytáhl vyšetřovací spis. Právě když jsem se do něj chystal pustit, otevřely se dveře a stál v nich Milton. Neříkal jsem nic a čekal, až udělá první krok. Agent vešel dovnitř a rozhlédl se po místnosti, jako by měla rozměry skladu. Nakonec promluvil, aniž mi věnoval jediný pohled.

„Ty máš teda kuráž, Boschi. Dělat takové věci a myslet si, že ti to u nás jen tak projde. Že ti to *u mě* jen tak projde.“

„Myslím, že bych mohl říct totéž o tobě.“

„Kdyby záleželo na mně, tak bych z tebe to zastrašování vymlátil.“

„Tak to by ses přepočítal.“

Milton se ke mně naklonil, opřel se oběma rukama o stůl a pohlédl přímo na mě.

„Jsi vyřízený, Boschi. Svět se prohnal kolem tebe, ale ty tu dál vysedáváš, chytáš se stébla a sereš se do lidí, kteří se snaží ochránit budoucnost.“

Jeho řeč na mě neudělala dojem a doufal jsem, že jsem to dal najevo. Opřel jsem se o židli a zadíval se na něj.

„Co kdyby sis dal pohov, kámo? Pokud vím, tak ty už si s tím hlavu lámat nemusíš. Máš šéfa, který svinstvo radši zametá pod koberec než vymetá ven. Vyvázneš z toho dobře, Miltone. Řek bych, že není nasranej kvůli tomu, cos udělal, ale že ses nechal chytit.“

Agent na mě ukázal prstem.

„Tohle na mě nezkoušej, kurva. Tohle ne. Kdybych měl někdy od tebe potřebovat profesní radu, to bych radši rovnou odevzdal odznak.“

„Fajn. Takže co chceš?“

„Chci tě varovat. Dej si na mě pozor, Boschi. Protože já si tě najdu.“

„A já budu připraven.“

Milton se otočil a odešel, přičemž za sebou nechal otevřené dveře. O pár vteřin později se vrátil Peoples.

„Hotovo?“

„Už dávno.“

„Kde je ten spis, který jsem vám dal?“

„Zpátky v zásuvce.“

Peoples se naklonil přes stůl a otevřel zásuvku, aby se přesvědčil. Dokonce pak rozevřel i spis, aby měl jistotu, že jsem na něj neušil nějakou boudu.

„Dobrá, tak jdeme. Tu krabici si vezměte s sebou.“

Následoval jsem ho skrz dvoje bezpečnostní dveře, za nimiž jsem se znovu ocitl v chodbě s celami. Než jsme však stačili dorazit ke dveřím s okénky z poloprůhledného skla, otevřel Peoples kartou jakési dveře a uvedl mě do vyšetřovny. Stál v ní stůl a dvě židle. Na jedné z nich

již seděl Músuwa Azíz. V rohu nalevo od dveří se pak opíral o stěnu agent, jehož jsem neznal. Peoples se přesunul do druhého rohu.

„Posaďte se," vyzval mě. „Máte patnáct minut."

Položil jsem krabici na podlahu, přisunul si zbývající židli a posadil se za stůl naproti Azízovi. Vypadal slabě a propadle. Nablond nabarvené vlasy mu u kořínků odrůstaly. Jeho oči s povislými víčky byly podlité krví a já přemýšlel, jestli mu někdy v cele vypínají světlo. V jeho světě se toho rozhodně mnoho změnilo. Před dvěma lety mu přílet a identifikace na losangeleském letišti vynesly několik hodin zadržovací vazby, během nichž se ho jakýsi agent pokoušel vyslechnout. Nyní se po přeshraniční kontrole ocitl na neomezeně dlouhou dobu ve vnitřní svatyni FBI.

Nesliboval jsem si od rozhovoru s ním příliš, ale cítil jsem potřebu promluvit si s ním z očí do očí, než jej potvrdím nebo vyloučím jako jednoho z podezřelých. Po zhlédnutí zpravodajských dokumentů před několika minutami jsem se přikláněl spíše ke druhé variantě. Jediné, co tohoto pomenšího potenciálního teroristu spojovalo s Angellou Bentonovou, byly peníze. V době svého zatčení na mexických hranicích měl u sebe jednu ze stodolarových bankovek, které pocházely z filmové loupeže. Pouze jedinou. Pro tuto skutečnost pravděpodobně existovala celá řada vysvětlení a já se začínal přiklánět k názoru, že jeho účast na vraždě a loupeži k těmto vysvětlením nepatří.

Sehnul jsem se k lepenkové krabici, vytáhl jsem spis o vraždě Angelly Bentonové a otevřel si ho na klíně, kde ho Azíz neviděl. Vytáhl jsem Angellinu fotografii, kterou mi poskytla její rodina. Snímek Angellu zachycoval ve fotoateliéru v době její promoce na Ohijské státní univerzitě, což bylo necelé dva roky před její smrtí. Vzhlédl jsem k Azízovi.

„Jmenuji se Harry Bosch a vyšetřuji smrt Angelly Bentonové před čtyřmi lety. Připadá vám ta žena povědomá?"

Přisunul jsem mu fotografii po stole a zkoumavě si prohlížel jeho obličej a oči, zda v nich neuvidím nějaký náznak čí něco, co by ho prozradilo. Jeho oči přejely přes fotografii, ale nespatřil jsem v nich nic, co by se dalo označit za reakci. Přitom stále mlčel.

„Znal jste ji?"

Azíz neodpověděl.

„Pracovala pro jednu filmovou společnost, která byla oloupena. A u vás se našla část jejích peněz. Jak to?“

Nic.

„Odkud se ty peníze vzaly?“

Azíz odtrhl oči od snímku a upřel je na mě. Stále neříkal nic.

„Řekli vám tihle agenti, že se mnou nemáte mluvit?“

Nic.

„Řekli? Poslyšte, jestli jste ji neznal, tak mi to sdělte.“

Azíz opět zabodl smutné očí do stolu. Zdálo se, že se znovu dívá na fotografii, ale já poznal, že tomu tak není. Díval se na cosi nesmírně vzdáleného. Věděl jsem, že moje úsilí je zbytečné, což jsem ostatně věděl už předtím, než jsem se sem posadil.

Vstal jsem a otočil se k Peoplesovi.

„Zbytek těch patnácti minut si můžete nechat.“

Agent se odrazil od zdi a zvedl hlavu ke kameře pod stropem. Učinil drobný kroutivý pohyb prstem a elektronický zámek dveří se s cvaknutím odemkl. Bezmyšlenkovitě jsem vyrazil ke dveřím a strčil do nich. Téměř vzápětí jsem za sebou zaslechl hýkavý výkřik. Azíz přeskočil stůl a celou vahou svých zhruba pětasedmdesáti kilogramů mě udeřil do hrudníku. Proletěl jsem dveřmi do chodby.

Azíz na mně stále visel, a když jsem se začal kácet k zemi, cítil jsem, jak máchá rukama i nohama ve vzduchu a hledá nějakou oporu. Nato ze mě seskočil a začal utíkat po chodbě pryč. Peoples a druhý agent rychle vyrazili za ním. Když jsem vstal, viděl jsem, jak zahnali Azíze do slepé uličky. Peoples se držel opodál, zatímco druhý agent přiskočil a hrubě srazil drobnějšího Azíze k zemi.

Jakmile byl zadržený pod kontrolou, Peoples se otočil a vyrazil ke mně.

„Jste v pořádku, Boschi?“

„Jo.“

Postavil jsem se a okázale si začal upravovat šaty. Cítil jsem rozpaky. Azíz mě překvapil a já věděl, že si o tom nejspíš bude vyprávět celá místnost detektivů na druhém konci chodby.

„Nebyl jsem na to připravený. Asi jsem trochu zakrněl, když jsem už tak dlouho z branže.“

„Ano. Nikdy se k nim nesmíte otáčet zády.“

„Moje krabice. Zapomněl jsem ji.“

Vrátil jsem se do vyšetřovny a sebral ze stolu fotografii a krabici. Právě když jsem vycházel ven, vedl kolem mě druhý agent Azíze s rukama spoutanýma za zády.

Počkali jsme, až projdou, a pak jsme je s Peoplesem v bezpečné vzdálenosti následovali.

„Takže," prohodil Peoples, „to bylo úplně k ničemu."

„Nejspíš ano."

„A tomu všemu se dalo vyhnout, kdyby… Nedokončil větu, a tak jsem to udělal za něj.

„…kdyby váš agent nespáchal ty zločiny před kamerou. Jo."

Peoples se zastavil na chodbě a já učinil totéž. Čekali jsme, až druhý agent a Azíz projdou dveřmi.

„Tohle ujednání mi nevyhovuje," řekl Peoples. „Nemám žádné záruky. Co když odtud vyjdete a srazí vás náklaďák? Znamená to, že ty nahrávky skončí ve zprávách?"

Na chvíli jsem se zamyslel a pak přikývl.

„Jo, skončí. Takže radši doufejte, že mě ten náklaďák mine."

„Nechce se mi žít a pracovat s takovým břemenem."

„To se vám nedivím. Co uděláte s Miltonem?"

„Jak už jsem řekl. Skončil. Pouze to ještě neví."

„No, tak mi dejte vědět, až se to stane. Pak si můžeme o tom břemenu ještě jednou promluvit."

Peoples se tvářil, že chce ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslel a znovu se dal do chůze. Provedl mě bezpečnostními dveřmi k výtahu. Přivolal ho pomocí karty a stejným způsobem pak aktivoval tlačítko vestibulu. Přidržel rukou dveře kabiny.

„Já s vámi dolů nepojedu," oznámil mi. „Myslím, že už jsme si řekli dost."

Přikývl jsem a Peoples vystoupil z kabiny. Stál venku a díval se na mě, jako by se chtěl ujistit, že se z výtahu nevyplížím a nepokusím se osvobodit uvězněné teroristy.

Právě když se dveře začaly zavírat, udeřil jsem do nich hřbetem ruky a mechanismus se znovu pomalu odsunul.

„Nezapomeňte, agente Peoplesi – moje advokátka podnikla veškeré kroky, aby zabezpečila sebe i ty nahrávky. Pokud se jí něco stane, je to totéž, jako by se to stalo mně."

„Žádný strach, pane Boschi. Nic proti ní ani proti vám nepodniknu."

„S vámi si hlavu nelámu.“

Dveře se zavřely ve chvíli, kdy jsme se navzájem provrtávali ostrými pohledy.

„Rozumím,“ zaslechl jsem ho říkat zvenčí.

29

Můj taneček s federály nevyzněl tak úplně naprázdno, jak jsem Peoplesovi vsugeroval. Jistě, sledování druhořadého teroristy možná byla falešná stopa, ale v každém případu se vždy nějaké falešné stopy naskytnou. Je to součást mise. Na konci dne jsem měl k dispozici úplný záznam o vyšetřování a to mi bohatě stačilo. Hrál jsem s kompletním balíčkem karet – s vyšetřovacím spisem –, což mi umožňovalo odepsat v duchu vše, co mě za poslední dva dny potkalo a dovedlo mě až sem, a to včetně několika hodin ve vazbě. Věděl jsem totiž, že pokud mám někdy dopadnout vraha Angelly Bentonové, odpověď nebo alespoň klíč k odemčení případu se pravděpodobně ukrývá někde uvnitř oné černé plastové složky.

Vrátil jsem se z federální budovy a vstoupil do domu jako člověk, který si myslí, že možná vyhrál v loterii, ale potřebuje si ověřit čísla v novinách, aby měl úplnou jistotu. Zamířil jsem s krabicí přímo ke stolu v jídelně a rozložil na něm veškerý její obsah. Vepředu uprostřed vévodil vyšetřovací spis. Svatý grál. Posadil jsem se a začal spis pročítat od první stránky. Neodtrhl jsem se od něj kvůli kávě, vodě ani pivu. Nezapnul jsem hudbu. Plně jsem se soustředil na stránky, které jsem obracel. Čas od času jsem si do zápisníku načmáral poznámku, ale většinu času jsem jen četl a vstřebával. Nasedl jsem do auta s Lawtonem Crossem a Jackem Dorseym a znovu s nimi projel vyšetřování.

O čtyři hodiny později jsem ve spisu otočil poslední stránku. Pečlivě jsem pročetl a prostudoval každý dokument. Nic mě sice na první pohled neudeřilo do očí jako klíč nebo očividná stopa, kterou bych měl sledovat, avšak něco takového mě nemohlo odradit. Stále jsem věřil, že se ve spisu něco ukrývá. Vždycky to tak bylo. Stačilo jen prosít informace z odlišného úhlu.

Jednou z věcí, které mě při mém intenzivním ponoru do zdokumentované části případu zaujaly, byla odlišnost povah Crosse a Dorseyho. Dorsey byl o dobrých deset let starší než Cross a v jejich vzájemném vztahu vystupoval jako učitel. Z jejich písemného projevu a způsobu zpracování protokolů jsem však vycítil, jak odlišnými byli oba detektivové osobnostmi. Cross byl ve svých zprávách popisnější a více vysvětlující. Dorsey právě naopak. Pokud nějaký výslech nebo laboratorní zprávu vystihovala tři slova, spokojil se se třemi slovy. Cross v takovém případě zapsal ona tři slova a poté připojil dalších deset vět s interpretací všeho, co daná laboratorní zpráva nebo chování svědka znamenají. Crossova metoda mi byla bližší. Vždy jsem zastával filozofii zapisovat všechno do spisu. Někdy se totiž případy táhnou měsíce nebo i celé roky, a pokud se veškeré nuance nestanou součástí zápisu, postupem času mohou vyprchat.

Zároveň jsem dospěl k závěru, že oba partneři si možná nebyli příliš blízcí. Nyní již k sobě měli nejblíže, jak to jen šlo, neboť se oba nesmazatelně zapsali do policejního bájesloví jako nositelé nejhorší možné smůly. Avšak kdyby během onoho osudného okamžiku v baru stáli více při sobě, možná mohlo vše dopadnout jinak.

Při přemýšlení, co by bylo, kdyby, jsem si vzpomněl na Danny Crossovou, jak zpívá svému muži. Konečně jsem vstal, přešel k přehrávači disků a vložil do něj cédéčko s výběrem skladeb Louise Armstronga. Cédéčko vyšlo současně s dokumentem o jazzu od Kena Burnese. Většina skladeb pocházela z Armstrongova velmi raného období, ale já věděl, že zcela v závěru následuje „What a Wonderful World“, jeho poslední hit.

Vrátil jsem se ke stolu a zadíval se do zápisníku. Během prvního pročítání spisu jsem si zapsal pouhé tři věci.

100 000 $

Sandor Szatmari
Prachy, troubo

Společnost Global Underwriters, která zapůjčené peníze pojistila, vypsala stotisícovou odměnu za informace vedoucí k zatčení a usvědčení pachatelů. O žádné odměně jsem nevěděl a překvapovalo mě, že se mi o ní Lawton Cross nezmínil. Předpokládal jsem, že je to jen jeden z mnoha detailů, které mu během kómatu a postupem času vyprchaly z hlavy.

Skutečnost, že je na dopadení pachatelů vypsána odměna, pro mě měla určité osobní důsledky. Předpokládal jsem, že jako bývalý policista, který byl do případu svého času zaangažován – i když to bylo ještě před loupeží a následnou odměnou –, bych se o peníze nemohl ucházet, i kdyby mé úsilí vedlo k zatčení a odsouzení. Zároveň jsem věděl, že v prohlášení o odměně bude nejspíš malým písmem napsáno, že pro vznik nároku na stotisícovou odměnu je nutné navrácení celé dvoumilionové částky s tím, že výše odměny bude snižována úměrně ke skutečné výši navrácené sumy. Čtyři roky po zločinu byla přitom pravděpodobnost, že z ukradené částky zbylo něco k navrácení, jen velmi malá. Přesto bylo dobré o odměně vědět. Dala se v případě potřeby použít jako páka nebo donucovací prostředek. Já se možná ucházet nemohl, ale mohl jsem potkat někoho užitečného, kdo smí o částku žádat. Měl jsem radost, že jsem se o odměně dozvěděl.

Další položkou v zápisníku bylo jméno Sandor Szatmari. Ve spise byl uveden jako vyšetřovatel Global Underwriters pověřený tímto případem. Každopádně jsem s ním potřeboval mluvit. Otevřel jsem vyšetřovací spis na první stránce, kde si detektivové většinou vedou seznam nejčastěji volaných telefonních čísel. Szatmari zde uveden nebyl, ale našel jsem číslo do Global Underwriters. Odešel jsem do kuchyně k telefonu, ztlumil cédéčko s Louisem Armstrongem a vytočil číslo. Dvakrát mě přepojili, než se mi konečně ozvala žena, která se představila jako: „Vyšetřování.“

Měl jsem potíže vyslovit Szatmariho jméno, ale žena mě opravila a řekla, abych počkal. Za necelou minutu se mi ve sluchátku ozval Szatmari. Vysvětlil jsem mu svou situaci a zeptal se, jestli se můžeme setkat. Szatmari působil skepticky, ale možná to bylo tím, že měl vý-

chodoevropský přízvuk, takže mu bylo špatně rozumět. Odmítl o případu hovořit s neznámým člověkem po telefonu, ale nakonec souhlasil, že mě druhý den v deset hodin ráno přijme ve své kanceláři v Santa Monice. Řekl jsem, že tam budu, a zavěsil jsem.

Zadíval jsem se na poslední řádek v zápisníku. Byla to jen drobná připomínka starého pořekadla, které platí pro téměř každé vyšetřování. Sleduj prachy, troubo. Peníze vždy vedou k pravdě. V tomto případě peníze zmizely a stopa – nevedoucí do Phoenixu a nesouvisející s Músuwou Azízem ani Marthou Gesslerovou – dávno vychladla. Věděl jsem, že mi zbývá jediná alternativa. Vrátit se zpět. Vystopovat peníze zpátky a sledovat, co se z nich vyklube.

Z toho důvodu jsem potřeboval začít v bance. Znovu jsem se podíval do seznamu telefonních čísel na první stránce vyšetřovacího spisu a zavolal jsem Gordonu Scaggsovi, viceprezidentu BankLA, který zařizoval jednodenní zápůjčku dvou milionů dolarů filmové společnosti Alexandera Taylora.

Scaggs mi sdělil, že je zaneprázdněný. Chtěl schůzku se mnou odložit na příští týden, ale já jsem na něj naléhal a nakonec se mi ho podařilo přimět, aby si do programu vtěsnal patnáctiminutové jednání se mnou nazítří ve tři odpoledne. Požádal mě o číslo zpátky, aby jeho sekretářka mohla ráno schůzku potvrdit. Vymyslel jsem si číslo a sdělil mu ho. Nehodlal jsem mu dát příležitost, aby mi jeho sekretářka ráno zavolala a oznámila, že schůzka byla zrušena.

Zavěsil jsem a zvážil všechny možnosti. Bylo pozdní odpoledne a já měl až do deseti hodin ráno volno. Chtěl jsem se znovu podívat na vyšetřovací spis, ale věděl jsem, že kvůli tomu nemusím sedět doma. Stejně dobře jsem mohl sedět v letadle.

Zavolal jsem na Southwest Aírlines a rezervoval si let z Burbanku do Las Vegas s příletem v 19:15 a zpáteční let s odletem brzy ráno a příletem do Burbanku v 8:30.

Eleanor zvedla mobilní telefon při druhém zazvonění a zdálo se, že šeptá.

„Tady Harry. Děje se něco?“

„Ne.“

„Tak proč šeptáš?“

Eleanor zesílila hlas.

„Promiň, neuvědomila jsem si to. Co se děje?“

„Napadlo mě, že bych se tam večer zastavil pro tašku a kreditní karty.“

Když Eleanor okamžitě neodpověděla, zeptal jsem se: „Budeš někde poblíž?“

„Totiž, chtěla jsem dneska večer hrát. Později.“

„Moje letadlo přiletí v sedm patnáct. Ve městě můžu být kolem osmé. Mohli bychom si zajít někam na večeři, než půjdeš hrát.“

Čekal jsem a znovu se mi zdálo, že Eleanor reaguje pozdě.

„Večeře by byla fajn. Zdržíš se přes noc?“

„Jo, letí mi to brzy ráno. Dopoledne tady musím vyřídit pár věcí.“

„A kde budeš bydlet?“

Byl to naprosto jasný signál.

„Nevím. Ještě jsem si nic nerezervoval.“

„Harry, myslím, že by nebylo dobré, abys zůstával tady.“

„Jasně.“

Linka byla stejně němá jako pět set kilometrů pouště mezi námi.

„Totiž, můžu ti zařídit ubytování v Bellagiu. Udělají to pro mě.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“

„Díky, Eleanor. Mám se po příletu zastavit u tebe?“

„Ne, přijedu tě vyzvednout. Bereš si nějaká zavazadla?“

„Ne. Mou tašku už máš.“

„Dobře, takže budu parkovat v sedm patnáct před terminálem. Zatím ahoj.“

Všiml jsem si, že Eleanor znovu šeptá, ale tentokrát jsem neřekl nic.

„Díky, Eleanor.“

„Hele, Harry, potřebuju si přehodit pár věcí, abych měla dneska večer volno. Takže už musím končit. Uvidíme se na letišti. V sedm patnáct. Čau.“

Rozloučil jsem se, ale to už zavěsila. Měl jsem dojem, že se na závěr ozývá v pozadí další hlas.

Právě když jsem o tom přemýšlel, začal Louis Armstrong zpívat „What a Wonderful World“ a já zesílil zvuk.

30

V sedm patnáct jsme si s Eleanor zopakovali letištní scénu. Včetně polibku po mém nástupu do auta. Já se pak nemotorně otočil a přemístil těžký vyšetřovací spis, který jsem nesl s sebou, z předního sedadla na zadní. Položil jsem ho vedle své aktovky, která ležela na sedadle za Eleanor.

„To vypadá jako vyšetřovací spis, Harry."

„To taky je spis. Říkal jsem si, že si ho během letu pročtu."

„A…?"

„Na sedadle za mnou sedělo vřeštící dítě. Nemohl jsem se soustředit. Proč vůbec někdo vozí dítě do Vegas?"

„Vegas náhodou není pro výchovu dítěte špatné místo. Údajně."

„Já nemluvím o výchově. Ale proč někdo bere malé dítě na dovolenou do města hříchu? Proč ho nevezme do Disneylandu nebo někam tam?"

„Řekla bych, že potřebuješ panáka."

„A něco k jídlu. Kde se chceš najíst?"

„No, vzpomínáš, když jsme ještě byli… v L. A. a při zvláštních příležitostech chodili do Valentina?"

„Neříkej, že…"

Eleanor se zasmála a již sama skutečnost, že se na ni můžu zase dívat, mě naplňovala vzrušením. Opravdu se mi líbilo, jak její vlasy dokreslují její nádherný krk.

„Jo, tady je Valentino taky. Objednala jsem stůl."

„V Las Vegas musí mít zkrátka všechno."

„Kromě tebe. Harry Bosch se absolutně nedá reprodukovat." Úsměv jí z tváře při těchto slovech nevymizel a mně se to líbilo. Zakrátko jsme se pohroužili do mlčení tak příjemného, jak příjemné jen může mlčení mezi dvěma někdejšími manželi být. Eleanor se zkušeně proplétala dopravní zácpou, která se mohla směle měřit s čímkoliv, co lze nalézt na ucpaných losangeleských silnicích a dálnicích.

Od doby, kdy jsem byl naposledy na zdejší hlavní třídě, uplynuly asi tři roky, ale Las Vegas člověka učí, že čas je relativní. Za ty tři roky jako by se všechno znovu změnilo. Viděl jsem nové podniky a atrak-

ce, taxíky s elektronickými reklamami na střechách, jednokolejky propojující kasina.

Lasvegaská verze Valentina se nacházela v kasinu Venetian, jednom z nejnovějších drahokamů v koruně luxusních kasin na Stripu. Tohle místo při mé poslední návštěvě města vůbec neexistovalo. Když Eleanor zamířila na parkoviště s obsluhou, řekl jsem jí, ať mi otevře kufr, abych si do něj mohl dát aktovku a vyšetřovací spis.

„To nejde. je plný."

„Nechci ty věci vytahovat ven, zvlášť ten vyšetřovací spis."

„No tak ho strč do aktovky a polož ji na podlahu. To bude stačit."

„To nemáš vzadu místo na jedinou složku?"

„Ne, je to tam všechno napěchované, a když otevřu kufr, vyhrne se to ven. Což zrovna tady nechci."

„A co tam vlastně máš?"

„Jen šaty a další věci. Chtěla jsem je odvézt Armádě spásy, ale ještě jsem neměla čas."

Naše dveře současně otevřeli dva dveřníci a přivítali nás v podniku. Vystoupil jsem, otevřel zadní dveře a naklonil jsem se dozadu, abych otevřel aktovku a strčil do ní spis. Nato jsem ji zavřel a vsunul na podlahu pod Eleanořino sedadlo.

„Jdeš, Harry?" zeptala se Eleanor za mnou.

„Jo, už jdu."

Zatímco dveřník odjížděl s autem, díval jsem se na kufr a zadek lexusu. Nepřipadal mi nijak zvlášť těžký. Zaměřil jsem se na poznávací značku a mlčky si ji třikrát po sobě přečetl.

Ve Valentino to vypadalo jako ve Valentino. Z mého pohledu šlo o dokonale naklonovanou losangeleskou restauraci. Jako bych se snažil najít rozdíl mezi dvěma McDonaldy – samozřejmě na daleko jiné kulinářské úrovni.

Během jídla jsem se nenutil ke konverzaci. Ke spokojenosti a štěstí mi stačilo, že jsem s Eleanor. Zpočátku se skrovný rozhovor točil kolem mě a mého odchodu-neodchodu do výslužby. Vyprávěl jsem jí o případu, na kterém pracuji, včetně spojitosti s její starou přítelkyní a kolegyní Marty Gesslerovou. V předchozím životě pracovala Eleanor jako agentka FBI a dodnes si zachovala analytické myšlení vyšetřovatele. Když jsme žili společně v L. A., často mi sloužila jako jakási

rezonanční deska a při několika příležitostech mi pomohla návrhem nebo myšlenkou.

Tentokrát mi dala pouze jedinou radu: abych se držel dál od Peoplese, Miltona, a dokonce i Lindella. Ne že by je osobně znala. Pouze znala kulturu FBI a tyhle typy lidí. Její rady však pro mě samozřejmě přišly příliš pozdě.

„Dělám, co můžu, abych se podle toho zachoval," řekl jsem jí. „Vůbec by mi nevadilo, kdybych je už nikdy neviděl."

„To ale není moc pravděpodobné."

Náhle mě něco napadlo.

„Nemáš náhodou u sebe mobil, že ne?"

„Mám, ale myslím, že by se jim moc nelíbilo, kdybys ho na takovém místě používal."

„Já vím. Půjdu ven. Jen jsem si vzpomněl, že musím někam zavolat, jinak bude průser."

Eleanor vytáhla z kabelky přístroj a podala mi ho. Vyšel jsem z restaurace a postavil se do pasáže vybudované tak, aby připomínala benátský kanál včetně gondol. Betonová obloha byla pomalovaná modrou barvou s chomáči bílých mraků. Všechno bylo falešné, ale aspoň tu měli klimatizaci. Zavolal jsem na mobilní číslo Janis Langwiserové a oznámil jí, že se nic neděje.

„Už jsem se začínala strachovat, protože ses mi neozýval. Dvakrát jsem volala k tobě domů."

„Všechno je v pořádku. Jsem ve Vegas a vrátím se zítra."

„Jak poznám, že nejsi pod nátlakem? Že tě třeba nezadržují a nenutí tě to říkat?"

„Máš na telefonu identifikaci volajícího?"

„Aha, vidíš. Všimla jsem si, že je to předčíslí sedm nula dva. No dobrá, Harry. Nezapomeň se mi zítra ozvat. A neutrať tam moc peněz."

„Neutratím."

Když jsem se vrátil ke stolu, Eleanor tam neseděla. Posadil jsem se a začal být nervózní, ale ona se po pár minutách vrátila z toalety. Když jsem sledoval, jak se ke mně blíží, měl jsem dojem, že je jiná, ale nedokázal jsem posoudit v čem. Bylo v tom něco hlubšího než jen vlasy a tmavší opálení. Jako by měla více sebedůvěry než v době, kdy

jsem ji znával. Možná na modrých plstěných pokerových stolech na Stripu našla, co hledala.

Vrátil jsem jí telefon a ona si ho vložila do kabelky.

„Tak jaké to tu je?“ zeptal jsem se. „Zatím jsme se bavili o mém případu. Tak teď si na chvilku promluvme o tvém.“

„Já žádný případ nemám.“

„Ty víš, jak to myslím.“

Pokrčila rameny.

„Letos se věci daří. Vyhrála jsem satelit a dostala žeton. Můžu hrát v sérii.“

Věděl jsem, že mluví o vítězství v kvalifikačním turnaji na světovou sérii v pokeru. Když jsme se o pokeru bavili naposledy, svěřila se mi, že jejím tajným cílem je stát se první ženou, která světovou sérii vyhraje. Vítěz kvalifikačního turnaje si může odnést hotovostní prémii, anebo takzvaný žeton, který mu zaručuje účast v sérii.

„Takže teď budeš v sérii vůbec poprvé, viď?“

Eleanor přikývla, usmála se a já poznal, že je hrdá a vzrušená.

„Začíná už hezky brzo.“

„Tak to držím palce. Možná se tu zastavím a budu se dívat.“

„Tak ať mi přineseš štěstí.“

„Stejně to musí být těžké, Eleanor, vydělávat si podle toho, jaké ti padnou karty.“

„Já jsem v tom dobrá, Harry. Kromě toho mám teď investory. Při hraní sázím jejich peníze. Inkasují sedmdesát pět procent z mých výher a nesou riziko případné prohry. Jenže já příliš často neprohrávám, Harry.“

Přikývl jsem.

„Co je to za lidi? Jsou…, však víš?“

„Legitimní? Ano, Harry, velice. Jsou to podnikatelé. Lidi z Microsoftu. Ze Seattlu. Seznámila jsem se s nimi, když tady hráli. Zatím jim vydělávám peníze. Vzhledem k situaci akciových trhů raději investují do mě. Oni jsou spokojení a já taky.“

„Prima.“

Přemýšlel jsem o penězích, které mi nabídl Alex Taylor. A pak zde byla i odměna za dopadení pachatelů loupeže. Kdybych případ vyřešil, vrátil část peněz a nějakým způsobem se kvalifikoval jako uchazeč

o odměnu, mohl bych být jejím investorem. Byla to jen taková fantazie. Přemýšlel jsem, jestli by ode mě Eleanor vůbec peníze vzala.

„Na co myslíš?“ zeptala se. „Vypadáš strašně ustaraně.“

„Na nic. Jen jsem se na vteřinku zamyslel nad tím případem. Nad něčím, nač se chci zítra zeptat toho vyšetřovatele z pojišťovny.“

Číšník přinesl účet, já převzal od Eleanor zpátky svou kartu American Express a zaplatil jsem. Odešli jsme, nasedli do auta a já se ujistil, že aktovka stále leží na místě. Z parkoviště jsme odjeli do Bellagia – hotel nebyl daleko, ale kvůli hustému provozu trvala cesta dlouho. Když jsme se k Bellagiu blížili, začal jsem být nervózní, poněvadž jsem nevěděl, co se stane, jakmile tam dorazíme. Podíval jsem se na hodinky. Bylo skoro deset.

„V kolik hodin hraješ?“

„Ráda bych začala kolem půlnoci.“

„Proč vůbec tak ráda hraješ přes noc? Co ti vadí na dni?“

„Opravdoví hráči vycházejí v noci. To už jsou turisti v posteli. Na stole leží více peněz.“

Mlčky jsme ujeli ještě kousek a Eleanor pak pokračovala, jako by se předtím vůbec neodmlčela.

„Navíc ráda vycházím na sklonku noci ven a dívám se, jak vychází slunce. Je na tom něco poutavého, jako by byl člověk nějakým způsobem šťastný, že přežil další den.“

V Bellagiu jsme zamířili k recepci VIP a vyzvedli si elektronickou odemykací kartu, kterou zde nechali na Eleanořino jméno. Bylo to jednoduché. Eleanor mě odvedla k výtahu, jako by zde byla již stokrát, a oba jsme vyjeli do apartmá v jedenáctém patře. Byl to nejkrásnější hotelový pokoj, jaký jsem kdy viděl – s obývacím pokojem, ložnicí a výhledem na osvětlené fontány v rybníčku před hotelem.

„To je krása. Musíš mít dobré známosti.“

„To je pozornost podniku. Hraju tady tři až čtyři večery týdně a postupně to sem začíná přitahovat lidi. Hazardní hráče, kteří se mnou chtějí hrát o vysoké částky. Tady to vědí a nepřejí si, abych hrála někde jinde.“

Přikývl jsem a otočil se k ní.

„Mám dojem, že se ti vážně daří.“

„Nestěžuju si.“

„Mám dojem…“

Nedokončil jsem větu. Eleanor ke mně přistoupila a postavila se přede mě.

„Že co?“

„Už nevím, nač jsem se chtěl zeptat. Nejspíš jsem chtěl vědět, co ti vlastně chybí. Máš teď někoho, Eleanor?“

Přitiskla se blíže a já ucítil její dech.

„Chceš vědět, jestli jsem do někoho zamilovaná? Ne, Harry, nejsem.“

Pokýval jsem hlavou a ona promluvila dřív, než jsem stačil něco říct.

„Pořád věříš v tu věc, o které jsi mi říkal? V teorii jediné kulky?“

Bez váhání jsem přikývl a zadíval se jí do očí. Předklonila se a položila mi hlavu na bradu.

„A co ty?“ zeptal jsem se. „Pořád věříš tomu, co říkal ten básník? Že v srdci věci nikdy nekončí?“

„Ano, věřím tomu. Navždy.“

Zvedl jsem jí rukou bradu a políbil ji. Zanedlouho jsme se již objímali, její ruka spočívala na mé šíji a přitahovala si mě k sobě. Věděl jsem, že se budeme milovat. A v tu chvíli jsem poznal, jaké je být nejšťastnějším mužem v Las Vegas. Odtáhl jsem se od jejích rtů a přitiskl si ji na prsa.

„Nechci od světa nic než tebe,“ zašeptal jsem.

„Já vím,“ odvětila šeptem.

31

Během zpátečního letu do Los Angeles jsem se snažil upřít pozornost opět na případ. Bylo to však zbytečné úsilí. Velkou část noci jsem

totiž strávil sledováním, jak Eleanor vyhrává několik tisíc dolarů od pětice mužů u pokerového stolu v Bellagiu. Nikdy předtím jsem se na její hru pořádně nedíval. S klidem se dá říci, že ztrapnila a obrala do posledního žetonu všechny hráče kromě jediného, a i tomu zůstal jen jeden sloupek žetonů, zatímco ona vyinkasovala plných pět hromádek. Byla to chladná a tvrdá hráčka, která působila nejen impozantně, ale i tajemně a rozkošně. Celý život jsem se učil číst lidem myšlenky. Z její tváře jsem však během hry nedokázal vyčíst nic. Pokud jsem si všiml, za celou hru se na jejím obličeji nemihl jediný stín emocí.

Jakmile však skončila s muži u stolu, skončila i se mnou. Před pokerovou hernou mi oznámila, že je unavená a musí běžet. Řekla mi, že s ní jet nemůžu, a ani mi nenabídla svezení na letiště. Rozloučení bylo krátké. Dali jsme si polibek, který postrádal vášeň o to více, oč větší vášeň jsme prožívali v apartmá nahoře. Odcházeli jsme od sebe bez příslibu dalšího setkání, a dokonce jsme si ani neslíbili, že si zavoláme. Prostě jsme si řekli sbohem a já se díval, jak Eleanor odchází přes kasino pryč.

Na letiště jsem dorazil po svých. V letadle jsem však nedokázal myslet na nic jiného. Snažil jsem se otevřít vyšetřovací spis, ale nijak mi to nepomohlo. Neustále jsem přemýšlel o těch záhadách. Ne o krásných chvílích, o úsměvech, vzpomínkách a milování. Myslel jsem na naše náhlé rozloučení a na to, jak dovedně se Eleanor vyhnula odpovědi na otázku, zda někoho má. Řekla, že není zamilovaná, ale to přece nebyla odpověď. Přemýšlel jsem, proč chtěla, abych přenocoval v hotelu, a proč mi neotevřela kufr auta. Na první stránku vyšetřovacího spisu jsem si zapsal číslo její poznávací značky, které jsem si zapamatoval. Pak jsem ovšem nabyl dojmu, že Eleanor nějakým způsobem zrazuji, a opět jsem číslo škrtl. Zároveň jsem však věděl, že z paměti je vyškrtnout nedokážu.

32

Kanceláře vyšetřovacího oddělení firmy Global Underwriters se nacházely v pětipatrové černé krabici na Colorado Street, asi šest bloků od oceánu. Když jsem tam dorazil, sekretářka, která střežila vstup do kanceláře Sandora Szatmariho, se na mě podívala, jako bych právě přijel výtahem z Měsíce.

„Vy jste nedostal ten vzkaz?“

„Jaký vzkaz?“

„Nechala jsem vám vzkaz, když jsme si v kanceláři pana Scaggse zjistili vaše číslo. Pan Szatmari musel schůzku s vámi dnes ráno zrušit.“

„A co se stalo, někdo umřel?“

Zdálo se, že sekretářku má neomalenost mírně urazila. Její hlas nabral netrpělivý tón.

„Ne, ale při kontrole svého programu na dnešní den pan Szatmari usoudil, že nemá čas vás nikam vmáčknout.“

„Takže je tady?“

„Nemůže vás přijmout. Mrzí mě, že jste ten vzkaz nedostal. Napadlo mě, že to číslo, které mi dali, je nějaké divné, ale přesto jsem vám nechala vzkaz.“

„Řekněte mu, prosím, že už jsem tady. Řekněte mu, že jsem ten vzkaz nedostal, protože jsem byl mimo město. Kvůli té schůzce jsem sem dneska přiletěl. Takže bych ho přesto rád viděl. Je to důležité.“

Nyní se sekretářka zatvářila otráveně. Zvedla telefon, aby Szatmarimu zavolala, ale pak si to rozmyslela a položila sluchátko. Vstala a přešla přes chodbu na bok čekárny, aby mohla vyřídit můj vzkaz Szatmarimu osobně. O pár minut později se vrátila a posadila se. S tlumočením Szatmariho vzkazu si dala načas.

„Mluvila jsem s panem Szatmarim,“ řekla. „Pokusí se vás přijmout, jakmile to bude možné.“

„Děkuji vám. To je od vás obou milé.“

V čekárně stál gauč a konferenční stolek s poházenými staršími čísly časopisů. Přinesl jsem si s sebou vyšetřovací spis, byt spíše jako rekvizitu, abych s ní udělal na Szatmariho dojem a ukázal mu své

možnosti. Posadil jsem se na gauč a začal zabíjet čas listováním ve spisu a opětovným pročítáním některých zpráv. Nic nového mě nezaujalo, ale aspoň jsem se důvěrněji seznámil s jednotlivými fakty případu. Což bylo důležité, neboť jsem věděl, že jakmile budu vstřebávat nové informace, nebudu si muset pokaždé všechno ověřovat ve spisu.

Uběhlo půl hodiny, když sekretářce zabzučel telefon a ona dostala příkaz pustit mě dovnitř.

Szatmari byl dobře stavěný pětapadesátník. Vypadal spíš jako obchodní zástupce než jako vyšetřovatel, ale stěny jeho kanceláře byly ozdobeny doporučeními a fotografiemi, na nichž si potřásal s různými lidmi pravicí na důkaz svého úspěchu. Ukázal mi na židli před přeplněným stolem a promluvil na mě, aniž by přerušil psaní.

„Mám práci, pane Boschi. Co pro vás mohu udělat?“

„No, jak už jsem vám říkal včera po telefonu, pracuji na jednom z vašich případů. Napadlo mě, že bychom si možná mohli vyměnit nějaké informace a přesvědčit se, jestli některý z nás nepřišel na stopu, kterou ten druhý neobjevil.“

„Proč bych si s vámi měl vyměňovat informace?“

Něco tady nehrálo. Ten člověk mě neměl rád ještě předtím, než jsem vůbec vstoupil do jeho kanceláře. Přemýšlel jsem, jestli s ním o mně nemluvil Peoples. Možná Szatmari zavolal na LAPD nebo na FBI, aby si mé jméno ověřil, a dostalo se mu doporučení, ať se mnou nespolupracuje. Možná právě proto zrušil schůzku se mnou.

„Nerozumím vám,“ řekl jsem. „Děje se snad něco? Protože jinak bychom si přece měli vyměnit informace, abychom vyřešili ten případ.“

„A co vy? Vy si se mnou informace vyměníte? Jak velký podíl z odměny mi dáte?“

Přikývl jsem. Teď jsem to pochopil. Odměna.

„Pane Szatmari, tak to se pletete. Pletete se ve mně.“

„Jistě. Dostanete odměnu a budete cestovat. Lidi jako vy tady mám pořád. Přijdou sem a chtějí informace, aby si vydělali hezkých pár dolarů.“

Když se dostal do ráže, byl jeho přízvuk výraznější. Otevřel jsem vyšetřovací spis a vyhledal černobílé kopie fotografií z místa činu. Vytrhl jsem stránku s rukama Angelly Bentonové a přibouchl ji Szatmarimu na stůl.

„Pro tohle to dělám. Ne pro peníze. Kvůli ní. Já tam toho dne byl. Byl jsem policista. Teď už jsem ve výslužbě, ale dokud mě z případu neodvolali, tuhle vraždu jsem vyšetřoval. Takže na žádnou odměnu tím pádem nejspíš stejně nemám nárok, jasné?“

Szatmari si prohlédl zrnitou fotokopii. Poté pohlédl na složku na mém klíně. A nakonec se zadíval na mě.

„Už si na vás vzpomínám. Na vaše jméno. To vy jste zasáhl jednoho z těch pachatelů.“

Přikývl jsem.

„Já tam toho dne byl, ale jelikož jsme pachatele nikdy nedopadli, nevíme jistě, kdo přesně koho zasáhl.“

„No jistě, osm najatých expolicistů a jeden veterán z LAPD. Což jste byl vy.“

„Asi ano.“

„Víte, snažil jsem se tehdy si s vámi promluvit. Vyzpovídat vás. Ale policie tuhle snahu zazdila.“

„Jak to?“

„Dělali všechno možné, aby se jim do věci nepletla jiná vyšetřování a jiní vyšetřovatelé. Takhle to tam mají rádi.“

„Já vím. Vzpomínám si.“

Szatmari se usmál a opřel se o židli.

„A teď jste přišel vy a žádáte spolupráci ode mě. To je paradoxní, co?“

„Strašně.“

„Tohle je vyšetřovací spis? Ukažte mi ho, prosím.“

Podal jsem mu těžkou složku přes stůl. Szatmari ji položil, zavřel ji a začal listovat zprávami, až narazil na původní zprávu o trestném činu. O vraždě. Přejížděl prstem po stránce, dokud nenarazil na mé jméno v kolonce nadepsané písmeny VP označujícími vyšetřujícího policistu. Nato spis zavřel, ale nevrátil mi ho.

„Proč teď? Proč ten případ vyšetřujete?“

„Protože jsem nedávno odešel do výslužby a tohle je jeden z případů, které mi nedají spát.“

Vyšetřovatel přikývl, jako že rozumí.

„Naše vyšetřování se ovšem týkalo těch peněz, nikoliv té ženy.“

„Jestli to chcete vědět, tak pro mě je to jedno a totéž.“

„Naše vyšetřování už není aktivní. Ty peníze jsou dávno fuč. Rozutekly se, utratili je. Neexistuje šance je získat zpět. Ted řešíme jiné případy.“

„Ty peníze byly možná odepsány,“ řekl jsem, „ale ona ne. Rozhodně ne pro mě a pro ty, kdo ji znali.“

„Vy jste ji *znal?*“

„Seznámil jsem se s ní toho dne.“

Szatmari opět přikývl a zdálo se, že chápe, co tím mám na mysli. Mimoděk narovnal rohy na hromádce spisů na stole.

„Dospělí jste někdy někam?“ zeptal jsem se. „Přišli jste něčemu na stopu?“

Szatmari si dal s odpovědí načas.

„Ne, v podstatě ne. Narazili jsme jen na slepé uličky.“

„Kdy jste ten případ odložili?“

„To už si nevzpomínám. Je to už dávno.“

„Kde máte spis o případu?“

„Svůj spis vám poskytnout nemůžu. Je to proti firemní politice.“

„Kvůli té odměně, že ano? Firma vám zakazuje spolupracovat s neoficiálními vyšetřovateli, pokud byla na vyřešení případu vypsána odměna.“

„Může to vést ke střetu zájmů,“ prohlásil vyšetřovatel a pokýval hlavou. „Kromě toho zde hrozí právní rizika. A já nemám tak luxusní obranné mechanismy jako policie. Pokud by se mé vyšetřovací záznamy a výtahy dostaly na veřejnost, hrozilo by mi, že na mě někdo podá žalobu.“

Minutku jsem přemýšlel, jak to všechno sehrát. Zdálo se mi, že přede mnou Szatmari něco skrývá, a ať už to bylo cokoliv, pravděpodobně se to dalo najít v jeho spisu. Myslím, že mi ho chtěl předat, ale nevěděl přesně jak.

„Podívejte se ještě jednou na tu fotokopii,“ řekl jsem. „Podívejte se na její ruce. Jste pobožný, pane Szatmari?“

Vyšetřovatel se znovu zadíval na ruce Angelly Bentonové na fotografii.

„Někdy pobožný jsem,“ odpověděl. „A vy?“

„V podstatě ne. Co je to vlastně náboženství? Jestli se tím myslí návštěvy kostela, tak tam já nechodím. Ale přemýšlím o víře a myslím, že ji někde v nitru mám. Kodex je taky něco jako náboženství. Musíte

mu věřit. Musíte se podle něj chovat. Podstata všeho se skrývá v jejích rukou, pane Szatmari. Vzpomínám si, že když jsem ji viděl na těch kachličkách a spatřil jsem polohu jejích rukou…, pochopil jsem to jako znamení.“

„Znamení čeho?“

„Já nevím. Znamení něčeho. Je to jako náboženství. Právě proto je tohle jeden z případů, které se mě nepustí.“

„Rozumím.“

„V tom případě vytáhněte ten spis a položte ho na stůl,“ řekl jsem, jako bych dával instrukce člověku v hypnotickém tranzu. „A pak si běžte uvařit kávu nebo si někam zakouřit. A dejte si načas. Já tu na vás počkám.“

Szatmari se na mě dlouze zadíval a pak se sklonil někam, kde měl zřejmě řadu zásuvek. Konečně ode mě odtrhl oči, aby mohl vytáhnout správný spis. Zvedl ho a položil ho na stůl. Spis byl docela tlustý. Nakonec se odsunul na židli a vstal.

„Půjdu si udělat šálek kávy,“ oznámil mi. „Chcete taky něco?“

„Myslím, že ne. Ale děkuji.“

Szatmari přikývl, vyšel z kanceláře a zavřel za sebou dveře. Sotva se za ním zacvakl zámek, vstal jsem ze židle a přesunul se za stůl. Posadil jsem se a ponořil se do spisu.

Szatmariho spis z velké části obsahoval dokumenty, které jsem už viděl. Byly zde i kopie smluv a ujednání mezi Global Underwriters a klientem BankLA, stejně jako výtahy z rozhovorů s několika zaměstnanci banky a filmové společnosti. Szatmari vyslechl všechny členy ostrahy, kteří se v den přestřelky a loupeže nacházeli na místě činu.

Chyběl zde však rozhovor se mnou. Losangeleská policie kolem sebe jako obvykle vystavěla zeď. Szatmariho žádost o interview se ke mně vůbec nedostala. Ne že bych mu ovšem vyhověl, kdybych byl jeho žádost viděl. V té době jsem měl v sobě aroganci, která – jak jsem doufal – mě už opustila.

Co nejrychleji jsem pročetl rozhovory a výtahy a zvláštní pozornost jsem přitom věnoval zprávám týkajícím se tří zaměstnanců banky, u nichž jsem doufal, že s nimi během dne budu mít příležitost mluvit: Gordona Scaggse, Linuse Simonsona a Jocelyn Jonesové. Žádný ze tří jmenovaných toho však Szatmarimu mnoho nesdělil. Veškeré záležitosti zařizoval Scaggs, který velmi konkrétně popsal kroky podniknuté

při plánování jednodenní zápůjčky dvoumilionové hotovosti. Rozhovory se Simonsonem a Jonesovou vykreslily oba dva jako včeličky, které dělají, co se jim řekne. Veškerá jejich práce spočívala v odpočítání dvaceti tisíc stodolarových bankovek a sepsání osmi set sériových čísel – jako by olizovali známky.

Moje kontrolka zvědavosti vyskočila vzhůru, když jsem narazil na dokumenty týkající se finanční situace Jacka Dorseyho, Lawtona Crosse a mě. Szatmari na nás všechny vypracoval zprávy o kreditních účtech. Podle všeho obvolával naše banky a kreditní společnosti. U každého z nás pak sepsal krátký souhrn. Já jsem z jeho hodnocení vyšel nejlépe, zatímco Cross s Dorseym si tak dobře nevedli. Podle Szatmariho měli oba na kreditních účtech obrovské dluhy, přičemž Dorsey byl na tom z hlediska finanční situace nejhůře, neboť byl rozvedený a musel vyživovat čtyři děti, z toho dvě na univerzitě.

Dveře kanceláře se otevřely a do místnosti nakoukla sekretářka. Chtěla Szatmarimu něco říct, ale vtom spatřila za stolem mě.

„Co to děláte?“

„Čekám na pana Szatmariho. Šel si uvařit kávu.“

Sekretářka si položila ruce na široké boky, což je mezinárodní gesto rozhořčení.

„Říkal vám, že si máte sedat za jeho stůl a číst ten spis?“

Měl jsem morální povinnost nenechat Szatmariho v potenciální bryndě.

„Řekl mi, že mám čekat. A tak čekám.“

„No, takže se okamžitě vraťte na svou stranu stolu. Budu pana Szatmariho informovat o všem, co jsem viděla.“

Zavřel jsem spis, vstal a obešel stůl podle jejích pokynů.

„Totiž, moc bych ocenil, kdybyste to nedělala,“ řekl jsem.

„Mně je jedno, co byste ocenil. Prostě mu to řeknu.“

Zmizela a nechala otevřené dveře. Po pár minutách se dovnitř vřítil Szatmari a prudce zabouchl dveře. Otočil se čelem ke mně a veškerý vztek z něj vyprchal. V ruce držel kelímek s kávou, z něhož stoupal kouř.

„Díky, že jste to sehrál takhle,“ řekl. „Jen doufám, že už jste našel všechno, co jste potřeboval, protože jestli chci dodat svému drobnému návalu vzteku váhu, budu vás muset vyhodit.“

„Žádný problém,“ řekl jsem a postavil se. „Ale mám jednu otázku.“

„Prosím.“

„Bylo obvyklé zkoumat finanční situaci policistů přidělených k případu? Mě, Jacka Dorseyho a Lawtona Crosse?“

Szatmari svraštil obočí a pokusil se rozpomenout na důvod finančního ověřování. Nakonec pokrčil rameny.

„Na to už jsem zapomněl. Zřejmě jsem měl dojem, že když je v sázce tolik peněz, měl bych prověřit úplně všechny. A zvláště vás, Boschi, který jste se náhodou právě v té době nacházel na místě přestřelky.“

Přikývl jsem. Připadalo mi to jako uvážlivý vyšetřovací postup.

„Naštvalo vás to?“

„Mě? Ne, nenaštvalo. Jen mě zajímalo, odkud se tenhle pokyn vzal, nic víc.“

„Našel jste ještě něco užitečného?“

„Možná, člověk nikdy neví.“

„No tak hodně štěstí. Jestli vám to nevadí, informujte mě o veškerém pokroku.“

„Budu. Ozvu se vám.“

Podali jsme si ruce. Cestou ven jsem prošel kolem rozhořčené sekretářky a popřál jí hezký den. Neodpověděla.

33

Rozhovor s Gordonem Scaggsem proběhl rychle a hladce. Setkal se se mnou ve smluveném čase v budově BankLA v centru města. Jeho kancelář na jednačtyřicátém patře byla orientována na východ a nabízel se z ní jeden z nejnádhernějších výhledů na městský smog, jaké jsem kdy viděl. Jeho popis vlastní účasti na nešťastné zápůjčce dvou

milionů dolarů společnosti Eidolon Productions se nijak zvlášť nelišil od jeho výpovědi ve vyšetřovacím spisu. Za půjčení peněz vyjednal pro banku padesátitisícovou odměnu včetně nákladů na bezpečnost a ostrahu. Peníze měly opustit banku v den natáčení ráno a vrátit se před zavírací dobou v šest hodin večer.

„Věděl jsem, že to obnáší riziko," sdělil mi Scaggs. „Ale viděl jsem v tom hezký a rychlý zisk pro banku. Asi se dá říct, že mi to zatemnilo mysl."

Otázky spojené s převozem peněz svěřil Scaggs řediteli bezpečnostních operací Rayi Vaughnovi a sám upřel pozornost na pojištění této jednodenní transakce prostřednictvím Global Underwriters a na shromáždění dvoumilionové částky. Bylo by totiž nanejvýš neobvyklé, aby měla jediná pobočka – byt by to byla vlajková loď z centra – k dispozici takové množství hotovosti během jediného dne. Před samotnou zápůjčkou tudíž musel Scaggs zorganizovat převoz hotovosti z různých poboček BankLA do centra. V den výpůjčky pak byly peníze naloženy do obrněného vozu a přepraveny z centra města na místo natáčení v Hollywoodu. V prvním automobilu jel Ray Vaughn, který byl v nepřetržitém rádiovém spojení s řidičem obrněného vozu a oklikami ho prováděl Hollywoodem ve snaze přesvědčit se, zda je někdo nesleduje.

Jakmile dorazili na místo natáčení, připojili se k nim další členové ozbrojené ostrahy a také Linus Simonson, jeden z asistentů, kteří Scaggsovi pomáhali shromáždit hotovost a vypracovat seznam sériových čísel bankovek, jak ho požadovala pojišťovna.

A pochopitelně také maskovaní a těžce ozbrojení lupiči. Jednou z nových věcí, které jsem se od Scaggse v první fázi rozhovoru dozvěděl, byla skutečnost, že BankLA po loupeži změnila svou politiku a nadále neposkytovala „čachrářské" – jak to Scaggs nazval – zápůjčky hotovosti filmovému průmyslu.

„Jak je to rčení?" zeptal se. „Spálit se jednou je zkušenost, spálit se dvakrát je hloupost. A my tady hloupí nejsme, pane Boschi. Nenecháme se těmi lidmi znovu napálit."

Souhlasně jsem přikývl.

„Takže jste přesvědčen, že nápad na tu loupež vzešel od ‚těch lidi'? Že ho vymysleli oni, a ne někdo zevnitř banky?"

Scaggs se zatvářil dotčeně, že mě vůbec mohlo něco takového napadnout.

„Řekl bych, že ano. Jen se podívejte na tu zavražděnou dívku. Ta pracovala pro ně, ne pro mě."

„To je fakt. Ale její vražda mohla být součástí plánu. Jak obrátit podezření na filmovou produkci, a nikoliv na banku."

„To není možné. Policie to tady pročesala nejjemnějším hřebínkem. A totéž platí i o té pojišťovně. A všichni nám vystavili bezvadné vysvědčení. V téhle věci jsme stoprocentně čistí."

Znovu jsem přitakal.

„V tom případě vám asi nebude vadit, když si promluvím i s vašimi zaměstnanci. Rád bych hovořil s Linusem Simonsonem a Jocelyn Jonesovou."

Scaggs si uvědomil, že jsem ho zahnal do kouta. Jak mi mohl neumožnit rozhovor se zaměstnanci vteřinu po této zvučné chvále poctivosti a nevině své banky?

„Odpověď zní ano i ne," řekl. „Jocelyn je stále u nás. Dělá teď asistentku ředitele pobočky v západním Hollywoodu. Myslím, že by neměl být problém si s ní promluvit."

„A Linus Simonson?"

„Linus se už k nám po tom příšerném dni nevrátil. Asi je vám známo, že ho ti parchanti postřelili. Jeho a Raye. Ray to nepřežil, ale Linus ano. Chvíli byl v nemocnici, pak měl nemocenskou a pak už se nechtěl vrátit – a já ho za to upřímně řečeno vůbec neviním."

„Odešel?"

„Přesně tak."

Ve vyšetřovacím spisu ani v Szatmariho záznamech jsem žádnou takovou zmínku nenašel. Věděl jsem, že vyšetřování probíhalo nejintenzivněji v prvních dnech a týdnech po loupeži. V té době se Simonson pravděpodobně ještě zotavoval a stále byl oficiálně zaměstnancem banky. Vyšetřovací zprávy vypracované během tohoto období tedy neměly důvod zmiňovat jeho odchod.

„Víte, kam odtud odešel?"

„Věděl jsem to. Už to nevím. Ale abych vám to vylíčil celé: Linus si najal právníka, který po nás začal vymáhat náhradu škody. Chápete, jako že banka vystavila Linuse riziku a podobné nesmysly. Žádná z

těch žádostí se přitom nezmiňovala, že se Linus k té operaci dobrovolně nabídl.“

„On tam chtěl být?“

„Jistě. Byl to mladý hoch. Vyrostl ve městě a pravděpodobně v té či oné době pokukoval po Hollywoodu. Jako ostatně každý. Myslel si, že možnost strávit den na místě natáčení a nést navíc zodpovědnost za peníze je dobrá šance. Nabídl se a já řekl: ‚Fajn, tak běž.‘ Stejně jsem tam chtěl mít někoho ze své pobočky. Myslím kromě Raye Vaughna.“

„Takže Simonson opravdu banku zažaloval, nebo jen dělal s právníkem bububu?“

„Dělal bububu. Ale dělal ho tak hlasitě, že ho právní oddělení opravdu odškodnilo. Dali mu něco peněz a on odtáhl. Slyšel jsem, že si za tu hotovost koupil noční klub.“

„Kolik mu dali?“

„To nevím. Jednou jsem se ptal našeho právníka Jima Foremana, kolik ten kluk dostal, ale on mi to neřekl. Podmínky odškodnění jsou prý důvěrné. Ale pokud jsem vyrozuměl, tak ten klub, který koupil, je docela hezký. V hollywoodském střihu.“

Vzpomněl jsem si na portrét Jamese Foremana, na který jsem se díval v knihovně před kanceláří Janis Langwiserové.

„Vaším právníkem je James Foreman?“

„Mým právníkem ne. Je právníkem banky. Externím právním zástupcem. Rozhodli se, že ho nebudou přijímat na stálý pracovní poměr kvůli možnému střetu zájmů.“

Přikývl jsem.

„Znáte název toho klubu, který Simonson koupil?“

„Ne, neznám.“

Seděl jsem tam a díval se skrz Scaggse na smog za oknem. Viděl jsem, ale zároveň jsem neviděl. Stáhl jsem se do svého nitra, v němž jsem začal pociťovat první záblesky instinktu a vzrušení – stavu vytržení, který je průvodním jevem mé víry.

„Pane Boschi?“ řekl Scaggs. „Neztrácejte se mi. Za pět minut mám schůzku vedení.“

Probral jsem se a pohlédl na něj.

„Omlouvám se, pane. Už jsem skončil. Prozatím. Ale mohl byste ještě před tou schůzkou zavolat Jocelyn Jonesové a říct jí, že si s ní přijedu promluvit? A taky bych rád věděl, kde je její pobočka.“

„To nebude problém.“

34

Na cestu za Jocelyn Jonesovou do pobočky BankLA v západním Hollywoodu mi zbývala spousta času, a tak jsem zamířil západně na Hollywood Boulevard. Od odchodu do výslužby jsem se v těchto končinách příliš nepohyboval a chtěl jsem si prohlédnout svůj starý rajon. Podle novin se dost rychle měnil a já se chtěl přesvědčit na vlastní oči.

Asfalt bulváru se na slunci stále leskl, ale výlohy prodejen a kancelářské budovy nedaleko od Vine stále halila patina padesátiletého působení smogu. Nic se zde nezměnilo. Za Cahuenga směrem na Highland jsem ovšem viděl, jak se k životu probouzí nový Hollywood. Nové hotely – a teď nemluvím o podnicích s hodinovými sazbami –, nová divadla, centra volného času lemovaná lidovými restauracemi s křiklavými názvy. Ulice a chodníky byly plné lidí a mosazné hvězdy zapuštěné do dlažby se dokonale leskly. Bylo to bezpečnější a čistší, ale méně autentické. I přesto mě jako první napadlo slovo *naděje*. Cítil jsem zde naději a energii. Ulice vyzařovala hmatatelné vibrace, které se mi docela líbily. Věděl jsem, že smyslem všech změn je rozšířit tyto vibrace z původního ohniska a zasáhnout jimi celý bulvár jako zemětřesnou vlnou tak, aby jejich průchod podněcoval obnovu a nápaditost. Před pár lety bych byl první, kdo by namítl, že tenhle plán nemá naději na úspěch. Možná jsem se mýlil.

Jelikož jsem však stále ještě přemýšlel o Vegas, nechal jsem vibrace vibracemi a sjel po Fairfax na Třetí a zamířil na farmářský trh, abych se někde najedl.

Také trh prošel přestavbou, která mě nějakým způsobem minula. Stálo zde nové parkoviště a nezastřešené centrum volného času vybudované vedle starého prkenného trhu s příjemnou kombinací dobrého a laciného jídla a kýče. Asi se mi více líbilo, když mohl člověk jednoduše zajet na parkoviště vedle novinového stánku, ale musel jsem přiznat, že to vymysleli dobře. Staré a nové zde stálo vedle sebe a hezky spolu vycházelo. Prošel jsem novou částí kolem obchodních center a největšího knihkupectví, jaké jsem kdy viděl, do staré zástavby. Restaurace Bob's Donuts i všechna ostatní místa, na něž jsem si pamatoval, byly stále zde. Plné spokojených lidí. Na koláček už bylo příliš pozdě, a tak jsem se zastavil v Kokomo Café a objednal si sendvič se slaninou a drobné za dolar. Jídlo jsem snědl v jedné ze starobylých telefonních budek, které ponechali na místě vedle Dupar's. Nejprve jsem zavolal Royi Lindellovi a zastihl ho za pracovním stolem u jídla.

„Co si dáváš?"

„Chleba s tuňákem a nakládanou zeleninou."

„Fujtajbl."

„Jo, a co máš ty?"

„Sendvič. S dvakrát prouzenou slaninou z Kokomo's."

„No, tak tos mě porazil na hlavu. Co chceš, Boschi? Když jsem tě viděl naposledy, nechtěls mít se mnou nic společného. Vlastně jsem si myslel, žes odjel do Vegas."

„To jsem odjel, ale už jsem zpátky. A ta záležitost se pomalu začíná rozmotávat. Dá se říct, že jsem si už porozuměl s tvými kamarády na osmém patře. Chceš se do toho případu vrátit, anebo ohrneš nos?"

„Ty něco máš?"

„Možná. Ale zatím je to jen pouhé tušení."

„A co po mně chceš?"

Odsunul jsem papír od sendviče z vyšetřovacího spisu, otevřel ho a vyhledal příslušné informace.

„Zkus něco zjistit o člověku jménem Linus Simonson. Běloch, třicet jedna let. Patří mu nějaký klub ve městě."

„Jak se ten klub jmenuje?"

„To ještě nevím."

„No to je skvělé. A nemám ti taky vyzvednout věci z čistírny, když už na to přijde?"

„Stačí projet to jméno. Buď na něco narazíš, anebo ne."

Sdělil jsem mu Simonsonovo datum narození a adresu uvedenou ve spisu, přestože jsem tušil, že již bude neplatná.

„Kdo to vlastně je?“

Řekl jsem mu, že Simonson kdysi pracoval v BankLA a během loupeže byl postřelen.

„Ten kluk byl oběť. Myslíš, že to celé narafičil a řekl těm chlápkům, aby ho přitom střelili do zadku?“

„Nevím.“

„A jak to souvisí s Marty Gesslerovou?“

„Já nevím. Možná nijak. *Pravděpodobně* nijak. Ale přesto ho chci proklepnout. Něco mi u něj nehraje.“

„Dobrá, takže ty budeš mít dál svoje předtuchy a já za tebe budu vyřizovat pochůzky, Boschi. Ještě něco?“

„Hele, jestli to nechceš udělat, tak to řekni. Obrátím se na někoho jiného, aby…“

„Řekl jsem, že to udělám, tak to udělám. Ještě něco?“

Zaváhal jsem, ale ne na dlouho.

„Jo, ještě jednu věc. Můžeš mi sjet značku?“

„Sem s ní.“

Tlumočil jsem mu číslo poznávací značky vozu, s nímž jezdila Eleanor. Stále jsem je měl v paměti a bylo mi jasné, že tam zůstane, dokud celou věc neprověřím.

„Nevada?“ zeptal se Lindell a v hlase se mu ozývala dobře patrná podezíravost. „Souvisí to s touhle věcí, nebo spíš s tvým výletem do Vegas?“

Mělo mě to napadnout. Lindell byl ledacos, ale hloupý rozhodně nebyl. Jenže já už ty dveře otevřel. Musel jsem do nich vstoupit.

„Já nevím,“ zalhal jsem. „Mohl bys mi k němu zjistit registraci?“

Pokud byl automobil – jak jsem předpokládal – registrován na jméno někoho jiného než na Eleanor, mohl jsem si vymyslet historku, že jsem měl dojem, že mě někdo sleduje, a Lindell by mě nikdy neprokoukl.

„No dobrá,“ řekl agent. „Už musím končit. Zavolej mi později.“

Zavěsil jsem a bylo to. Výčitky svědomí na mě dorážely jako mořské vlny na pylony pod molem. Lindella jsem poslední žádostí možná ošidil, ale sebe ne. Špehoval jsem svou bývalou ženu. Přemýšlel jsem, zda bych se dokázal dopustit něčeho ještě nižšího.

Nakonec jsem se pokusil pustit to z hlavy, zvedl jsem sluchátko a vhodil do automatu další drobné. Zavolal jsem Janis Langwiserové a během čekání na spojení jsem si uvědomil, že možná znám odpověď na otázku, kterou jsem si právě položil.

Sekretářka mi oznámila, že Langwiserová telefonuje a bude mi muset zavolat zpátky. Odpověděl jsem, že budu nedostupný, ale ozvu se jí za patnáct minut znovu. Zavěsil jsem a prošel se po trhu, přičemž jsem většinu času strávil v malém krámku, kde se prodávaly pouze stovky nejrůznějších druhů pikantních omáček, Nebyl jsem si jistý, zda toho využiji, poněvadž už jsem doma vařil jen zřídka, ale přesto jsem si koupil lahvičku Gator Squeezins, neboť se mi prodejna líbila a navíc jsem potřeboval drobné na další telefonát.

Mou příští zastávkou bylo pekařství. Nechtěl jsem tam nic kupovat, jen se porozhlédnout. Když jsem byl kluk a máma ještě žila, vodívala mě v sobotu dopoledne sem na farmářský trh. Ze všeho nejlépe si přitom pamatuji, jak jsem se tehdy díval do vedlejšího výkladu, za nímž cukrář zdobil dorty, které si lidé objednávali na narozeniny, svátky a svatby. U každého dortu vymýšlel velkolepé návrhy a silnýma rukama zaprášenýma od mouky a cukru vymačkával polevu přes zdobicí kornout.

Máma mě obvykle musela zvednout, abych přes výklad viděl, jak cukrář zdobí špičku dortu. Někdy si myslela, že se dívám na cukráře, ale já ve skutečnosti pozoroval v odlesku výlohy ji a snažil se zjistit, co ji je.

Když už matku unavovalo držet mě ve vzduchu, popadla z posezení před vedlejší restaurací – dnes tomu říkají jídelní kout – židličku a já se na ni postavil. Prohlížel jsem si jednotlivé dorty a představoval si, na jaké oslavy asi poputují a kolik lidí se jich zúčastní. Připadalo mi, že takové dorty se mohou dostat jen na šťastná místa. Zároveň jsem vždy poznal, že cukrář zdobí svatební dort, protože máma při pohledu na něj zesmutněla.

Pekařství i výloha s cukrářstvím zde stále fungovaly. Postavil jsem se před sklo s lahvičkou pálivé omáčky v ruce, ale žádný cukrář za výlohou nestál. Věděl jsem, že už je příliš pozdě. Dorty se pekly brzy, aby byly připraveny k odvozu na narozeninové oslavy, svatby a nejrůznější výročí. Prohlédl jsem si tedy alespoň regál s různými ocelo-

vými špičkami, které cukrář nasazoval na kornout a vytvářel s nimi z polevy nejrůznější tvary a květy.

„Nemá smysl tady čekat. Pro dnešek má padla."

Ani jsem se nemusel otáčet. V odlesku výlohy jsem spatřil starou ženu, která procházela za mnou. Znovu jsem si vzpomněl na matku.

„Jo," řekl jsem. „Asi máte pravdu."

Když jsem podruhé vstoupil do telefonní budky a zavolal Langwiserové, byla už volná a okamžitě mi zvedla sluchátko.

„Je všechno v pořádku?"

„Jo, všechno je fajn."

„To je dobře. Vyděsil jsi mě."

„Co to povídáš?"

„Řekl jsi Roxanne, že budeš nedostupný. Napadlo mě, že jsi třeba v cele nebo tak něco."

„Aha, promiň. To mě nenapadlo. Já jen, že pořád ještě nepoužívám mobilní telefon."

„Myslíš, že tě stále odposlouchávají?"

„Nevím. Je to jen preventivní opatření."

„Takže se mi tímto pro dnešek hlásíš?"

„Tak nějak. Ale mám i jednu otázku."

„Poslouchám."

Snad proto, že jsem Lindellovi neřekl celou pravdu, nebo snad proto, jak mizerně jsem si připadal kvůli špehování Eleanor, jsem se rozhodl, že nebudu na Langwiserovou vůbec nic hrát. Že jí prostě a jednoduše vyložím karty na stůl.

„Před pár lety vaše firma řešila jistý případ. Advokátem byl James Foreman a klientem BankLA."

„Ano, ta banka je naším klientem. A co to bylo za případ? Před pár lety jsem tu ještě nebyla."

Zavřel jsem dveře telefonní budky, ačkoliv jsem věděl, že ve stěsnané kóji začne být vzápětí horko.

„Nevím, jak se mu říkalo, ale protistranou byl tehdy nějaký Linus Simonson. Pracoval v té době pro banku jako asistent viceprezidenta. Během přestřelky při té loupeži filmových peněz koupil jednu kulku."

„Jasně. Vzpomínám si, že byl tehdy někdo raněn a někdo zastřelen, ale jména si nepamatuju."

„On byl tím raněným. Zastřelený se jmenoval Ray Vaughn a byl to ředitel bezpečnostních operací banky. Simonson to přežil. Vlastně to dostal akorát do zadku. Jestli si dobře vzpomínám, jak to tehdy kluci z balistiky rekonstruovali, tak to byla jen odražená kulka.“

„A on pak banku zažaloval?“

„Nejsem si jistý, jestli to došlo takhle daleko. Jde o to, že byl nějakou dobu na nemocenské a pak se rozhodl, že už se nechce vrátit. Obstaral si právníka a začal tropit povyk, jako že banka nese zodpovědnost za to, že ho poslala na místo, kde přišel k úrazu.“

„To zní rozumně.“

„Přestože se k tomu sám nabídl? Pomáhal dávat ty peníze dohromady a pak se dobrovolně nabídl, že je bude během natáčení hlídat.“

„No, i tak se s tím zřejmě dalo něco dělat. Mohl tvrdit, že se nabídl pod nátlakem nebo…“

„Jo, tohle všechno vím. Ale mě teď netrápí, jestli podal žalobu, nebo ne. Podle všeho ano, protože se s ním banka nakonec dohodla na mimosoudním vyrovnání a zastupoval ji přitom James Foreman.“

„Dobře, a kam tím míříš? Na co se chceš zeptat?“

Znovu jsem otevřel dveře budky, abych si lokl čerstvého vzduchu.

„Chci vědět, na jaké částce se dohodli. Kolik od banky dostal.“

„Ihned zavolám Jimu Forernanovi. Chceš počkat na lince?“

„Eh, tak jednoduché to zas není. Myslím, že tam měli doložku o diskrétnosti.“

Langwiserová se odmlčela a já se během čekání musel pousmát. Měl jsem dobrý pocit, že jsem na ni rovnou vybalil, co po ní chci.

„Aha,“ řekla nakonec. „Ty chceš, abych tu doložku porušila a zjistila, kolik dostal.“

„No, když to říkáš takhle…“

„A jak jinak se to dá říct?“

„Pracuju na tom případu a tenhle Simonson se v něm náhle objevil. Hodně by mi pomohlo, kdybych se dozvěděl, jak velkou skývu mu banka poskytla. Strašně by mi to pomohlo, Janis.“

I tentokrát se moje slova setkala s dlouhým mlčením.

„Nebudu čmuchat ve spisech své vlastní firmy,“ řekla nakonec. „Nehodlám udělat nic, co by mě mohlo dostat do průšvihu. Maximum, co pro tebe můžu udělat, je zajít za Jimem a zeptat se ho. Uvidíme, co na to řekne.“

„Dobře.“

Bylo to více, než v co jsem doufal.

„Zkusím to na něj navlíknout tak, že BankLA je pořád naším klientem. A jestli tvrdíš, že tenhle Simonson mohl mít prsty v loupeži, která banku připravila o dva miliony dolarů a šéfa bezpečnosti, mohl by se na to dívat jinak.“

„Vidíš, to je dobrý.“

Taky mě tento argument napadl, ale chtěl jsem, aby k němu dospěla sama. Začínal jsem ožívat. Nabyl jsem dojmu, že Janis možná opravdu z Foremana vymáčkne, co jsem potřeboval.

„Moc se neraduj, Harry. Ještě ne.“

„Dobře.“

„Uvidím, co se dá dělat, a zavolám ti. A žádný strach, jestli ti budu muset nechat vzkaz na domácím čísle, bude šifrovaný.“

„Dobře, Janis, díky.“

Zavěsil jsem a odešel z budky. Cestou přes trh k parkovišti jsem prošel kolem výlohy s dorty a s překvapením zjistil, že cukrář stojí uvnitř. Na chvíli jsem se zastavil a sledoval ho. Podle všeho to byla objednávka na poslední chvíli, protože se mi zdálo, že cukrář dort vytáhl z jedné z vnitrních vitrín. Polevu už dort měl a cukrář na něj jen doplňoval květiny a vzkaz.

Čekal jsem, co napíše. Nakonec na tabulku čokolády napsal růžovým písmem: *Vše nejlepší k narozeninám, Callie!* Doufal jsem, že i tento dort poputuje na šťastné místo.

35

Jocelyn Jonesová pracovala v pobočce banky v San Vicente. Jelikož byl tento okres po desetiletí znám jako celosvětové hlavní město bankovních loupeží, nacházela se pobočka na nejbezpečnějším možném místě: přímo přes ulici stála západohollywoodská policejní stanice.

Banka sídlila ve dvoupodlažní budově ve stylu art deco se zakřivenou fasádou a velkými kulatými okny v prvním patře. V přízemí stály přepážky pro majitele běžných účtů a pokladny, nahoře pak kanceláře managementu. Jonesovou jsem našel v kanceláři s okénkem, z něhož se nabízel výhled přes policejní stanici na Pacific Design Center, kterému se zde přezdívalo Modrá velryba, protože z určitých úhlů jeho modrá fasáda připomínala ocas kytovce vyčnívající z oceánu.

Jonesová se usmála a řekla mi, abych se posadil.

„Pan Scaggs mi sdělil, že sem přijdete a že s vámi mohu mluvit. Tvrdil, že pracujete na té loupeži."

„Přesně tak."

„Jsem ráda, že se na ni nezapomnělo."

„Tak to rád slyším."

„Co pro vás mohu udělat?"

„Tím si nejsem jistý. Dá se říct, že podnikám spoustu kroků, které už někdo udělal přede mnou. Možná vám tudíž bude připadat, že se opakuji, ale přesto bych byl rád, kdybyste mi popsala svou roli v případu. A jestli mě něco napadne, položím vám další otázky."

„No, já vám toho moc říct nemůžu. Nebyla jsem u toho jako Linus a nebohý pan Vaughn. S těmi penězi jsem víceméně přišla do styku jen před transportem. V té době jsem pracovala jako asistentka pana Scaggse. To je ve firmě můj garant."

Přikývl jsem a usmál se, jako že je to všechno moc milé. Postupoval jsem pomalu, neboť jsem měl v plánu Jonesovou po krůčcích nasměrovat tam, kam jsem chtěl.

„Takže jste pracovala s těmi penězi. Odpočítávala je, balila, připravovala. Kde to bylo?"

„Na centrále ve městě. Celou tu dobu jsme se nacházeli v trezoru. Peníze k nám přijížděly z jednotlivých poboček a my všechno dělali

rovnou tam, aniž bychom ten trezor opustili. Odcházeli jsme jen po práci. Příprava těch peněz nám zabrala zhruba tři nebo tři a půl dne. Většinu času jsme čekali, až nám z poboček přivezou další.“

„Když říkáte ‚my‘, máte na mysli ještě Linuse…“

Rozevřel jsem si na klíně vyšetřovací spis, jako bych si chtěl ověřit jméno, které si nepamatuji.

„Simonsona,“ dodala Jonesová za mě.

„Jasně, Linuse Simonsona. Pracovali jste na tom spolu, říkám to správně?“

„Přesně tak.“

„A pan Scaggs byl i jeho garantem?“

Jonesová zavrtěla hlavou a lehce zčervenala, což se však dalo jen těžko poznat, protože měla velmi tmavou pleť.

„Ne, program garantů je určen jen pro menšiny. Tedy, chci říct ‚byl‘. Loni ho zrušili. Ale Linus je stejně běloch. Vyrůstal v Beverly Hills. Jeho otec vlastnil sít restaurací, takže podle mě žádného garanta nepotřeboval.“

Přikývl jsem.

„Dobrá, takže jste tam s Linusem tři dny shromažďovali hotovost. Kromě toho jste museli zaznamenat sériová čísla bankovek, je to tak?“

„Ano, to jsme taky udělali.“

„A jak se to dělá?“

Jonesová chvíli neodpověděla a snažila se vzpomenout. Přitom se pomalu otáčela na židli. Díval jsem se, jak na střeše policejní stanice na protější straně Santa Moniky přistává šerifův vrtulník.

„Vzpomínám si jen, že výběr měl být nahodilý,“ řekla nakonec. „A tak jsme ty bankovky vytahovali namátkově. Myslím, že jsme jich museli zaznamenat přibližně tisíc. To taky zabralo dlouhou dobu.“

Listoval jsem ve vyšetřovacím spisu, až jsem nalezl kopii zprávy o bankovkách, kterou vypracovala spolu se Simonsonem. Uvolnil jsem kroužky a vyňal zprávu ze spisu.

„Podle tohoto dokumentu jste zaznamenali osm set bankovek.“

„Jo, dobře. Takže osm set.“

„Je to ta zpráva?“

Podal jsem jí zprávu a ona si ji prohlédla, přičemž zkoumala každou stránku a nakonec i svůj podpis na poslední stránce dole.

„Vypadá to tak, ale už jsou to čtyři roky.“

„Ano, já vím. Tehdy jste tu zprávu viděla naposledy? Když jste ji podepisovala?“

„Ne, viděla jsem ji ještě i po loupeži. Když mě vyslýchali detektivové. Ptali se mě, jestli je to ona.“

„A vy jste řekla, že ano?“

„Ano.“

„Dobrá, vraťme se teď do doby, kdy jste tu zprávu vypracovávali. Jak to tehdy šlo?“

Jonesová pokrčila rameny.

„Linus a já jsme prostě na střídačku zapisovali ta čísla do jeho notebooku.“

„Copak neexistuje nějaký počítačový skener nebo kopírka, která by ta čísla zaznamenala snadněji?“

„Existuje, ale pro naši práci se tahle metoda nehodila. Museli jsme náhodně vybrat a zaznamenat čísla bankovek z každého balíčku, ale přitom bankovky v původních balíčcích ponechat. Kdyby pak ty peníze někdo ukradl a rozdělil si je, měli bychom šanci vystopovat všechny balíčky.“

Pokýval jsem hlavou.

„Kdo vám řekl, že to máte udělat takhle?“

„No, myslím, že ten příkaz přišel od pana Scaggse nebo snad od pana Vaughna. Ten měl na starosti bezpečnost a vyřizoval instrukce od pojišťovny.“

„Dobře, takže jste byla v tom trezoru s Linusem. Jak přesně jste ty peníze zaznamenávali?“

„Eh, Linus měl dojem, že by trvalo věčnost, kdybychom měli každé číslo zapsat a potom ho naťukat do počítače. Takže si přinesl do trezoru notebook a zapisovali jsme do něj ta čísla přímo. Jeden z nás předčítal čísla a druhý je zapisoval.“

„Kdo z vás dělal co?“

„Oba obojí. Střídali jsme se. Možná si myslíte, že sedět u stolu se dvěma miliony dolarů v hotovosti je nějaké vzrůšo, ale po pravdě řečeno to byla nuda. A tak jsme se střídali. Někdy jsem četla já a on zapisoval a pak jsem psala já, zatímco on mi diktoval čísla.“

Zamyslel jsem se a pokusil se představit si, jak to mohlo fungovat. Zdálo by se, že když seznam sestavovali dva lidé, existovala v celém systému dvojí kontrola, jenže to tak nebylo. Ať už Simonson čísla

předčítal, nebo je zapisoval do notebooku, stále měl nad údaji kontrolu. V obou rolích si mohl čísla jednoduše vymýšlet a Jonesová se to nedozvěděla, pokud se nepodívala buďto na bankovku, nebo na počítačový monitor.

„Dobře," řekl jsem. „A když jste pak skončili, vytiskli jste ten počítačový soubor a podepsali zprávu, je to tak?"

„Jo. Totiž, myslím, že jo. Už je to dost dávno."

„Je tohle váš podpis?"

Jonesová se ještě jednou podívala na poslední stránku dokumentu a přikývla.

„To je."

Natáhl jsem ruku a ona mi dokument podala zpátky.

„Kdo tu zprávu odnesl panu Scaggsovi?"

„Pravděpodobně Linus. On ten soubor vytiskl. Proč jsou všechny tyhle detaily tolik důležité?"

Jonesová poprvé pojala podezření, kam mířím. Neodpověděl jsem. Otočil jsem zprávu, kterou si prohlížela, na poslední stránku a sám si prohlédl podpisy. Její autogram se nacházel pod Simonsonovým a nad Scaggsovým. Takový byl předepsaný postup. Nejprve Simonson, poté ona a nakonec zprávu odnesli ke Scaggsovi, který na ni připojil poslední klikyhák.

Když jsem držel zprávu na světle od okénka, zdálo se mi, že jsem si všiml něčeho, co mi až dosud unikalo. Zpráva byla pouhou fotokopií originálu, dokonce možná kopií z kopie, ale přesto se mi zdálo, že tahy na podpisu Jocelyn Jonesové jsou stínované. Něco podobného jsem už kdysi viděl u jiného případu.

„Co je?" zeptala se Jonesová.

Díval jsem se na ni a vkládal přitom dokument zpět do vyšetřovacího spisu.

„Co prosím?"

„Zdálo se mi, že jste si všiml něčeho důležitého."

„Áh, to nic. Já si prostě všechno prohlížím. Mám už jen několik posledních otázek."

„To je dobře. Měla bych už jít dolů. Za chvíli zavíráme."

„V tom případě vás nebudu dál obtěžovat. Byl i pan Vaughn součástí procesu přípravy peněz a dokumentace sériových čísel?"

Jonesová jedenkrát zavrtěla hlavou.

„V podstatě nebyl. Svým způsobem na nás dohlížel a hodně za námi chodil, zvláště když z ostatních poboček nebo z centrální banky přijela další zásilka peněz. Tohle měl, myslím, na starosti on.“

„Chodil za vámi i tehdy, když jste diktovali čísla a zapisovali je do počítače?“

„To už si nevzpomínám. Ale myslím, že ano. Jak říkám, docházel za námi často. Myslím, že se mu Linus líbil, a tak za námi chodil.“

„Jak to myslíte, že se mu Linus ‚líbil‘?“

„No, však víte.“

„Chcete říct, že pan Vaughn byl homosexuál?“

Jonesová pokrčila rameny.

„Já myslím, že ano, ale ne otevřeně. Řekla bych, že to držel v tajnosti. Nic pikantního.“

„A co Linus?“

„Ne, ten není gay. Proto si myslím, že se mu nelíbilo, když za námi pan Vaughn tolik chodil.“

„Zmínil se vám o tom, nebo jste si tenhle závěr udělala sama?“

„Ne, svým způsobem na to jednou narážel. Vtipkoval, že jestli to bude takhle pokračovat, podá na něj žalobu za sexuální obtěžování. A podobné věci.“

Přikývl jsem. Zatím jsem netušil, zda to pro vývoj případu něco znamená.

„Ještě jste mi neodpověděl na otázku.“

„Na kterou?“

„Proč se na tohle všechno tolik zaměřujete. Myslím na ta čísla bankovek. A na Linuse a pana Vaughna.“

„To bych ani neřekl. To vám jen tak připadá, protože jste s touto fází případu dobře obeznámená. Já se však snažím být důkladný ve všech jeho aspektech. Je s vámi Linus ještě v kontaktu?“

Jonesovou jako by tato otázka překvapila.

„Se mnou? Ne. Jednou jsem ho navštívila v nemocnici, hned po té přestřelce. Jenže do práce se už nevrátil, takže jsem se s ním už nikdy neviděla. Pracovali jsme spolu, ale nebyli jsme přátelé. Dá se říct, že jsme oba stáli na opačné straně břehu. Vždycky jsem přemýšlela, proč si pan Scaggs vybral právě nás.“

„Jak to myslíte?“

„No, opravdu jsme nebyli přátelé a Linus byl…, zkrátka Linus. Řekla bych, že pan Scaggs vybral dva lidi, kteří se od sebe lišili a nebyli přáteli, právě proto, aby nás nic nenapadlo. Myslím ohledně těch peněz.“

Přikývl jsem a mlčel. Zdálo se, že Jonesovou zaujala nějaká myšlenka, ale pak ji sama zavrhla a zavrtěla hlavou.

„Copak?“

„Nic. Jen že jsem jednou přemýšlela, že ho navštívím v některém z těch jeho klubů, ale pak mě napadlo, že by mě tam nejspíš ani nepustili. A že kdybych řekla, že se s ním znám, mohla bych se dostat do trapné situace, kdyby ho opravdu zavolali a on se choval, jako že si na mě nepamatuje nebo tak něco.“

„Klubů? On není jen jeden?“

Jonesová přimhouřila oči do podezíravých štěrbinek.

„Říkal jste, že jste důkladný. Copak vy opravdu nevíte, čím je Linus teď?“

Pokrčil jsem rameny.

„A čím je teď?“

„Je Linusem. Prostě teď používá jen křestní jméno. Je slavný. On a jeho společníci vlastní nejlepší kluby v Hollywoodu. Chodí tam všechny celebrity a nechávají se tam vidět. Venku za hedvábnými provazy čekají davy lidí.“

„Kolik těch klubů je?“

„Myslím, že nejmíň čtyři nebo pět. Opravdu už o tom nemám přehled. Začali s jedním a postupně se rozrůstali.“

„A kolik má společníků?“

„To nevím. jednou o nich vyšel článek v časopise – počkejte, myslím, že jsem si ho schovala.“

Ohnula se a otevřela spodní zásuvku stolu. Slyšel jsem, jak se prohrabává v obsahu, a pak se opět vynořila s výtiskem *Los Angeles Magazine*, měsíčníku vhodného na konferenční stolek, a začala obracet stránky. Tenhle načančaný časopis přinášel vzadu seznam restaurací a obvykle obsahoval dva nebo tři dlouhé články o životě a umírání v Los Angeles. Pod lesklým pozlátkem se však skrýval pořádný záběr. Během mé služby u policie napsali reportéři tohoto časopisu dva články o mých případech a já byl u obou přesvědčen, že se k pravdě o zločinu dostali blíže než všechny ostatní sdělovací prostředky – alespoň

pokud jde o jeho dopady na rodinu či sousedy. O jeho dominový efekt.

„Vlastně ani nevím, proč jsem si to nechala," podotkla Jonesová, která se zřejmě cítila trochu trapně, jelikož mi před pár okamžiky sdělila, že se o svého někdejšího spolupracovníka nezajímá. „Snad proto, že jsem ho znávala. Jo, tady."

Otočila magazín čelem ke mně. Celou reportáž uvozoval na prvních dvou stranách titulek „Noční rytíři" doplněný o fotografii čtyř mladých mužů pózujících vedle sebe za tmavým mahagonovým barem. Za nimi stály regály s podsvětlenými pestrobarevnými lahvemi.

„Můžu se podívat?"

Jonesová časopis zavřela a přisunula ho přes stůl ke mně.

„Můžete si ho nechat. Jak říkám, nepředpokládám, že bych se s Linusem ještě někdy setkala. Nemá na mě čas. Udělal přesně to, co říkal, a to je tohle."

Odtrhl jsem oči od časopisu a upřel je na ni.

„Jak to myslíte? Co vám řekl, že udělá?"

„To bylo v době, kdy jsem ho navštívila v té nemocnici. Řekl mi, že mu banka dluží spoustu peněz odškodného za to, že ho střelili do…, no, však víte. Říkal, že shrábne peníze, nechá práce a otevře si bar. Prý nebude dělat takové chyby jako jeho táta."

„Jeho táta?"

„Já nevím, jak to myslel. Neptala jsem se. Ale otevřít si bar byla z nějakého důvodu Linusova celoživotní ambice. Asi se chtěl stát králem noci. No, a povedlo se."

V jejím hlase se ozývala směsice touhy a žárlivosti. Moc to k ní nesedělo a já si přál, abych jí mohl říct, co si o jejím hrdinovi myslím. Neudělal jsem to však. Ještě jsem neměl vše, co jsem potřeboval.

S myšlenkou, že jsem z tohoto rozhovoru vydoloval tolik, kolik jen šlo, jsem se postavil a zvedl časopis.

„Díky za váš čas. Opravdu vám nevadí, když si ho vezmu?"

Jonesová mávla rukou.

„Ne, posluž te si. Už jsem se na něj nadívala dost. Jednou bych si měla prostě oblíct černé džínsy a černé tričko, zajet do města a zkusit si Linuse na minutku rezervovat jen pro sebe. Mohli bychom se pobavit o starých dobrých časech, ale on o nich nejspíš ani nechce slyšet."

„To nechce nikdo, Jocelyn. Protože ty staré časy zas tak dobré nebyly.“

Vstal jsem. Chtěl jsem jí věnovat nějaká povzbudivá slova. Říct jí, aby přestala závidět – že to, co má a čeho dosáhla *ona*, jsou věci, na něž může být člověk hrdý. Jenže pak opět vzlétl vrtulník šerifa, naklonil se a proletěl nad bankou. Celá budova se začala třást jako při zemětřesení a odnesla moje slova pryč. Nechal jsem tam Jocelyn Jonesovou sedět a přemýšlet o opačné straně břehu.

36

Časopis vyšel před sedmi měsíci. Článek o Linusu Simonsonovi a jeho společnících nepředstavoval hlavní materiál, ale na obálce ho poutal titulek s názvem: „Večerní podnikatelé Hollywoodu“. Text byl napsán u příležitosti blížícího se otevření šestého luxusního nočního podniku této čtveřice majitelů. Simonson byl v článku označen za krále nočních ptáků, za člověka, který celé impérium vybudoval z jediného zaplivaného baru zakoupeného za peníze z odškodného od bývalého zaměstnavatele. Tento první klub stál v zapadlé uličce u Hollywood Boulevard a Cahuenga Pass. Simonson ho renovoval, ztlumil osvětlení na polovinu a zaměstnal barmanky, jichž si hosté cenili spíše za vzhled a tetování než za míchání nápojů a psaní účtenek. Začal hrát hlasitou hudbu, vybíral dvacet dolarů za vstup a nepouštěl dovnitř nikoho, kdo měl na sobě kravatu nebo bílou košili. Klub neměl na zdi žádné jméno a nebyl uveden v telefonním seznamu. Jediným důkazem o existenci podniku tak byla modrá šipka ze zářivého neonu nad vstupními dveřmi. Zanedlouho však již nebylo zapotřebí

ani jí a Simonson ji odstranil, neboť od dveří se do uličky neustále táhla fronta hostů.

V článku se konstatovalo, že Linus – v celém textu byl označován pouze křestním jménem – se poté dal dohromady se třemi kamarády z dob střední školy v Beverly Hills a společně začali otevírat nové kluby průměrnou rychlostí jeden za šest měsíců. Přitom podnikatelé v podstatě opakovali metodu, která u prvního klubu tak dobře zabrala: koupili zchátralý objekt, renovovali ho a znovu otevřeli, vypustili do éteru informaci a čekali, až se zpráva o novém baru rozkřikne mezi hollywoodskou smetánkou. Na rozdíl od prvního bezejmenného baru již další kluby svým stylem a názvem sledovaly nějaké literární či hudební téma.

Druhý bar, který skupina koupila, uzavřela a poté znovu otevřela, nesl název Nat's Day of the Locusts podle Nathanaela Westa a jeho klasického hollywoodského románu Den kobylek. Nebyl to však jejich nápad. Bar byl několik desítek let znám pod obyčejným názvem Nat's a většina stálých zákazníků se zřejmě domnívala, že je pojmenován podle Nata Kinga Colea. Buď jak buď, název byl každopádně šik a skupina si ho ponechala.

V baru Nat's však také postřelili Dorseyho s Crossem. Článek obsahoval zmínku, že vražda policisty snížila prodejní cenu objektu. V podstatě to byla skvělá koupě. Jakmile však byl bar znovu otevřen – beze změny jména – a návštěvníci se o tom doslechli, historie místa pouze zvýšila jeho mystičnost. Byl to další bezprostřední a obrovský úspěch středoškolské party kamarádů, kteří svou vzkvétající společnost nazvali Four Kings Incorporated.

Dlouhou dobu jsem nevěřil na náhody. Dnes vím, že jsem se pletl. Jenže jsou náhody a náhody. Když mě doma navštívila Kiz Riderová a vybalila na mě vysoký říz, zrovna když o něm Art Pepper hrál – to byla náhoda. Ale když jsem teď seděl v mercedesu a pročítal článek, odmítal jsem připustit, že Linus Simonson čirou náhodou koupil bar, v němž byli postřeleni dva detektivové vyšetřující loupež dvou milionů dolarů, které on sám odpočítával a připravoval k převozu. Ani na chvíli jsem neuvěřil, že šlo o pouhou náhodu. Podle mě to byla ryzí arogance.

Vedle bezejmenného baru a baru Nat's otevřela čtveřice postupně podniky s názvy Kings' Crossing, Chet's a Cozy's Last Stand – po-

sledně jmenovaný byl podle článku pojmenován podle přítele, který zmizel. Podnik, jehož brzké otevření zavdalo příčinu k napsání článku, měl nést název Doghouse Reillýs podle přídomku, který používal soukromý detektiv Philip Marlowe v jednom románu Raymonda Chandlera.

Článek se nevrtal příliš hluboko ve finančních poměrech čtyřčlenné firmy. Více ho zajímalo pozlátko než podhoubí tohoto údajně úspěšného příběhu. Jako axiom zde byl přijímán fakt, že činnost prvních klubů podporovala expanzi skupiny v následujícím cyklu. Že zisky z prvního baru financovaly druhý a tak dále.

Přesto nebyl výsledný obrázek veskrze pozitivní. Autor článku zakončil svůj text náznakem, že „čtyři králové“ by se mohli stát oběťmi vlastního úspěchu. Článek se klonil k názoru, že populace černě oděných chronických návštěvníků klubů je v Hollywoodu omezená a otevření a provoz šesti barů nemůže jejich základnu spolehlivě rozšířit. Že ji pouze rozmělní. Článek dále konstatoval, že si na hollywoodský trůn dělá zálusk také celá řada jiných klubů – moře horších, nemódních barů a nočních podniků, které zde v posledních letech vznikly.

Text byl zakončen poznámkou, že minulý pátek o půlnoci nečekala na vstup do bezejmenného klubu žádná fronta návštěvníků. Autor cynicky naznačoval, že možná nastal čas opět vyvěsit modrou šipku.

Vložil jsem časopis do složky a chvíli jsem jen tak seděl a přemýšlel. Měl jsem dojem, že se všechno splétá dohromady. Cítil jsem dychtivost, poněvadž jsem instinktivně věděl, že jsem blízko. Neznal jsem ještě všechny odpovědi, ale zkušenost mi napovídala, že se již brzy dostaví. Každopádně jsem znal správný směr. Od doby, kdy jsem se díval na tělo Angelly Bentonové, uběhly více než čtyři roky a já měl konečně hodnověrného podezřelého.

Otevřel jsem centrální přihrádku a vytáhl mobilní telefon. Napadlo mě, že nebude na škodu zavolat si domů na záznamník. Zjistil jsem, že mám dva vzkazy. První byl od Janis Langwiserové – stručný a sladký.

„To jsem já. Zavolej mi, ale použij všechna preventivní opatření.“

Věděl jsem, že má na mysli telefonní automat. Druhý vzkaz mi zanechal Roy Lindell. Také on si zachoval obvyklou stručnost.

„Nazdar, sráči. Něco pro tebe mám. Zavolej mi.“

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Parkoval jsem před poštou v San Vicente. Parkovací doba mi vypršela a já neměl drobné na další parkování ani na potřebné telefonáty. Napadlo mě, že na poště snad budou mít telefonní automat a také automat na drobné za účelem nákupu známek v dalším automatu. Vystoupil jsem a zamířil do budovy.

Samotná pošta byla zavřená, ale ve vnějším vestibulu, který se nezavíral, jsem našel automat na drobné i telefonní budku, kterou jsem hledal. Nejprve jsem zavolal Langwiserové, protože jsem usoudil, že jsem již ve vyšetřování pokročil příliš daleko, než aby mě Lindellovy informace zase tolik zajímaly.

Vytočil jsem Janisino mobilní číslo, ale byla ještě v kanceláři.

„Tak co jsi u Foremana zjistila?“ přešel jsem přímo k věci.

„Tahle informace musí zůstat v naprosté tajnosti, Harry. Mluvila jsem s Jimem, a když jsem mu vysvětlila okolnosti, nevadilo mu se mi s tím svěřit. Samozřejmě za předpokladu, že se tato informace nedostane do žádné zprávy a ty nikdy neprozradíš její zdroj.“

„To není problém. Stejně už žádné zprávy nepíšu.“

„Ne tak zhurta a ne tak furiantsky. Už nejsi policista a taky nejsi právník. Nemáš žádnou právní ochranu.“

„Mám licenci soukromého očka.“

„Jak říkám, nemáš právní ochranu. Kdyby ti někdy nějaký soudce nařídil, abys odhalil svůj zdroj, musel bys to udělat, jinak by ti hrozilo pohrdání soudem. Což by dost možná znamenalo vězení. A bývalým policistům se ve vězení moc nedaří.“

„Povídej mi o tom.“

„Právě se stalo.“

„Dobře, rozumím. Přesto to není problém.“

Faktem je, že jsem si nedokázal představit způsob, jak by tahle záležitost mohla skončit před soudem. Hrozba vězení mě ani trochu netrápila.

„Dobrá, takže máme jasno. Jim mi sdělil, že Simonson přistoupil na padesát tisíc dolarů.“

„A to je všechno?“

„To je všechno a opravdu to není mnoho. Navíc ho zastupoval pětatřicátník. A taky musel uhradit svoje soudní výlohy.“

Simonson si najal právníka, který si poručil pětatřicet procent z vysouzené částky výměnou za to, že mu nebude účtovat hodinovou saz-

bu. To znamenalo, že si Simonson z případu pravděpodobně odnesl něco málo přes třicet tisíc. Pokud chce člověk zanechat práce a otevřít si impérium nočních klubů, tak to rozhodně nebylo mnoho.

Pocit dychtivosti, který na mě dorážel již předtím, nyní přeřadil na vyšší rychlost. Tušil jsem, že odškodnění bude malé, ale takhle malé ne. Začal jsem nabývat přesvědčení.

„Říkal Foreman o tom případu ještě něco?“

„Jen jednu věc. Říkal, že na doložce o diskrétnosti trval Simonson a že i doložka sama byla dost neobvyklá. Požadoval, aby výše odškodného nejenže nebyla veřejně oznámena, ale aby o ní neexistoval ani žádný veřejný záznam.“

„No, stejně se to k soudu nedostalo.“

„Já vím, ale BankLA je veřejně vlastněná korporace. Doložka o diskrétnosti proto obsahovala ustanovení, podle něhož bude Simonson ve všech finančních záznamech týkajících se výplaty odškodného uveden pod pseudonymem. A tak je všude zmiňován jako – opět na jeho vlastní žádost – ‚pan King‘.“

Mlčel jsem a přemýšlel o tom.

„Tak jak jsem si vedla, Harry?“

„Vedla sis fakt dobře, Janis. Což mi připomíná, žes pro mě v tomhle případu odvedla zatraceně velký kus práce. Opravdu mi nechceš něco naúčtovat?“

„Ne, opravdu. Pořád jsem tvým dlužníkem.“

„No, teď už budu tvým dlužníkem já. Ale chtěl bych, abys pro mě udělala ještě jednu poslední věc. Právě jsem se rozhodl, že zítra předložím všechno, co mám, oficiálním místům. Možná by bylo vhodné, abys u toho byla se mnou. Chápeš, abych měl jistotu, že před těmi lidmi nešlápnu vedle.“

„Dobře. Kde to bude?“

„Nechceš se nejdřív podívat do diáře?“

„Už teď vím, že mám zítra dopoledne volno. Chceš to udělat tady, anebo pojedeš na policejní stanici?“

„Ne, nechci jim lézt do rajonu. Rád bych to udělal u tebe. Máš nějakou místnost, kam se vejde šest nebo sedm lidí?“

„Zamluvím zasedačku. Na kolik hodin?“

„Co třeba na devět?“

„Dobře. Jestli se chceš nejdřív sejít a všechno probrat, můžu tam být i dřív.“

„To by bylo fajn. Takže se u vidíme v osm třicet.“

„Budu tam. Myslíš, že to máš?“

Věděl jsem, na co se ptá. Chtěla vědět, jestli mám alespoň velký příběh, když už ne přímé důkazy, které by přinutily LAPD a FBI znovu na případu začít pracovat.

„Už to dávám dohromady. Myslím, že můžu sám udělat ještě jednu věc a pak musím případ předat někomu, kdo je oprávněn vydávat zatykače a rozkopávat dveře.“

„Rozumím. Takže zítra ahoj. A mám radost, žes to dokázal. Opravdu.“

„Jo, já taky. Díky, Janis.“

Zavěsil jsem a uvědomil si, že jsem zapomněl na parkovací hodiny. Vyšel jsem ven, abych je nakrmil, ale už bylo pozdě. Západohollywoodská parkovací stráž mě dostala. Nechal jsem lístek za čelním sklem a vrátil se k automatu. Lindella jsem zastihl těsně před odchodem domů.

„Co máš?“

„Herpes simplex. Co máš ty?“

„Nech toho, člověče.“

„Seš pěknej hajzl, Boschi, když mě za sebe necháváš prát špinavý prádlo.“

Uvědomil jsem si, proč je tak vzteklý.

„Jde o tu značku?“

„Jo, o tu značku. Jako bys to nevěděl. Patří tvý bejvalce, kamaráde, a mně se vůbec nelíbí, že mě zatahuješ do vlastních sraček. Buďto ji zabij, anebo pusť z hlavy, jestli víš, jak to myslím.“

Připustil jsem, že vím, jak to myslí, ale nechápal jsem jeho návrh. Nicméně jsem poznal, že jsem ho s žádostí o kontrolu značky pořádně rozčilil.

„Royi, můžu ti jen říct, že jsem to netušil. Omlouvám se. Máš pravdu. Neměl jsem tě do toho zatahovat a je mi líto, že jsem to udělal.“

Nastalo ticho a já měl dojem, že jsem si ho usmířil.

„Royi?“

„Co je?“

„Poznamenal sis z té registrace adresu?“

„Ty zasranej hajzle.“

Lindell si ještě minutku ulevoval, ale nakonec mi nevraživě vyklopil adresu, na niž bylo registrováno Eleanořino auto. Adresa neobsahovala žádné číslo bytu. Zdálo se, že si Eleanor nepolepšila, jen pokud jde o vůz. Bydlela teď v domě.

„Díky, Royi. Bylo to naposledy. Slibuji. Objevils něco v té druhé záležitosti?“

„Nic pořádného, nic užitečného. Ten chlápek je úplně čistej. Jako mladistvý tam sice nějaké věci měl, ale všechno je zahlazeno. Dál jsem se v tom nešťoural.“

„Dobře.“

Přemýšlel jsem, jestli byli do oněch „nějakých věcí“ zapleteni také Simonsonovi bývalí spolužáci a současní společníci z Beverly Hills.

„Jediný háček je snad v tom, že v počítači jsou Linusové Simonsonové dva. Ten druhý podle věku vypadá na jeho tátu.“

„A co tam u něj máš?“

„Nějaké opletačky s berňákem a bankrot. Vesměs staré věci.“

„Jak staré?“

„Nejdřív na něj přišel berňák, jak to obvykle bývá. To bylo v devadesátém čtvrtém. O dva roky později stařík zbankrotoval. Kdo je vlastně ten Linus a proč jsi chtěl, abych ti ho proklepl?“

Neodpověděl jsem a místo toho se zadíval na fotografii s titulkem „Hledané osoby, která visela na stěně pošty. Několikanásobný násilník. Ve skutečnosti jsem se však nedíval na něj. Díval jsem se na Linuse. V duchu jsem procházel vnitřní obvody případu, do nichž právě zapadl další kus skládanky. Linus tvrdil, že neudělá stejné chyby jako jeho otec, který šel ke dnu a zkrachoval se smyčkou finančního úřadu kolem krku. Z toho všeho však trčela otázka, jak může člověk bez zaměstnání i bez podpory od tatínka zakoupit a od základů renovovat bar za pouhých třicet tisíc, které mu spadly do kapsy. A pak další a po něm další.

Možná z úvěrů – pokud by je dostal. Anebo ze dvou milionů dolarů v hotovosti.

„Boschi, seš tam?“

Vytrhl jsem se ze snění.

„Ano, jsem tady.“

„Na něco jsem se tě ptal. Co je to za chlapa? Má prsty v té filmové střelbě?“

„Vypadá to tak, Royi. Co děláš zítra ráno?“

„To co vždycky. Proč?“

„Jestli se o tom chceš něco dozvědět, tak přijď zítra v devět do kanceláře mé advokátky. A nezpozdi se.“

„Souvisí ten chlap nějak s Marty? Jestli to byl on, tak se nechci dozvědět *něco*. Chci vědět všechno.“

„To zatím nevím. Ale určitě nás dovede blíž.“

Lindell se mě chtěl vyptávat na další věci, ale já ho přerušil. Musel jsem vyřídit další telefonáty. Sdělil jsem mu.jméno a adresu Janis Langwiserové a on nakonec prohlásil, že tam na devět hodin přijde. Zavěsil jsem, vytočil číslo Sandora Szatmariho a nechal mu vzkaz, jímž jsem ho pozval na tutéž schůzku.

Nakonec jsem zavolal Kiz Riderové do administrativní budovy v Parker Center a rozšířil seznam pozvaných i o ni.

Během pouhých pěti vteřin vyskočil její vztek z nuly na šedesát.

„Harry, já tě varovala. Dostaneš se do strašných problémů. Ty prostě nemůžeš pracovat na případu a pak si jen tak svolat meziagenturní schůzku, protože jsi právě usoudil, že nastal čas se nám se svým soukromým vyšetřováním svěřit.“

„Já už ji svolal, Kiz. Vy se jen musíte rozhodnout, jestli na ní být chcete, nebo ne. Na někoho z LAPD z toho zbude hezký krajíc. Zatím jsem si myslel, že bys to mohla být ty. Ale jestli nemáš zájem, zavolám na OLV.“

„Zatraceně, Harry.“

„Přijdeš, nebo ne?“

Nastalo dlouhé ticho.

„Přijdu. Ale nebudu tě hájit, Harry.“

„To bych ani nečekal.“

„Kdo ti dělá advokáta?“

Sdělil jsem jí příslušné informace a chystal se zavěsit. Pociťoval jsem hrůzu z vědomí, jak silně náš vztah utrpěl. Připadalo mi, že se tyto škody nedají napravit.

„Dobře, tak zatím ahoj,“ řekl jsem nakonec.

„Ano, zatím,“ odvětila škrobeně. Vzpomněl jsem si, že potřebuji ještě něco.

„Jo, Kiz? Pokus se sehnat originál té zprávy o bankovkách. Měl by ležet ve vyšetřovacím spisu.“

„Jaké zprávy o bankovkách?“

Vysvětlil jsem jí to a ona řekla, že zprávu zkusí najít. Poděkoval jsem jí a zavěsil. Vrátil jsem se k autu, vytáhl zpoza čelního skla lístek, nasedl jsem a hodil lístek přes rameno na zadní sedadlo, aby mi přinesl štěstí.

Hodiny na palubní desce ukazovaly téměř sedm. Věděl jsem, že do deseti nebo i více hodin večer je na hollywoodské klubové scéně mrtvo. Byl jsem však pořádně rozjetý a nechtěl jsem, aby ze mě tato energie vyprchala při odjezdu domů a následném čekání. Seděl jsem v autě s rukou položenou přes volant, poklepával jsem prsty o palubní desku a přemýšlel. Zanedlouho začaly moje prsty vyklepávat frázi, kterou mě naučil Quentin McKinzie, a když jsem si to uvědomil, náhle jsem věděl, jak bych mohl strávit příštích několik hodin. Znovu jsem otevřel mobilní telefon.

37

Sugar Ray McK na mě čekal na židli ve svém pokoji v penzionu Splendid Age. Jediným důkazem, že si uvědomuje blížící se vycházku, byl tralalák na jeho hlavě. Kdysi se mi svěřil, že si ho bere jen tehdy, když si jde někam poslechnout hudbu, což znamenalo, že ho v poslední době nosil jen zřídka. Jeho oči pod střechou kloboučku byly tak ostré, jak jsem je už dlouho neviděl.

„Tohle bude vodvaz, hafíku,“ prohlásil a mě napadlo, jestli se náhodou nedívá příliš na MTV.

„Doufám, že na první vystoupení sehnali slušnou kapelu. Ani jsem to neověřoval.“

„Žádný strach. Bude to v pohodě.“

Poslední slovo Sugar Ray protáhl.

„Ale ještě než půjdeme, nemohl bych si půjčit tu lupu, přes kterou čteš televizní program?“

„Jasně že jo. Co potřebuješ?“

Vylovil lupu z kapsičky na opěradle židle, zatímco já vytáhl z kapsy u košile poslední stránku zprávy o bankovkách a rozložil ji. Sugar Ray mi podal lupu, já se přesunul k nočnímu stolku a rozsvítil lampičku. Přidržel jsem stránku nad horní stranou stínítka a začal jsem přes lupu zkoumat podpis Jocelyn Jonesové. Můj postřeh z její kanceláře se pouze potvrdil.

„Co tam máš, Harry?“ zeptal se Sugar Ray.

Vrátil jsem mu lupu a začal papír opět skládat.

„To je jen taková věc, na které teď pracuju. Říká se tomu padělatelský třes.“

„Hmmm. To já mám třesavku úplně všude.“

Usmál jsem se na něj.

„Všichni ji máme, tak nebo onak. Tak pojď. Půjdem si poslechnout něco hudby.“

„Už běžím. Tu lampičku zhasni. Stojí to peníze.“

Vyšli jsme ven. Když jsme kráčeli chodbou, vzpomněl jsem si na Melissu Royalovou a napadlo mě, jestli náhodou není právě na návštěvě u matky. Pochyboval jsem o tom. Na okamžik se mě zmocnila panika, protože jsem věděl, že se blíží den, kdy si budu muset s Melissou sednout a říct jí, že nejsem ten pravý.

Vrátný mi pomohl naložit Sugar Raye do auta. Terénní mercedes byl pro něj zřejmě příliš vysoký. Uvědomil jsem si, že na to budu muset myslet, jestli ho někdy povezu na další výlety do terénu.

Zajeli jsme do Baked Potato, dali si večeři a sledovali první sadu první kapely – kvarteta nádeníků s názvem Four Squared. Byli slušní, snad jen trochu unylí. Naštěstí měli stejně jako já slabost pro věci Billyho Strayhorna, takže mi to tak nevadilo.

Sugar Rayovi to taky nevadilo. Poslouchal s rozzářenou tváří a v ramenou mu pulzoval rytmus. Během vystoupení jsme nepromluvili

ani slovo a po každé skladbě nadšeně aplaudoval. V jeho očích se zračila úcta. Úcta ke zvuku a k formě.

Hráči ho nepoznali. Když teď byl jen kost a kůže, poznal by ho málokdo. To však Sugar Raye netrápilo a náš večer to neumenšilo o jedinou notu.

Po první sadě jsem si všiml, že jeho pozornost začíná ochabovat. Bylo už po deváté a to byl čas, kdy se chodil oddávat snění. Jednou se mi svěřil, že ve svých snech stále dokáže hrát. Napadlo mě tehdy, že stejné štěstí bychom měli mít všichni.

Navíc přišel čas, kdy se podívám do tváře muže, který sprovodil Angellu Bentonovou z tohoto světa. Neměl jsem odznak a žádné oficiální postavení. Věděl jsem však spoustu věcí a věřil jsem, že ji stále zastupuji. Že mluvím jejím jménem. Ráno mi mohou všechno odebrat, donutit mě, abych se posadil a jen zpovzdálí přihlížel. Jenže to bude až ráno. Zatím jsem věděl, že domů ještě nepojedu. Hodlal jsem konfrontovat Linuse Simonsona a vzít mu míru. Hodlal jsem mu dát na srozuměnou, kdo ho dostal na mušku. A hodlal jsem mu dát příležitost, aby se zodpověděl za Angellu Bentonovou.

Když jsme dorazili zpět do Splendid Age, nechal jsem Sugar Raye klímat na předním sedadle a zašel pro vrátného. Nasoukat Sugar Raye před klubem do mercedesu sám byla totiž pořádná fuška.

Jemně jsem ho probudil a postavili jsme ho na chodník. Doprovodili jsme ho do vestibulu a pak přes chodbu do jeho pokoje. Když poté seděl na posteli a snažil se ze sebe setřást spánek, zeptal se mě, kde jsem byl.

„Jsem tady s tebou, Sugar Rayi.“

„Cvičíš?“

„Při každé příležitosti.“

Uvědomil jsem si, že Sugar Ray už možná na naši večerní vycházku zapomněl. Zřejmě si myslel, že jsem přišel na hodinu. Cítil jsem se provinile, že jsem ho tak brzy oloupil o vzpomínku.

„Už musím běžet, Sugar Rayi. Mám ještě nějakou práci.“

„Dobře, Henry.“

„Harry.“

„Vždyť říkám.“

„Aha. Mám ti zapnout televizi, nebo budeš spát?“

„Né, pust mi televizi, jestli ti to nevadí. To by bylo fajn.“

Zapnul jsem televizor upevněný na stěně. Byl naladěn na CNN a Sugar Ray mi řekl, že ho nemám přepínat. Přistoupil jsem k němu, stiskl mu rameno a zamířil ke dveřím.

„‚Lush Life‘,“ poznamenal za mnou.

Otočil jsem se a zadíval se na něj. Usmál se. „Lush Life“ byl název poslední skladby, kterou jsme slyšeli. Přece si to pamatoval.

„Tuhle píseň miluju,“ řekl.

„Jo, já taky.“

Nechal jsem ho se vzpomínkami na „bujný život“ a vydal se do noci, abych si s jedním z králů promluvil o životě ukradeném. Byl jsem neozbrojen, ale neohrožený. Nacházel jsem se v povzneseném stavu. Nesl jsem v sobě poslední modlitbu Angelly Bentonové.

38

Krátce po desáté hodině jsem přistoupil ke vchodu do baru Nat’s na Cherokee, půl bloku jižně od Hollywood Boulevard. Bylo sice ještě brzy, ale na vstup do klubu nečekala žádná řada lidí. Nikde žádné hedvábné provazy. Žádný dveřník, který by vybíral, koho dovnitř pustí, a koho ne. Žádný výběrčí vstupného. Když jsem vešel dovnitř, nenašel jsem téměř žádné hosty.

Bar Nat’s jsem v minulosti nesčetněkrát navštívil. Tehdy to ještě byla obyčejná putyka s osazenstvem holdujícím alkoholu stejně jako všem ostatním aspektům života. Nebylo to místo, kde by se daly balit holky – pokud člověk nepočítal prostitutky, které si u baru chladily paty. Nebylo to místo, kam by lidé chodili okukovat celebrity. Celý charakter baru nejlépe vystihovalo slovo nálevna, přičemž v sobě toto označení skrývalo jistou poctivost. Když jsem však nyní vešel dovnitř

a spatřil všechnu tu naleštěnou mosaz a vzácné dřevo, uvědomil jsem si, že nyní je tu jen pozlátko, které nikdy nebude stejně poctivé a stejně trvalé jako charakter. A vůbec přitom nezáleželo na tom, kolik lidí stálo ve frontě při slavnostním otevření. Během prvních patnácti vteřin mi bylo jasné, že tenhle bar tu dlouho nebude. Byl odsouzen k zániku ještě dříve, než zde „protřepali, nemíchali“ první citronové martini, nalili ho do ozdobené číše a položili ji na černý ubrousek.

Přešel jsem přímo k baru, kde seděli tři zákazníci, kteří vypadali jako turisté z Floridy po první dávce vytouženého „kalifornského vodvazu“. Barmanka byla vysoká a štíhlá a měla na sobě nezbytné černé džínsy a přiléhavé body, díky němuž se zákazníkům představovaly její bradavky. Kolem bicepsu se jí táhl černý inkoustový had, jehož rozeklaný rudý jazyk jí olizoval vnitřní stranu lokte s dobře patrnými vpichy. Vlasy měla kratší než já a na zátylku vytetovaný čárový kód. Vzpomněl jsem si, s jakou rozkoší jsem včera v noci objevoval krk Eleanor Wishové.

„Za vstup se platí deset dolarů,“ oslovila mě. „Co si dáte?“

Vzpomněl jsem si na článek v časopise, podle něhož kdysi za vstup účtovali dvacku.

„Co za ně dostanu? Tady zdechl pes.“

„Za deset dolarů tu můžete pobejt.“

Neučinil jsem žádný náznak, že bych jí chtěl zaplatit. Opřel jsem se o bar a tiše promluvil.

„Kde je Linus?“

„Ten tu dneska není.“

„Tak kde je? Potřebuju s ním mluvit.“

„Nejspíš bude v Chet’s. Tam má kancelář. Kluby obvykle začíná objíždět až po půlnoci. Takže zaplatíte tu pětku?“

„Myslím, že ne. Odcházím.“

Barmanka se zamračila.

„Ty seš polda, že jo?“

Hrdě jsem se usmál.

„Už dvacet osm let.“

Dovětek, že těch dvacet osm let platilo až do mého odchodu do výslužby, jsem si nechal pro sebe. Spočítal jsem si, že se barmanka chopí telefonu a oznámí Linusovi, že se k němu blíží polda. To by mi

mohlo hrát do karet. Sáhl jsem do kapsy, vytáhl desetidolarovku a hodil ji na bar.

„To není za vstup. To je pro tebe. Nech se ostříhať.“

Barmanka nasadila přehnaný úsměv, který prozradil, že má ve tváři hezky posazené dolíčky. Chňapla po bankovce.

„Díky, taťko.“

Usmál jsem se a vyšel ven.

Cesta do klubu Chet’s na Santa Monica nedaleko od LaBrea mi trvala patnáct minut. Adresu jsem znal díky *Los Angeles Magazine*, který uvedl seznam adres všech podniků vlastněných Four Kings do přehledného sloupku na poslední stránce článku.

Ani zde nebyla před klubem fronta a uvnitř nával. Začínal jsem nabývat podezření, že jakmile vás jednou v turistických příručkách a časopisech označí za skvělého, jdete zákonitě ke dnu. Klub Chet’s byl téměř věrnou kopií baru Nat’s včetně mrzuté barmanky, jen s o něco méně rafinovanými bradavkami a tetováním. Jednou z věcí, které se mi na klubu líbily, byla hudba. Když jsem vstoupil dovnitř, hráli právě „Cool Burnin“` od Cheta Bakera a já si pomyslel, že čtyři králové mají přece jen alespoň nějaký vkus.

Barmanka opravdu jako by z oka vypadla své kolegyni z Nat’s. Byla vysoká, štíhlá a celá v černém – až na to, že tetování na jejím bicepsu neznázorňovalo hada, nýbrž obličej Marilyn Monroe někdy v období „Happy Birthday, Mr. President“.

„Vy jste ten polda?“ zeptala se, než jsem stačil pípnout.

„Á, takže jste mluvila se sestrou. Asi vám říkala, že neplatím vstupné.“

„Jo, zmiňovala se.“

„Kde je Linus?“

„V kanceláři. Řekla jsem mu, že přijdete.“

„To je od vás milé.“

Odstoupil jsem od baru a ukázal na její tetování.

„Tvoje máma?“

„Hele, pojď sem, něco ti ukážu.“

Naklonil jsem se přes bar. Barmanka ohnula ruku a opakovaně zaťala svaly. Marilyniny tváře se nafukovaly a opět klesaly, jak se biceps pod nimi střídavě napínal.

„Trochu to vypadá, jako by kouřila péro, že jo?“ poznamenala barmanka.

„To je vážně roztomilé,“ řekl jsem. „Vsadím se, že to ukazuješ všem klukům.“

„No nestojí to za deset dolarů?“

Skoro jsem jí řekl, že znám místa, kde mi za deset dolarů poskytnou opravdovou verzi, ale nechal jsem to plavat. Odešel jsem od ní a vyrazil do chodby za barem. Byly v ní dveře vedoucí na toalety a také dveře s nápisem „Pouze pro vedení“. Nezaklepal jsem. Prostě jsem jimi prošel a ocitl se v další chodbě s dalšími dveřmi. Třetí v pořadí byly opatřeny cedulkou „Linus“. I tyto dveře jsem otevřel bez klepání.

Linus Simonson seděl za přeplněným pracovním stolem. Poznal jsem ho podle fotografie v časopise. Před sebou měl láhev skotské a panáka. Kromě stolu se v jeho kanceláři nacházel černý kožený gauč, na němž seděl muž. Podle snímku v časopise jsem v něm poznal Jamese Oliphanta, dalšího ze společníků. Seděl s nohama na konferenčním stolku a tvářil se, že ho ani trochu netrápí návštěva člověka, jenž mu byl ohlášen jako policista.

„Nazdárek, vy jste ten polda,“ řekl Simonson a pokynul mi, abych šel dál. „Zavřete dveře.“

Vešel jsem dovnitř a představil se. Že jsem policista, jsem se nezmínil.

„No, já jsem Linus a tohle je Jim. Co se děje? Co pro vás můžem udělat?“

Zvedl jsem ruce, jako že nemám co skrývat.

„Já nevím, co pro mě můžete udělat. Jen jsem se chtěl za vámi zastavit a trochu se vám představit. Pracuji na případu Angelly Bentonové, který pochopitelně zahrnuje i ten případ BankLA, takže… tady mě máte.“

„Člověče, BankLA. To je ovšem dost starodávná historka.“

Pohlédl na svého společníka a zasmál se.

„Připadá mi to jako minulý život. Nechci se do toho pouštět, člověče. Mám na to blbý vzpomínky.“

„Jo, ale řekl bych, že ne tak blbý jako Angella Bentonová.“

Simonson náhle zvážněl a předklonil se za stolem.

„Já tomu nerozumím, člověče. Co tady děláte? Vy nejste policajt. Policajti chodí ve dvou. A jestli polda *jste*, tak tady nejste legitimně. Co chcete? Ukažte mi odznak.“

„Já nikomu neřekl, že nějaký mám. Byl jsem polda, ale už nejsem. Upřímně řečeno jsem si myslel, že si mě možná budete pamatovat z toho minulého života, o kterém jste mluvil.“

Simonson pohlédl na Oliphanta a ušklíbl se.

„Podle čeho bych vás měl poznat?“

„Byl jsem u toho, když jsi to koupil do zadku. Mluvím o té kulce. Jenže ty ses pak válel po zemi a ječel tak příšerně, žes asi neměl čas si mě prohlídnout.“

Simonsonovy oči se přesto rozšířily poznáním. Možná nepoznal mou fyzickou podobu, ale dovtípil se, kdo jsem a co jsem provedl.

„Sakra, ty jsi ten chlap. Ty jsi ten polda, co tam byl. To ty jsi zastřelil…“

Zarazil se dřív, než stačil vyslovit jméno. Pohlédl na Oliphanta.

„To on trefil jednoho z těch lupičů.“

Podíval jsem se na Oliphanta a také v jeho očích jsem spatřil poznání – tentokrát i fyzické – a možná i něco jako nenávist či vztek.

„To není tak jisté, protože jsme lupiče nikdy nedopadli. Ale jo, myslím, že jsem ho trefil. To jsem byl já.“

Pronesl jsem to s hrdým úsměvem. Ponechal jsem si ho ve tváři a otočil se zpátky k Simonsonovi.

„Pro koho děláš?“ zeptal se Linus.

„Já? Já dělám pro někoho, kdo se nezastaví, kdo se toho nepustí. Ani na minutu. Nakonec zjistí, kdo dostal Angellu Bentonovou na ty kachličky – bude na tom pracovat tak dlouho, dokud buďto nezemře, nebo se to nedozví.“

Simonson se znovu arogantně pousmál.

„No, tak hodně štěstí vám i jemu, pane Boschi. Myslím, že už byste měl jít. Máme tady práci.“

Přikývl jsem, pohlédl na Oliphanta a vybalil na něj nejtvrďáčtější pohled ze svého repertoáru.

„V tom případě se spolu asi ještě setkáme, hoši.“

Vyšel jsem ze dveří a zamířil chodbou zpátky k baru. Chet Baker právě zpíval „My Funny Valentine“. Když jsem se obrátil k východu, všiml jsem si, že barmanka právě zatíná biceps pro dva muže sedící u

baru, kde jsem před chvílí stál já. Oba se smáli a já v nich poznal zbývající dva krále z fotografie v časopise.

Když mě uviděli, přestali se smát a já na sobě celou cestu ke dveřím cítil jejich pohledy.

39

Cestou domů jsem se zastavil na Sunset v non-stopu Ralph's a koupil si balíček kávy. Nepředpokládal jsem, že se v noci před meziagenturní schůzkou dvakrát dlouze vyspím.

Cesta do svahu k mému domu obsahuje příliš mnoho zatáček, než aby se člověk mohl dívat do zpětného zrcátka, jestli ho někdo nesleduje. V polovině kopce se však silnice vine do táhlé zákruty, díky níž se řidič může podívat přes okénko spolujezdce dolů ze strže na úsek silnice, kterým právě projel. Vždy jsem měl ve zvyku na tomto místě zpomalit a zkontrolovat, jestli se na mě někdo nenalepil.

Dnes v noci jsem zpomalil více než obvykle a pozoroval silnici o něco déle. Nepředpokládal jsem, že si mou návštěvu v Chet's někdo vyloží jinak než jako výhrůžku, a nepletl jsem se. Když jsem se zadíval ze svahu, viděl jsem, jak do táhlé zatáčky vjíždí automobil se zhasnutými reflektory. Sešlápl jsem plynový pedál a pomalu opět nabral rychlost. Za další zatáčkou jsem dupl na plyn a zvětšil vzdálenost mezi oběma auty. Zajel jsem do přístěnku pro auto vedle domu a rychle vystoupil s pytlem z prodejny. Přesunul jsem se do nejtemnějšího kouta přístěnku a vyčkával. Druhý automobil jsem nejprve uslyšel a teprve poté spatřil. Díval jsem se, jak projíždí kolem domu. Dlouhý jaguar. Na zadním sedadle si někdo zapálil cigaretu a já si v jejím

matném světle všiml, že je auto plně obsazeno. Čtyři králové šli po mně.

Jakmile jaguar projel, viděl jsem, jak se křoví na protější straně silnice zbarvilo do červena, a bylo mi jasné, že zastavili těsně za mým domem. Přesunul jsem se ke dveřím do kuchyně, vešel jsem dovnitř a přesvědčil se, že jsem za sebou dobře zamkl.

V tomto okamžiku lidé bez odznaku volají o pomoc policii. V tomto okamžiku zoufale šeptají: *„Pospěšte si, prosím vás! Oni už se blíží!“* Jenže ať už jsem odznak měl, nebo neměl, věděl jsem, že tato alternativa pro mě nepřipadá v úvahu. Tohle byla moje hra a mně bylo momentálně jedno, do jaké míry k ní jsem, nebo nejsem oprávněn.

Zbraň jsem v ruce nedržel od noci, kdy jsem uložil svůj odznak a služební pistoli do zásuvky stolu na hollywoodském oddělení a odešel jsem. Neozbrojen jsem však nebyl. V zájmu osobní ochrany jsem si koupil glocka P7. Ležel zabalen v naolejovaném kusu látky v krabici na regálu ložnicové skříně. Položil jsem pytel s věcmi z non-stopu na pult, a aniž jsem rozsvítil světlo, vešel jsem do chodby a odtamtud do ložnice.

Když jsem otevřel dveře skříně, náhle mě obrovskou silou strhl dozadu muž, který tam na mě čekal. Udeřil jsem se do protější zdi a svezl se na zem. Okamžitě se na mě vrhl, obkročmo se na mě posadil a zaryl mi pod čelist hlaveň pistole. Podařilo se mi zvednout hlavu a v matném světle pronikajícím skrz posuvné dveře na terasu jsem poznal, koho mám proti sobě.

„Miltone. Co to…

„Drž hubu, svině. jsi překvapenej, že mě vidíš? To sis opravdu myslel, že se nechám spláchnout do hajzlu, aniž bych proti tomu něco podniknul?“

„Nechápu, o čem to mluvíš. Hele, venku jsou…“

„Řekl jsem drž hubu. Chci ty disky, rozumíš? Chci ten původní čip.“

„Poslouchej mě! Venku jsou lidi, kteří si pro mě přišli. Chtějí…“

Milton mi vrazil hlaveň tak hluboko pod čelist, že jsem musel přestat mluvit. Bolest jako by mi vsypala do zorného pole hromadu rudých střepů. Milton mi stále držel pistoli pod bradou a skláněl se ke mně. Cítil jsem jeho dech, když opět promluvil.

„Mám tady tvoji bouchačku, Boschi. Klidně tě proměním ve statistiku sebevražd, jestli se ne…“

Z chodby se zničehonic ozval rachotivý zvuk a já poznal, že někdo vyhákl hlavní dveře z pantů. Následovaly kroky. Milton ze mě seskočil a prošel dveřmi z ložnice do chodby. Téměř vzápětí se ozval ohlušující výstřel z pistole a Milton byl odmrštěn na stěnu s očima vytřeštěnýma hrůzou si uvědomoval, že umírá. Svezl se po stěně k zemi, patama přitom odhrnul běhoun na chodbě a odhalil rukojeť poklopu, skrz který se scházelo pod dům.

Pochopil jsem, že si ho spletli se mnou. Získal jsem k dobru nanejvýš několik vteřin. Překulil jsem se a rychle se přesunul k balkonovým dveřím. Když jsem je otevíral, zaslechl jsem, jak někdo zpanikařeným hlasem volá z chodby.

„To není on!“

Dveře při otevírání vrzaly, neboť panty protestovaly proti málo častému používání. Rychle jsem přešel na druhý konec terasy a přehoupl se přes zábradlí jako kovboj nasedající na ukradeného koně. Svezl jsem se ze zábradlí, až jsem nakonec visel z terasy, šest metrů nad ostře se svažující půdou pod sebou. V matném měsíčním světle jsem šmátral po jednom z ocelových sloupů, které podepíraly terasu i dům ve srázu. S konstrukcí domu jsem byl důvěrně obeznámen, neboť jsem po zemětřesení v devadesátém čtvrtém osobně dohlížel na jeho kompletní rekonstrukci.

Musel jsem přeručkovat téměř dva metry podél okraje terasy, než jsem se mohl chytit prvního sloupu. Objal jsem ho rukama i nohama a svezl se po něm dolů. Současně jsem zaslechl na terase nad sebou kroky.

„Zmizel tam dolů! Zmizel tam dolů!“

„Kam? Nevidím…“

„Sjel tam dolů. Vy dva běžte za ním. My si vezmeme ulici.“

Choulil jsem se v úkrytu pod terasou. Věděl jsem, že kdybych vystoupil a pokusil se sejít po strmém srázu na některou z ulic či k některému z domů v kaňonu, byl bych vystaven svým ozbrojeným pronásledovatelům. Místo toho jsem se tedy otočil a vyšplhal po svahu pod dům, ještě hlouběji do jeho přirozené skrýše. Věděl jsem, že je tam někde strouha, kde jsem musel po zemětřesení vyměnit hlavní kanalizační trubku. Někde poblíž by se rovněž měl nacházet poklop vedoucí

na chodbu. Během přestavby domu jsem však tento poklop konstruoval jako únikový východ, nikoliv jako vstupní místo. Byl uzamčen zevnitř a v tomto okamžiku mi k ničemu nebyl.

Vyškrábal jsem se do svahu, našel strouhu a skutálel se do ní. Slepě jsem šmátral rukama po dně a hledal nějakou zbraň. Našel jsem však jen několik rozpraskaných kusů staré odpadní trubky. Vybral jsem si ostrou trojúhelníkovou střepinu, která mi mohla posloužit jako dýka. Muselo to stačit.

Dva muži se přesouvali jako stíny podél opěrných sloupů k půdě pod terasou. Měsíční světlo se odráželo v oceli jejich pistolí. Odrazy mi rovněž prozradily, že jeden z nich má na očích brýle. Pamatoval jsem si na něj z článku v časopise a z fotografie. Jmenoval se Bernard Banks a mezi zákazníky byl znám jako B. B. King. Když jsem odcházel z klubu Chet's, seděl u baru.

Oba stíny si cosi zašeptaly a rozdělily se: jeden z nich pokračoval doleva ze svahu, zatímco druhý – Banks – setrval na původním místě. Zřejmě mělo jít o jakousi jejich strategii, podle níž mě jeden úspěšně nažene před napřaženou pistoli druhého.

Z vyvýšené polohy pro mě Banks představoval zřetelný cíl, jehož siluetu podkreslovala světla ze dna kaňonu. Krčil se necelých pět metrů ode mě a já neměl žádnou zbraň kromě střepiny ze staré ocelové trubky. Přesto mi to stačilo. Ve Vietnamu jsem přežil více výprav do tunelů, než si dokážu vybavit. Jednou jsem strávil celou noc ve vysoké trávě, kolem níž pobíhal všemi směry nepřítel. A navíc jsem v ulicích tohoto města více než pětadvacet let žil a pracoval s policejním odznakem. Tenhle klouček se mi nemohl rovnat. Věděl jsem, že to platí pro všechny čtyři.

Když se Banks otočil, aby se zadíval ze svahu do kaňonu, vynořil jsem se ze strouhy a hodil střepinu do porostu napravo od něj. Znělo to, jako když ve vysoké trávě pobíhá nějaké zvíře. Sotva se Banks obrátil, strnul a zvedl pistoli, vyrazil jsem ze strouhy a začal se sunout ze svahu směrem k němu, přičemž jsem po celou dobu využíval jeden z ocelových sloupů mezi námi jako zvukovou a vizuální bariéru.

Když jsem dorazil ke sloupu, Banks se ještě stále neotočil ze směru zvuku v porostu. Jakmile si konečně začal odlákání pozornosti uvědomovat a otáčet se zpátky, vyrazil jsem proti němu. Udeřil jsem ho levou pěstí přímo mezi oči, pravicí jsem uchopil jeho pistoli a provlékl

prst krytem spouště. Po pravdě řečeno jsem mu mířil na ústa, ale rána mu přerazila brýle u kořene nosu napůl a omráčila ho i tak. Obrátil jsem se a smýkl s ním ve ostoosmdesátistupňovém úhlu, takže setrvačností narazil hlavou do jednoho z opěrných sloupů. Jeho lebka vydala zvuk podobný prasknutí balonku a sloup se rozdrnčel jako ladička. Banks se skácel k zemi jako pytel mokrého prádla.

Zastrčil jsem si jeho pistoli za pás kalhot a obrátil ho. Krev na jeho obličeji se zdála v měsíčním světle černá. Rychle jsem ho opřel o sloup, zvedl mu kolena, položil mu na ně ruce a opřel mu obličej o paže.

Zanedlouho jsem zaslechl, jak na něj dále ze svahu volá druhý král.

„Bíbí, máš ho? Hej, Bíbí!“

Odstoupil jsem od Bankse a přikrčil se v křoví tři metry od něj. Vytáhl jsem z kalhot pistoli. V měsíčním světle jsem nedokázal rozpoznat typ – byla to černá ocelová pistole bez pojistky. Nejspíš glock. Vtom jsem si uvědomil, že tahle pistole je pravděpodobně moje. Milton mi ji před chvílí zarýval do krku a Banks mu ji sebral.

Slyšel jsem, jak se ke mně druhý král blíží přes porost. Postupoval zleva, takže jsem věděl, že jakmile dorazí k Banksovi, budu ho mít zhruba metr a půl od sebe. Čekal jsem, až ho uslyším, a poznám tak, že už je blízko.

„Banksi, co děláš? Vstávej, srágoro, a…“

Vtom zmlkl, protože ucítil na krku hlaveň pistole.

„Odhod zbraň, nebo tady zemřeš.“

Slyšel jsem, jak jeho pistole dopadá na zem. Natáhl jsem volnou ruku, popadl ho zezadu za límec a obtočil si ho kolem těla pod terasu, odkud na nás nebylo shora vidět. Oba jsme se nacházeli čelem ke světlům z kaňonu a z dálnice pod ním. Měl jsem před sebou čtvrtého krále – toho, který měl na fotografii v časopise přehozenou přes rameno utěrku. V rozrušení jsem si nedokázal vzpomenout na jeho jméno. Každopádně seděl v Chet’s u baru s Banksem.

„Jak se jmenuješ, hajzle?“

„Jimmy Fazio. Hele, já…“

„Drž hubu.“

Mladík zmlkl. Předklonil jsem se a zašeptal mu do ucha.

„Prohlídni si ta světla. Ty tady zemřeš, Jimmy Fazio. Ta světla jsou poslední, co uvidíš.“

„Prosím…“

„Prosím? Takhle to říkala Angella Bentonová? Taky vám říkala ‚prosím‘?“

„Ne, prosím vás, ne. Vždyť já tam ani nebyl.“

„Přesvědč mě.“

Fazio mlčel.

„Jinak zemřeš.“

„Prostě jsem to nebyl já. Věřte mi, prosím vás. Udělal to Linus a Vaughn. Byl to jejich nápad a oni dva to provedli bez toho, že by nám ostatním něco řekli. Nemohli jsme je zarazit, protože jsme o tom nevěděli.“

„Jo, a co dál? Seš naživu jen proto, že mluvíš.“

„To proto jsme Vaughna zastřelili. Linus říkal, že to musíme udělat, protože jinak by sebral všechny peníze a hodil tu holku na něj.“

„A co to Linusovo postřelení? To byla taky součást plánu?“

Fazio zavrtěl hlavou.

„To se stát nemělo, ale dokázali jsme najít způsob, jak toho využít. Jako že jsme ty kluby koupili z odškodného.“

„Jo, vyšlo vám to hezky. A co Marty Gesslerová a Jack Dorsey?“

„Kdo?“

Zaryl jsem mu hlaveň pistole tvrdě do krku.

„Tyhle kecy si nechej od cesty. Chci slyšet tu historku celou.“

„Já nevím…“

„Fazi! Ty zasranej hajzle!“ ozval se nad námi hlas.

Zvedl jsem hlavu a spatřil trup muže vyklánějícího se přes okraj terasy. Ruce měl natažené a v obou dlaních svíral zbraň. Pustil jsem Fazia a vrhl se nalevo právě ve chvíli, kdy se ozval výstřel. Střelcem byl Oliphant. Pálil z pistole a ječel. Prostě jen slepě ječel. Celou skrýš pod domem osvětlovaly záblesky a kulky se odrážely od ocelových sloupů. Doškrábal jsem se na bok jednoho z nich a rychle na střelce vypálil dávku tří po sobě jdoucích ran. Křik umlkl a já věděl, že jsem Oliphanta zasáhl. Sledoval jsem, jak pouští pistoli, ztrácí rovnováhu a padá z šestimetrové výšky do křoví. Jeho tělo vydalo při dopadu tupé žuchnutí.

Rozhlédl jsem se po Faziovi a našel ho na zemi poblíž Bankse. Dostal zásah do horní části hrudníku, ale stále byl naživu. Do očí jsem mu ve tmě neviděl, ale věděl jsem, že budou vytřeštěné panickou hrů-

zou a že mě budou mlčky prosit o pomoc. Popadl jsem ho za čelist a otočil si jeho obličej k sobě.

„Můžeš mluvit?“

„Eh…, bolí to.“

„Jo, jasně že to bolí. Řekni mi o té agentce FBI. Kde je? Co se s ní stalo?“

„Eh…“

„A kdo zabil toho poldu? Taky Linus?“

„Linus…“

„To znamená ano? Udělal to Linus?“

Fazio neodpověděl. Ztrácel se mi. Lehce jsem ho pleskl přes tváře a pak mu zatřásl límcem.

„No tak, člověče, zůstaň při vědomí. Znamená to ano? Fazio, zabil toho poldu Linus Simonson?“

Nic. Fazio vypustil duši. Vtom se za mnou ozval hlas. „Myslím, že to znamená ano.“

Otočil jsem se. Byl to Simonson. Našel v domě výklopné dveře a prolezl jimi za mnou. V ruce držel upilovanou brokovnici. Pomalu jsem se postavil a zvedl ruce – pistoli jsem nechal ležet na zemi vedle Faziova těla. Couval jsem před Simonsonem hlouběji ze svahu.

„S podplacenýma poldama je vždycky strašná potíž,“ prohlásil Simonson. „Musel jsem to rychle ukončit.“

Couvl jsem o další krok, ale s každým mým ústupem vykročil Simonson za mnou. Brokovnice trčela jen metr ode mě. Věděl jsem, že kdybych se pokusil utéct, nedokázal bych zmizet z jejího vražedného rozptylového pole. Nezbývalo mi než hrát na čas. Někdo v sousedství musel zaslechnout výstřely a přivolat policii.

Simonson mi namířil brokovnici na srdce.

„Tuhle si vychutnám. Ta bude za Cozyho.“

„Za Cozyho?“ zeptal jsem se, přestože jsem si již vše poskládal dohromady. „Kdo je, sakra, Cozy?“

„Toho dne jsi ho trefil. Těma svýma kulkama. A on to nepřežil.“

„Co se s ním stalo?“

„Co si asi myslíš? Umřel vzadu v dodávce.“

„Vy jste ho pohřbili? Kde?“

„Já ne. Já měl tehdy dost perný den, vzpomínáš? Pohřbili ho oni. Cozy měl rád lodě. Takže ho zkrátka pohřbili do moře.“

Ustoupil jsem o další krok a Simonson mě následoval. Pomalu jsem vycházel zpod terasy. Kdyby se na místo dostavila policie, mohla by na něj shora namířit.

„A co ta agentka FBI? Co se stalo s Marty Gesslerovou?“

„Vidíš, to je právě ono. Když mi Dorsey řekl o ní a o tom plánu, věděl jsem, že musí skončit. Byl to totiž…“

Hlaveň brokovnice se náhle vyhoupla vzhůru, neboť Simonsonovi ujela na porostu noha. Kecl klasickým způsobem na zadek a zůstal ležet. V tu chvíli jsem se na něj vrhl jako divoch. Převalovali jsme se a bojovali o vládu nad brokovnicí. Simonson byl mladší a silnější a zanedlouho se dostal na mě. Zároveň však neměl se rvačkami zkušenosti. Soustředil se na kontrolu nad průběhem boje, místo aby se jednoduše snažil přemoci protivníka.

Objímal jsem levou rukou upilovanou hlaveň, zatímco druhou jsem svíral kryt spouště. Nakonec se mi podařilo vměstnat palec dovnitř a přiložit ho na jeho prst. Zavřel jsem oči a vzápětí se mi vyjevil obrázek. Ruce Angelly Bentonové. Výjev ze vzpomínek a snů. Soustředil jsem veškerou sílu do levé paže a zatlačil. Brokovnice změnila úhel. Zavřel jsem oči a stiskl palcem spoušť. Hlavou mi proběhl nejhlasitější zvuk, jaký jsem kdy v životě slyšel, a z brokovnice vyšlehl výstřel. Připadal jsem si, jako by mi vzplanul obličej. Otevřel jsem oči, pohlédl na Simonsona a viděl, že on už žádný obličej nemá.

Skutálel se ze mě a z kaše, která kdysi bývala jeho obličejem, se vylinulo zachroptění. Jeho nohy kopaly, jako by šlapal na neviditelném bicyklu. Převaloval se tam a zpátky, zatínal ruce v pěsti tvrdé jako kameny, až nakonec přestal a znehybněl.

Pomalu jsem se posadil a prohlédl si, co se stalo. Dotkl jsem se vlastního obličeje a zjistil, že je bez zranění. Měl jsem ho popálený od výbuchových plynů, ale jinak jsem byl v pořádku. V uších mi zvonilo a alespoň pro jednou jsem neslyšel nepřetržitý šum od dálnice pode mnou.

V porostu se leskl jakýsi předmět a já se pro něj sehnul. Byla to láhev s vodou – plná a neotevřená. Uvědomil jsem si, že Simonson uklouzl na lahvi, kterou jsem před pár dny nedopatřením shodil z terasy. Nyní mi zachránila život. Odkroutil jsem víčko a nalil si vodu na obličej, abych z něj smyl krev a zmírnil štípání spálené kůže.

„Ani hnout!“

Zvedl jsem hlavu a viděl, jak se přes zábradlí terasy vyklání muž a míří na mě pistolí. Měsíční světlo se odráželo od odznaku na jeho uniformě. Konečně tedy dorazila policie. Upustil jsem láhev a zeširoka rozpřáhl ruce.

„Žádný strach," řekl jsem. „Já se nehýbu."

Se stále roztaženýma rukama jsem se zaklonil, položil si hlavu na zem a nabral do plic pořádné doušky vzduchu. Zvonění v uších se mi stále ozývalo, ale zároveň jsem cítil, jak moje srdce postupně zpomaluje kadenci a vrací se do normálního životního rytmu. Zadíval jsem se do tmavé posvátné noci – do míst, kde lidé, kteří se nezachránili na zemi, čekají na nás ostatní. Ještě ne, pomyslel jsem si. Ne, ještě ne.

40

Zatímco na mě policista stále mířil z terasy pistolí, jeho kolega proklouzl poklopem a vyrazil ze svahu za mnou. V jedné ruce držel baterku a ve druhé pistoli a měl divoké oči člověka, který nemá sebemenší tušení, do čeho právě spadl.

„Obraťˇ se a dej ruce za záda," poručil mi a adrenalin mu přitom zvyšoval a přiškrcoval hlas.

Poslechl jsem ho, on si odložil baterku na zem a spoutal mi zápěstí, naštěstí ne na způsob FBI. Pokusil jsem se na něj klidně promluvit.

„Jen pro vaši informaci, já…"

„Nechci od tebe nic slyšet."

„…jsem bývalý polda z LAPD. Dělal jsem v Hollywoodu. Loni jsem po víc než pětadvaceti letech zapíchl odznak."

„To tě zdobí. Co kdyby sis to radši nechal pro hlavouny?"

Můj dům se nacházel v působnosti severohollywoodského oddělení. Věděl jsem, že není důvod, proč by mě měl znát nebo proč by mu to nemělo být jedno.

„Hej," křikl policista na terase. „Jak se jmenuje? Posviť na něj."

Muž na zemi na mě z třiceti centimetrů posvítil baterkou. Bylo to oslepující.

„Jak se jmenuješ?"

„Harry Bosch. Dělal jsem na vraždách."

„Har…"

„Já vím, kdo to je, Swanny. Ten je v pohodě. Dej mu tu baterku z očí."

Swanny namířil baterkou jinam.

„Jo, dobře. Ale ta pouta mu zůstanou. Ať si to s ním pak vyřídí hlavou… Ježíšmarjá!"

Policista právě svítil baterkou na tělo bez tváře v porostu nalevo ode mě. Na tělo Linuse Simonsona – nebo spíš toho, co z něj zbylo.

„Nepoblij se, Swanny," ozval se shora hlas. „Tohle je místo činu."

„Běž do prdele, Hurwitzi, já se nepobliju."

Slyšel jsem, jak se otáčí. Pokusil jsem se zvednout hlavu a dívat se na něj, ale tráva byla příliš vysoká. Mohl jsem jen poslouchat. Zdálo se, že se policista přesunuje od těla k tělu. Měl jsem pravdu.

„Hej, tady jeden žije! Ohlaš to."

Předpokládal jsem, že to bude Banks. Byl jsem rád, že to slyším. Měl jsem dojem, že budu potřebovat někoho živého, kdo by podpořil mou výpověď. Spočítal jsem si, že než by měl Banks nést jako jediný zodpovědnost za celý případ, raději uzavře s policií dohodu, aby si zachránil zadek, a všechno hezky vyklopí.

Překulil jsem se a posadil se. Policista klečel vedle Bankse v hlíně pod terasou. Podíval se na mě.

„Neřekl jsem ti, že se máš hýbat."

„S obličejem v hlíně nemůžu dýchat."

„Už se ani nehni, kurva."

„Hej, Swanny," zavolal Hurwitz. „Ta mrtvola v domě… má odznak. FBL"

„Doprdele práce!"

„Jo, doprdele práce."

A měli pravdu. Tenhle případ byl k posrání. Do hodiny se můj dům hemžil lidmi. Losangeleská policie. Losangeleský hasičský sbor. FBI. Média. Na obloze jsem v průběhu noci napočítal šest vrtulníků a jejich hlomoz byl tak hlasitý, až jsem zalitoval, že už mi v uších nezvoní výstřel z brokovnice.

Hasiči vyzvedli Bankse na nosítkách z kaňonu do vrtulníku. Když byli hotovi, přivolal jsem zdravotníky, kteří mi namazali spáleniny v obličeji čirým gelem s aloe vera. Podali mi aspirin a oznámili mi, že moje zranění nejsou vážná a nezůstanou mi po nich jizvy. Připadal jsem si, jako by mi pleť odřízl slepý chirurg.

Sňali mi pouta, takže jsem se mohl vyšplhat po svahu vzhůru a prolézt poklopem do domu. Tam mě znovu spoutali a přinutili mě posadit se na pohovku do obývacího pokoje. Viděl jsem Miltonovy nohy trčící z chodby, zatímco nad jeho tělem kmitali členové ohledávacího týmu.

V okamžiku, kdy se objevili první muži v oblecích, začalo jít do tuhého. Většina z nich absolvovala stejný rituál. Vešli dovnitř, zasmušile si prohlédli Miltonovo tělo, bez jediného pohledu na mě prošli obývacím pokojem na terasu a tam se podívali na zbylá tři těla. Vrátili se do pokoje, věnovali mi mlčenlivý pohled a odešli do kuchyně, kde si někdo dovolil otevřít moje nové balení kávy a nastavit překapávač na maximální výkon.

Tato fáze trvala nejméně dvě hodiny. Zpočátku jsem nikoho nepoznal, poněvadž šlo o detektivy ze severního Hollywoodu. Posléze však vedení rozhodlo, že se vyšetřování případu – tedy alespoň za LAPD – ujme oddělení loupeží a vražd. Když se vzápětí začali do domu sjíždět lidi z OLV, začalo mi to připomínat schůzku starých kamarádů. Mnoho detektivů jsem znal, a s některými jsem dokonce spolupracoval jako partner. Nikoho z nich však nenapadlo sundat mi pouta, dokud se v domě neobjevila Kiz Riderová z kanceláře náčelníka. Vztekle začala přikazovat, aby mi uvolnili ruce, a když se k tomu nikdo neměl, udělala to sama.

„Jsi v pořádku, Harry?“

„Myslím, že už jo.“

„Máš červený a opuchlý obličej. Nemám zavolat doktory?“

„Ti už mě prohlídli. Drobné popáleniny, když jsem se dostal na nesprávnou stranu brokovnice.“

„Jak na to chceš jít? Podmínky znáš. Chceš si zavolat právníka, nebo se můžeme bavit?“

„S tebou mluvit budu, Kiz. Řeknu ti celou historku. Jinak si beru právníka.“

„Já už na OLV nedělám, Harry. To přece víš.“

„Ale měla bys a to zase víš ty.“

„Jenže nedělám.“

„Je to moje podmínka, Kiz. Jestli nechceš, nechej být. Mám skvělou advokátku.“

Riderová se na několik okamžiků zamyslela.

„No dobrá, počkej minutku. Za chvíli se vrátím.“

Odešla z domu, aby se s nadřízenými poradila o mé nabídce. Zatímco byla pryč a já na ni čekal, viděl jsem, jak do domu vstoupil zvláštní agent Peoples a podřepl vedle Miltonova těla. Poté se zadíval na mě a fixoval mě pohledem. Jestli se mi pokoušel vyslat nějaké sdělení, nevěděl jsem přesně, co to může být. Věděl jsem však, že v našem vztahu držím něco, co patří jemu. Jeho budoucnost.

Riderová se vrátila dovnitř a zamířila ke mně.

„Tak poslouchej. Zvrhává se to ve velký meziagenturní grupík. Kam se podíváš, tam je FBI. Ten chlap na podlaze podle všeho dělal v protiteroristickém oddělení a tím je řečeno vše. Rozhodně nedopustí, abychom odtud my dva odkráčeli vstříc západu slunce.“

„Dobrá, tak to uděláme takhle: budu mluvit jen před tebou a jedním agentem. Chci, aby to byl Roy Lindell. Vzbuďte ho, přivezte ho sem a já všechno vyklopím. Musíš to být jen ty a Roy, jinak se zabarikáduju právníkama a všechno si budete muset zjišťovat sami.“

Riderová přikývla, otočila se a opět zamířila ven. Všiml jsem si, že Peoples už není na chodbě, ale neviděl jsem ho odcházet.

Tentokrát byla Kiz pryč půl hodiny. Když se poté objevila, kráčela velitelským krokem ke mně. Nemusela mi nic říkat a já už věděl, že jsme se dohodli. Případ byl její, tedy alespoň ze strany LAPD.

„Takže sjedeme dolů na severohollywoodské oddělení. Tam si sedneme do vyšetřovny a bude se to nahrávat. Lindell už tam jede. Takhle budou všichni spokojeni a všichni si z toho urvou kousek.“

Podobné to bylo vždycky. Člověk musel projít uličkou vnitroagenturní a meziagenturní politiky, aby mohl odvést práci. Byl jsem rád, že se mě to už netýká.

„Můžeš se postavit, Harry," řekla Riderová. „Budu řídit."

Postavil jsem se.

„Nejdřív chci vyjít na terasu. Chci se tam dolů podívat."

Riderová mě nechala. Vyšel jsem na terasu a vyklonil se přes zábradlí. Dole ve svahu policie rozestavila velké ohledávací reflektory. Celý sráz připomínal mraveniště, v němž se hemžili technici z ohledávacího týmu. U těl se choulily skupinky zdravotníků a nad tím vším hlasitě poletovaly po mimoúrovňových trajektoriích vrtulníky. Věděl jsem, že jestli jsem měl až dosud alespoň nějaké vztahy se sousedy, teď už jsou bezpochyby pryč.

„Víš co, Kiz?"

„Co, Harry?"

„Myslím, že je čas tenhle barák prodat."

„Jo, tak hodně štěstí, Harry."

Vzala mě za ruku a odtáhla mě od zábradlí.

41

Severohollywoodská stanice byla nejnovější v celém městě. Postavili ji až po zemětřesení a nepokojích ohledně Rodneyho Kinga. Zvnějšku připomínala cihlovou pevnost, která má odolat tektonickým i sociálním otřesům. Uvnitř to byla kombinace nejmodernější elektroniky a pohodlí. Posadili mě na židli uprostřed stolu ve velké vyšetřovací místnosti. Neviděl jsem mikrofony ani kameru, ale věděl jsem, že tu jsou. A stejně tak jsem věděl, že musím být opatrný. Přistoupil jsem na špatnou dohodu. Jestli jsem se za čtvrtstoletí mezi policisty něčemu naučil, pak to byla zásada, že s policií není radno mluvit bez přítomností advokáta. A já se právě chystal učinit právě to. Hodlal jsem se

otevřít dvěma lidem, kteří měli sklon mi věřit a chtěli mi pomoci. Na tom ovšem nezáleželo. Záleželo na nahrávce. Musel jsem postupovat obezřetně a dávat si pozor, abych neřekl nic, co by se proti mně mohlo obrátit, až si nahrávku poslechne někdo, kdo k mým přátelům nepatří.

Kizmin Riderová začala tím, že uvedla všechna tři naše jména, datum, čas a místo výslechu, a poté mi přečetla ústavou zaručené právo na advokáta a na mlčení, budu-li si přát. Následně mě požádala, abych ústní i písemnou formou stvrdil, že jsem tato práva pochopil a dobrovolně se jich zříkám. Učinil jsem to. Vyučil jsem ji dobře.

„Takže, Harry, v tvém domě a okolí se našli čtyři mrtví včetně jednoho agenta FBI, přičemž pátý člověk je v kómatu. Chceš nám o tom něco říct?“

„Dva z nich jsem zabil já – v sebeobraně. A toho člověka v kómatu mám na svědomí taky já.“

„Dobrá, řekni nám, co se stalo.“

S vypravováním jsem začal v Baked Potato. Zmínil jsem se o Sugar Rayovi, o kvartetu, o vrátném, o barmankách a jejich tetováních. Dokonce jsem popsal i prodavače z Ralph’s, u něhož jsem si kupoval kávu. Vylíčil jsem co nejvíce detailů, na něž jsem si dokázal vzpomenout, poněvadž jsem věděl, že právě detaily je přesvědčí, jakmile začnou všechno ověřovat. Ze zkušenosti jsem věděl, že rozhovory se dají u soudu zpochybnit jako šuškanda, protože je nelze tak či onak prokázat. Pokud chce tedy člověk popsat, co kdo řekl a jak to řekl – zvláště v případě lidí, kteří už nejsou naživu –, pak je nejlépe prošpikovat celou historku věcmi, které lze ověřit a dokázat. Podrobnostmi. Bezpečí a záchrana spočívaly v detailech.

A tak jsem do záznamu uvedl všechno, co jsem si vybavil – včetně tetování s Marilyn Monroe. Roye Lindella to rozesmálo, zatímco Riderové to nijak zvlášť vtipné nepřišlo.

Provedl jsem je celým příběhem a popsal věci tak, jak se staly. Přitom jsem jim však nenastiňoval širší pozadí případu, protože jsem věděl, že to vyplyne při následném výslechu. Chtěl jsem jen, aby měli k dispozici svědectví sestavené z řady po sobě jdoucích okamžiků a podpořené po sobě jdoucími detaily. Nic jsem si nevymyslel, ale zároveň jsem jim neřekl všechno. Stále jsem nevěděl, z kterého konce uchopit incident s Miltonem. V této otázce jsem čekal na signál od

Lindella. Byl jsem si jistý, že dostal příslušné rozkazy dávno předtím, než vyrazil na stanici.

Podrobnosti o Miltonovi jsem tedy přenechal Lindellovi. Pro sebe jsem si pak nechal jediný detail: výjev, který se mi objevil před očima, než jsem zmáčkl spoušť brokovnice. Zpodobnění rukou Angelly Bentonové.

„A to je všechno," řekl jsem nakonec. „Pak se objevily uniformy a teď jsme tady."

Riderová si příležitostně dělala poznámky do bloku. Nyní ho odložila a pohlédla na mě. Zdálo se mi, že je mou historkou ohromená. Nejspíš si myslela, že jsem měl zatracené štěstí, když jsem to přežil.

„Děkuji ti, Harry. Rozhodně jsi měl namále."

„Měl jsem namále zhruba pětkrát."

„Ehm, myslím, že si teď uděláme na pár minut přestávku. Agent Lindell a já si o tom venku promluvíme a určitě se pak vrátíme s dalšími otázkami."

Usmál jsem se.

„O tom nepochybuju."

„Přeješ si něco přinést?"

„Kafe by bylo fajn. Jsem celou noc vzhůru a doma mi z mého vlastního kávovaru nedali ani doušek."

„Už se nese."

Postavila se a společně s Lindellem odešli z místnosti. O pár minut později se do vyšetřovny dostavil detektiv ze zdejšího oddělení, jehož jsem neznal, a přinesl mi šálek černé kávy. Řekl mi, že tu mám počkat, a odešel.

Když se Riderová s Líndellem vrátili, všiml jsem si, že v Kizině zápisníku přibyly poznámky. Také nyní si zachovala vedoucí roli a ujala se slova.

„Nejprve si musíme vyjasnit pár věcí," řekla.

„Dobře."

„Řekl jsi, že když ses vrátil domů, agent Milton už tam byl."

„Přesně tak."

Pohlédl jsem na Lindella a pak zpátky na Riderovou.

„Řekl jsi, že jsi ho právě informoval, že tě podle tebe cestou domů někdo sledoval, když vtom vetřelci vyrazili dveře."

„Správně."

„On vyšel do předsíně, aby to prověřil, načež ho vzápětí zasáhl výstřel z brokovnice, pravděpodobně vypálený Linusem Simonsonem.“

„Zase správně.“

„Co dělal agent Milton ve tvém domě, když ty jsi tam nebyl?“

Než jsem stačil promluvit, vyhrkl Lindell další otázku.

„Měl přece povolení tam být, že ano?“

„Hele, co kdybyste se mě ptali postupně?“ ohradil jsem se.

Znovu jsem pohlédl na Lindella a jeho oči se zabodly do stolu. Nedokázal se na mě dívat. Soudě podle jeho dotazu, který byl spíše oznamovací větou přestrojenou za otázku, mi Lindell sděloval, co by si ode mě přál slyšet. V tom okamžiku se mi zdálo, že mi nabízí obchod. Bylo téměř jisté, že má na FBI potíže, poněvadž mi během mého vyšetřování pomáhal. A tak měl nyní bezpochyby své rozkazy: nedopustit, aby se do téhle aféry namočila FBI, jinak ponese následky on a dost možná i já. A tak mi Lindell v podstatě sděloval, že kdybych svůj příběh vylíčil tak, aby on dosáhl vytčeného cíle a já se přitom právně nezkompromitoval, byli bychom na tom lépe oba.

Faktem bylo, že mi nijak zvlášť nevadilo ušetřit Miltona posmrtných tahanic a ostudy. Pokud šlo o mě, dostal, co si zasloužil, a ještě něco navrch. Snažit se ho za každou cenu potupit by bylo pomstychtivé a já nechtěl být pomstychtivý vůči mrtvému člověku. Měl jsem na práci jiné věci a chtěl jsem si zachovat schopnost jich dosáhnout.

Byl zde sice zvláštní agent Peoples a jeho péémka, ale mezi nimi a počínáním agenta Miltona existovala spousta kalné vody. Na discích jsem měl Miltona, nikoliv Peoplese. Snažit se prostřednictvím jednoho dostat na kobylku druhému by byl dost tvrdý oříšek. A tak jsem se rozhodl, že nechám mrtvého Miltona spát, hodím všechno za hlavu a půjdu dál.

„Co dělal agent Milton ve tvém domě, když ty jsi tam nebyl?“ zopakovala Riderová otázku.

Podíval jsem se na ni.

„Čekal tam na mě.“

„Kvůli čemu?“

„Řekl jsem mu, aby tam za mnou přišel, ale zdržel jsem se, protože jsem si jel cestou domů koupit kávu.“

„Proč na tebe čekal tak pozdě v noci?“

„Protože jsem měl informace, které mu vyjasňovaly některé věci.“

„Co to bylo za informace?“

„Týkaly se vysvětlení, jak jistý terorista zapletený do případu, na němž Milton pracoval, přišel ke stodolarové bankovce pocházející podle všeho z loupeže na místě natáčení, kterou jsem vyšetřoval a před kterou se mi dostalo varování. Řekl jsem mu, že jsem si poskládal pár věcí dohromady a zjistil, že oba případy spolu ve skutečnosti nesouvisejí. Pozval jsem ho na ráno do kanceláře své advokátky, kam jste se chystali i vy dva a kde jsem chtěl všechno všem vysvětlit. Jenže on nechtěl čekat, a tak jsem mu řekl, aby za mnou přišel domů.“

„A nechal jsi mu klíč nebo co?“

„Ne, nenechal. Ale nejspíš našel odemčené dveře, protože když jsem dorazil domů, byl uvnitř. Asi by se dalo tvrdit, že byl ke vstupu oprávněn, protože jsem ho k sobě domů sám pozval, ale faktem je, že jsem mu výslovně neříkal, aby vcházel dovnitř. Prostě to udělal ze své vlastni vůle.“

„Agent Milton měl v kapse od bundy jistý počet miniaturních odposlouchávacích zařízení. Víš něco o tom, proč je měl u sebe?“

Tipoval jsem, že je před mým příchodem odstranil z mého domu, ale nahlas jsem to neřekl.

„Netuším,“ odvětil jsem. „Na to by ses asi musela zeptat jeho.“

„A co jeho auto? Našlo se zaparkované asi jeden blok severně od tvého domu na Woodrow Wilson Drive. Po pravdě řečeno stálo od tvého domu dál než automobil, ve kterém přijeli ti čtyři útočníci. Máš ponětí, proč Milton parkoval tak daleko od tvého domu, když jsi ho tam sám pozval?“

„Ne, to opravdu netuším. Jak říkám, tohle asi věděl jenom on.“

„Přesně tak.“

Viděl jsem, že se Kiz začíná dopalovat. Oči se jí zostřily a zdálo se, že se snaží číst pohledy, které jsem vrhal po Lindellovi. Věděla, že v pozadí probíhá nějaká hra, ale byla dost chytrá na to, aby se před kamerou o něčem zmiňovala. Vyučil jsem ji dobře.

„Dobrá, tak já ti něco povím, Harry. Popsal jsi nám do posledního detailu události včerejšího večera, ale neřekl jsi nám, jak to všechno do sebe zapadá. A ještě než se situace zvrhla, svolal jsi na dnešní ráno velkou schůzku, abys nám všechno vylíčil. Takže to udělej teď. Řekni nám, co víš.“

„Myslíš od začátku?“

„Od začátku.“

Přikývl jsem.

„No dobrá, dá se říct, že to všechno začalo ve chvíli, kdy se Ray Vaughn a Linus Simonson rozhodli uloupit zásilku peněz směřující na místo natáčení. Mezi oběma existovalo spojení. Jedna z jejich bývalých kolegyň v bance uvedla, že Vaughn byl podle ní gay a Simonson se jí svěřil, že to na něj Vaughn zkouší. Každopádně ať už do toho Simonson zatáhl Vaughna nebo naopak, rozhodli se ty peníze ukrást. Všechno naplánovali a Simonson si pak najal své čtyři kumpány na špinavou práci. A dál už to znáte.“

„A co Angella Bentonová?“ zeptala se Kiz.

„Hned se k tomu dostanu. Aniž o tom řekli ostatním, dospěli Vaughn s Linusem k závěru, že potřebují nějaký trik, který by dovedl policisty k přesvědčení, že plán loupeže vzešel odněkud z filmové společnosti, ne z banky. A tak si vybrali ji. Jednou přišla do banky jako kurýrka s dokumenty týkajícími se zápůjčky. Dovtípili se tedy, že jí lze využít, poněvadž o těch penězích věděla. Zaměřili se na ni, pravděpodobně ji pár dní sledovali a ověřili si, kdy je nejzranitelnější. Zavraždili ji a jeden z nich na ni nastříkal semeno, aby jejich čin zpočátku vypadal jako sexuálně motivovaná vražda a neupozornil okamžitě policii na filmovou společnost nebo plán natáčet scény s opravdovými penězi. To přišlo až později. Po loupeži.“

„Takže ty tvrdíš, že ona byla jen jejich nástrojem,“ poznamenala Riderová sklíčeně. „Že jí vzali život jen proto, že zapadala do jejich plánu.“

Pochmurně jsem přitakal.

„To je nádherný svět, co?“

„Dobrá, pojďme dál. Udělali to oba?“

„To nevím, možná. Simonson měl na tu noc alibi, ale ověřoval mu ho Jack Dorsey a k tomu se za minutku dostaneme. Ale podle mě to provedli společně. Přemoci Angellu bez boje, na to museli být dva.“

„To sperma,“ poznamenala Riderová. „Zjistíme, jestli bude odpovídat některému z nich. Jelikož byl Vaughn během té loupeže zabit a Simonson postřelen, nikdy nikoho nenapadlo porovnávat jejich semeno s vzorky odebranými na místě činu.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Mám pocit, že nebude odpovídat žádnému z nich.“

„Tak od koho ho vzali?“

„To se možná nikdy nedozvíme. Vzpomínáš na ty důkazy o trajektorii? Dospěli jsme k závěru, že pachatel to semeno přinesl na místo činu a nakapal ho na tělo. Kdo ví, kde ho vzali. Možná patřilo některému z nich, ale jestli byli chytří, tak tam svoje sperma nepoužívali. Proč zanechávat stopu, která přímo ukazuje na zločin?“

„Takže to jako přišli k nějakému cizímu chlapovi a požádali ho, aby se jim vycmrndal do kelímku?“ zeptal se Lindell nevěřícně.

„Získat ho zas tak těžké nebylo,“ prohlásila Riderová. „Stačí zajít do kterékoliv boční uličky v Hollywoodu a najdeš tam plný kondom. A jestli byl Vaughn gay, mohlo pocházet od některého z jeho partnerů a ten se o tom vůbec nemusel dozvědět.“

Přikývl jsem. Myslel jsem si totéž.

„Přesně tak. A proto ho taky zřejmě zabili. Simonson ho podrazil. Řekl svým mužům, aby ho během loupeže bezpodmínečně zneškodnili. Díky tomu měli více peněz pro sebe a zároveň odstranili důkaz ukazující na Bentonovou.“

„Ježíši, to jsou ale chladnokrevné svině,“ ulevil si Lindell.

Poznal jsem, že myslí na Marty Gesslerovou a její neznámý osud.

„Simonson dále pojistil celou operaci i budoucí využití peněz tím, že pozměnil zprávu o bankovkách, kterou sestavoval spolu s další zaměstnankyní BankLA. Dá se říct, že bankovky odznačil.“

„Jak?“ zeptala se Riderová.

„Nejdřív jsem si myslel, že nejspíš jen zapisoval nesprávná čísla bankovek do zprávy, kterou sepisoval s kolegyní v trezoru. Jenže to by asi bylo příliš riskantní, protože ta žena nebyla do operace zapletená a mohla se rozhodnout, že čísla znovu ověří. A tak si myslím, že Simonson ve skutečnosti vytvořil v počítači druhou, falešnou zprávu. Obsahovala seznam sériových čísel, která si jednoduše vymyslel. Vytiskl zprávu, padělal na ní kolegynin autogram a předložil ji viceprezidentovi k podpisu. Odtamtud zpráva putovala na pojišťovnu a po loupeži pak na policii a nakonec i na FBI.“

„Říkal jsi mi, abych si na tu dnešní plánovanou schůzku přinesla originál,“ konstatovala Riderová. „Proč?“

„Víš, co je to padělatelský třes? To je charakteristický rys každého podpisu, který někdo padělal opisováním. Simonson opsal z originálu pravé zprávy o bankovkách kolegynin podpis. Na fotokopii zprávy,

kterou následně odevzdal, jsem si všiml projevů váhavosti. Její pravý podpis by měl být načmárán jediným hladkým a nepřerušovaným tahem. Jenže tenhle autogram vypadal, že jeho autor sice nezvedl pero z papíru, ale téměř u každého písmena se zastavil a teprve po chvíli pokračoval dál. Je to poznávací znak a já myslím, že originál to nade vší pochybnost prokáže.“

„Jak to mohlo někomu uniknout?“

Pokrčil jsem rameny.

„Třeba jim to neuniklo.“

„Dorsey a Cross.“

„Já myslím, že Dorsey. U Crosse nevím. S tím vším mi pomohl on. Po pravdě řečeno to byl právě Cross, kdo mi zavolal a vrhl mě do toho po hlavě.“

Lindell se předklonil. Dostávali jsme se k Marty Gesslerové a on chtěl mít všechno vyjasněno.

„Takže Simonson odevzdal zprávu se smyšlenými čísly a jeho kumpáni pak uloupili zásilku peněz a zabili přitom Vaughna. Úmyslně.“

„Přesně tak.“

„A co Simonson? Toho přece taky postřelili. Chtěli se snad zbavit i jeho?“

„Ne, to se stát nemělo. Alespoň podle Fazia. Říkal mi to včera v noci, než ho zastřelili. Připadalo mi, že Simonsonovo postřelení byla obyčejná smůla. Odražená kulka. Jestli se Banks probudí ze spánku s nepoškozeným mozkem, možná vám k tomu něco řekne. Mám dojem, že bude chtít mluvit. Aby rozptýlil vinu i mezi ostatní.“

„Žádný strach, jestli se z toho dostane, budeme tam. Ale podle prvních zpráv z nemocnice je to velký otazník.“

„Pikantní je, že ta odražená kulka jim ve skutečnosti pomohla. Poskytla Simonsonovi hodnověrnou únikovou cestu z banky. Nikdo ho z ničeho nepodezíral. Navíc mohl nákup a renovaci těch barů zdůvodnit mimosoudním vyrovnáním s bankou. I když ve skutečnosti nedostal na odškodném víc, než kolik by stačilo na nové chladicí zařízení.“

„Jak to víš?“

„Prostě to vím.“

„Dobrá, vraťme se ještě na chvíli k té loupeži,“ řekl Lindell. „Kromě toho, že Simonson koupil kulku do prdele, klapla ta loupež podle plánu. Policajti…“

„To tedy ne," namítla Riderová. „Byl tam přece Harry. Zasáhl jednoho z lupičů."

Přikývl jsem.

„Který podle všeho zemřel během ujíždění z místa činu v dodávce. Simonson mi řekl, že ho pak ostatní vyvezli na člunu a pohřbili ho do moře. Jmenoval se Cozy. Pojmenovali po něm jeden ze svých barů."

„No dobrá," řekl Lindell. „A pak už na ten případ sedá prach a policie nemá nic víc než mrtvou Angellu Bentonovou a falešný seznam čísel, o kterém nikdo neví, že je falešný. Uplyne devět měsíců a hleďme! Marty Gesslerová zadá jedno z těch čísel do počítače a chytí trefu."

Přitakal jsem. Lindell věděl, kam to spěje.

„Počkejte," řekla Riderová. „Téhle pasáži nerozumím."

Lindell a já jsme jí pět minut popisovali počítačový program Marty Gesslerové, který sledoval čísla bankovek, a vysvětlili jsme jí, co tento objev znamenal.

„Jasně," dovtípila se Riderová. „Narazila na první náznak, že něco nehraje. Zjistila, že je v tom nesrovnalost, protože zmíněná stodolarová bankovka se už nacházela v důkazním skladu. Nemohla být tedy uloupena při krádeži filmových peněz."

„Přesně tak," řekl jsem. „Jedno z těch Simonsonových čísel se náhodou shodovalo s číslem již zaznamenané bankovky. Totéž se stalo o něco později, kdy na hranicích zatkli Músuwu Azíze. Jedna z jím převážených bankovek figurovala na Simonsonově falešném seznamu. Proto se v případu začal angažovat Milton a řízci z vnitřní bezpečnosti. Jenže to byl jeden velký nesmysl. Ve skutečnosti mezi oběma případy neexistovala spojitost."

Což znamenalo, že jsem noc ve federální vazbě strávil zcela zbytečně a Milton zemřel při sledování stopy, která vůbec nic neslibovala – při chytání zajíců. Pokusil jsem se na to nemyslet a pokračoval jsem ve vyprávění.

„Když Marty Gesslerová na tu nesrovnalost přišla, zavolala Jackovi Dorseymu, protože jeho jméno figurovalo na seznamu, který policie rozeslala ostatním agenturám. Tím to všechno začalo."

„Chceš říct, že si pak Dorsey spočítal dvě a dvě a zašel za Simonsonem," řekl Lindell. „Možná se dozvěděl o tom padělaném podpisu,

případně zjistil něco jiného. Každopádně se ale dovtípil. Zašel za Simonsonem a vložil se mezi ně.“

Všiml jsem si, že všichni tři pokyvujeme hlavami. Hypotéza fungovala.

„Dorsey měl finanční problémy,“ dodal jsem. „Vyšetřovatel pojišťovny provedl rutinní kontrolu všech policistů, kteří se na vyšetřování případu podíleli. Dorsey byl po uši zadlužený, měl dvě děti na univerzitě a další dvě se na ni chystaly.“

„Každý má finanční problémy,“ řekla Riderová vztekle. „To není omluva.“

Všichni jsme se nadlouho odmlčeli a já pak pokračoval ve vysvětlování.

„V tu chvíli existoval už jen jeden problém.“

„Agentka Gesslerová,“ dodala Kiz. „Věděla příliš mnoho. Musela zmizet.“

Kiz o Lindellově vztahu s Gesslerovou netušila a Lindell učinil pramálo, aby ho před ní vyjevil. Prostě jen tak seděl a klopil oči, zatímco já vyprávěl dál.

„Předpokládám, že Simonson a jeho kumpáni na Dorseyho vydírání přistoupili a mezitím se postarali o Gesslerovou. Dorsey věděl, co dělají, ale mohl snad něco udělat nebo říct? Vězel v tom příliš hluboko. A Simonson se s ním pak vypořádal v baru Nat’s. Cross a ten barman, to byla jen taková okrasa.“

Riderová přimhouřila oči a zavrtěla hlavou.

„Co je?“ zeptal se Lindell.

„Já to nechápu,“ řekla Kiz. „Je tady určitý rozpor. Gesslerová zmizela beze stopy. Svým způsobem to bylo velmi elegantní. Uběhly tři roky a kdo ví, kde je její tělo?“

Zarazil jsem se kvůli Lindellovi, ale snažil jsem se to nedat najevo.

„Zatímco v případě Dorseyho to byla přestřelka, jak zákon káže. Dorsey, Cross, barman. Dva naprosto odlišné styly. Jedno elegantní zmizení a jeden masakr.“

„No,“ řekl jsem, „v Dorseyho případě chtěli, aby to vypadalo jako zpackaná loupež. Kdyby byl jednoduše zmizel, každého by napadlo vrátit se k jeho starým případům. A to si Simonson nepřál. A tak zorganizoval obrovskou akci, aby si vyšetřovatelé mysleli, že šlo o loupež.“

„Přesto ti to nezbaštím. Myslím, že jde o něco jiného. Na všechny podrobnosti si už nevzpomínám, ale nebylo to tak, že Marty Gesslerová zmizela během cesty domů přes Sepulveda Pass?“

„Přesně tak. Někdo do ní narazil a ona zajela ke krajnici.“

„Jenže tohle byla ozbrojená a vycvičená agentka. Chceš říct, že ji Simonson se svými kumpány přiměl zastavit tím, že jí narazil do auta, a pak ji společně přemohli? E-e, hoši. To v žádném případě. Určitě by se to neobešlo bez boje. Určitě by někdo něco zahlédl. Myslím, že zastavila, protože se cítila v bezpečí. Zastavila nějakému poldovi.“

Při poslední větě na mě ukázala a pokývala hlavou. Lindell prudce udeřil pěstí do stolu. Riderová ho přesvědčila. Hájil jsem svou hypotézu, ale nyní jsem v ní sám viděl trhliny. Začal jsem si myslet, že Riderová má možná pravdu.

Všiml jsem si, že se Kiz upřeně dívá na Lindella. Konečně jí došlo, oč tady běží.

„Vy jste ji znal dost dobře, viďte?“ zeptala se.

Lindell na otázku jednoduše přikývl. Pak zvedl oči a vztekle se na mě zadíval.

„A tys to zvoral, Boschi,“ řekl.

„Já že to zvoral? O čem to mluvíš?“

„Tím svým včerejším kaskadérským kouskem. Přijdeš si za nima jako nějaký posraný Steve McQueen. Co sis myslel: že se vyděsí, vyrazí rovnou na Parker Center a sami se udají?“

„Royi,“ vložila se do věcí Riderová. „Myslím, že…“

„Chtěl jsi je vyprovokovat, že jo? Chtěl jsi, aby po tobě šli.“

„To je šílenost,“ řekl jsem klidně. „Čtyři proti jednomu? Jediný důvod, proč jsem ještě naživu a mluvím s váma, je fakt, že jsem si všiml, jak mě sledují, a že Milton rozptýlil jejich pozornost na dost dlouho, abych stihl uprchnout z domu.“

„Jo, to je přesně ono. Ty sis jich všiml. Všiml sis jich, protože jsi je hledal, a hledal jsi je, protože sis to tak přál. Zvorals to, Boschi. Jestli se ten kluk v nemocnici neprobudí s fungujícím mozkem, tak se už nikdy nedozvíme, co se stalo s Marty nebo kam…“

Zarazil se dříve, než se mu vytratí hlas. Přestal mluvit, ale nepřestal mě spalovat pohledem.

„Chlapi,“ řekla Riderová tiše, „nechte toho. Zkusme se přestat obviňovat a zpochybňovat své motivy. Jde nám všem o stejnou věc.“

Lindell pomalu, ale energicky zavrtěl hlavou.

„Ne, Harrymu Boschovi ne," řekl tiše a stále na mě upíral zrak. „Tomu jde jen o to, co chce on. Vždycky to byl soukromý vyšetřovatel, i když ještě nosil odznak."

Pohlédl jsem od Lindella na Riderovou. Neřekla nic, ale uhnula přede mnou očima a v jejich pohybu byl neklamný náznak. Viděl jsem její souhlas.

42

Když jsem se vrátil domů, svítalo. Všude se stále rojili policisté i novináři a policie mě nepustila dovnitř. Dům i celý kaňon se změnily v obrovské místo činu, které si policie vyhradila pro sebe. Řekli mi, abych se zkusil vrátit během dne, případně zítra. Dokonce mi ani nedovolili zajít si pro čisté šaty nebo jakékoliv další osobní věci. Byl jsem dokonalá persona non grata. Chtěli, abych se držel stranou. Jediný ústupek, který jsem si dokázal vyprosit, bylo moje auto. Dva uniformovaní policisté Hurwitz a Swanny, na něž vyšel skutečně skvostný přesčas, mi uvolnili cestu mezi policejními a novinářskými vozidly, já vycouval s mercedesem z přístěnku a odjel jsem pryč.

Nával adrenalinu, který se dostavil spolu s téměř smrtelným zážitkem z předešlé noci, již dávno vyprchal. Byl jsem vyčerpaný, ale neměl jsem kam jet. Bezcílně jsem projížděl po Mulholland, až jsem dorazil k Laurel Canyon Boulevard, kde jsem odbočil doprava a sjel dolů do Valley.

Postupně mi začalo docházet, kam mířím, ale věděl jsem, že je ještě brzy. Když jsem dorazil na Ventura, znovu jsem odbočil doprava a zajel na parkoviště u Dupar's. Dospěl jsem k závěru, že potřebuju do-

plnit palivo, a káva s lívanci pro to byly nejvhodnější. Než jsem vystoupil z auta, vytáhl jsem mobilní telefon a zapnul ho. Zavolal jsem na čísla Janis Langwiserové a Sandora Szatmariho, a když se mi nikdo neozval, nechal jsem jim vzkaz, že ranní schůzka se ruší vzhledem k okolnostem, které nemohu ovlivnit.

Displej telefonu mi prozradil, že mám nevyzvednuté vzkazy. Zavolal jsem si do schránky a přehrál si čtyři vzkazy, které mi v průběhu noci zanechala reportérka *Timesů* Keisha Russellová. Zpočátku mluvila pohodovým tónem – ptala se, jak se mi daří, a chtěla se mnou příležitostně mluvit, aby měla jistotu, že jsem v pořádku. Při třetím vzkazu už její hlas obsahoval přiškrcenou naléhavost a při čtvrtém mě rovnou žádala, abych dostál naší dohodě, v jejímž rámci jsem jí slíbil, že ji budu informovat, pokud nastane nový vývoj v případu, na kterém dělám.

„Něco se evidentně stalo, Harry. Na Woodrow Wilson ti leží čtyři mrtví. *Zavolej* mi, jak jsi mi *slíbil.*“

„Ano, drahoušku,“ řekl jsem a vymazal vzkaz.

Poslední položku v hlasové schránce představoval vzkaz od kasovního přeborníka Alexandera Taylora. V jeho hlase se ozýval majetnický tón. Chtěl mi dát najevo, že tenhle scénář patří jemu.

„Pane Boschi, vidím vás ve všech zprávách. Předpokládám, že ta nechutnost na kopci včera v noci se týká mé loupeže. Lupiči byli čtyři a podle zpráv leží na vašem pozemku čtyři mrtví lidé. Chtěl jsem vám dát na vědomí, že moje nabídka stále platí. Ale zdvojnásobím ji. Sto tisíc za práva na ten příběh. Horní hranice je otevřená pro jednání a můžeme si o ní promluvit, jakmile se mi ozvete. Dám vám soukromé číslo své asistentky. Ozvěte se mi. Budu čekat.“

Uvedl mi číslo, ale já se je ani neobtěžoval zapisovat. O jeho penězích jsem přemýšlel plných pět vteřin a pak jsem jeho vzkaz vymazal a zaklapl jsem telefon.

Když jsem vcházel do restaurace, přemýšlel jsem, co způsobilo okolnosti, které nemohu ovlivnit, a co mi Lindell řekl na konci výslechu v severním Hollywoodu. Přemýšlel jsem o boji s netvory, o všem, co kdo v minulosti o mně nebo přímo mně řekl, i o tom, co jsem já řekl před pár dny v té restauraci Peoplesovi. Napadlo mě, jestli se pomalé sklouzávání do propasti vlastně nějak liší od letu střemhlav, který si zvolil Milton.

Věděl jsem, že o tom budu muset přemýšlet, stejně jako o motivech svého jednání v posledních deseti hodinách. Záhy jsem však dospěl k závěru, že tyto věci prozatím počkají. Zbývalo vyřešit ještě jednu záhadu a já věděl, že sotva doplním palivo, vydám se jí na stopu.

Posadil jsem se za barový pult, a aniž jsem se podíval na jídelní lístek, objednal jsem si menu číslo dvě. Servírka se širokými boky mi nalila kávu, a právě když se chystala ohlásit objednávku v okénku kuchyně, posadil se kdosi na stoličku vedle mě a řekl: „Já si dám taky kávu."

Ten hlas jsem znal. Otočil jsem se a spatřil Keishu Russellovou, která se na mě usmála a odložila si kabelku na podlahu mezi nás. Sledovala mě cestou ze svahu.

„Mohlo mě to napadnout."

„Harry, jestli nechceš, aby tě někdo sledoval, stačí, když budeš odpovídat na vzkazy."

„Tvoje vzkazy jsem si přehrál před pěti minutami, Keisho."

„No, tak teď už na ně aspoň nemusíš odpovídat."

„Já s tebou mluvit nebudu. Ještě ne."

„Harry, tvůj dům vypadá jako válečná zóna. Všude samá těla. Jsi v pořádku?"

„Vždyť tady sedím, ne? Jsem úplně v pořádku. Ale přesto s tebou nemůžu mluvit. Nevím, jak se to celé vyvrbí, a nehodlám plácnout nic, co by se objevilo v novinách a mohlo být v rozporu s oficiální linií. To by byla sebevražda."

„Chceš říct, že mi nechceš povědět pravdu pro případ, že by to, co rozhlásí oni, pravda nebyla."

„Keisho, ty mě přece znáš. Až budu moct, promluvím si s tebou. Ale co kdybys mě teď nechala vypít kávu a v klidu se najíst?"

„Tak mi aspoň odpověz na jednu otázku. Vlastně to ani otázka není. Stačí, když mi potvrdíš, že to, co se tam nahoře stalo, nějak souvisí s případem, kvůli kterému jsi mi volal. S Marthou Gesslerovou."

Usouženě jsem zavrtěl hlavou. Věděl jsem, že ji nesetřesu, pokud jí něco nepředhodím.

„Tohle ti potvrdit nemůžu, doopravdy ne. Ale poslyš, když ti teď prozradím něco, co ti pomůže, necháš mě na pokoji až do doby, kdy o tom budu moct mluvit?"

Než mi stačila odpovědět, položila přede mě servírka talíř. Podíval jsem se na nevelkou hromádku lívanců s máslem, smaženým vajíčkem a dvěma kusy slaniny vytvářejícími nahoře písmeno X. K tomu přede mě servírka postavila malou lahvičku s javorovým sirupem. Popadl jsem ji a začal si kapat sirup na jídlo.

„Proboha," řekla Russellová. „Jestli to sníš, tak si nejsem jistá, jestli se mnou vůbec ještě někdy budeš moct mluvit. Vždyť se zabíjíš, Harry."

Pohlédl jsem na servírku, která stála za pultem a psala mi účet. Věnoval jsem jí úsměv stylu: „Co naděláte?" a pokrčil jsem rameny.

„Platíte i její kávu?" zeptala se.

„Jistě."

Položila účtenku na pult a odešla. Pohlédl jsem na Russellovou.

„Proč to příště neřekneš hlasitěji?"

„Promiň, Harry, ale já nechci, abys ztloustl, zestárnul a zošklivěl. Jsi můj kamarád. Chci, abys tu byl."

Já ji ovšem prokoukl. Své skutečné motivy ukrývala stejně dobře jako barmanky včera v noci skrývaly své bradavky.

„Takže platí? Já ti něco řeknu a ty se zvedneš a necháš mě být?"

Keisha usrkla kávu bez kofeinu a usmála se.

„Platí."

„Najdi si vlastní výstřižky o případu Angelly Bentonové."

Přimhouřila oči. Už si na případ nepamatovala.

„Nejdřív ses s ním moc neprosadila, ale pak z toho vznikla velká aféra, protože policie dala ten případ do souvislosti s loupeží peněz na místě natáčení na Selma Avenue. Eidolon Productions? Už jsi v obraze?"

Russellová téměř spadla ze stoličky.

„Doprdele, to si děláš srandu?" řekla až příliš hlasitě. „Ti čtyři zabití, to jsou ti lupiči?"

„Ne tak docela. Tři z nich jsou ti lupiči. Čtvrtého odvezli do nemocnice."

„A kdo je ten čtvrtý mrtvý?"

„Co jsem chtěl říct, to jsem ti řekl, Keisho. Teď se chci najíst."

Otočil jsem se k talíři a začal krájet jídlo.

„No to je skvělé!" řekla. „Tohle bude velká věc."

Jako by čtyři těla v Cahuenga Pass nebyla velká věc už tak. Strčil jsem do úst první sousto a sirup mě udeřil do patra jako cukrová kulka.

„Nádhera," řekl jsem.

Russellová se natáhla pro kabelku a začala vstávat. „Už musím jít, Harry. Díky za kávu."

„Ještě jedna věc."

Nabral jsem další sousto, otočil se a začal mluvit s plnými ústy.

„Podívej se na sedm měsíců starý *Los Angeles Magazine*. Je tam článek o čtyřech klucích, kterým patří všechny nejžhavější bary v Hollywoodu. Říkali jim králové nočních ptáků. Mrkni se na to."

Její oči se rozšířily.

„To nemyslíš vážně."

„Jo, ověř si to."

Keisha se naklonila a políbila mě na tvář. Tohle nikdy předtím neudělala, dokonce ani v době, kdy jsem nosil odznak.

„Díky, Harry. Ozvu se ti."

„O tom nepochybuju."

Sledoval jsem, jak rychle plachtí restaurací a míří ven. Otočil jsem se zpátky k talíři. Vajíčko bylo příliš naměkko, a když jsem ho rozkrojil, vytvořilo mi na talíři kaši. V tom okamžiku však chutnalo jako nejlepší jídlo mého života.

Když jsem konečně osaměl, začal jsem přemýšlet o otázce, kterou Kiz Riderová nadnesla během výslechu – o tom, že zmizení Marty Gesslerové se stylem značně lišilo od masakru v Nat's. Ted jsem už věděl jistě, že měla pravdu. Oba zločiny naplánovali a možná i provedli různí pachatelé.

„Dorsey," řekl jsem nahlas.

Snad až příliš nahlas. Muž o tři stoličky dál se otočil a díval se na mě tak dlouho, dokud jsem se neotočil také a nezahnal ho pohledem zpátky ke kávě.

Většina mých záznamů a poznámek se nacházela v domě, a neměl jsem k nim tudíž přístup. V mercedesu jsem měl sice vyšetřovací spis, ale ten neobsahoval nic o případu Marty Gesslerové. Snažil jsem se vylovit z paměti podrobnosti o agentčině zmizení. Opuštěné auto na letišti. Platba kreditní kartou nedaleko od pouště za větší objem benzinu, než kolik se vešlo do jejího auta. Pokusil jsem se tato fakta napa-

sovat pod novou hlavičku s názvem Dorsey. Šlo to dost obtížně. Dorsey se z opačné strany zákona zabýval zločiny téměř třicet let. Byl příliš chytrý a viděl příliš mnoho, než aby zanechával takovou stopu.

Když jsem však dojedl, měl jsem dojem, že jsem na něco přišel. Na něco, co do případu zapadalo. Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych se ujistil, že se na mě muž o tři stoličky dál ani nikdo jiný nedívá. Nakapal jsem si na talíř ještě trochu sirupu, namočil jsem do něj vidličku a olízl ji. Chystal jsem se ji znovu namočit, když vtom se přede mnou objevily servírčiny široké boky.

„Dojedl jste?“

„Eh, ano, jistě. Děkuji vám.“

„Ještě kávu?“

„Mohl bych dostat kelímek s sebou?“

„Ano, můžete.“

Servírka odnesla talíř i můj sirup. Přemýšlel jsem o svých dalších krocích, dokud se nevrátila s kávou a nedopsala mi účet. Nechal jsem na pultu dva dolary a odnesl účet k pokladně, kde jsem si všiml vystavených lahví sirupu na prodej. Pokladní si mého pohledu všimla.

„A co takhle lahvičku sirupu s sebou?“

Cítil jsem pokušení, ale pak jsem se rozhodl, že zůstanu u kávy.

„Né, myslím, že sladkého už jsem měl dneska dost. Děkuji.“

„Vy přece sladké potřebujete. Svět venku je ošklivý.“

Přitakal jsem, zaplatil účet a odešel s kelímkem štiplavé černé kávy. V autě jsem vytáhl telefon a vymačkal mobilní číslo Roye Lindella.

„Tady Roy.“

„Tady Bosch. Mluvíš se mnou ještě?“

„Co ode mě chceš, omluvu? Jdi do prdele, žádnou ode mě neuslyšíš.“

„Ne, bez omluvy od tebe se docela dobře obejdu, Royi. Takže jdi taky do prdele. Chci vědět, jestli ji ještě chceš najít.“

Nebylo potřeba vyslovovat jméno.

„A co si myslíš, Boschi?“

„No dobrá, tak jo.“

Chvíli jsem přemýšlel, jak to navlíknout.

„Boschi, jsi tam?“

„Jo, poslouchej. Musím teď za někým zajet. Můžeš se se mnou sejít za dvě hodiny?“

„Za dvě hodiny. Kde?“

„Víš, kde je Bronson Canyon?“

„Nad Hollywoodem, že jo?“

„Jo, u Griffith Parku. Bud za dvě hodiny na konci Bronson Canyonu. Jestli tě tam neuvidím, nebudu čekat.“

„A co se děje? Co máš?“

„Momentálně je to jen předtucha. Počkáš tam na mě?“

Nastala chvíle ticha.

„Budu tam, Boschi. Co mám s sebou přivézt?“

Dobrá otázka. Pokusil jsem se vypočítat, co budeme potřebovat.

„Přivez nějaké baterky a štípací kleště. A možná bys mohl vzít i rýč, Royi.“

Nastalo další ticho, než Lindell odpověděl.

„A co přivezeš ty?“

„Já zatím asi jen svou předtuchu.“

„A kam pojedeme?“

„To ti povím, až se setkáme. Ukážu ti to.“

Zaklapl jsem telefon.

43

Garážové dveře v domě Lawtona Crosse byly zavřené. Na příjezdové cestě parkovala dodávka, ale další automobily tady nebyly. Kiz Riderová sem zatím nedorazila. Nikdo sem zatím nedorazil. Zařadil jsem se za dodávku, vystoupil jsem z auta a zaklepal na hlavní dveře. Netrvalo dlouho a otevřela mi Danny Crossová.

„Harry,“ řekla. „Zrovna se na to díváme v televizi. Jsi v pořádku?“

„Nikdy mi nebylo líp.“

„To jsou oni? Ti, kteří to udělali Lawovi?“

V očích měla prosebný výraz. Přikývl jsem.

„Byli to oni. Tomu, který toho dne v baru zmrzačil Lawa, jsem ustřelil obličej jeho vlastní brokovnicí. Uspokojuje tě to, Danny?“

Semkla rty a snažila se zadržet slzy.

„Pomsta chutná sladce, viď? Jako ten lívancový sirup.“

Natáhl jsem se a položil jí ruku na rameno. Nechtěl jsem ji však konejšit. Místo toho jsem ji odstrčil stranou a prošel kolem ní dovnitř. Nezamířil jsem ovšem vlevo do pokoje Lawtona Crosse, nýbrž napravo. Vstoupil jsem do kuchyně a našel dveře do garáže. Přistoupil jsem ke spisovým skříním před chevroletem Malibu a vytáhl spis s případem Antonia Markwella – s případem únosu a vraždy, kterým si Cross s Dorseym udělali na oddělení jméno.

Vrátil jsem se do domu a vešel do obýváku. Netušil jsem, kam odejla Danny, ale její manžel už na mě čekal.

„Harry, jsi ve všech televizích,“ řekl.

Pohlédl jsem na televizní obrazovku. Záběr pořízený z vrtulníku právě snímal můj dům. Na ulici před domem jsem rozeznával všechna služební auta a dodávky zpravodajských štábů, zatímco za domem ležela těla zakrytá černou plachtou. Bouchl jsem malíkovou hranou do vypínače a obrazovka potemněla. Otočil jsem se zpátky ke Crossovi a hodil mu do klína Markwellův spis. Nemohl se hýbat. Nezbývalo mu než sklopit oči a pokusit se přečíst nadpis.

„Jaký je to pocit? Máš z toho erekci, když se díváš, co jsi způsobil? Tedy, v tvém případě spíš imaginární erekci?“

„Harry, já…“

„Kde je, Lawe?“

„Kdo kde je? Harry, já nevím, o čem…“

„Ale víš. Ty víš naprosto přesně, o čem mluvím. Seděl jsi tady jako loutka, ale přitom jsi celou dobu tahal za nitky. Za moje nitky.“

„Harry, prosím tě.“

„Žádné ‚Harry, prosím tě‘ na mě neplatí. Chtěl ses jim pomstít a já byl tvůj nástroj. Vidíš, tak se ti to povedlo, kámo. Postaral jsem se o všechny, přesně jak sis myslel. Jak jsi doufal. Skoulels to se mnou skvěle.“

Cross mlčel. Oči měl zakalené a uhýbal jimi stranou.

„A teď chci od tebe jednu věc. Chci vědět, kde jste s Jackem ukryli Marty Gesslerovou. Chci ji přivést domů.“

Cross neříkal nic a stále se díval bokem. Sehnul jsem se a sebral mu z klína spis. Položil jsem ho na sekretář, otevřel ho a začal listovat zprávami.

„Víš, nedošlo mi to až do chvíle, kdy si to uvědomila osoba, kterou jsem tohle řemeslo naučil,“ řekl jsem a prohlížel spis. „To ona prohlásila, že to musel udělat polda. Že jedině tak se Gesslerová mohla nechat tak snadno zneškodnit. A měla pravdu. Ti čtyři troubové by na to neměli sílu.“

Ukázal jsem na tmavou televizní obrazovku.

„Jen se podívej, jak dopadli, když si vyšlápli na mě.“

Konečně jsem ve spisu našel, co jsem hledal. Mapu Griffith Parku. Když jsem ji začal rozkládat, přeložená místa se trhala a rozpadala. Mapa ležela ve spisu složená snad pět let. V oblasti Bronson Canyonu na ní bylo označeno místo, kde se našlo mrtvé tělo Antonia Markwella.

„Jakmile jsem se po téhle stopě vydal, začalo mi všechno docházet. Největším problémem byl ten benzin. Někdo koupil na její kreditní kartu víc benzinu, než kolik se vešlo do jejího auta. To byla chyba, Lawe. Velká chyba. Ne samotný nákup benzinu – to byla součást odvedení pozornosti –, nýbrž fakt, že jste ho koupili tolik. FBI si myslela, že pachatelé možná použili dodávku, a zaměřila se na řidiče dodávek. Jenže mě teď napadá crown victoria. Model Police Interceptor, který používají na všech odděleních. Auto s objemnější nádrží, abys nezůstal během automobilové honičky na suchu.“

Jemně jsem rozevřel mapu. Zachycovala řadu klikatých silnic a stezek v tomto obrovském kopcovitém parku. Nechyběla na ní veřejná komunikace napříč Bronson Canyonem ani požární cesta, která se táhla výše do skalnatého terénu. Byla zde i oblast plná jeskyní a tunelů z dob, kdy kaňon sloužil jako kamenolom a vytěžený kámen se drtil a používal jako kolejové lože po celém západě Spojených států. Položil jsem mapu Crossovi do klína a přehodil mu ji přes nehybné ruce.

„Počítám, že jste ji sledovali z Westwoodu. Na jednom z klidných míst v Sepulveda Pass jste ji pak zastavili. Použili jste přitom modrý majáček služebního auta, takže si myslela: *Žádný problém, to jsou policajti.* Jenže vy jste ji strčili do kufru tohohle velkého auta s velkou

nádrží. Jeden z vás odvezl její vůz na letiště, zatímco druhý jel za ním, aby tam kolegu naložil. Pravděpodobně jste někde s jejím autem ještě jednou nacouvali do jiného auta nebo do sloupu. Hezký tah. Odvedení pozornosti. Pak jste s ní odjeli do pouště a koupili na kartu benzin. Opět kvůli odvedení pozornosti. Nakonec jste se otočili a odvezli ji zpátky do skutečné skrýše. Který z vás to udělal, Lawe? Který z vás ji připravil o všechno, co měla nebo mohla mít?“

Neočekával jsem odpověď a ani jsem žádnou nedostal. Ukázal jsem na mapu.

„Tipl bych si, že to bylo tady. Odjeli jste na místo, které jste znali a kde by nikdo Marty Gesslerovou nehledal, protože se všichni soustředili na poušť. Chtěli jste ji ukrýt, ale zároveň jste k ní chtěli mít přístup, že jo? Chtěli jste naprosto přesně vědět, kde je. Byla vaším skrytým esem v rukávu, vid? Chtěli jste mít přes ni páku na ně. Marty a její počítač. Klíč k případu vězel v té bedýnce. Kdyby policie našla Marty a její notebook, všechno by si spočítala a zanedlouho by klepala u Linuse Simonsona na dveře.“

Odmlčel jsem se, abych dal Crossovi příležitost protestovat, poslat mě k čertu nebo mě označit za lháře. Nic z toho však Lawton neudělal. Neřekl ani slovo.

„Zdálo se, že všechno klape,“ pokračoval jsem. „A pak jste toho dne v Nat’s měli uzavřít dohodu, že jo? Potřást si rukama a rozdělit se o lup. Jenže Linus Simonson na to měl jiný názor. Ukázalo se, že se nechce o nic dělit a raději riskne nález agentčina notebooku. To vám muselo vyrazit dech. Sedíte si tam, čekáte a nejspíš už v duchu odpočítáváte peníze. A on tam najednou vtrhne a začne po vás střílet… Řekl bych, že jste to měli předvídat, Lawe.“

Sklonil jsem se a poklepal prstem na mapu.

„Bronson Canyon. Se spoustou tunelů a jeskyň. Místo, kde jste našli toho kluka.“

Odtrhl jsem oči od mapy.

„To je můj tip. Cesty vedoucí nahoru jsou uzavřené. Jenže vy dva jste měli klíč od závory, že jo? Ještě z případu toho kluka. Nechali jste si ho a pak vám přišel vhod. Tak kde je Marty?“

Cross konečně zvedl oči, zadíval se na mě a promluvil.

„Podívej, co mi udělali,“ řekl. „Svůj osud si zasloužili.“

Souhlasně jsem přikývl.

„A ty sis zasloužil ten svůj. Kde je?“

Uhnul očima a zadíval se na černou obrazovku. Neřekl nic. Kdesi v mém nitru začal kypět vztek. Vzpomněl jsem si na Miltona, jak mačká trubičky. Cítil jsem, jak se ze mě stává nestvůra zrůda, jaké jsem vždycky lovil. Přistoupil jsem o krok blíž k jeho vozíku a pohlédl na něj očima ztemnělýma běsem. Pomalu jsem zvedl ruce k jeho obličeji.

„Řekni mu to.“

Otočil jsem se. Ve dveřích stála Danny Crossová. Netušil jsem, jak dlouho už tam je a co slyšela. Netušil jsem, jestli moje historka pro ni byla nová, nebo ne. Věděl jsem jen, že mě strhla z okraje propasti. Otočil jsem se zpět a zadíval se na Lawtona Crosse. Upíral zrak na manželku a do jeho strnulé tváře nějakým způsobem pronikl výraz smutku a neštěstí.

„Řekni mu to, Lawtone,“ vybídla ho Danny znovu. „Jinak nebudu stát při tobě.“

Jeho obličej okamžitě zachvátil strach. V očích se mu náhle zračila prosebnost.

„Slibuješ, že zůstaneš se mnou?“

„Slibuju.“

Upřel pohled na mapu rozloženou na vozíku.

„Tu nebudeš potřebovat,“ prohlásil. „Prostě jen vyjed nahoru. Zajdi do té velké jeskyně a vydej se tunelem napravo. Vede na otevřenou mýtinu. Někdo nám říkal, že se to tam jmenuje The Devil’s Punchbowl. Každopádně jsme tam tehdy našli toho kluka. A teď je tam ona.“

Nedokázal nadále vydržet můj pohled a zapíchl oči zpátky do mapy.

„Kde se mám dívat, Lawtone?“

„Na místo, kde byl ten kluk. Rodina to tam označila. Až tam budeš, poznáš to sám.“

Přikývl jsem. Bylo mi to jasné. Pomalu jsem mu sebral mapu a znovu ji složil. Celou dobu jsem ho přitom sledoval. Zdálo se mi, že se uklidnil, a jeho tvář opět dostala bezkrevný výraz. Už jsem takový výraz viděl tisíckrát – v očích a tvářích lidí, kteří se doznali. Jako by z nich spadlo nějaké břímě.

Dál nebylo co dodávat. Zasunul jsem mapu zpátky do spisu a při odchodu z pokoje jsem ji vzal s sebou. Danny Crossová setrvávala

těsně za dveřmi a dívala se na manžela. Když jsem procházel kolem ní; zastavil jsem se.

„On je černá díra," řekl jsem. „Nasaje tě a stáhne dolů. Zachraň se, Danny."

„Jak?"

„Ty víš jak."

Nechal jsem ji být a vyšel ven. Nastoupil jsem do auta a vyrazil na jih vstříc Hollywoodu a tajemství, které tamní kopce tak dlouho skrývaly.

44

Když jsem dorazil do Hollywoodu, ještě nepršelo, ale obloha už byla plná hlubokého dunění bouřky. Z dálnice jsem zamířil přes Franklin do Bronson Canyonu a odtamtud jsem vyrazil do kopců. Tato oblast figurovala ve větším počtu filmů, než kolik jsem jich za celý život pravděpodobně viděl. Její nevlídný terén a rozeklaná skaliska tvořila pozadí bezpočtu westernů a slušné řádky nízkorozpočtových sci-fi o průzkumu jiných planet. Byl jsem tam jako dítě a několikrát jsem se tam dostal i v rámci vyšetřování případů. Věděl jsem, že když si člověk nedá pozor, může se tam snadno ztratit na stezkách nebo v jeskyních a vytěžených místech. Ze všech stran vás obklopovaly skály a zanedlouho vám začaly připadat všechny stejné. Snadno jste tam mohli ztratit orientaci. Právě v této jednotvárnosti se skrývalo nebezpečí.

Vyjel jsem nahoru až do míst, kde se silnice měnila ve štěrkovou požární cestu. Vjezd na tuto komunikaci blokovala ocelová brána s visacím zámkem. Klíč od zámku měl k dispozici hasičský sbor a

městský filmový úřad, ale díky Lawtonu Crossovi jsem věděl, co a jak.

Dorazil jsem před Lindellem a byl jsem v pokušení nečekat. Věděl jsem, že cesta nahoru k jeskyním bude pěšky dlouhá, ale můj vztek se přetavil v odhodlání a energičnost. Sedět u zamčené brány nebyl nejlepší způsob, jak tento oheň přiživit tak, aby plápolal dál. Chtěl jsem vyrazit do kopců a jednou provždy všechno uzavřít. Vytáhl jsem mobilní telefon a zavolal Lindellovi, abych zjistil, kde je.

„Přímo za tebou."

Podíval jsem se do zrcátka. Agent právě projížděl poslední zatáčkou ve federálním fordu Crown Victoria. Napadlo mě, jak bude reagovat, až zjistí, že poslední střípek, který jsem přidal do mozaiky, byl celou dobu tak blízko.

„Je načase," podotkl jsem.

Zaklapl jsem telefon a vystoupil z mercedesu. Když ke mně Lindell přijel, naklonil jsem se mu do okénka.

„Přivezls ty štípačky?"

Lindell civěl přes čelní sklo na bránu.

„Na tohle? Do toho já nejdu. Jestli jim přecviknu zámek, všichni se na mě sesypou."

„Royi, já myslel, že jsi neohrožený federální agent. Dej sem ty štípačky, udělám to sám."

„A pak si to taky sám můžeš všechno slíznout. Řekneš jim, žes měl předtuchu."

Šlehl jsem po něm pohledem a doufal, že mu dojde, že moje jednání je teď založeno na něčem hmatatelnějším než na pouhé předtuše. Lindell mi otevřel kufr, já přešel dozadu a vytáhl jsem velké štípací kleště, které si zřejmě vypůjčil ve federálním skladu nářadí. Přecvakl jsem zámek a otevřel bránu, zatímco on seděl v autě.

Cestou zpátky ke kufru jsem se zastavil u jeho okénka.

„Přes mrtvoly, Royi," utrousil jsem. „Myslím, že už začínám chápat, proč tě do téhle jednotky nevybrali."

Hodil jsem kleště do kufru, zabouchl víko a řekl Lindellovi, aby jel do kopce za mnou.

Vyrazili jsme po klikaté cestě a štěrk nám chroupal pod koly jako blížící se déšť. Za poslední stoosmdesátistupňovou zatáčkou cesta končila před hlavním vchodem do tunelu, pět metrů vysokého zářezu

v žulovém masivu o velikosti kancelářské budovy. Zaparkovali jsme vedle sebe a já přešel k jeho kufru. Agent s sebou přivezl dva rýče a dvě baterky. Když jsem se natáhl pro svou, položil mi ruku na paži.

„Poslyš, Boschi, co jdeme dělat?“

„Ona je tady. Vlezeme tam a najdeme ji.“

„Máš to potvrzeno?“

Pohlédl jsem na něj a přikývl. Během života jsem sdělil spoustě lidí – snad se to ani nedá spočítat –, že už nikdy nespatří své milované naživu. Věděl jsem, že se Lindell dávno vzdal naděje na

shledání s Marty Gesslerovou, ale definitivní potvrzení se nikdy nepřijímá snadno. A ani nesděluje.

„Ano, mám to potvrzeno. Řekl mi to Lawton Cross.“

Lindell přitakal a odvrátil se od kufru. Pohlédl na vrchol žulové skály. Já se zatím zaměstnal vytahováním nářadí z kufru a ověřováním, zda mám na mobilním telefonu signál. Přes rameno jsem slyšel Lindella říkat: „Bude pršet.“

„Jo,“ odpověděl jsem. „Pojďme.“

Podal jsem mu baterku a rýč a vyrazili jsme k ústí tunelu.

„Za tohle zaplatí,“ prohlásil Lindell.

Přikývl jsem. Neobtěžoval jsem se mu vysvětlovat, že Lawton Cross za to již platí den co den.

Tunel byl rozlehlý. Klidně by jím prošel Shaquille O’Neal s Wiltem Chamberlainem na ramenou. Vůbec nevypadal jako zatuchlá klaustrofobická bludiště, kterými jsem se plazil před pětatřiceti lety. Vzduch uvnitř byl svěží a voněl čistotou. Tři metry od ústí tunelu jsme rozsvítili baterky a po dalších patnácti metrech se chodba zakřivila a my se ocitli mimo dohled ústí. Myslel jsem na Crossův popis, držel jsem se napravo a pomalu postupoval vpřed.

Po chvíli jsme dorazili do centrální kaverny a zastavili se. Z kaverny vycházely tři tunely. Zaměřil jsem svítilnu na třetí z nich a poznal jsem, že je to on. Vypnul jsem baterku a řekl Lindellovi, aby učinil totéž.

„Proč? Co se děje?“

„Nic. Prostě ji na chvíli zhasni.“

Agent poslechl a já chvíli čekal, až si moje oči přivyknou na tmu. Postupně se mi vrátil zrak i soustředění a já začal rozeznávat obrysy

skalních stěn a rozeklaných výčnělků. Viděl jsem světlo, které nás sem následovalo.

„Co je?“ zeptal se Lindell.

„Ztracené světlo. Chtěl jsem vidět ztracené světlo.“

„Cože?“

„Vždycky ho najdeš. Dokonce i ve tmě, dokonce i v podzemí.“

Znovu jsem rozsvítil baterku, přičemž jsem dával pozor, abych Lindella neoslnil, a vyrazil jsem do třetího tunelu.

Tentokrát jsme již museli jít v podřepu a za sebou, poněvadž se tunel snížil a zúžil. Vinul se lehce doprava a zanedlouho jsme před sebou spatřili světlo. Východ. Šli jsme dál a ocitli se v jakési otevřené míse, v žulovém amfiteátru vytesaném před mnoha desetiletími. V ďáblově číši na punč, The Devil’s Punchbowl.

Dno číše se postupem času zaplnilo vrstvou odloupaných žulových kousků a prachu, která byla dostatečně silná, aby v ní mohl zapustit kořeny lesní porost a aby se v ní dalo pohřbít tělo. Právě sem dovedl Dorseyho s Crossem pachatel vraždy Antonia Markwella a právě sem se oba později vrátili s Marty Gesslerovou. Přistihl jsem se, že přemýšlím, jak dlouho Marty v onu noc před třemi lety žila. Musela se před namířenou pistolí trmácet celým tunelem, nebo ji na místo posledního odpočinku dovlekli již mrtvou?

Ani jedna z odpovědí mě neuspokojovala. Ohlédl jsem se za Lindellem, který právě vyšel z tunelu do číše. Obličej měl přízračně bílý a já měl dojem, že možná právě přemýšlí o stejné věci.

„Kde?“ zeptal se.

Odvrátil jsem se od něj a začal si prohlížet dno číše. Vtom jsem to uviděl. Nevelký bílý křížek trčící ze žlutohnědého porostu u žulové stěny.

„Tam.“

Lindell vyrazil jako první a rychle přešel ke křížku. Bez přemýšlení ho vytáhl ze země a odhodil stranou. Než jsem dorazil na místo, už zarýval rýč do země. Podíval jsem se na křížek. Byl vyroben ze staré plaňkového plotu a uprostřed se skvěla fotografie malého chlapce. Školní fotka orámovaná dřívky od nanuků. Antonio Markwell nebyl již dávno na tomto světě ani na tomto místě, ale jeho rodina je přesto označila jako posvátnou půdu. Dorsey s Crossem toho posléze využili,

poněvadž věděli, že lidé, kteří i přes zákaz případně proniknou až sem, nikdy toto místo neporuší.

Sehnul jsem se a zvedl drobný křížek. Opřel jsem ho o žulovou skálu a dal jsem se s vypůjčeným rýčem do práce.

V podstatě jsme však neryli. Pouze jsme seškrabávali svrchní vrstvu, poněvadž se ani jednomu z nás nechtělo zarazit špičku rýče příliš hluboko.

Za necelých pět minut jsme ji objevili. Poslední záběr Lindellova rýče odhalil silnou igelitovou plachtu. Odložili jsme rýče a podřepli, abychom se podívali blíže. Plachta byla matná, takže připomínala koupelnový závěs. Přesto se pod ní zřetelně rýsovala ruka. Malá seschlá ruka. Ženská ruka.

„Dobrá, Royi, už jsme ji našli. Možná bychom odsud měli vycouvat. A ohlásit to."

„Ne, já to chci dodělat. Já…"

Nedokončil větu. Položil mi ruku na prsa a jemně mě odstrčil. Přikrčil se k místu nálezu a začal hrabat rukama. Paže se mu bleskurychle míhaly, jako by si myslel, že záleží na každé vteřině – jako by se ji snažil zachránit, než se udusí.

„Mrzí mě to, Royi," řekl jsem mu, ale myslím, že mě neslyšel. Za několik minut odhrabal Lindell velký kus plachty – úsek od obličeje po kyčle. Igelit zjevně proces rozkladu zpomalil, ale nezastavil. Vzduch v čiši začal zatuchle páchnout. Když jsem se přisunul o něco blíže a nakoukl Lindellovi přes rameno, viděl jsem, že agentka Martha Gesslerová byla zabalena a pohřbena v šatech, s rukama zkříženýma před sebou. Igelitem matně prosvítala jen polovina jejího obličeje. Zbytek se skrýval v černotě tvořené krví v záhybech igelitu. Tipoval jsem, že ji zavraždili ranou do hlavy.

„Je tu její počítač," poznamenal Lindell.

Přistoupil jsem ještě blíže, abych se podíval. Po chvíli jsem rozeznal obrys jejího notebooku. Byl zabalen ve zvláštním igelitu a spočíval jí na prsou.

„Obsahoval stopu vedoucí k Simonsonovi," řekl jsem, přestože to už bylo jasné. „Byla to jejich pojistka. Chtěli mít tělo i notebook někde, kde se k němu mohli dostat. Mysleli si, že to Simonsona a ostatní udrží na uzdě. Jenže se pletli."

Všiml jsem si, že se Lindellovi začínají třást ramena, ale věděl jsem, že už nehrabe.

„Dej mi minutku, Harry," řekl sevřeným hlasem.

„Jasně, Royi. Vrátím se zatím k autu a ohlásím to. Zapomněl jsem si tam telefon."

Ať už věděl, že lžu, nebo ne, nic proti mému návrhu nenamítal. Sebral jsem jednu z baterek a zamířil zpátky. Cestou menším tunelem jsem slyšel, jak za mnou pláče statný muž. Zvuk se při průchodu tunelem nějakým způsobem zesiloval. Jako by stál Lindell přímo vedle mě. Jako by byl uvnitř mé hlavy. Přidal jsem do kroku. Dorazil jsem k hlavnímu tunelu, a než jsem se dostal k východu, už jsem skoro běžel. Když jsem konečně vyšel na světlo, venku pršelo.

45

Následující odpoledne jsem se Southwest Airlines absolvoval další let z Burbanku do Las Vegas. Domů mě stále nepustili a já si po pravdě řečeno ani nebyl jistý, jestli se tam ještě chci vrátit. Stále jsem představoval klíčovou součást vyšetřování, ale nikdo mi výslovně neřekl, že nesmím opouštět město. Podobné věci se stejně říkají jenom ve filmech.

Letadlo bylo jako obvykle plné. Lidé mířili do katedrál hrabivosti a vezli s sebou zásoby peněz a nadějí. Přimělo mě to myslet na Simonsona, na Dorseyho s Crossem a na Angellu Bentonovou a přemýšlet, jakou roli hrály hrabivost a štěstí v *jejich* životech. Ze všeho nejvíc jsem však myslel na Marty Gesslerovou a její smůlu. Musela víc než tři roky hnít na tom hrozném místě. Neudělala nic víc, než že zatele-

fonovala jednomu poldovi, a to jí přivodilo zkázu. Dobré úmysly. Důvěra. To je tedy osud. To je nádherný svět.

Tentokrát jsem si půjčil auto v McCarran a probojoval si cestu dopravní zácpou. Adresa, kterou mi Lindell zjistil podle čísla poznávací značky, se nacházela v severozápadní části města, téměř na konci zástavby. Tedy alespoň zatím. Na uvedeném čísle stál nově postavený velký dům, který měl něco z francouzského provinciálního slohu. Aspoň jsem si to myslel. Tak dobrý na tyhle věci zase nejsem.

Garáž pro dvě auta byla zavřená, ale na straně kruhové příjezdové cesty parkovalo jiné auto, než ve kterém jsem viděl jezdit Eleanor. Byla to snad pět let stará toyota s hezkou řádkou ujetých kilometrů. Poznal jsem to. Na tyhle věci dobrý jsem.

Zaparkoval jsem auto z půjčovny na kraji příjezdové komunikace a pomalu jsem vystoupil. Nevím, snad jsem si myslel, že když si dám pořádně načas, někdo otevře dveře, pozve mě dál a rozptýlí všechny moje pochybnosti.

To se ovšem nestalo. Došel jsem až ke dveřím a musel zmáčknout zvonek, přičemž jsem věděl, že se dovnitř nejspíš budu muset vecpat. Obrazně řečeno. Uvnitř jsem zaslechl zvonění, a tak jsem čekal. Dříve, než jsem musel zazvonit znovu, mi otevřela neznámá žena – Hispánka, která vypadala na šedesátnici. Byla drobná a měla laskavý, ale sešlý obličej. Vypadala, jako by byla nesvá ze spálenin od brokovnice na mých lících. Neměla na sobě žádnou uniformu, ale tipl jsem si, že je to služebná. Eleanor a služebná. Dalo mi dost práce si něco takového představit.

„Je tu Eleanor Wishová?“

„Můžu vědět, koho mám ohlásit, prosím?“

Její angličtina byla dobrá a obsahovala jen lehký přízvuk.

„Řekněte jí, že jsem její manžel.“

Viděl jsem, jak jí do očí proniká úlek, a uvědomil jsem si, že se chovám hloupě.

„Bývalý manžel,“ dodal jsem rychle. „Řekněte jí, že je tu Harry.“

„Počkejte, prosím.“

Přikývl jsem a ona zavřela dveře. Slyšel jsem, jak je zamyká. Během čekání jsem cítil, jak se mi horko prokusuje skrz šaty a proniká mi přes kůži na hlavě. Všude kolem mě se oslnivě odráželo slunce.

Trvalo téměř pět minut, než se dveře znovu otevřely a stála v nich Eleanor.

„Harry, jsi v pořádku?“

„Jsem.“

„Viděla jsem všechno v televizi. Na CNN.“

Jednoduše jsem přikývl.

„To s Marty Gesslerovou je moc smutné.“

„Jo.“

Pak se dlouho nedělo nic, až Eleanor konečně promluvila znovu.

„Co tady děláš, Harry?“

„Já nevím. Prostě jsem tě chtěl vidět.“

„Jak jsi to tu našel?“

Pokrčil jsem rameny.

„Jsem detektiv. Teda aspoň byl.“

„Měl jsi mi nejdřív zavolat.“

„Já vím. Měl jsem udělat spoustu věcí, ale neudělal jsem je, Eleanor. Omlouvám se, dobře? Omlouvám se za všechno. Pozveš mě dál, nebo se tady mám roztopit na slunci?“

„Ještě než půjdeš dál, musím ti říct, že takhle jsem to nechtěla.“

Ucítil jsem v hrudi silné škubání směrem dolů, zatímco Eleanor odstoupila a otevřela mi dveře dokořán. Zvedla ruku v pohostinném gestu a já vešel do vstupní haly, z níž vedly třemi různými směry obloukové dveře.

„Co jsi takhle nechtěla?“ zeptal jsem se.

„Pojďme do obýváku,“ řekla pouze.

Zamířili jsme do prostředních dveří a vešli do velkého, útulného a hezky zařízeného pokoje. V jednom koutě stálo dětské piano, které mě zaujalo. Eleanor na klavír nehrála, tedy pokud s tím nezačala po rozchodu se mnou.

„Dáš si něco k pití, Harry?“

„Ehm, voda mi bude stačit. Venku je horko.“

„To tady obvykle bývá. Zůstaň tu, já se hned vrátím.“

Přikývl jsem a ona mě opustila. Rozhlédl jsem se po pokoji. Žádný kus nábytku jsem si nepamatoval z bytu, v němž jsem ji kdysi navštívil. Všechno tu bylo jiné, všechno bylo nové. Zadní stěnu pokoje tvořily skleněné posuvné dveře s výhledem na zastíněný bazén. Všiml

jsem si, že celý bazén je obehnán bílým plastovým bezpečnostním plůtkem, který stavějí lidé s dětmi.

Náhle mi něco začalo v duchu přehrávat všechna Eleanořina tajemství. Neuspokojivé odpovědi, kufr auta, který se nesměl otevřít. Lidé vozí v kufrech skládací kočárky. Lidé s dětmi.

„Harry?“

Otočil jsem se. Přede mnou stála Eleanor a vedle ní malá holčička s tmavými vlasy a očima. Držely se za ruce. Podíval jsem se z Eleanor na holčičku, potom zpátky a opět obráceně. Dívka měla Eleanořiny rysy. Stejně vlnité vlasy, stejně plné rty a tupý nos. Také v jejím chování bylo něco stejného. Způsob, jakým se na mě dívala.

Její oči však Eleanor nepatřily. Tyhle oči jsem vídal, když jsem se díval do zrcadla. Byly moje.

Zaplavila mě náhlá směsice citů, z nichž ne všechny byly příjemné. Zatím jsem však nedokázal spustit z holčičky oči.

„Eleanor…?“

„To je Maddie.“

„Maddie?“

„Domácky Madeline.“

„Madeline. Kolik jí je?“

„Už skoro čtyři.“

V duchu jsem se vrátil zpátky. Vzpomněl jsem si, kdy jsme spolu byli naposledy, než Eleanor nadobro odešla. V domě ve svahu. Mohlo k tomu dojít tehdy. Eleanor zřejmě moje myšlenky četla.

„Jako by se to všechno mělo stát takhle. Jako by něco mělo zajistit, abychom se nikdy…“

Nedokončila větu.

„Proč jsi mi to neřekla?“

„Chtěla jsem, aby to bylo ve správný čas.“

„A kdy měl ten správný čas nastat?“

„Asi teď. Ty jsi detektiv. Myslím, že jsem chtěla, abys na to přišel sám.“

„To není správné.“

„A co by bylo správné?“

V mém nitru vystartovaly dvě stejné rakety. Jedna za sebou zanechávala červenou stopu, druhá zelenou. Obě letěly různým směrem. Jedna ke vzteku, druhá k vroucnosti. Jedna vedla do temné propasti

srdce, do ďáblovy číše naplněné výčitkami a pomstychtivostí, v níž jsem se mohl snadno utopit. Druhá vedla od toho všeho. Na Paradise Road. K jasným požehnaným dnům a tmavým posvátným nocím. Vedla na místo, odkud se bralo ztracené světlo. Moje ztracené světlo.

Věděl jsem, že si mohu vybrat jednu dráhu, ale ne obě. Odtrhl jsem oči od holčičky k Eleanor. Měla na tváři slzy, ale přesto se usmívala. Věděl jsem, kterou cestu si vybrat a že v srdci věci nikdy nekončí. Udělal jsem krok vpřed a podřepl jsem před holčičku. Ze zkušenosti s mladistvými svědky jsem věděl, že ze všeho nejlepší je oslovovat je z jejich výšky.

„Ahoj, Maddie," řekl jsem své dceři.

Holčička se odvrátila a zabořila obličej do matčiny nohy.

„Já se stydím," řekla.

„To je dobrý, Maddie. Já se taky strašně stydím. Můžu tě jenom chytit za ruku?"

Maddie se pustila matčiny ruky a natáhla ji ke mně. Uchopil jsem ji a omotal si její drobné prstíky kolem ukazováčku. Předklonil jsem se, takže jsem si nyní seděl na patách. Maddie po mně pokukovala. Nepřipadala mi vystrašená. Jenom ostražitá. Zvedl jsem druhou ruku a ona mi podala tu svou-její prsty se mi kolem ukazováčku ovinuly stejně jako poprvé.

Natáhl jsem se, zvedl jí drobné pěstičky a přiložil si je na zavřené oči. V tom okamžiku jsem věděl, že všechna tajemství jsou vyřešena. Že jsem doma. Že jsem zachráněn.

Harry Bosch byl už natolik znechucen nekonečným bojem s byrokracií a pokrytectvím v LAPD, že za sebou práskl dveřmi a tím ukončil svou osmadvacetiletou kariéru u policie. Pro věčného rebela je ale výslužba nekonečnou nudou, a tak se rozhodl využít čerstvé licence soukromého detektiva a vyšetřit jeden z případů, jejichž spisy si odnesl z kanceláře.

Jedná se o zapomenutou vraždu nepříliš významné zaměstnankyně hollywoodského filmového studia, do jejíhož vyšetřování Harry před lety krátce zasáhl. Nyní má mnohem těžší pozici: bez policejního odznaku mu zůstávají mnohé dveře zavřené a občas čelí otevřenému výsměchu či pohrdání.

Přesto všechno trpělivě sleduje krvavou stopu, která vede od dívčina zmasakrovaného těla k záhadně zmizelé počítačové expertce FBI, dvěma zastřeleným policistům - a nakonec ke zjištění, že v pozadí celého případu stojí organizace vlivnější než hollywoodští magnáti a bezcitnější než losangeleská policie. Teď jde jen o to, jestli tihle lidé Harrymu dovolí, aby pátrání ve zdraví dokončil...